І. С. НЕЧУЙ-ЛЕВИЦЬКИЙ

1

І. С. НЕЧУЙ-ЛЕВИЦЬКИЙ

ЗІБРАННЯ ТВОРІВ
У ДЕСЯТИ ТОМАХ

КИЇВ — 1965

І. С. НЕЧУЙ-ЛЕВИЦЬКИЙ

ТОМ ПЕРШИЙ
ПРОЗОВІ ТВОРИ

«НАУКОВА ДУМКА»

У1
Н59

Редакційна колегія:
М. Д. БЕРНШТЕЙН,
О. Є. ЗАСЕНКО, М. П. КОМИШАНЧЕНКО,
Н. Є. КРУТІКОВА (Голова), М. Є. СИВАЧЕНКО

Редактор тома
М. Є. СИВАЧЕНКО

Упорядкування та примітки
М. Л. ГОНЧАРУКА

Вступна стаття
Н. Є. КРУТІКОВОЇ

КИЇВСЬКА КНИЖКОВА ФАБРИКА

Н. Нечуй-Левіцький

РОЗКРИТА КНИГА ЖИТТЯ

Іван Семенович Левицький (Нечуй) — класик української літератури, один з найвидатніших реалістів XIX ст. Хто не читав його чудових повістей «Микола Джеря», «Бурлачка»? Хто від душі не сміявся над комічними монологами баби Параски та баби Палажки, не захоплювався живими епізодами «Кайдашевої сім'ї»? Образи цих творів з юних літ входять у свідомість читача і завдяки своїй яскравій художній силі та емоційності на все життя вкарбовуються в пам'ять. Проте надзвичайно багата і різноманітна спадщина письменника й досі повністю не досліджена і значною мірою не відома широкому читачеві.

За півсторіччя невпинної й натхненної праці І. Нечуй-Левицький написав понад п'ятдесят творів. Серед них — короткі оповідання й широкі епічні повісті, комедії та історичні драми, художньо-етнографічні праці, науково-популярні нариси, літературно-критичні статті, театральні рецензії і мовознавчі праці.

У творах письменника поряд з реалістичними картинами часів панщини бачимо характерні явища пореформеної епохи на селі: боротьбу за власність, за землю, пролетаризацію села, появу заможної верхівки та маси бурлаків, заробітчан, що йдуть на перші капіталістичні промисли і поповнюють лави фабричного люду. На сто-

рінки його оповідань і повістей широким потоком вийшли чудові народні образи, різноманітні типи селян та найманих робітників. Письменник виводить колоритні постаті міщан, чиновників, посесорів, польських панів і шляхтичів, старосвітських та «новомодних» попів і ченців. У його творах також виразно змальовані образи інтелігентів різного гатунку, представників артистичної богеми та людей суспільного «дна». Яскравими барвами письменник малював природу рідної країни, відтворював красу безмежних ланів, синього Дніпра та величного Чорного моря.

Все це дало підставу І. Франкові назвати І. Нечуя-Левицького «колосальним, всеобіймаючим оком України», «великим артистом зору» [1]. На його думку, письменник займає визначне місце в українській літературі «як по красоті і плавності складу, так і по силі та живості картин та тій хватаючій за серце теплоті чуття, яка відзначає поміж російськими письменниками Тургенєва та Помяловського» [2].

Вірність правді життя та глибокі демократичні симпатії допомогли йому створити чимало справжніх шедеврів української літератури, а загалом твори Нечуя-Левицького складають справжню епопею сучасної йому дійсності.

1

Біографія Івана Семеновича Левицького (Нечуя) не відзначається якимись надзвичайними подіями та різкими зламами, але свідчить про постійний зв'язок письменника з демократичними масами та про повсякденну творчу працю письменника-артиста, чудового літописця життя українського народу.

Іван Семенович Левицький народився 25 (13) листопада 1838 р. в м. Стеблеві на Канівщині в родині священика Семена Степановича Левицького.

На мальовничих берегах Росі проходило дитинство майбутнього письменника. Краса місцевості вражала душу чутливого хлопчика. Багатобарвні та мінливі краєвиди Надросся назавжди залишились для нього зразком чудової української природи.

Хлопчик жив в оточенні старосвітських попів та міщан, бачив їх напіврослинне в'яле буття. Водночас він безпосередньо зближався з закріпаченим, але сильним і талановитим селянством. Мати

---

[1] І. Франко, Ювілей Івана Левицького (Нечуя), «Літературно-науковий вісник», 1905, січень, стор. 41.

[2] І. Франко, Твори в двадцяти томах, т. 17, Держлітвидав України, К., 1955, стор. 173.

Левицького чудово знала рідну мову і народні пісні. Завдяки їй та няньці — бабі Мотрі, що розповідала дітям багато казок і водила за собою по селянських весіллях, хрестинах та похоронах, Іван змалку вбирав у себе соки багатющої поезії народу.

Батько письменника цікавився українською історією та фольклором, мріяв про народну освіту, він організував школу для селянських дітей, розігнану місцевим поміщиком. В значній мірі під впливом батька Іван рано захопився романтичним минулим стародавньої України. Вже в шкільні роки він жадібно читав книжки з батькової бібліотеки: історію Маркевича і Бантиш-Каменського, Літопис Самовидця та ін. Письменник згадує, що він рано познайомився з творчістю Шевченка: «Кобзарь» я прочитав ще хлопцем, і він мене дуже вразив своєю високою поезією та народністю в поезії... Ще як я був малим хлопцем, я чув про Шевченка; — тоді в нас по селах скрізь говорили про нього, бо Кирилівка, де родився Шевченко, всього за двадцять верстов від Стеблева...»

Відрадні дні дитинства змінилися новою, досить сумною сторінкою життя. 1845 р. його віддали до духовного училища при Богуславському монастирі. В автобіографічних нарисах письменник змалював виразні постаті злого смотрителя Федора, п'яного інспектора Страхова та інших «вихователів». Безглузде зубріння мертвих богословських предметів, жорстокі покарання різками та знущання вчителів над учнями — таким був бурсацький побут. За найменші провини школярів били, «як за царя Миколая I офіцери лупили немилосердно різками солдат». Учні з острахом прислухалися до криків катованих товаришів, що лунали, «неначе в Дантовім пеклі крики тих грішників, котрі пеклись на червоних розпечених залізних решотках». Читати в бурсі, крім «Житія святих», було нічого. Раз до школярів потрапив «Золотий осел» Апулея, якого вони вивчили напам'ять.

В 1858 р. Левицький переходить до Київської духовної семінарії. Серед старих викладачів-формалістів тут іноді зустрічались нові вчителі, більш демократичні й прихильні до реальних наук. Левицький старанно студіює французьку мову, читає Лесажа, Сервантеса, Шатобріана, Данте. Вже на останньому курсі семінарії він повніше знайомиться з російською літературою, із захопленням читає Пушкіна, Гоголя, Щедріна. Живе він на Подолі, на квартирах у дрібних урядовців та міщан і детально вивчає їх своєрідний побут. Після закінчення семінарії (1859) він захворів і рік учителював у Богуславській школі, а в 1861 р. вступив до Київської духовної академії.

Шістдесяті роки на Україні позначилися пожвавленням суспільного життя, народними заворушеннями, активною діяльністю різно-

чинців-демократів та посиленням національно-культурного руху. Уже в кінці п'ятдесятих років виходять два томи «Записок о Южной Руси», друкуються твори Марка Вовчка, а в 1860 р.— «Кобзар» Тараса Шевченка. У 1861—1862 рр. видається перший український журнал «Основа». В цій атмосфері Левицький намагається взяти все корисне з академічної науки, вивчає історію, літературу, стародавні й сучасні мови, наполегливо займається самоосвітою. Своїм коштом студенти виписували журнали «Современник», «Русское слово», «Русский вестник» та інші цікаві видання. Серед молоді йдуть гарячі суперечки з суспільних питань, дебатуються літературні новини, зокрема статті Писарєва й роман Тургенєва «Отцы и дети». В академії, як згадує письменник, на той час серед студентів «половина були великороси, але було чимало сербів, були й болгари, молдовани, греки й грузини». Утворюється гурток українців-студентів, до якого вступає і Левицький. Він передплачує «Основу», цікавиться питаннями національної культури і прагне до «зближення інтеліґенції з народом». Юнак починає мріяти про письменницьку діяльність і збирається писати для «Основи» оповідання українською мовою. Він болісно реагує на соціальний та національний гніт і згодом з гіркотою згадує одного з реакційних професорів, який на лекції якось сказав, що «для інтересів государства добре було б спалити українську літературу і білоруську, якби вони з'явились на світ» (можливо, цей професор був одним з прототипів Воздвиженського в повісті «Хмари»).

1865 р. Левицький закінчив академію із званням магістра богословія і дістав призначення в Полтавську духовну семінарію вчителем російської словесності. Та всупереч сімейним традиціям молодий різночинець рішуче відмовляється від духовної кар'єри й клопочеться про вчительську посаду в світських учбових закладах. Далі бачимо Нечуя-Левицького викладачем російської мови, літератури, історії та географії в гімназіях Каліша (1866—1867) і Седлеця (1867—1872), на далеких окраїнах тодішньої Російської імперії. 1868 р. на сторінках журналу «Правда» друкуються перші твори Левицького: повість «Дві московки», оповідання «Рибалка Панас Круть» та велика стаття «Світогляд українського народу в прикладі до сьогочасності». 1868 р. в «Правді» з'явилася ще одна велика повість під назвою «Причепа. Картини з волинської України». Окремою книжкою повісті й оповідання молодого письменника було видрукувано у Львові («Повісті», т. I, 1872) під псевдонімом І. Нечуй. Критика прихильно поставилась до перших творів письменника, називаючи його «великим артистом», «найталановитішим з сучасних українських письменників» та порівнюючи його повісті з кращими творами російських письменників 60—70-х років.

В 1873 р. І. Левицький переїжджає до Кишинева. Тут він прожив близько дванадцяти років, викладаючи в гімназії російську і старослов'янську мови та логіку. Нерідко виїжджав звідти до Одеси на вакації. Південне місто, безкрайнє синє море, скелясті береги і сонячна ласка вабили до себе письменника і залишили виразні сліди в його творчості («Над Чорним морем» та інші твори).

В Кишиневі навколо письменника гуртується група педагогів-українофілів. Часто у цьому колі Левицький читав свої твори. Зв'язки його з Драгомановим і палкі промови серед студентів проти деспотичного гноблення царизмом українського народу викликали пильну увагу департаменту поліції та місцевих жандармів. 30 листопада 1881 р. начальник Бессарабської жандармської управи секретно повідомляв: «Весною 1879 г., когда в Кишиневе распространены были сходки молодежи, производилась расклейка и рассылка прокламаций и затем последовала административная высылка,— в это время обращал на себя внимание учитель русского языка в Кишиневской гимназии, коллежский советник Иван Семенович Левицкий, как завзятый хохломан. Тогда в садах появлялись кружки, и в одном из таковых участвовал Левицкий, всегда в глухой аллее, преимущественно перед другими проповедовавший энергично. Дальнейшим агентурным наблюдением обнаружено, что Левицкого посещали некоторые семинаристы, что он имеет сношения с Драгомановым» [1].

Навіть з плутаних поліцейських донесень можна зробити висновок, що в цей період І. Нечуй-Левицький досить активно сприяв розповсюдженню заборонених видань і сам займався пропагандою, зміст якої не обмежувався лише національно-культурницькими питаннями, і що за ним встановлено поліцейський нагляд. Чи не внаслідок цього І. Нечуй-Левицький передчасно (1885) подав у відставку і зайнявся виключно літературною працею? Згадаємо, що в повісті «Над Чорним морем», де є чимало автобіографічних рис, директор гімназії усуває від викладання вчителя Комашка, мотивуючи так: «Ви прочитали в одній класі уривок з української думи про Хмельницького, ви пишете в галицькі журнали, ви пренумеруєтесь на них. Ви не на місці в нашій гімназії. Переходьте на північ, а як ні, то вас силою переведуть над Біле море... Ви чоловік талановитий, ваше слово має вплив, і цим ви небезпечні».

У другій половині 70-х та на початку 80-х років творчість Нечуя-Левицького досягає найвищого розквіту. Саме в цей час виходять друком його найкращі твори «Микола Джеря» (1878), «Бурлачка» (1880), «Кайдашева сім'я» (1879), «Не можна бабі Парасці

[1] ЦГИАМ, ДП, Делопроизводство III, № 1350, 1881 р., стор. 26—27.

вдержатись на селі» (1874), «Благословіть бабі Палажці скоропостижно вмерти» (1875) та велика повість «Хмари» (1874) про шляхи й суспільні шукання української інтелігенції. Цей період творчості письменника завершується повістю-хронікою з побуту духовенства під назвою «Старосвітські батюшки та матушки» (1884).

Важливим моментом біографії письменника були тісні зв'язки його з видатними діячами української культури — М. Старицьким, М. Лисенком, М. Кропивницьким. У вісімдесяті роки І. Нечуй-Левицький зближується з І. Франком, І. Белеєм та іншими демократичними діячами Галичини. В 1885 р. І. Франко відвідав письменника в Києві. І. Левицький неодноразово надсилає свої твори І. Белею для надрукування їх в «Ділі» або в додатках до цього журналу. В листі до Белея від 13 лютого 1902 р. письменник згадує, як «передніше шістнадцяти років з'їздив двічі на води в Щавницю, і, їдучи в Карпати і вертаючись, кожний раз заїжджав до Львова на три й на чотири дні на одпочинок, і пригадав я, як з вами й д. Франком ходили на Замкову гору...» [1]

Напружена творча праця позначає все подальше життя І. Левицького в Києві. Крім великої кількості надрукованих творів («Поміж ворогами», «Афонський пройдисвіт», «Скривджені й нескривджені», «Над Чорним морем», «Старі гультяї» та багато іших), він залишив чимало не друкованих досі нарисів та незакінчених творів — художніх і літературно-критичних. Деякі з них вперше друкуються в цьому виданні й разом з листами письменника вносять чимало нового до нашого уявлення про світлу постать невтомного трудівника, талановитого письменника-гуманіста.

Глибоке естетичне чуття було характерним для письменника. Він любив живопис, музику й сам чудово грав на роялі. Влітку завжди виїжджав до рідних місць — Стеблева, Білої Церкви і навколишніх сіл. Тут він зустрічався з селянами, поновлював свої враження від їх злиденного побуту, спостерігав зміни в їх психології, зростання народної ініціативи й протесту проти соціального зла.

В роки імперіалістичної війни І. Нечуй-Левицький жив самотнім, важким життям. Літературних гонорарів письменник не отримував, мешкав у холодній, непривітній хаті, нерідко голодував. В умовах німецької окупації Києва (1918) славетний письменник тяжко захворів і потрапив до жахливої Дегтярівської богадільні на Лук'янівці, де «людей морено було і голодом, і холодом» [2]. З болем і обуренням розповідають сучасники про останні дні І. С. Нечуя-Левиць-

[1] Відділ рукописів Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка АН УРСР, ф. 100, од. зб. 2309.

[2] М. Грінченкова, Спогади про Івана Нечуя-Левицького, журн. «Україна», 1924, № 4, стор. 126.

кого, забутого й зневаженого «зарозумілими ліліпутами-політиками» [1] з Центральної ради.

І. Нечуй-Левицький помер 2 квітня 1918 р., не доживши до розгрому ворогів та остаточної перемоги Радянської влади на Україні.

Кращі твори письменника за радянських часів набули найширшої популярності й увійшли до скарбниці української класики.

2

Вже в перших своїх творах Нечуй-Левицький сміливо поширює тематичні обрії української прози, малює оригінальні образи людей з народу. Майстерне відображення етнографічної сторони життя українського селянства поєднується з пильною увагою письменника до складних соціальних взаємин. В повісті «Дві московки» (1868) Нечуй-Левицький пише про нещасливу долю селянської жінки — «московки». Ця тема вже була з великою майстерністю розроблена в українській поезії (Шевченко) і в прозі (Квітка, Марко Вовчок). Але письменник більш докладно й конкретно вимальовує і соціальний типаж, і обставини. Центральні постаті твору молодого письменника — Ганна і Марина — це контрастні індивідуальності, натури різного темпераменту, різного підходу до життя. Та обох їх спіткає важка доля: розлука з коханим, злидні, смерть. Ні тиха, внутрішня стійкість задумливої Ганни, ні буйний протест палкої Марини не можуть подолати тяжкого лиха — миколаївської солдатчини та селянського безземелля. Саме соціальні причини зумовлюють їх трагічну загибель.

Оригінальний тип змальовує письменник і в другому творі — «Рибалка Панас Круть» (1868). Пластично постає перед читачем постать старого рибалки-невдахи, який через панське свавілля та власну бідність змушений з юних років до старості змінювати професії. Його поетична душа може розкритися лише наодинці з чудовою природою, в сумно-ліричних розповідях про давню любов та юнацькі роки. Характерно, що критики, шукаючи паралелі до образу Панаса Крутя, звичайно звертались до тургенєвських «Записок мисливця» (образ Сучка з повісті «Льгов»). Крім виразної постаті Крутя, оповідання містить рельєфно змальовану картину місячної літньої ночі, живі сцени побуту Заросся, описи злиднів містечкової бідноти та гучного ярмарку в Довгопіллі. Письменник прагне до того, щоб навіть у межах невеликого твору якнайширше охопити українську дійсність.

---

[1] О. Маковей, Кроване поле, Л.—К., 1921, стор. 46.

Введення в літературу нових типів поєднувалося в творчості молодого письменника з напруженими пошуками нової стильової манери. Досі в українській прозі панувала форма розповіді від імені умовного оповідача з імітацією інтонацій і засобів, властивих українському фольклору та усній мові селянства. В рамках саме такої оповіді Квітка і особливо Марко Вовчок створили чудові образи українських селян. Подальший розвиток реалізму в пореформену епоху йшов по лінії ширшого охоплення соціальних відносин, створення типових і в той же час індивідуалізованих характерів, у яких могли б знайти відображення і глибинні процеси сучасності, і паростки нового. Розвиток фабрик і міст, пролетаризація селянства, виникнення нових форм побуту та ідеології — все це викликало потребу нових жанрів прози, здатних охопити всю складність і різноманітність суспільного буття. Час вимагав заглиблення в суть складних зв'язків людини з навколишнім середовищем, глибокого аналізу причин та наслідків нерівності й приниження демократичних шарів суспільства, а для цього потрібно було від фольклорно-оповідного жанру перейти до епічного соціального роману й повісті. Ранні повісті Нечуя-Левицького були сміливим кроком по новому шляху. Щоправда, першість тут належить А. Свидницькому. Та відомо, що талановитий твір Свидницького «Люборацькі» (1861—1862) був надрукований вперше лише у 80-і роки і, отже, тривалий час не міг впливати на український літературний процес. Тим більшою була історична роль творів Нечуя-Левицького.

Оповідання «Рибалка Панас Круть» наочно демонструє бажання автора поєднати традиційну манеру викладу — лірично-оповідну з об'єктивно-повістевою. Авторські описи Богуслава, Росі, діалоги Панаса і молодого рибалки чергуються з детальними розповідями Крутя про своє життя, витриманими цілком у стилі психології й мовних особливостей народного оповідача. Вже тут намічається перехід від ритмічної фольклоризованої прози до соціально-побутового твору з об'єктивно-епічною манерою розповіді. Це був важливий крок в українській прозі після Квітки й Марка Вовчка.

Цікавою була й наступна повість «Причепа» (1869) — перше широке полотно, створене Нечуєм-Левицьким. Тут введено цілком новий матеріал, а саме побут і взаємини попів, міщан та польської шляхти на Волині. Письменник розробляє тему денаціоналізації української напівосвіченої інтелігенції під впливом польського панства. Він обирає форму родинної повісті-хроніки, паралельно розгортаючи життя двох генерацій родин сільського попа Чепурновського і заможного міщанина Лемішки. В їх патріархальний побут просякає вплив польсько-шляхетського елемента (Хоцінський, Зося, Ясь Серединський), який стає причиною розкладу родини і загибелі мо-

лодшого покоління (сумна смерть Гані та «обломовське» животіння Якима Лемішковського).

Повість «Причепа» викликала гостру критику з боку М. Драгоманова. В одній з статей він звинувачував автора в національній обмеженості й ідеалізації волинського попівства і міщанства. Справді, в повісті подекуди виявляється тенденційне протиставлення ідеалізованого українського старосвітського міщанства польській шляхті з її чванливістю та аристократизмом. Але почуття життєвої правди не дозволяло письменникові змальовувати негативні типи з народного середовища інших національностей, і вістря його гумору та сатири спрямовано лише проти панівних верхів. Відтворення їх постатей, побуту та звичаїв зроблено з глибоким знанням дійсності. Щодо характеристики добре знаного Нечуєм-Левицьким волинського попівства, то його представники (о. Хведор, о. Мойсей) змальовані правдиво, без ідеалізації, а подекуди в іронічно-шаржованому плані. Реалістично й виразно подані також всі деталі старосвітського міщанського побуту на Україні та родинні взаємини Лемішки. Чудові картини української природи, свіжа соковита мова теж обумовили естетичну й пізнавальну цінність твору.

Великим мистецьким досягненням письменника була його повість «Микола Джеря» (1878), яскравий взірець соціально-побутового жанру української прози. Перший варіант повісті («Наймит Яріш Джеря») був створений письменником ще в часи його вчителювання в Седлеці (1867—1872). На жаль, Куліш десь загубив надісланий письменником рукопис, і ми майже нічого не знаємо про зміст і характер цього раннього варіанта. Очевидно, Нечуй-Левицький продовжував повість вже в Кишиневі, поповнивши її барвистими епізодами перебування вербівців на Акерманщині.

Великою заслугою письменника було створення образу Миколи Джері — протестанта, гордого і сміливого представника нового, молодого покоління селян, що піднімались проти пана, посесора, проти «своїх» та «чужих» гнобителів. В особі Миколи Франко вбачав одного з «світлих лицарських типів українських». Сильну і мужню натуру героя не можуть зломити ні остогидла панщина, ні роки найманого рабства. «Микола Джеря,— пише критик,— хоч кріпаком родився, був, однако, з тих людей, котрим ціле життя воля пахне, був з тих здорових натур, що скорше зломляться, а зігнути не дадуться. Прехороше описано у д. Нечуя, як та вольна, хоч нелюдськими путами зв'язана душа раз у раз рветься на світ, старається голосно себе заявити» [1].

За композицією це повість-хроніка, послідовний життєпис героя,

---

[1] І. Франко, Твори в двадцяти томах, т. 17, стор. 174.

але побудований він так, що ми повсякчас спостерігаємо різні причини й форми безперервних конфліктів людини з народу з усією системою соціальних взаємин закріпаченого, а потім пореформеного села. Протягом усього твору бачимо, як гартується й мужніє характер героя. З тихого замріяного парубка, який грає на скрипці й закохується в батрачку Нимидору, виростає нова людина — зрілий, мужній протестант. З ненавистю й глузуванням він ставиться до панів та посесорів. І навіть після довгих поневірянь уже посивілий Микола зберігає ті ж риси невгасимої гордості, сміливості, усвідомлення своєї людської гідності.

Якими ж художніми засобами письменник відтворює психологію свого героя? Ми не бачимо в повісті ні послідовного аналізу супереречливих душевних рухів, ні розгорнутих внутрішніх монологів.

Та для свого часу письменник був новатором в українській прозі. За допомогою простих і нечисленних засобів він часом досягав великого художнього ефекту. Насамперед психологія героя у творах Нечуя-Левицького безпосередньо виявляється в його поведінці й діалогах. Важливим елементом психологічної характеристики є також численні описи зовнішності Миколи, причому кожний новий портрет фіксує зміни у внутрішньому світі героя під впливом життєвих подій. Микола — батрак у подертій одежині з чорними жилавими руками і суворим, палким поглядом вже мало схожий на тихого, лагідного Миколу-парубка.

Досить часто (згодом навіть зловживаючи прийомом) І. Нечуй-Левицький передає настрої, боротьбу думок і передчуття персонажів через їх сни, які здебільшого набирають алегоричного характеру. Згадаємо, наприклад, сон Миколи напередодні першої зустрічі з Нимидорою або його ж сон на Акерманщині, коли душа героя, «мов хисткий човен», коливається між вірною любов'ю до далекої дружини і живим почуттям до чорноокої рибачки Мокрини.

З фольклорних джерел походить прийом паралелізму поміж явищами природи і психічним станом людини. Подібні паралелі в повістях письменника, звичайно, більш розгорнуті та артистично витончені, ніж в усній народній поезії. Така, наприклад, чудова картина бурі на Чорному морі, коли Микола в тяжкому горі байдуже дивиться на дикі, страшні хвилі. Пейзаж глибоко психологізований і специфічно-забарвлений,— як він постає в уяві селянина, вчорашнього хлібороба: «Микола почув, що тихе море задвигтіло під човном, неначе хтось торкнув море з дна. Темна копиця стала ніби здоровою скиртою та все сунулась до берега. Тоненький край її заблищав проти сонця, неначе срібна каблучка. Білі вітрила на кораблі стали проти неї ще біліші і блищали, неначе проти чорного пооранного поля».

Невипадково багато поколінь критиків писали про художню майстерність І. Нечуя-Левицького, а П. Мирний і М. Коцюбинський вважали його своїм учителем. Слід згадати тут і цікаве свідчення Н. Кобринської. Вона розповідала, що в творах Нечуя-Левицького її особливо вразили описи природи, так не схожі на салонні пейзажі в книгах польських письменників-модерністів. «Звичайно,— пише Н. Кобринська про твори модерністів,— герої й героїні... дивилися на природу оком інтелігента з вищої верстви, якоїсь сентиментальної дамочки або анемічної, замкненої, як в клітці, панночки. У Нечуя все те якраз інакше виходило: місяць не блищав золотим діадемом, а виходив срібним серпом або котився колесом, дівчата цвіли, як мак у збіжю. І хмари інакше товпилися, заходило і сходило сонце» [1]. Згодом молода письменниця зрозуміла внутрішній зв'язок між душевним світом, колом понять та уявлень героїв Нечуя і характером зображення явищ природи: «Нечуй навчив мене розуміти Ріхарда Вагнера, у которого оркестрою, як у Нечуя описами природи, уперед заповідається, хто вийде на сцену» [2]. Забарвленість морського пейзажу світосприйманням селянина, наявність специфічних «хліборобських» порівнянь у наведеному уривку з повісті «Микола Джеря» підтверджують думку Н. Кобринської. Щодо загальної стильової манери І. Нечуя-Левицького, то поєднання реалістичної конкретності й точності в описах побуту, праці, природи з потягом до живописної образності, до насичених, яскравих епітетів і порівнянь є однією з її основних особливостей.

Повертаючись до принципів відтворення психології в повісті І. Нечуя-Левицького, зазначимо, що письменник правдиво відтворює зв'язок людини з її суспільним та матеріальним оточенням. Характер Миколи Джері розкривається в тісному зв'язку з соціальними умовами. В численних описах фабричного побуту, заводської й рибальської праці виявляються конкретні прояви різних форм залежності кріпака від поміщика або найманого робітника — від хазяїна-фабриканта. Вже перші розділи повісті «Микола Джеря» містять справжню енциклопедію селянського побуту й праці за часів панщини. Вагомо й яскраво зображує письменник різні форми кабали й закріпачення селян: поряд з узаконеними днями роботи на пана існують «згінні дні» та податки натурою. Всі ці форми експлуатації стають відомими читачеві з живих виразних картин. Майстерно показано перші почуття хліборобів-бурлаків серед гулу й гуркоту машин на стеблівських сахарнях та їх повсякденний побут у брудних казармах. Сцени конфлікту робітників з хазяями (посе-

[1] Наталя Кобринська, Вибрані твори, Держлітвидав України, К., 1958, стор. 365.

[2] Там же, стор. 365—366.

сорами, отаманом Ковбаненком) поповнюються епізодами сутичок селян-втікачів з поліцією, церквою та судом.

Крім Миколи Джері, в повісті постають інші живі образи селян: батьки Джері, Нимидора, Любка, її чоловік. А сумна доля заробітчанина Петра Кавуна, який вмирає на чужині, є лише варіантом типової долі селянина-втікача. Невипадково в 1898 р. цензор, пропонуючи заборонити видання повісті, у своєму висновку писав: «...благодаря несомненному таланту автора и яркости налагаемых им бытовых красок, эта повесть, полная глубокого интереса, производит сильное и крайне тяжелое впечатление исключительно вследствие упорного и тщательного анализирования автором крестьянского быта. Из недалекого прошлого встают во всей неприглядности мрачные явления общественной жизни, частью ставшие достоянием истории, частью и ныне не утратившие своего значения, таковы: во-первых, вражда, даже ненависть, пронизавшие все отношения панов и крестьян; во-вторых, деспотизм панов, жестоких в сознании своей силы и господства, и беззащитное положение крестьян, обрекаемых на гибель при малейшем отстаивании своей самостоятельности; в-третьих, самая наглая эксплуатация рабочих фабричными хозяевами и, наконец, как вывод из всего этого безотрадность крестьянской жизни и после освобождения от крепостной зависимости» [1].

Довгий час вульгарно-соціологічні критики твердили, ніби в повісті «Микола Джеря», як і в усій творчості письменника, виведені експлуататори лише неукраїнської національності (поміщик Бжозовський, посесор сахарні Бродовський та ін.). В цьому вони вбачали вияв антиреалістичного, тенденційного підходу письменника до дійсності. Насамперед слід мати на увазі своєрідні умови Правобережної України, де польська і єврейська буржуазія в ті часи мала велику силу. А по-друге, уважне читання тексту повісті переконує в тому, що Микола Джеря як поборник справедливості й протестант проти соціальної неправди входить в постійні сутички не тільки з «чужими», але й з «своїми» гнобителями, такими, як отаман Ковбаненко, осавула, писар, староста-куркуль. Характерно, що в процесі праці над різними редакціями твору — від відомого чорнового рукопису повісті (1876) до останньої прижиттєвої редакції (1909) — письменник поступово поглиблював соціальну гостроту конфлікту між Миколою Джерею і «своїм» хазяїном — отаманом рибальської ватаги українцем Ковбаненком.

У другому визначному творі письменника — повісті «Бурлачка» (1880) процес пролетаризації селянства і характеристика фабрич-

---

[1] ЦДІАЛ, ф. 776, оп. 21, один. збер. 284, 1898—1899, арк. 329—330.

ного ладу стають вже не епізодом, а основним змістом. Змальовуючи долю бурлачки Василини, автор втілює у цій повісті свої роздуми про деморалізацію людини у важких умовах перших капіталістичних підприємств, у відриві від родини й рідного села. Водночас І. Нечуй розуміє неминучість втечі Василини та її подруг на заробітки від селянських злиднів і безземелля. Картина темної ночі, мук Василини, що народила сина від пана в бур'янах над Россю і вкинула його в річку, робить великий емоційний вплив на читача. Типовість трагедії підкреслено піснею фабричних дівчат, з яких вже не одна пережила ті самі муки й розпач:

Ой у нашому Стеблеві стала новина:
Породила Биківночка малеє дитя.
Ой взяла мале дитя під білі боки
Та вкинула мале дитя в Дунай глибокий.

Далі йде хвилююча історія падіння Василини, її тяжкої праці й одчайдушного гуляння по шинках з бурлаками. Лише випадкова зустріч з свідомим робітником Іваном Михалчевським (постать дещо ідеалізована) повертає Василину до чесного життя.

Ця несподівано щаслива кінцівка здається нетиповою, але вона свідчить про незламну красу душі трудової людини й здатність її до відродження. Щастя Василини сприймається як окремий випадок і підкреслює типовість долі інших бурлак та бурлачок (Мина, Марія Янівна), які залишаються в темряві й злиднях. У повісті є чимало вдалих епізодів фабричного побуту. Сильним і яскравим узагальненням, що певною мірою передує подібним сценам в повістях П. Мирного та І. Франка, є й той епізод, коли зневажена Василина дивиться інакше на панські хороми. Всі навколишні речі — від фортепіано до здорових дзеркал — здаються їй фантастичними звірами, а сама вона бачить себе в дзеркалі ніби вже не веселою дівчиною в стрічках та квітках, а «блідою, жовтою на виду старчихою». Весь панський світ постає як ворожий до людини праці.

Соціально-побутові повісті І. Нечуя-Левицького становлять певний етап в українській прозі і за змістом, і за формою. На широкому соціальному тлі постають нові типи сучасної письменнику епохи. В центрі уваги письменника — образи простих людей, селян, заробітчан, їх конфлікт з кріпацькими і пореформеними порядками в селі й на капіталістичних промислах. Типові риси образів виявляються в старанно деталізованих описах зовнішності, одягу, поведінки й мови персонажів, поданих з урахуванням соціальних та індивідуально-психологічних подробиць, хоч зберігаються ще й традиційні ліро-епічні фольклоризовані характеристики. В своєрідному стилі І. Нечуя-Левицького поєднується тенденція до предметності, локальності й кон-

кретності — соціальної, етнографічної, географічної із прагненням художника до поетизації кращих сторін народного життя, до зображення світу в рельєфних, пластичних образах.

Оцінюючи ідейно-художнє значення творів Нечуя-Левицького, слід мати на увазі й те, що протягом багатьох років вони друкувалися з великими цензурними купюрами. Це, зокрема, стосується повісті «Микола Джеря». Під час друкування твору в Росії з нього було вилучено ряд гострих соціальних та антиклерикальних місць. Так, за вимогою цензора було вилучено гнівну й гірку відповідь Миколи на пропозицію матері піти в Київську Лавру на прощу: «Не піду, мамо, до Києва, не хочу молитись та дурно богові пороги оббивати. Коли є той бог на світі, то він бог панський, а не мужицький, бо все добро віддає панам, а нам не дає нічого». Потім цензура «порізала» епізоди монастирського побуту, зокрема сатиричну сценку «потоплення» п'яного отця Зенона або епізод з божевільною молодицею, яка «плювала на образи й на хрест».

Усувалися й інші моменти соціально-викривального звучання, наявні в рукописному тексті повісті та в першодруці. Залишена цензурою неясна фраза про народний «гомін» перед поверненням Миколи до Вербівки не може дати уявлення про справжні наміри письменника, який спочатку малював цілу картину народних заворушень на Васильківщині й Канівщині перед селянською реформою. До того ж розповідь про вибух селянської ненависті до поміщиків у справжньому, непопсованому тексті йшла безпосередньо після передсмертних снів Нимидори й спонукала читача глибоко вникати думкою в їх зміст. В одному з цих снів Микола нібито веде Нимидору похмурими лаврськими печерами повз висохлі мощі прямо в пекло, де в гарячій смолі кипить ненависний пан Бжозовський. Глянувши на Миколу, Нимидора з жахом бачить, що його постаріле страждене лице облите «пекельним, червоним світом». У другому сні Микола з'являється на фоні страшної нещадної грози... В степу гримить грім, літають вогняні змії блискавиць, і «все небо ніби тріскається од верху до самого низу і вздовж, і поперек». Серед блискавиць лице Миколи багрове, «ніби з розпеченого заліза», освітлене тим самим кривавим світлом, як і в першому сні. Марення Нимидори мають пряме відношення до наступних картин народного повстання на Київщині перед реформою, подій так званої «козаччини». Алегоричний характер снів давав письменнику можливість використати більш яскраві барви для того, щоб сказати про неминучу народну грозу. Микола ж постає в цих снах як нещадний народний месник, як живе втілення селянського гніву проти гнобителів.

Взагалі повість «Микола Джеря» ніби освітлена червоними загравами пожеж. Полум'я вперше спалахує в епізоді втечі Миколи та

його товаришів, коли вони похмуро дивляться на палаючі панські скирти. Потім селянське лихо, образа й жадоба вогненної помсти символізуються в маренні нещасної Нимидори. Покійний батько Джеря й Микола ввижаються їй у вигляді месників, що молотять вогненні снопи. «Нащо вони молотять? — вигукує жінка,— чи вже ж пани будуть їсти пшеничні іскри, що летять із тих снопів?» Вилучений цензурою епізод «козаччини» і наступні умовно-алегоричні сни Нимидори свідчать про пильну увагу письменника до народних рухів та співчуття до справедливого народного обурення.

3

Назавжди ввійшли в скарбницю української класичної літератури гумористичні повісті І. Нечуя-Левицького «Не можна бабі Парасці вдержатись на селі» (1874), «Благословіть бабі Палажці скоропостижно вмерти» (1875), «Кайдашева сім'я» (1879) та деякі інші. В цих творах письменник, далекий від народницької ідеалізації селянства, правдиво відтворює негативні риси приватновласницької психології, що виникала на грунті пореформеного побуту села.

Не підлягає сумніву органічне зближення письменника з своїми героями, співчуття їхній долі, вміння відтінити кращі сторони їх психології, почуття власної гідності, волелюбства, жадання справедливості («Микола Джеря», «Бурлачка»). Та водночас художник-реаліст бачить і такі риси пореформеного селянства, як індивідуалізм, роз'єднаність, неуцтво, забобони та ворогування за жалюгідний клаптик землі, хату або грушу, що виросла на межі двох садиб. І. Нечуй-Левицький свідомо відокремлює себе від тих письменників, які замість реальних українських селян малювали «якихось ангелів в білих запасках та свитках». В одній із своїх статей він впевнено пише про необхідність зміни того підходу до зображення народу, що був виправданий у демократичній літературі часів кріпаччини... «Була одна недостача в українській народній літературі,— твердить І. Нечуй,— вона описувала тільки добрий, світлий бік народного життя, не зачіпала його темного боку. Вона більше описувала його, як невинного терпільника, мученика, яко бідолаху й сіромаху, на котрого визвірилось усе, що стояло вище од його. Але цей мотив легко зрозуміти. Не треба забувати, що наша народна література появилась за часів панщини, коли народ терпів, як віл у ярмі... Письменники, по дуже натуральній причині, прихиляли до його своє серце, жалували його і поминали недостачу й темні плями народної жизні». [1]

---

[1] Нечуй-Левицький, Сьогочасне літературне прямування, «Правда», доповн. до річн. XIII, 1884, стор. 218.

В нові пореформені часи, на думку письменника, слід правдиво, без ідеалізації показувати справжні взаємини на селі й уважно придивлятися до породжених соціальним побутом темних, негативних рис психології селянства. Цією вимогою малювати народне життя «без втаювання і прикрас», піддавати суворому аналізу причини й наслідки селянського консерватизму, відсталості й забобонів український письменник близький до російських белетристів-шестидесятників (М. Успенський, О. Левітов, Ф. Решетников та ін.). Його твори, крім своєрідності матеріалу й національно-народних типів, відзначаються яскравим художнім талантом і особливо теплим, іскристим гумором.

Нахил до гумору письменник вважає невід'ємним елементом української національної психіки, «багатої на жарти, смішки, штукарства...» В оригінальному нарисі «Українські гумористи й штукарі» Нечуй з дивною виразністю й любов'ю відтворював різноманітні «етнографічно-психічні» типи народних гумористів. Він бачив не тільки індивідуальні характери талановитих носіїв сміху (бідний диякон Костецький, Василь Ел., Антон Радивиловський), а й своєрідні типи самого сміху — від легкого поверхового гумору «без перцю й полиньової гіркоти» до влучного й дошкульного сарказму. Коріння сатири й гумору письменника глибоко сягають також в український фольклор (комічна казка, пісня, анекдот, приказка) і в попередню літературу — від старовинних інтермедій і комічних сценок вертепу до творчості Гоголя й Котляревського.

На думку письменника, риси дрібновласницького егоїзму і забобони не відповідають високому покликанню народу, його прекрасній душі. Іронія І. Нечуя в повістях з селянського побуту не має характеру різкого осуду або зневажливої посмішки і далека від пустого зубоскальства в дусі письменників-«хохломанів».

Взаємини між бабою Параскою і бабою Палажкою складаються в умовах пореформеного села, коли ворожнеча виникає через клаптик землі або межу, що розділяє жалюгідні селянські наділи. Чудово відтворив письменник їх психологію, їх влучну, шпарку мову. Весела піднесеність оповідної форми І. Нечуя настільки невимушена, барвиста, багата на гумористичні порівняння й епітети, що порівняно з нею навіть образна й жива мова Квітки-Основ'яненка здається занадто літературною.

Крім колоритної оповіді, комізм творів Левицького зумовлений їх оригінальною композицією. В ролі оповідачки по черзі виступають Параска і Палажка. Вони дають одна одній нещадні характеристики і в той же час саморозкриваються. Стає очевидним і лицемірство «святенниці» Палажки, і шалена злість її суперниці. «Господи милостивий та милосердний! — вигукує Палажка,— і що я людям за-

подіяла? Сиджу собі в хаті тишком-нишком та богу молюся. Моя стежка тільки од хати та до церкви. Я ніколи не зачепила малої дитини, за всіх молюся богу, ще й Параску, стару суку, поминаю в молитвах». Читача відразу насторожує несподіваний лайливий вираз «стара сука». А з дальшої розповіді виявляється, скільки заздрощів, злості й бажання накапостити криється за личиною зовнішньої лагідності баби Палажки.

У численних комічних ситуаціях виявляється алогізм, курйозність вчинків і поведінки бабів,— і все це допомагає читачеві скласти об'єктивне уявлення про події. Невичерпна образність і гострота мови підсилюють естетичну цінність твору. «Сільська баба так чесне язиком, як кресалом, що аж посиплються іскри поезії,— писав Левицький, обстоюючи демократизацію літературної мови.— Синтаксис її мови буде шаткований, повний викрикників, не розвитий граматично, але живий, іскряний» [1].

Поширеним художнім засобом у Нечуя є різноманітні порівняння. Несподіваність аналогій викликає веселу усмішку читача. Параска на весіллі, за словами її суперниці, «пишається та величається, як собака в човні», а ніс у неї, «як за сім гривен сокира». Багато порівнянь запозичені з повсякденного сільського побуту («стала, як стовп, чорного рота роззявила, неначе її хто віжками спинив»; «так і висунулась, неначе козак з маку»; «а вона, як собака через тин, так і плигнула проз мене через поріг» та ін.). В 1909 р. Нечуй-Левицький знов повертається до цих же постатей («Біда бабі Парасці Гришисі», «Біда бабі Палажці Солов'їсі»), але оповідання виходять блідішими і здаються повторенням вже висловленого письменником у творах сімдесятих років.

Перші оповідання про Параску і Палажку зразу викликали доброзичливі відгуки в критиці. Зокрема, М. Костомаров 1882 р. писав, що ці оповідання «по неподражаемому юмору, верности красок могут стать в уровень с гоголевским рассказом о том, как Иван Иванович поссорился с Иваном Никифоровичем» [2].

Ще повніше темні сторони соціального побуту й психології селян розкриваються в повісті «Кайдашева сім'я». Перед нами виразні епізоди хатньої «війни», сварок та лайок між членами однієї селянської родини. Письменник звертається до розуму селян, його повість має моралізаторську спрямованість. Однак об'єктивне значення змальованих картин значно ширше за цей дидактичний намір. Хоч яким мізерним і незначним здається конфлікт між Кайдашами,

---

[1] Нечуй-Левицький, Сьогочасне літературне прямування, журн. «Правда», 1878, т. II, стор. 26.

[2] «Вестник Европы», 1882, февраль, стор. 894.

проте він не може припинитись, бо коріння його в приватній власності на землю.

У повісті «Кайдашева сім'я» постає ціла галерея майстерно описаних селянських типів. Запам'ятовуються старий Кайдаш з його забобонами та нахилом до горілки, улеслива й чванлива Кайдашиха. Своєрідними рисами відзначається молодь: незграбний суворий Карпо, горда і «бриклива» Мотря, тиха Мелашка, запальний Лаврін. Все це індивідуалізовані характери, не схожі на абстрактно-пісенних героїв деяких попередників І. Нечуя в прозі.

Увагу письменника і тут привертають не лише етнографічні риси села, а наявність різких соціальних контрастів. Письменник докладно змальовує хату багатого Довбиша і убоге житло Балашів, батьків Мелашки. Матеріальні нестатки стають причиною взаємних заздрощів, пліток та несподіваних вибухів злості в родині Кайдашів.

У цій повісті І. Нечуй продовжує й розвиває характерні засоби гумору, які беруть свій початок від української народної традиції. В епічну авторську розповідь часто вкраплюються комічні сценки, смішні ситуації в дусі народних анекдотів або інтермедій (епізод нічного повернення Кайдаша з шинку, поїздка Кайдашихи на оглядини, хатні сварки свекрухи та невістки Мотрі тощо).

У повісті багато виразних яскравих діалогів, у яких виявляється, з одного боку, ліризм і лукавий гумор українських селян, а з другого — обмеженість світогляду, примітивізм і забобонність понять, які зростають на грунті дрібновласницького індивідуалізму. Але, як було вже зазначено, гумор Нечуя-Левицького — це не сміх заради сміху. Письменник співчуває своїм героям, бо в їх психіці черстве дрібновласницьке начало суперечливо поєднується з началом здоровим і трудовим. З серії кумедно-комічних подій кінець кінцем виростає реальна трагічна картина життя селянства, після довговічної панщини загнаного у безвихідь нових пореформених відносин. Загальна картина життя Кайдашів не така вже й комічна. Гине старий Кайдаш, скривджений своїми дітьми. Приречена на нескінченну ворожнечу з синами і невістками та на глум односельчан Кайдашиха. Контрастом до картин тяжкого сільського побуту в повісті виступають картини природи, ліричні сцени кохання молоді. Прекрасні пейзажі, сила природних людських почуттів ніби протистоять безглуздю життя, закутого в кайдани приватної власності.

В даному виданні в тексті повісті поновлюється ряд цензурних вилучень. Характерно, що майже всі вони змальовують перебування баби Палажки в монастирі й містять гострі сатиричні характеристики попів та ченців. Зокрема, цензурою було вилучено «неуместное сравнение бабы, сидящей на сундуке, с царем, сидящим на троне», і згадки про те, що в київських монастирях показують богомольцям

молоко божої матері та пера з крила архангела Гавриїла. Зникли з тексту й повні комізму нічні пригоди Палажки на паперті Братського монастиря, де хтивий монах цілує її, сплутавши в темряві стару бабу з гарною сільською молодицею. В поновленому вигляді гумористична повість набуває ще й гострого антиклерикального звучання. В ній виявляються ті самі ідеї засудження потворної, неприродної влади релігійних уявлень над людським розумом, те саме висміювання невігласів і шарлатанів у попівських рясах, що і в багатьох інших творах І. Нечуя-Левицького.

Безсумнівні гуманістична спрямованість гумору письменника, його бажання бачити життя народу світлим, прекрасним і вільним. Іншого характеру набуває сміх І. Нечуя, коли він виходить за рамки села і звертається до побуту та звичаїв інших верств суспільства.

4

Тема спотворення людської натури в умовах затхлого, консервативного середовища своєрідно розвинена в повістях Левицького з життя міського й сільського духовенства («Старосвітські батюшки та матушки», «Поміж ворогами», «Афонський пройдисвіт» та ін.).

Ще в дитячі й юнацькі роки Левицький спостерігав побут старосвітських попів, їх звичаї, вдачу, стосунки з селянами, чиновниками та дворянами. Перебування в задушливій атмосфері бурси і в семінарії збудило антиклерикальні настрої молодого Левицького. І в ці роки, і згодом у Києві, в Стеблеві, в Трушках письменник з властивою йому спостережливістю помічав подробиці зовнішнього вигляду, поведінки й мови численних «батюшок», «паніматок», дячків, ченців, спостерігав характерні постаті богомольців, старців та юродивих, а потім всі вони з дивовижною рельєфністю оживали на сторінках його повістей.

Перші сатиричні начерки побуту патріархальних попівських родин на Волині зустрічаємо вже в повісті «Причепа». В діалогах попів Мойсея і Хведора виявляються їх неосвіченість, дикі забобони, вкрай обмежений світогляд. Сміливо створює письменник карикатурні сцени пияцтва попів. Тут сміх його спрямований не лише на різке «зниження» духовних осіб, але й на традиційні образи релігійних легенд. «О. Хведор скинув чоботи, підгорнув поли, взяв графин і, тихесенько закрадаючись, як кіт до миші, пішов у другу, темну кімнату точити горілку з барильця...» І скоро «в одчинені двері, мов той херувим з небес, вилетів о. Хведор. Од швидкої ходи він аж вихав полами на повітрі, а волосся на голові настовбурчилось вгору, ніби легкий пух. В руках у його був превеликий бутиль доброї горілки». Херувим з пляшкою горілки в руці замість пальмової гілки —

це яскравий образ у дусі народно-пародійної літератури. А далі йде пряма карикатура на церковні обряди. П'яні попи виголошують тости, п'ють «до подушки», за «пасомих», за архієрея і за «христолюбне воїнство», доки не засинають у напівмертвому стані.

Широкі картини з тієї ж сфери життя письменник зображує у великій повісті-хроніці «Старосвітські батюшки та матушки» (1884). У характерній для І. Нечуя повільній і плавній манері тут розгортаються паралельні історії двох попівських родин — Моссаковських і Балабух. Похорон священика Петра Моссаковського і п'яний поминальний обід, вибори на парафію нового священика, старосвітське і «новомодне» попівське весілля, галасливі великодні й різдвяні свята, хрестини із звичайними народними обрядами, поява нових елементів у застійному укладі старосвітського попівства — все це описано детально, з чудовим знанням дійсності. Нескладна композиція твору визначається хронологією життя сільського священика. Сватання й весілля, хазяйнування, сварки за вигідну парафію, одруження дітей і старість — така нескладна історія попівства. Лише приїзди грізного архієрея або гусарський постій порушують мляве, безподійне існування.

Суб'єктивні симпатії Левицького на боці старосвітського, простого в поводженні з селянами попа Харитона Моссаковського. З іронією змальований образ грубого і чванливого «академіста» Балабухи, який всілякими неправдами робить швидку й вигідну кар'єру. Однак і побут Моссаковських не схожий на світлу ідилію. Особливо виразно змальовано образ невгамовної, жадібної попаді Онисі. Вона нещадно б'є батогом своїх батраків і безперервно свариться з дочкою та зятем. У деяких статтях тридцятих років можна зустріти твердження про романтичну ідеалізацію письменником «монументальних постатей» сільських священиків у повісті «Старосвітські батюшки й матушки». «Він — свій поміж міщанством, попівством і учнями духовних шкіл, ніколи не протестує одверто й не пробує боротись з чорною зграєю»,— пише один з критиків тієї пори.

Проте сам письменник інакше розцінював спрямованість свого твору. В листі до О. Кониського від 29 грудня 1880 р. він писав: «Для великого альманаху в мене є велика повість «Старі батюшки й матушки». А ця заголовна нехай Вас не лякає: повість не клерикальна, а навиворіт» [1]. Недарма царська цензура досить підозріло ставилася до згаданої повісті, то забороняючи зовсім її друкувати, то вимагаючи значних вилучень. Так, в 1886 р. київський цензор писав, що в повісті І. Нечуя-Левицького життя попів зображено «в

[1] М. Возняк, Матеріали до історії українського письменства XIX в., журн. «Життя і мистецтво», ч. 2, 1920, Львів, стор. 66.

высшей степени карикатурно. Вздумают старосветские «батюшки» подновить живопись в церквях, они заказывают самого безобразного свойства иконы... Пиршества их происходили при самой безобразной обстановке, сопровождались повальным пьянством мужчин и женщин и продолжались по несколько дней. Зато духовенство новое, с некоторым образованием, отличалось взяточничеством, выжиманием соков с прихожан, несправедливостью, а их жены распутством. Кроме такого общего тенденциозного направления, в повести встречается много сцен неудобных, напр. сцена у архиерея, описание «московской закуции» — истязания крестьян во время Бибикова, по наветам польских помещиков. Ввиду всего этого, мне кажется, что едва ли следует разрешить печатать эту повесть на малорусском наречии» [1].

Свідома антиклерикальна тенденція посилюється в наступних творах — «Поміж ворогами» (1893) та особливо в повісті «Афонський пройдисвіт» (1890). Якщо в повісті «Старосвітські батюшки та матушки» гумор письменника ще не набирає характеру нещадного осуду і часто поєднується з легким сумом про знівечені середовищем людські особистості, то в повісті «Афонський пройдисвіт» виникає вже гостра соціальна сатира. Автор різко негативно ставиться до «чорної зграї» лаврськихченців, виявляє лицемірство й кар'єризм Палладія, лихварство Єремії й Ісакія, розбещеність франтуватого Тарасія. Докладне знання письменником численних народних сатиричних пісень, казок і прислів'їв про попів та ченців (див., наприклад, статтю «Світогляд українського народу від давнини до сучасності») багато в чому зумовило і загальний скептично-фамільярний тон у характеристиці персонажів, і використані тут своєрідні засоби комічного. З явним співчуттям І. Нечуй у своїй статті пише про відсутність аскетизму в народному світорозумінні та про глузливо-іронічне ставлення селян до «намісників бога».

Левицькому близькі також певні принципи гумору й сатири Гоголя, його «сміх крізь сльози» і нещадне викриття потворного соціального побуту. В повісті «Афонський пройдисвіт» самий задум твору (через анекдотичний випадок — аферу спритного шахрая — вивести на загальний посміх цілу галерею сатиричних типів) зв'язаний з поемою «Мертві душі». Звичайно, і типи й оточення у Нечуя-Левицького цілком своєрідні і не мають прямих аналогій у творчості Гоголя. Проте деякі характеристики й ситуації загальним тоном і гумористичними засобами свідчать про те, що гоголівський художній досвід мав певне значення для автора «Афонського пройдисвіта» Порівняльний портрет ченців Єремії й Ісакія за своєю побудовою

[1] ЦДІАЛ, ф. 776, оп. 20, спр. 28, ч. III, 1880, арк. 228—229.

нагадує відому паралельну характеристику гоголівських Івана Івановича й Івана Никифоровича. Близькою для Нечуя-Левицького була й гоголівська майстерність у розкритті специфічного складу обивательського мислення. Істотною особливістю «существователей» у повістях Гоголя є те, що свої безглузді й алогічні умовиводи вони вимовляють з виглядом надзвичайної глибокодумності й цілком впевнені у досконалості своїх міркувань. Досить звернутися до повісті Нечуя-Левицького «Поміж ворогами», щоб впевнитися в тому, що його персонажі — попи й чиновники — з тим самим обивательським алогізмом і самовпевненістю висловлюють свої погляди, зокрема на зовнішню політику та незгоди поміж Росією і Пруссією.

Близькість письменника до російської реалістичної прози гоголівського напрямку виявляється і в докладних описах матеріального оточення та сатирико-реалістичних портретів персонажів, у вживанні відомого засобу «оречевлення» негативних осіб (в «Афонському пройдисвіті» отець Єфремій — то «опеньок», то «карлючка», а отець Ісакій — «постернак»).

У повістях з життя духовенства, як і в творах з народного побуту, письменник охоче звертається до улюбленого засобу порівнянь і за допомогою їх створює яскраві комічні образи («баби й молодиці товпилися кругом отця Палладія, наче овечки кругом ясел з сіном»; «ченці з смаком випили разом, неначе москалі бахнули з рушниць по команді»; «матушки в намітках, в синіх жупанах поважно й якось сумно сиділи рядком попід стінами, неначе поважні дипломати на конгресі»). Щоб підкреслити гендлярську грубість й неосвіченість ченців, І. Нечуй-Левицький досить широко вводить у мову персонажів і в авторську розповідь різні «знижені» слова в дусі народного просторіччя і прямі вульгаризми. Шахрай Копронідос, довідавшись, що його аферу викрито, нашвидкуруч ліквідує своє майно. Погляд його падає на рекламовані ним «єрусалимські святині»: «В кутку на столику перед образами лежала чимала к а м е н ю к а, буцімто взята з гефсіманського саду. Копронідос узяв камінь і п о ж б у р и в його на вулицю...»

У повістях про духовенство письменник створює виразні картини попівського побуту, але іноді буває так, що побутописання розтягується, насичується другорядними подробицями й дещо втрачає свою викривальну силу («Поміж ворогами», частково «Старосвітські батюшки та матушки»).

Найбільш динамічно побудована повість «Афонський пройдисвіт» з чітко окресленим сюжетом і соціально-сатиричними, загостреними характеристиками людей і побуту.

До Нечуя-Левицького життя й побут духовенства талановито змалював А. Свидницький («Люборацькі»). Деяку подібність в опи-

сах патріархального побуту попівства у Свидницького та Нечуя-Левицького слід шукати в тому, що обидва письменники глибоко знали дійсність і прагнули до реалістичного її змалювання, до відтворення добре знаних типів в їх природному матеріальному й соціальному оточенні. Найбільшим досягненням демократичної антиклерикальної прози 60—70-х років був роман Марка Вовчка «Записки причетника». З'явившись російською мовою на сторінках журналу «Отечественные записки» в 1869—1870 рр., яскравий твір не міг бути повністю опублікованим через втручання цензури. Друкування урвалось десь на середині другої частини роману. Серед названих творів повісті Нечуя-Левицького і за змістом і за формою займають почесне місце. Вони відзначаються повнотою й широким охопленням специфічної галузі суспільного буття та викривально-критичною спрямованістю.

5

Правдиві й виразні картини народного горя змальованї в творах письменника-реаліста з великою силою переконливості і теплим співчуттям. Ні духовенство, ні користолюбне міщанство, як доводить своїми художніми образами письменник, ніяк не можуть претендувати на роль тих освічених і розумних людей, які б допомогли народові скинути невимовно важкий тягар або хоч би намагались внести світло знання в темряву старого села й брудних фабричних осель. В пошуках таких людей І. Нечуй-Левицький звертається до української інтелігенції.

До виступу письменника романи про діяльність «нових людей», що піднімалися на боротьбу проти реакції й косності або до прямого політичного протесту, були досить поширеними в російській літературі. Великий вплив на українську і російську громадськість зробив відомий роман М. Г. Чернишевського «Что делать?» (1863). Серед його послідовників у літературі бачимо цілу плеяду письменників-шестидесятників. «Молотов» і «Мещанское счастье» М. Помяловського (1861), «Трудное время» В. Слепцова (1865), «Степан Рулев» М. Бажина (1864), «Живая душа» (1868) і «Теплое гнездышко» (1873) Марка Вовчка — це були твори, що пропагували найпередовіші ідеї часу і в міру цензурних можливостей розкривали діяльність революційних різночинців. Слід гадати, що більшість цих творів була відомою І. Нечуєві. Але найбільш певно можна сказати, що він уважно читав і перечитував відомий роман І. Тургенєва «Отцы и дети» (1862). Ще в роки навчання І. Левицького в Київській духовній академії цей роман користувався широкою популярністю серед молоді. Гарячі суперечки точилися навколо образу Базарова й відомих статей Писарєва про твір.

Постать Базарова живе в творчій свідомості І. Нечуя-Левицького довгі роки і стає одним з внутрішніх стимулів до пошуків позитивного героя з інтелігентного кола. Письменник порівнює, знаходить паралелі і контрасти між своїми сучасниками і Базаровим. Спільні риси, зокрема, він вбачає в тому, що «україно́філи були реалістами й лібералами, як і Базаров, стояли за реальну просвіту, одкидали клерикалізм, пустосвятство й панство, як усяка демократія» [1]. В одній з пізніших статей він виразно пояснює, чому Базаров, з усіма його позитивними рисами, не зовсім задовольняє як зразок «нової людини» для українського письменника: «бо в нас такий чоловік був би повинен і на Україні, і в Галичині встоювати не тільки за поступові принципи, але й за своє національне животіння, й національні, а не тільки соціальні права» [2]. Неприйнятні для нього також риси крайнього натуралізму й нігілістичного ставлення до естетики, які Тургенєв надав своєму героєві. Але попри всі застереження саме роман Тургенева «Отцы и дети» збуджував творчу думку І. Нечуя-Левицького, а образ Базарова буквально не давав йому спокою.

Щодо прямих прототипів героїв українського письменника, то він, як завжди, шукав їх у навколишній українській дійсності, придивлявся до тих суспільних шарів, які були йому найбільш відомими,— до діяльності україно́фільської інтелігенції.

Маючи намір сприяти розвитку національної культури та піднімати народну освіту, українська інтелігенція 60-х років засновувала недільні школи, влаштовувала публічні читання, видавала популярні книжки українською мовою. Слід зазначити, що склад цієї інтелігенції був досить строкатим. Поряд з капітулянтами — буржуазними лібералами, лояльними до царського уряду й націоналістично настроєними, були й більш радикальні, ліві елементи (А. Свидницький, В. Синьогуб). На останніх певною мірою розраховували діячі першої російської таємної організації «Земля і воля» 60-х років, маючи на меті поширення революційної пропаганди і створення своїх осередків на Україні (див., наприклад, справу І. Андрущенка).

Ці потаємні тенденції насторожували царизм, і без того стурбований навіть тією обмеженою культурно-просвітницькою роботою, яку провадили україно́філи. З початком польського повстання посилились репресії проти української культури. Один за одним з'являлися царські укази, що обмежували її права й можливості розвитку.

У цій атмосфері І. Нечуй-Левицький почав писати свої повісті з життя інтелігенції («Хмари», «Над Чорним морем» та ін.). Якщо в російській літературі такі твори давно вже не були новиною, то в

---

[1] Журн. «Правда», доп. до річника XIII, 1884, стор. 224.
[2] Журн. «Дніпрові хвилі», 1911, № 15, стор. 212.

прозі українській письменник відкрив зовсім нову сторінку. Досить сказати, що критика зустріла здивуванням, а почасти й осудом самий факт появи твору з героями-інтелігентами, написаного українською мовою. В статті «Задачи украинофильства» М. Костомаров писав: «Наша украинская литература есть исключительно мужицкая, так как и народа малорусского, кроме мужиков, почти, можно сказать, не осталось. А поэтому эта литература должна касаться только мужицкого круга» [1]. Подібні думки висловлював і Драгоманов. Саме в 1874 р. критик писав, що за час свого існування українська література складалася з таких основних родів, як поезія й белетристика з сільського побуту або часів козаччини та елементарно-наукових книжок для сільського люду. Такий обсяг літератури, на його думку, повинен залишатися й на найближчі десятиліття, а вже потім українські письменники зможуть вдаватися до нових тем [2]. В деяких інших критичних статтях прямо висловлювалося невдоволення тим, що талановитий письменник І. Нечуй-Левицький вступив на небезпечний, непевний шлях. Один з критиків після негативного відзиву про ідею, композицію та мову повісті «Хмари» з докором писав: «Беллетристика не может упреждать жизнь и безнаказанно отрываться от нее» [3].

Та І. Нечуй-Левицький своїми творами сміливо поширив межі української реалістичної прози і тим викликав нові спроби відтворити українське інтелігентне суспільство та «нових людей». Наскільки це вдалося йому самому? Щоб відповісти на поставлене питання, слід пильніше придивитися до змісту, ідей і образів його повістей.

1873 р. на сторінках львівської «Правди» з'явився перший уривок з твору І. Нечуя про інтелігенцію під назвою «Новий чоловік» (вийшов і окремою відбиткою). 1874 р. в тому ж журналі з'явився ще один уривок з «Хмар» («Екзамен»), а трохи згодом того ж року в Києві вийшло перше видання повісті, дуже неповне з огляду на цензуру.

Назва твору символічна. Хмари — це національний гніт царизму, це певною мірою й існуюча тоді хибна система освіти (бурси, семінарії, жіночі інститути, реакційна адміністрація й професура університетів). Ця система калічить розумові здібності української інтелігенції, відбиває її від праці на користь національної культури й освіти рідного народу. Завдання письменника — знайти й показати саме ті надійні демократичні сили, які здатні всупереч царизму й офіційним шовіністичним колам розігнати «хмари». В пошуках таких

[1] «Вестник Европы», 1882, февраль, стор. 896.

[2] Див. М. Драгоманов, Література російська, великоруська, українська й галицька, «Правда», 1874, № 3, стор. 158.

[3] «Киевский телеграф», 1875, № 30.

«нових людей» пильний погляд письменника звертається до інтелігенції.

У повісті бачимо два покоління інтелігентних людей. Перше з них відноситься до 30—40-х років XIX ст. і представлене двома професорами — Дашковичем і Воздвиженським. Постаті ці контрастні. В роки юності обидва вчаться в духовній академії, але подальші їхні шляхи розходяться. Образ Дашковича освітлений певною авторською симпатією. Він українець, родом з улюбленої письменником Черкащини. Навіть в зовнішності Дашковича багато привабливого: він відзначається красою, твердим, спокійним поглядом, на обличчі його виразно помічаються «думи й розум і завзятість». Та письменник зразу насторожує читача, кажучи, що «не було тоді ні навкруги його, ні в його самого матеріалу для правдивої, широкої думи та широкого погляду». Як університетський професор з історії філософії, Дашкович користується славою, студенти поспішають до аудиторії, й він, подібно до тургенєвського Рудіна, своїми палкими, змістовними лекціями пробуджує нові світлі думки в слухачів. Але ахіллесовою п'ятою Дашковича є практична безпорадність і повна відірваність від народу. Цю думку про героя І. Нечуй особливо виразно втілює в сцені приїзду кабінетного вченого до рідного села. Тут професор ніби відкриває для себе новий світ. «...Після города, після кабінету, після філософії все здалося таким новим, таким оригінальним, таким живучим, що він сам собі здався мерцем серед тисячі пульсів сільського життя». Пробуджується бажання глибше пізнати це життя, мову, пісенні скарби народу. Та всі ці наміри, не маючи певної мети, швидко згасають. Відірваний від дійсності, Дашкович для того, щоб пізнати «душу» свого народу, хоче раніш вивчити різні «культурні типи» слов'янських і східних народів, розпливається думкою і підпадає під вплив московських слов'янофілів. Врешті він опиняється ще далі від свого народу і вже з консервативною упередженістю дивиться на палку молодь. Письменник змушує героя, врешті, підвести сумні підсумки марно прожитих років. Дашкович визнає, що він заблудився і, як у морі, «втопив усіх своїх дітей, одбив їх од свого народу...». Таким чином, Дашкович для автора — втілення нездійснених можливостей. Він міг стати «новою людиною», але не став.

Всі ці пошуки, прагнення та вболівання за розбитими ілюзіями зовсім непотрібні професорові Воздвиженському. Виходець з Тули, він і на гадці не має важкої долі рідного народу й так само байдуже-зневажливо ставиться до всього українського. Це — груба й деспотична натура. Кар'єризм та підлабузництво стають основою його поведінки з юнацьких років. Досить згадати сатирично забарвлений діалог між реакціонером-митрополитом і нахабним неуком Воздви-

женським. Останній запобігає ласки «його високопреосвященства» і охоче згоджується з тим, що «Гегель був дурень». Недаремно царська цензура викреслювала з тексту цю влучну сцену екзамену в Київській духовній академії. Ставши професором, Воздвиженський зовсім не любить науки, на кафедрі перечитує застарілі аркуші лекцій і зовсім не зважає на пусту аудиторію. Професорство для нього, так само як і одруження, лише засіб прокласти шлях у житті до грошей і всякого добра. При цьому нездара-професор вміє підлабузнюватись до начальства і є вірним слугою царизму. Він відверто глузує з прагнення Дашковича виробити власні переконання: «Нащо тобі ті пересвідчення? Чи ти з їх чоботи пошиєш, чи ти їх на гроші переведеш, чи ти їх з'їси або вип'єш?» Становище народу зовсім не цікавить цього типового представника реакційної професури 40—60-х років. Байдужий він і до національних та інших розумових питань. «Воздвиженський — прямий попередник тих чорносотенних київських професорів, які особливо розплодилися на кінець XIX і початок XX століття»,— справедливо зауважує О. І. Білецький [1].

В літературознавстві тридцятих років не раз відзначались прояви тенденційного націоналізму І. Нечуя-Левицького в повісті «Хмари», зокрема в контрастному протиставленні українця Дашковича і росіянина Воздвиженського. Чи є для цього підстави? Згадаємо, що в своїй статті «Сьогочасне літературне прямування» письменник ставив вимогу обмежити сферу відтворення дійсності в українській літературі «етнографічною границею української нації, щоб не перелазити в чужі городи», і якщо й малювати представників інших націй, то в «одкидному плані». Щоправда і тут, а тим більше в художніх творах мова не йшла про інонаціональні народні маси, а лише про прямих експлуататорів та їх прислужників. У творах з життя інтелігенції автор-побутописець межує з публіцистом, який прагне безпосередньо або устами героїв-українофілів висловлювати своє суспільно-політичне credo. Тому хибні тенденції його світогляду виступають найбільш оголено, хоч і тут часто корегуються прагненням до художньої правди, до вірності об'єктивному життєвому матеріалу. Прояви національної обмеженості в «Хмарах» виявляються в очевидному згущенні фарб у змалюванні інтелігентів неукраїнської національності, в наголошенні не на соціальному аспекті при освітленні цих персонажів, а в підкресленні моментів національного характеру. Боротьба Нечуя — художника і публіциста кладе певний відбиток на систему образів у романі. Сам собою Воздвиженський є досить виразним представником тупого реакційного професорства ча-

[1] О. І. Білецький, Від давнини до сучасності, т. І, Держлітвидав, К., 1960, стор. 325.

сів самодержавної реакції (до того ж «філософія» українця Кованька, виведеного в цьому романі, за своєю суттю мало чим відрізняється від його поглядів). Наявність у романі поряд з неуком великорусом просвічених українців — Дашковича і Радюка може й не звертала б на себе уваги, якби не численні авторські коментарі на тему про «чужий великоруський дух», «чужу науку» і «чужу мову», які витісняють залишки ідеалізованої козацької старовини та давньої національної культури. Соціальні ж питання не зникають в повісті, але явно відходять на задній план у порівнянні з творами І. Нечуя-Левицького на теми народного життя.

Типом «нової людини» в творі І. Нечуя-Левицького виступає представник другого покоління інтелігенції — молодий українофіл Павло Радюк. Син дрібного поміщика з Полтавщини, він зростає серед простих людей: наймитів, чабанів, змолоду знає їх мову, пісні й казки. Ставши студентом Київського університету, Радюк наполегливо читає й поширює заборонені твори Шевченка, вивчає Бюхнера, Прудона, Фейєрбаха. Його ідеї позначені протестом проти царського деспотизму, неуцтва і народної темряви. «Нам не треба солдатчини! Нам не треба кадила й кропила! — вигукує палкий юнак.— Ми й так темні й глухі, ми й так маємо більма на очах!... Нащо нам топити віск перед образами?..» «Нам не треба войни, а треба просвіти». Практичні вияви протесту більш наївні: Павло Радюк, як інші українофіли шістдесятих років, носить національний одяг і прагне «зрівнятись з народом». Для цього під час вакацій він стає до селянської праці, викликаючи своїм невмінням посмішки селян. Інші форми практичної діяльності Радюка та його однодумців (Дунін-Левченко та ін.) мають культурно-просвітницький характер і полягають у збиранні зразків українського фольклору, запровадженні недільних шкіл і виданні книжок-«метеликів» для народу. Зрештою Павло Радюк, який впевнений в тому, що знання й освіта — «єдині золоті ключі» до майбутнього народного щастя, як і Дашкович, виглядає досить безпорадним перед реальним народом, його горем та бідністю. Реаліст-письменник виявляє двоїсте, суперечливе ставлення до героя-українофіла. З одного боку, він поділяє думки тієї частини інтелігенції, що мріє про розвиток національної культури і добробут народу. Він, як і його герої, поділяє мрії «про пишний край, родючі поля, про народ добрий, поетичний, гордий, багатий своїм самостійним національним життям, своєю поезією і оригінальними музичними глибокими мелодіями». Але якщо Дашкович і Радюк лише випадково потрапляли на село і відкривали там для себе «нову Америку», то автор «Хмар» добре знає народне життя, прекрасно уявляє дійсних українських селян з їх соціальним лихом і надіями на краще. І саме тому таким безпорадним і навіть комічним виглядає Радюк

у відомій сцені на баштані, коли він перед посивілим у злиднях і праці дідом проповідує, що необхідно «панам» взятись до селянської праці, а мужикам до науки, «тоді на світі буде добре всім»,— запевняє він. «Може, й буде!.. А ви все-таки ляжте коло куреня та куріть люльку»,— відповідає дід доброзичливо, але й трохи насмішкувато. У цій і деяких подібних сценах (згадаємо, наприклад, скептичний вислів батька Радюка: «багацько, сину, поможеш їм (селянам.— *Н. К.)* тим, що носитимеш свиту!») виявляється певний скепсис письменника щодо практичної діяльності героя, а можливо, й внутрішні сумніви в його правомірності виступати в ролі «нового чоловіка».

Щоправда, у панських салонах навіть обмежена культурно-просвітницька програма Радюка вражає своєю сміливістю. Героя залякують, називають «драконом революції» і врешті примушують тікати від переслідувань на Кавказ.

Образом Радюка була невдоволена й українська критика, автора засуджували з різних позицій і відверті реакціонери і радикально-демократичні публіцисти. З полемічним запалом висловився М. Драгоманов про обмеженість поглядів Радюка й мізерність його практичної діяльності: «Новий чоловік Нечуя, на лихо, зовсім старий, бо говорить, правда, народолюбні фрази, а робить лише те, що одягається в досить дорогу одежу в народному стилі та їсть вишні та залицяється до дівчат...» [1]

Основна причина творчої невдачі письменника в створенні ідеалу нової людини полягала в тому, що він не бачив справді передових героїв тогочасної України — революційних різночинців.

Повість «Хмари», проте, має, без сумніву, історико-пізнавальну цінність, бо відтворює постаті й ідеали певної частини української інтелігенції 30—60-х років та їх невдалі спроби прогресивної праці. В творі відображено палкий протест письменника не лише проти національного гніту, але й проти реакції й консерватизму, проти псевдовченості й схоластично-мертвотної системи освіти. Антиклерикальні настрої письменника знаходять виразне відображення у яскравих епізодах твору. Крім того, в повісті позначилася надзвичайна спостережливість письменника і його вміння через детальні описи побуту відтворювати атмосферу тогочасної епохи. В творі багато характерних представників різних суспільних верств: від патріархального київського купця Сидора Сухобруса і міського буржуа-кар'єриста Кованька до цілої галереї професорів і студентів київських освітніх закладів та типів провінціального поміщицтва (Радюки, Ма-

[1] М. Драгоманов, Українські письменники 1866—1873 рр., «Літературно-науковий вісник», 1902, кн. 12, стор. 130.

сюки, пані Висока). З іронією змальовано образ начальниці інституту шляхетних дівчат генеральші Турман, уродженої де Пурверсе, з її «модним» петербурзьким кашлем і твердою впевненістю в своїй місії «розносити з центру на далеку окраїну просвіту». Згубні наслідки цієї «місії» позначаються на характері Ольги Дашкович. Після навчання в інституті Ольга нехтує рідною мовою й уявляє собі весь світ у вигляді великого балу з музикою, танцями та високоповажними кавалерами. Взагалі жіночі постаті роману «Хмари» (Марта, Степанида, Ольга, Катерина та дещо ідеалізована «хуторяночка» Галя Масюківна) були цілком новими в українській літературі і відзначалися своєрідністю характерів. Тогочасна критика говорила про досягнення письменника у вірному зображенні побуту києво-подільського купецтва, студентів і професорів духовної академії й університету, у правдивому відтворенні деяких рис життя схоластично-кабінетних учених та провінціально-хуторянських «існувателів». Увагу привертали також різноманітні описи київських пейзажів, і взагалі зазначалось, що в повісті є «прекрасные места, дышащие неподдельным чувством любви к Киеву и делающие повесть киевскою по преимуществу» [1]. З таких дійсно вдалих і мальовничих описів згадаймо хоч би картину веселої прогулянки студентської молоді на Володимирській гірці або чудову панораму Києва, що відкривається перед очима тульських семінаристів.

Спробу змалювати постать «нової» людини письменник робить і в другому великому творі — «Над Чорним морем» (1890). Тут відтворено суперечки поміж «націоналами» (цебто тими ж ліберальними українцями) і «космополітами» (так називали прибічників Драгоманова). Погляди останніх висвітлені досить нечітко, та й представники цього напряму або нестійкі та невпевнені люди (Саня Навроцька, Надія Мурашкова), або просто шахраї, які прикриваються гучними фразами про «вселюдський прогрес» (Аристид Целаброс). У ролі головного героя виступає вчитель кишинівської гімназії Комашко. Він висловлює погляди, близькі до переконань Радюка, але показаний уже в нових умовах вісімдесятих років. Художньо твір значно блідіший, ніж «Хмари». Ліберально-культурницька обмеженість поглядів Комашка і проповідь «малих справ» висловлені більш певно, схематизм виявляється і в чіткому поділі персонажів на позитивних і негативних героїв. Проте у висловленнях Комашка підкреслено новий мотив «толерантності» до інших народів і націй. «Комашко любив свої степи, любив народ, був народовцем, любив українське слово, бажав щастя й добра своєму народові. Для нього, як для демократа, були дорогі інтереси як свого народу, так і інших слов'ян-

[1] «Киевский телеграф», 1875, № 30.

ських народів». Коли за досить невинну просвітницьку пропаганду Комашко був заарештований, у його свідомості починається якийсь злам. «В його серці щось ніби закипіло і кипить, кипить, не перестає. Він почув, що в його душу, добру зроду, запала злість, ненависність до порядків...» На жаль, ця «злість», цебто поява впертої непримиренності із самодержавним ладом, не набуває розвитку ні в цьому романі, ні в інших творах І. Нечуя про українську інтелігенцію. Проте й арешт Комашка і ці нові почуття в його душі суперечать попереднім висловленням героя про можливість мирної просвітницької роботи в умовах існуючого ладу. Ці моменти є свідченням того, що автор не ототожнюється з своїм героєм.

У творах «Хмари» і «Над Чорним морем» виявляються протест І. Нечуя-Левицького проти самодержавної національної політики, заклик до освіти народу і разом з тим обмеження суспільної мети національно-культурницькими завданнями та деякі націоналістичні упередження. Але світогляд письменника в цілому був значно ширший поглядів ліберально-буржуазної інтелігенції. Про це свідчать міцні демократичні симпатії письменника, віра в глибокі сили народу, часом захоплення непримиренністю й бунтарством, гострі антиклерикальні настрої, бачення глибоких соціальних суперечностей на селі і в місті, нарешті, утопічні мрії про майбутнє царство краси й правди на уламках старого («Скривджені й нескривджені», «Бідний думкою багатіє» та ін.). Ці настрої виділяють письменника з загальної маси інтелігенції «громадівського» напрямку, наближаючи до більш радикальних різночинно-просвітительських елементів (А. Свидницький та ін.), з їх загальнодемократичним протестом проти царизму і залишків кріпацтва у всіх сферах громадського життя. До того ж письменник взагалі не був сильним і глибоким теоретиком. Справедливо відзначалося [1], що до нього можна віднести слова Добролюбова про те, що в реалістичній літературі бувають випадки, коли письменник в абстрактних своїх судженнях «висловлює поняття, разюче протилежні тому, що знаходить вияв в його художній діяльності,— поняття, прийняті ним на віру або здобуті ним за допомогою неправильних, поспішно, чисто зовнішнім чином складених силогізмів. Власний же його погляд на світ, що служить ключем до характеристики його таланту, треба шукати у живих образах, створених ним» [2].

Щодо загальної побудови творів І. Нечуя-Левицького з життя інтелігенції, то вона де в чому близька до романів Тургенєва. По-

[1] «Історія української літератури», т. І, Вид-во АН УРСР, К., 1954, стор. 371.

[2] Н. А. Добролюбов, Собрание сочинений в десяти томах, т. VI, ГИХЛ, М.—Л., 1962, стор. 22.

гляди своїх героїв-інтелігентів письменник висловлює або безпосередньо, або в діалозі, у двобої ідейних супротивників. Так вияснюються й погляди Базарова або Рудіна. Подібно до тургенєвського роману в центрі творів І. Нечуя маємо чітко визначеного основного героя, який не є лише психологічною, але й виразно накресленою ідейно-суспільною одиницею і змальований на широкому громадському тлі. Можна вказати і на прагнення показати героя, історію його сім'ї та роду, створити ілюзію точної хронологізації подій («10 августа 1862 года в четыре часа пополудни в Баден-Бадене...» — «Дым»; «Весною 1868 года, часу в первом дня...» — «Новь»; «Одного літнього гарячого дня в місяці липні 184... року...» — «Хмари»; «Був май 1880 року...» — «Над Чорним морем» і т. ін.). Все це виразно свідчить про творче використання досвіду російської літератури, і зокрема тургенєвського роману, в часи створення великих епічних форм в українській прозі. Та, звичайно, і прототипи своїх героїв, і картини старих міст — Києва, Одеси, Кишинева, і матеріал для створення літературної мови письменник брав з життя, враховуючи й досвід своїх попередників в українській прозі і невичерпні багатства українського фольклору. Стиль великих творів І. Нечуя-Левицького відмінний від тургенєвського. Він прагне до широкого побутописання, подекуди розтягненого, до яскравих барв в описах і до використання натуралізованої народної лексики.

Типи інтелігенції змальовані і в деяких інших творах письменника: «Навіжена» (1891), «Неоднаковими стежками» (1911), «Гастролі» (1905), «На гастролях в Микитянах» (1912) та «Дивовижний похорон» (1914). Але ці твори мають більш побутовий характер і значно поступаються перед «Хмарами» художньою цінністю. Проте і тут зустрічаються цікаві постаті, на зразок талановитого українського оперного артиста Флегонта Петровича Літошевського або його зрадливої дружини й удаваної «демократки» Софії Леонівни.

Епічні твори з життя української інтелігенції, створені І. Нечуєм-Левицьким, були цікавим, новим явищем в українській прозі і викликали ряд нових творів на цю тему. Вже після появи повісті «Хмари» вийшла повість О. Конисього «Семен Жук і його родичі» (1875) — спроба ідеалізації «малих справ» націоналів-культуртрегерів. Лише видатний твір П. Мирного «Лихі люди» (1875) знаменував собою появу дійсного героя з революційно-демократичного середовища.

6

Свої найкращі твори письменник присвячує питанням сучасного йому українського суспільства. Але звертався він і до історичної тематики. Вже в ранній казці «Запорожці» (1873) І. Нечуй-Левицький апелює до минулого України, щоб висловити свій протест проти національного й соціального гноблення народу. Лоцман Карпо Летючий та дівчина Маруся чарівною силою піднесені вгору й летять над селами, лісами й ланами Правобережної України. Скрізь вони зустрічають горе, важку невсипущу працю, всюди бачать, як польські пани й шинкарі п'ють людську кров. Цим сумним картинам у творі протиставлено ідеалізовану Запорозьку Січ. Козацька вольниця постає у вигляді фантастичного підводного царства, де живе гетьман і запорозькі козаки. Вони вболівають за долею України й тяжко плачуть над її стражданнями. Подібні протиставлення були характерні для молодого Шевченка та деяких інших письменників романтичної школи. Проте І. Нечуй дає зрозуміти, що повернення минулого є неможливим (про це свідчать фінальні сцени перетворення Марусі на калину, сумна пісня та зникнення підводного царства), і тим самим привертає увагу читача до сучасного стану пригніченого селянства.

Після казки «Запорожці» Нечуй-Левицький неодноразово звертається до минулого України. Йому належить чимало історичних статей і нарисів, переважно на теми з часів Хмельниччини. Вже в сімдесяті роки виходять друком три популярні брошури письменника («Перші київські князі», «Татари і Литва на Україні», «Унія і Петро Могила»). За визначенням І. Франка, головною ознакою цих нарисів була популяризація історичних праць і поглядів Костомарова і Антоновича. Продовженням популяризаторської роботи були такі твори Нечуя-Левицького, як «Український гетьман Богдан Хмельницький», «Гетьман Виговський та Юрій Хмельницький» та ін.

В дев'яності роки Нечуй-Левицький знову виступає як художник-історик і пише повість «Гетьман Іван Виговський» (1899) і «Князь Єремія Вишневецький» (1897, вперше надруковано в 1932 р.). Останній твір найбільш визначний серед інших прозових і драматургічних спроб письменника з минулого України, хоч він і поступається художньою силою перед епічними полотнами І. Нечуя з тогочасної дійсності. Питання полонізації й покатоличення українських освічених кіл і пригнічення селянства Правобережної України польською шляхтою взяті в історичному аспекті. Центральна постать Єремії Вишневецького втілює зрадництво рідному народові, його вірі й національній культурі та перехід заради власного возвеличення й кар'єри на бік польської магнатської верхівки. Увагу письменника

зосереджено на характеристиці нелюдської жорстокості Єремії, його дикої пристрасності і владолюбства. Йому протиставлені козацькі маси й повстале селянство. На чолі з Кривоносом та Вовгурою повстанці гуртуються, збирають свої сили, а потім починають руйнувати панські фортеці, нищити замки й палаци. В рішучих битвах під керівництвом Богдана Хмельницького вони перемагають шляхетські війська.

Історичні події в романі висвітлюються в аспекті, пов'язаному з концепцією буржуазно-ліберальних українських істориків. У минулому письменник виділяє насамперед гніт національно-релігійний, але з об'єктивного художнього матеріалу виникає уявлення і про соціальні утиски українського селянства, про тяжку панщину та знущання шляхти над «хлопами». Тому показані конфлікти сприймаються читачем і в цьому соціальному плані як суцільне повстання селянства проти панського гніту.

В романі чимало побутово-історичних описів, іноді розтягнених, іноді більш вдалих. Переконливо змальовує письменник шляхетський табір під Пилявкою, де польське панство збирається на війну, ніби на бучний бенкет. З глибокою іронією показує Нечуй панічну втечу магнатської верхівки після поразки, коли пани в розпачі кидають навезені килими, перини, ванни, золотий і срібний посуд. Яскраво показані й дикі магнатські витівки серед народних злиднів та поневірянь, на зразок «фацеції» Єремії Вишневецького.

Художня майстерність у повісті не завжди на рівні. Позначається надмірна публіцистичність, є й повторення і досить одноманітні образні прийоми, головним чином порівняння. Але в ряді місць твору бачимо живописні сцени, вдалі портретні й психологічні характеристики.

За життя Нечую-Левицькому не вдалося надрукувати цей твір, хоч він і подавав його до редакції «Киевской старины» та надсилав І. Белею з проханням десь надрукувати. Спочатку в творі була більш поширеною розповідь про виховання Єремії вдома і в єзуїтській колегії, але, як пише І. Нечуй-Левицький в листі до І. Белея від 13.II 1902 р., на вимогу істориків він скоротив ці місця. Тут же він повідомляє про джерела своїх описів стародавніх архітектурних будов («Палац Єремії в Лубнах я скопіював з стародавнього палацу XVIII віку Радзівілового в м. Білі Седлецької губ., бо я ще застав ту озію цілісіньку, навіть з виліпляним одфітом в здоровій залі, а колегію у Львові скопіював з колегії й монастиря в Дрегочині... де вони стояли цілісінькі» [1]. Картаючи польську шляхту, І. Нечуй-Леви-

[1] Відділ рукописів Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка АН УРСР, ф. 100, од. зб. 2309.

цький ніде не висловлює негативного ставлення до польського народу і вважає однією з основних причин ворогування між двома націями підступну політику єзуїтів. «Замість єднання та братерства між двома народами, єзуїти в колегіях посіяли пекельну ненависність та ворогування. Ріки людської крові полились і... все-таки не залили того пекла...» Ці слова автора нагадують знамениту передмову Шевченка до поеми «Гайдамаки». На зауваження редакції «Киевской старины», що польська критика буде нападати на твір, письменник відповідав: «Ій нема чого чіплятися, бо Єремія був же не поляк, а чистий українець, а тільки, знайшовши свій ідеал в Польщі і привілеях польської шляхти, став перевертнем і одсахнувся од демократичної тогочасної України ще й пролив багато української крові, певно, стільки, скільки козаки пролили польської в Полонному та в Барі».

Події минулого України І. Нечуй-Левицький змальовував і в деяких драматичних творах («Маруся Богуславка», 1875; «В диму та полум'ї», 1911).

Письменник цікавиться розвитком українського національного театру і драматургії. Емоціональні художні нариси-рецензії він присвячує славетним українським акторам («З Кишинева», 1885; «Марія Заньковецька, українська артистка», 1893), українській і світовій музиці («В концерті», 1887), українській тематиці в польському живописі («Україна в артизмі», 1881). Вдумливий цінитель творів мистецтва, І. Нечуй лишається в цих нарисах письменником-митцем. Засобами художнього слова він передає чудові образи, навіяні музикою Миколи Лисенка або зворушливою сценічною грою Марії Заньковецької. Реалістичний напрям та тісні зв'язки з демократичними масами письменник вважає найціннішими прикметами українського театру. Він і сам прагне поповнити репертуар української сцени. Крім згаданих історичних драм, йому належать комедії «На Кожум'яках» (1875) і «Голодному і опеньки м'ясо» (1887). В творах дані характеристики міщанського побуту, виведені типи міщан, торговців, дрібних чиновників, вдало відтворено їх звичаї, мораль і психологію. Найбільш вдалою є комедія «На Кожум'яках», яка у переробці М. Старицького («За двома зайцями») набула більшої сценічності і досі живе на сцені. Побутові комедії І. Нечуя-Левицького не зайняли такого місця в літературі, як його прозові твори, але все ж свідчили про вірність реалістичному напрямку в мистецтві й містили вдало відтворені картини побуту міського середнього стану.

7

У творчій спадщині письменника знаходимо чимало літературно-критичних і літературно-публіцистичних статей. В них виявляються і суперечливі світоглядні позиції І. Нечуя-Левицького і проникливі оцінки української класичної й сучасної літератури.

У відомій статті «Сьогочасне літературне прямування» (1878—1880) письменник висловлює свої літературно-естетичні погляди. На його думку, література повинна базуватися на принципах реалізму, народності й національності і бути «правдивим, нехибним дзеркалом, в котрому громада побачить себе, яка вона є, роздивиться на себе, оцінює себе...»

У радянському літературознавстві вже докладно висвітлено і цікаві думки письменника щодо специфіки художньої творчості та ролі уснопоетичної творчості в літературі і поряд з цим — обмеженість основних естетичних засад І. Нечуя-Левицького [1]. Вимоги правдивого відтворення життя поєднуються в статті з проповіддю цілковитої довільності художника в процесі творчої праці та із замкненням української літератури в певні етнографічно-географічні рамки. Український письменник, на думку І. Нечуя-Левицького, не може «перелазити в чужі городи і підставляти свою душу під картини чужої неукраїнської жизні», а якщо й буде малювати осіб іншої національності, то лише в плані «одкидному» [2]. Так само звужено трактує Нечуй-Левицький принцип народності, зводячи його до вимоги вживати в літературі народну мову та орнаментувати художню прозу, «мов золотою ряскою», народнопоетичними образами й засобами. Щодо вимоги національності, то цей принцип пов'язаний з хибним націоналістичним уявленням про суцільну демократичність української нації та з відмовою від соціального аспекту в процесі творчого осмислення дійсності. Говорячи про це, слід згадати, що в кращих творах письменника, де перемагали демократичні тенденції його світогляду й вірність правді життя, художні образи суперечили цим положенням і доводили якраз хибність догматів безкласовості та «відрубності» української нації. Але іноді хибні естетичні теорії впливали на художню творчість І. Нечуя-Левицького і в певній мірі обмежували його реалізм.

Глибоко помилковим у статті «Сьогочасне літературне прямування» було й різке протиставлення української й російської літератури.

Як могло виникнути в І. Нечуя-Левицького твердження про «непотрібність» російської літератури для України? Ще в юнацькі

[1] Див. М. Д. Бернштейн, Українська літературна критика 50—70-х років XIX ст., Вид-во АН УРСР, стор. 397—404.

[2] «Правда», 1878, т. II, стор. 15.

роки майбутній письменник познайомився з творами видатних письменників Росії. В останньому богословському класі Київської духовної семінарії, як згадує письменник, «молоді вчителі літератури позаводили маленькі бібліотечки в кожному класі на наші і на свої гроші, і я аж тоді познайомився з великоруською літературою, прочитав Пушкіна й Гоголя і зразу їх зрозумів» [1]. В подальшому у Левицького зберігається цей інтерес до російської літератури, тим більше що по закінченні навчання він викладає російську мову і літературу в школах і дуже добре знає не лише класиків, але й письменників другорядних. Але вже в атмосфері студентських дискусій навколо права української культури й літературної мови на існування поряд з почуттям захоплення російською літературою виникає почуття національної образи й ворожості до реакціонерів-великодержавників.

У найближчі роки І. Нечуй-Левицький не переносить своїх антипатій до російської реакційної професури та офіціальної преси на твори демократичних російських письменників. Навпаки, він перекладає на рідну мову сатиричні казки одного з улюблених своїх письменників М. Салтикова-Щедріна — «Повість про те, як мужик харчував двох генералів» («Правда», 1870) та «Дикий пан» (переклад вперше друкується в даному виданні). З великою пошаною ставився український письменник до тих діячів російської культури (І. Прижов, О. Пипін), які висловлювали співчуття до українського народу і його літературних прагнень.

Явним дисонансом до цих фактів була стаття Левицького «Сьогочасне літературне прямування». Щоб зрозуміти її появу, слід мати на увазі, з одного боку, вплив націоналістичних ідей на світогляд письменника та його віддаленість від свідомої революційної демократії, а з другого — ту атмосферу пригнічення царатом українського слова, яка згустилася після ганебного Емського указу 1876 р. Саме в цих умовах І. Нечуй-Левицький висловив націоналістичний погляд про відмежування української літератури від літератури російської та їх тенденційне протиставлення. Як справедливо зауважив І. Франко, сутність цього хибного погляду письменника полягала в тому, що він змішав реакційну національну політику самодержавства, шовіністичну російську пресу з російською демократичною літературою і передовою думкою. «У ч. автора бачимо (не виразно, а немов з-за сита) таке понімання: ставаймо не супроти московської держави, чиновників та жандармів, а проти московської бесіди та московських писателів, котрі-ді і по духу, і по думкам — нам чужина. Це так значить, як коли б хто казав лишати в супокою того, хто

[1] Життєпис Івана Левицького (Нечуя), «Світ», 1881, № 8—9, стор. 155.

нас б'є, а термосити того, хто, хоть і сам слабкий, силується нас боронити» [1].

У той час як І. Франко з революційно-демократичних позицій остерігав автора статті від орієнтації на розрив з російським визвольним рухом та реалістичним мистецтвом, націоналісти поспішили використати хибний виступ відомого письменника в своїх цілях. Перш ніж стаття була надрукованою у львівській «Правді», вона зазнала деякої додаткової обробки редакторів, внаслідок чого виникли безглузді викривлення деяких імен і фактів (наприклад, Г. Чепенський замість Г. Успенський або зневажлива оцінка Достоєвського) і дописування, що посилювали націоналістичні тенденції [2]. Знято було й співчутливу фразу Нечуя-Левицького про майбутнє соціалізму на Україні, яка свідчила про певний вплив на письменника передових ідей сімдесятих років. У такому вигляді стаття без підпису автора з'явилась на сторінках журналу як редакційна. І своєю вимогою до українських письменників відмежовуватись від російської літератури, і твердженням про «суцільну демократичність» та «відрубність» українського літературного процесу стаття «Сьогочасне літературне прямування» імпонувала націоналістам і завдавала шкоди боротьбі революційних демократів за єднання всіх пригнічених народів. Але все ж треба провести межу між буржуазними націоналістами — послідовними ворогами російського народу та його культури і Нечуєм-Левицьким. Письменник в умовах самодержавного гніту, захищаючи від реакційних нападок українську культуру, часом тяжко помилявся. Однак негативне ставлення до російської культури, висловлене в статті «Сьогочасне літературне прямування», не було його постійним і незмінним credo. Він поступово відходив від думок, висловлених у цій статті, тим більше що не міг не зважати на пристрасний протест і засудження цих думок у виступі такого авторитету, яким для нього був І. Франко.

Навіть в наскрізь тенденційній праці «Українство на літературних позвах з Московщиною» (1891), в якій Нечуй-Левицький досить безпорадно борсається в полоні націоналістичних концепцій про історію та культуру України, він все ж розрізняє реакційних слов'янофілів і «розглагольствування» Каткова від прогресивної російської культури і надає їй великого значення в майбутньому єднанні слов'янських народів: «Нехай краще слов'яне милуються перловими віршами Пушкіна та Лермонтова, нехай втішаються утворами Тургенєва, Л. Толстого, де висвітлені і змальовані кращі люди,

[1] І. Франко, Твори в двадцяти томах, т. 16, Держлітвидав, К., 1955, стор. 8.

[2] Див. М. Д. Бернштейн, Українська літературна критика 50—70-х років XIX ст., стор. 403.

прогресивні, просвічені по-європейському, де змальовані такі типи інтелігенції, що роблять на рембрантовському чорному фоні світлі прогалини. Це типи будущої Росії... Тільки ці світлі типи мають спроможність розбудити і розбуркати симпатію в слов'ян, бо симпатія між народами краще й безпечніше від антипатії і всякого безмозкового ворогування, колотнечі та змагання, набутого від безмозкових давніх історичних вандальських зносин між усіма народами» [1].

Думку про те, що в народній школі на Україні учні поряд з рідною народною творчістю й письмовою літературою мусять обов'язково вивчати російську літературу, яка може й повинна бути «матеріалом для ширшого й дальшого нашого розвитку й поступу», зустрічаємо в пізнішій статті письменника («Школа мусить бути національна», 1911). Дуже великий інтерес становлять деякі конкретні оцінки діяльності російських письменників (Л. Толстого, М. Гоголя, Ф. Достоєвського, І. Тургенєва) як у названій праці, так і в незакінченій статті І. Нечуя-Левицького «Кельти й їх письменство». У листах Нечуя-Левицького до молодих українських письменників (Б. Грінченка, Н. Кобринської та ін.) є чимало рядків, де автор «Миколи Джері» і «Кайдашевої сім'ї» радить вчитися майстерності у російських та світових реалістів.

Якщо ставлення до російської культури в теоретичних працях І. Нечуя-Левицького неоднакове й досить суперечливе, то його власна художня практика є безсумнівним свідченням значення творів російської реалістичної школи для українських письменників. Нечуй-Левицький — це художник, творчість якого своїм корінням глибоко сягає в життя рідного народу, в його усну поезію й літературні традиції. Але досвід російського реалізму, особливо Гоголя й Тургенєва, був дуже плідним для письменника, і він широко до нього звертався, створюючи вперше великі епічні полотна з соціального побуту різних шарів українського суспільства. Гоголь — «великий естет і поет», «маленький Гоголь ховається в кожному українцеві», твердить письменник у своїх художніх творах всупереч своїй же тенденційній думці про «непридатність» творів Гоголя для України. Природна й жива манера комічної оповіді Нечуя-Левицького ближча до Гоголевої, ніж до сумно-ліричної оповіді Марка Вовчка або до дидактичних інтонацій Квітки. Близький йому й гоголівський «сміх крізь сльози», розуміння того, що справжній комізм полягає не в насміщці над кривим носом людини, а у викритті «кривої душі», яка зростає на грунті власницького побуту.

---

[1] І. Нечуй-Левицький, Українство на літературних позвах з Московщиною, Львів, 1891, стор. 48.

Крім відомих літературно-публіцистичних виступів, перу І. Нечуя-Левицького належать також розкидані по різних виданнях статті й рецензії «Сорок п'яті роковини смерті Тараса Шевченка» («Шершень», 1906, № 8), «Українська школа мусить бути національна» («Дніпрові хвилі», 1913), «Хто такий Шевченко» («Дніпрові хвилі», 1913, № 9) і цікава рецензія на повість Д. Яворницького «Де люди — там і лихо» («Дніпрові хвилі», 1911, № 22). Остання праця письменника відображає не лише його літературні оцінки, але й співчутливе ставлення до народних заворушень 1905 р. і протест проти кривавих розправ самодержавства з селянами.

Чималий інтерес для розуміння естетичних поглядів І. Нечуя і його місця в літературній боротьбі 1906—1911 рр. дають також досі не друковані статті «Українська поезія» й «Українська декаденщина».

Перша з них написана не пізніше 1906 р. й містить цікаву характеристику творів Тараса Шевченка та інших українських поетів і прозаїків (І. Франка, Лесі Українки, С. Руданського, М. Коцюбинського, О. Федьковича, О. Стороженка, Дніпрової Чайки, А. Кримського, В. Самійленка, Б. Грінченка). Найвище ставить І. Нечуй-Левицький громадську лірику Шевченка, підкреслюючи її пристрасність, силу соціального протесту, близькість до усної епічної поезії українського народу.

В кінці І. Нечуй відзначає загальний прогрес української поезії, різноманітність поетичних видів (лірика, епос, політична поезія), широкий гуманізм та увагу поетів до соціального становища народу, до його страждань. «В українських поетів,— пише він,— виявилось багато потягу до ідеалів, багато бажань та надій на кращу долю України, народу та й загалом усієї людськості». Визначною рисою української поезії письменник вважає також «багатство жартів та сміху» і тісний зв'язок її з усною народною творчістю. Статтю можна розглядати як одну з цікавих спроб визначити своєрідність української літератури.

Чималий інтерес становить стаття Нечуя-Левицького «Українська декаденщина» (1910—1911). Письменник спочатку мав на меті надрукувати її в IX томі своїх творів після відомої повісті «Без пуття» [1]. За задумом письменника, стаття мала доповнювати цю «сатиричну повість-пародію», показуючи «генезу й зародок» декадентства. Характерне вже визначення жанру повісті «Без пуття», яке підкреслює саме сатиричний, пародійний характер твору і його полемічну спрямованість проти змісту й стилю «модерністської поезії». В згаданій же статті («Українська декаденщина») письменник не зміг пов-

[1] «Повісті й оповідання» І. Нечуя-Левицького, т. IX, які вийшли у 1914 р. без статті «Українська декаденщина».

ністю виконати завдання; бо саме соціального грунту, коріння декадентства, йому виявити не вдалося. Чимала ерудиція письменника, розгляд широкого кола творів західноєвропейської декадентської літератури поєднуються з намаганнями пояснити виникнення цієї ж течії на Україні то загальною «пошестю», то психопатологічними теоріями в дусі книги М. Нордау «Виродження». Цінність статті полягає в іншому. Наївний мислитель, І. Нечуй-Левицький перетворюється на тверезого й проникливого критика, як тільки від теоретичних міркувань переходить до конкретного аналізу сучасної української літератури — від творів О. Кобилянської і Н. Кобринської, в яких виявилися їх тимчасові хитання в бік модернізму, до виразно декадентських песимістичних «віршів в прозі» О. Плюща («Плач шаленого») та Г. Хоткевича («Поезії в прозі»). Основну силу своєї критики І. Нечуй-Левицький спрямовує проти В. Винниченка, «найвиразнішого виявця декадентської доктрини в українській літературі», і досить різко критикує його оповідання «Момент», «Глум», «Рабині справжнього» та ін.

І. Нечуй-критик проводить паралелі між цими оповіданнями і творами Л. Андреєва («Тьма»), Арцибашева («Санин») та Ф. Сологуба («Навьи чары»). Нарочита суміш проблем визвольного руху і еротики, висування на перший план «вічних таємниць статі», намагання «знизити», спаплюжити героїв недавніх революційних боїв викликають огиду у Нечуя-Левицького Основна тендецїя статті «Українська декаденщина» — прогресивна. Це — здорова тривога письменника-реаліста, послідовника національних класичних традицій, за долю рідного слова, це — його протест проти занепаду мистецтва, проти згубного ігнорування принципів народності й вірності життєвій правді. Деякі його судження, особливо конкретні спостереження й оцінки творчості письменників-сучасників, становлять чималий інтерес. Для уявлення про літературно-естетичні погляди І. Нечуя-Левицького недосить відомих його висловлювань про реалізм, народність і національність у статті «Сьогочасне літературне прямування»,— дослідникові слід уважно вивчати всю творчу спадщину письменника — художню й критичну.

8

За традиційною схемою творчого розвитку письменника, після блискучого эльоту його таланту в 70—80-і роки, весь подальший, досить довгий період літературної діяльності І. Нечуя-Левицького звичайно розглядається під знаком депресії й поступової деградації. Тим часом, хоч творчий пульс письменника дещо слабне, але й після вісімдесятих років він створює ряд цікавих, визначних творів

(«Афонський пройдисвіт», 1890; «Українські гумористи й штукарі», 1890; «Не той став», 1896; «Київські прохачі», 1905, та ін.).

Досить поширеною довгий час була створена буржуазно-націоналістичним критиком С. Єфремовим версія про І. Левицького дев'ятсотих років як про «анахорета», «відлюдка», зовсім глухого до бурхливих подій суспільно-політичного й літературного життя нового часу. Насправді, письменник, який дійсно в ці роки цурався С. Єфремова та всієї групи видавництва «Вік», не міг пристати й до найбільш передових революційних кіл. Але все ж він залишався демократом у своїй творчості.

В казці «Скривджені й нескривджені» (1892) письменник в фантастичних образах, користуючись давньою індійською міфологією, показує суперечності між народом та самодержавством. Алегорична блискавка спалює царський палац і знаменує перемогу повсталих народних сил. Твір свідчить про те, що думка про революційне повалення старого ладу не була чужою І. Нечую-Левицькому. Спостерігаючи протягом десятиліть народне життя, він бачить в ньому багато змін. Від його погляду тепер не зникає соціальне розшарування на селі, гультяйство та хитрощі заможної верхівки («Старі гультяї», 1897). Дуже цікавим є нарис «Сільська старшина бенкетує» (надруковано 1912 р.), де змальовано бенкетування сільських п'явок за громадські гроші з приводу коронації Миколи II. Обурена біднота розправляється з розбещеними урядовцями. Письменник викриває також антиморальну поведінку панівних класів («Вільне кохання», 1911), висміює царську поліцію («Телеграма до Грицька Бинди», 1911) тощо.

Серед творів, які зберігалися в архіві письменника і недавно побачили світ або вперше друкуються в даному виданні, зустрічаємо датований 1914 р. твір під назвою «Уривки з моїх мемуарів і згадок (В Бог[ус]лавському училищі)». Сторінки цих мемуарів значно розширюють уявлення про ранні роки життя письменника, порівняно з відомою його автобіографією, і мають самостійне художнє значення. Тут відображено виразні картини бурсацького побуту й навчання, низку закінчених художніх типів вчителів (Страхов, Креховський) та учнів (Яким Нетупський, Мася). Письменник вносить чимало нового в характеристику задушливої атмосфери старої бурси.

Але більшість творчих пошуків письменника пов'язана з сучасною дійсністю. Вірно помічені письменником нові риси в сільській родині, що поступово руйнують застарілі звичаї («Неслухняна жінка»). Вражає його й антигуманістична сутність імперіалістичної війни, її ворожість трудовому селянству («Призва запасних москалів»), теплотою позначаються етюди селянського побуту («Забудько», «Ласий до меду парубок» та ін.). Дуже показове ставлення

Нечуя-Левицького до подій 1910—1914 рр. у нарисах «Апокаліпсична картина в Києві» і «Мар'яна Погребнячка й Бейліс». Перший твір наближається до відомих пейзажних етюдів І. Нечуя («Ніч на Дніпрі», «Вечір на Володимирській горі» та ін.).

Пожежа в гавані на Подолі нагадує письменникові «Останній день Помпеї» К. Брюллова або видіння Апокаліпсису. Найрізноманітніші відтінки палаючого неба, чіткий і легкий силует Андріївської церкви на горі, почервонілий Дніпро і вбогі, старі квартали Подолу — все схоплено зором художника — людини великого естетичного чуття. Але тут же, у короткому ліричному відступі, виявляється внутрішній протест письменника проти жорстоких розправ самодержавної реакції: «Мені несамохіть пригадалась Лиса гора над Дніпром нижче од Києва, повна вішалників, де кожний ступінь землі зверху під шибеницями певно напоєний людською кров'ю й почервонів од людської крові, як почервоніли од страшної пожежі гори й Дніпро...»

Незгода й осудження реакції своєрідно виявились в іншому нарисі письменника — «Мар'яна Погребнячка й Бейліс» (1913). Вульгарно-соціологічна критика багато писала, нібито Нечуй-Левицький вороже ставився до інших націй, зокрема виявляв недружелюбність до євреїв. Творчість письменника не дає для цього підстав. Епізоди з негативними образами євреїв — орендарів, шинкарів, посесорів у прозі І. Нечуя йдуть поряд з реалістичними картинами злиденного побуту єврейської бідноти («Рибалка Панас Круть», «Живцем поховані»), змальованими із щирим співчуттям письменника-гуманіста. В згаданому нарисі («Мар'яна Погребнячка й Бейліс») Левицький висловлює осуд чорносотенній зграї організаторів так званої «справи Бейліса». Устами подніпровської селянки Мар'яни він висловлює співчуття Бейлісу й сам поділяє цю народну точку зору, як єдино вірну й мудру. «Це оповідання сільської молодиці,— пише він,— навело й на мою думку багато дечого: якби Мар'яна сиділа між судовиками на суді, вона не скривдила безвинно навіть єврея. Бо в неї сумління більше, ніж у тих судовиків, котрі гнули справу — доконечно на Бейлісову загибель тільки через те,— що він єврей...

В кого ж більше сумління в душі?»

Рукописні нариси й «характеристики», як називає свої етюди письменник, свідчать про його прогресивно-демократичну позицію в ставленні до ряду характерних явищ 1910—1914 рр. Шлях поступового розвитку демократичного світогляду, на жаль, не привів письменника на чітко визначені, послідовно революційні позиції. Але його симпатії — чи йшла мова про розпалення шовіністичних настроїв напередодні імперіалістичної війни, чи про антисемітські виступи реакції — завжди були на боці народу, на боці гнаних і «скривджених».

Великі епічні повісті І. Нечуя-Левицького створювалися в 70—80-і роки, коли в Росії і в Західній Європі широкого розвитку набув реалістичний соціальний роман, в якому широко розкривалися історія поколінь, генеза героїв та їх шлях у складних сімейно-побутових та соціально-громадських умовах. О. І. Білецький у своїй грунтовній статті слушно зазначав, що, накреслюючи програму діяльності для українських письменників і сам беручись якомога повніше розкопати «непочаті рудники» українського життя, І. Нечуй-Левицький і за цими намірами і за обсягом творчості наближається до Бальзака — творця «Людської комедії» та Е. Золя в «Ругон-Маккарах» [1].

Видатний письменник-реаліст своєю творчістю здійснював перехід української прози від традиційної оповідної форми до об'єктивно-епічної розповіді, що відкриває простір для введення широких малюнків соціального побуту й процесів праці, для докладних характеристик дійових осіб та перетворення пейзажу на істотний компонент твору. Головною його заслугою було створення соціально-побутової повісті, в якій типові характери були намальовані з повнотою, властивою письменникам гоголівської реалістичної школи, і поставлені в докладно описані, етнографічно й соціально правдиві типові обставини. До цього йшов внутрішній процес розвитку реалізму в українській прозі, це підказував досвід російського та західноєвропейського роману й повісті.

Саме з Нечуєм-Левицьким в українську прозу прийшла манера докладного, неквапливого зображення матеріального оточення героя. Побут селян, багатих і бідних, закріпачених і «вільних», повсякденне життя української інтелігенції, старосвітського і «новомодного» духовенства, артистичної богеми, праця найманих робітників на сахарнях і рибальських промислах — все це зображено на його епічних полотнах. В кращих творах письменника ці картини відіграють важливу роль у процесі типізації і стають засобами активного викриття несправедливого соціального ладу.

Характерними рисами Левицького — цього справжнього «артиста зору» є тяжіння до яскравих, виразних барв, до контрастів, до гри світла й тіні. В його творах нас вражає й промінь світла на тлі зелені старого саду («Старосвітські батюшки та матушки»), і миготіння свічок у глибині старого млина («Поміж ворогами»), й жовтогарячі смуги райдуги на білих гребенях хвиль. Разом з тим письменник прагне предметно й точно зобразити природу: змалювати всі

[1] О. І. Білецький, Від давнини до сучасності, т. І, Держлітвидав, К., 1960, стор. 304.

особливості рельєфу даної місцевості, перелічити всі породи дерев і види квітів, передати всі подробиці, які відрізняють, наприклад, степові села від сіл Правобережної України. «Українська природа, в сліпучо-яскравих барвах показана Гоголем,— пише О. І. Білецький,— здавна була предметом захопленого славослов'я мандрівників, але вперше в особі Нечуя-Левицького вона знайшла спостерігача-живописця, у якого захоплення не заважало топографічній точності»[1].

Пейзаж є невід'ємним компонентом усіх творів Нечуя-Левицького. Все життя народних героїв його повістей ніби вписане в рамки природи, хоч нерідко пейзаж ніби контрастує своєю красою й привіллям з безрадісним існуванням знедолених селян. Слід зауважити, що в тих творах, де слабішає соціальний пульс творчості письменника, спадає також і його майстерність в описах побуту й пейзажу. Натуралістичне фотографування та розтягнута описовість стають прикметою жанрових і пейзажних картин у цих творах. На базі фольклору і живої розмовної стихії письменнику вдалося створити мову своєрідну й свіжу. Ще І. Франко вказував на те, що мова творів І. Нечуя-Левицького має глибоко народне коріння і набагато простіше й безпосередніше, ніж у його попередників у прозі, передає почуття й думки народу.

Письменник рясно насичує свої твори цитатами або образами з народних пісень, повір'їв, приказок. На фольклорній основі часто виникають улюблені письменником порівняння й епітети. Влучні народні прислів'я й приказки теж сприяють загальній емоційності мови Нечуя-Левицького і часто мають чітко окреслений соціальний характер.

Проте притаманна фольклору сталість образів і традиційність узагальнень далеко не завжди відповідає завданням індивідуалізації персонажів з народу, тим більше з інтелігентських кіл. До того ж, переходячи без змін з однієї повісті в іншу, самі по собі прекрасні фольклорні порівняння (дівчина, «як ясочка», «як квіточка», «як зірочка», брови, «мов шнурочок», очі, «мов терночок» і т. д.) мимоволі справляють враження художнього штампа або стильової одноманітності.

Одначе в мові Нечуя-Левицького дуже сильний інший струмінь, заснований уже не на фольклорі, а на глибокому знанні і надзвичайно вмілому відтворенні живої повсякденної народної розмови.

Письменник наполегливо боровся за чистоту й виразність літературної мови. Але водночас він прагнув внести деякі обмеження в лексику та орфографію, вимагаючи точної орієнтації і зокрема точного відтворення фонетичних особливостей мови Надросся.

---

[1] О. І. Білецький, Від давнини до сучасності, т. І, стор. 292.

У своїй творчій практиці письменник часто відступав від проголошених ним лінгвістичних вимог, вводячи слова фабричного, міського побуту, відтворюючи специфічну лексику інтелігенції, але «теоретичні» погляди все ж позначились на його художньому слові.

Наступні покоління українських демократичних письменників продовжили кращі традиції творчості І. Нечуя-Левицького й зуміли подолати деякі слабкі, обумовлені світоглядними позиціями та часом сторони його реалістичного методу.

В листі до І. Нечуя-Левицького майстер українського соціального роману Панас Мирний проникливо писав про те, яке значення в його творчому розвитку мали твори старшого товариша [1]. З глибокою пошаною ставився до Нечуя-Левицького І. Франко, не раз згадуючи його «ясні, тихі та бистрі очі», що підглянули на Україні «так багато здорового, своєрідного, чистого та вміли підглянути й нездорове, невродливе та пусте», вміли милуватися рідною країною та розуміти «її красу та горе і радощі її дітей» [2].

Вплив І. Нечуя-Левицького позначився й на ранній прозі М. Коцюбинського. Новітні письменники, стоячи на передових, революційно-демократичних позиціях, глибше проникали в соціальні причини суспільних явищ і бачили перспективу їх розвитку. Своїми творами вони піднесли українську прозу до нових вершин реалізму. Але їх досягнення виникали на грунті попередньої української літератури, в якій важливе місце займає творчість І. Нечуя-Левицького. До певних засобів типізації, до традицій гумору й сатири видатного реаліста звертаються й українські радянські письменники.

Перед очима сучасного читача з повістей та оповідань І. С. Нечуя-Левицького — цієї розкритої книги життя — постає правда дореволюційного життя України. Зігріті теплом авторського серця й осяяні яскравим світлом художнього таланту, постаті народних героїв письменника хвилюють нас і сьогодні. Класичні твори письменника набувають нового естетичного й пізнавального значення, допомагаючи краще зрозуміти минулу епоху й не бачених нами людей та порівняти їх життя з щасливою долею наших радянських сучасників.

Н. Є. Крутікова.

---

[1] Відділ рукописів Інституту літератури ім Т. Г. Шевченка АН УРСР, ф. 5, од. зб. 1386.

[2] І. Франко, Ювілей Івана Левицького (Нечуя), «Літературно-науковий вісник», 1905, січень, стор. 42.

ДВІ МОСКОВКИ

Повість

I

Раз якось був тихий літній вечір. Сонце стояло вже на вечірньому прузі. Череда звернула з толоки на шлях, простяглася до села і підняла за собою куряву. По дорозі йшов молодий москаль додому по білету. За плечима в його теліпався ранець та торбина з сухарями; через плече висіла сіра московська шинеля, скручена, як обід. Мабуть, здалека йшов москаль, бо підбився і насилу-насилу волік свої притомлені ноги.

Курява тихо полягла на стерню, череда ввійшла в село. На яру стояло чимале село; посеред села біліла невеличка нова церква. На самому низу блищав ставочок, один і другий, а кругом його і понад греблею росли густі, високі, зелені та кучеряві верби.

Москаль став, подивився на село, а далі сів на окопі та й почав насипати тютюну в люльку.

«Господи! — подумав москаль,— п'ять літ вже, як я вийшов з Момотів, а вже вони й більші стали, вже й церква нова, й верби понад ставками поросли такі великі... Що ж

то діється тут у селі? Чи жива, чи здорова моя стара мати, чи, може, спочиває вже на кладовищі?..— І москаль похилив голову...— А парубки, а дівчата, з котрими я гуляв колись! Мабуть, парубки вже всі поженились, а дівчата заміж повиходили. Чи вийшла то Настя та Мотря? А гарні були дівчата! Гарні, мабуть, з їх і молодиці...»

Москаль встав і насилу поволік потомлені ноги тихесенько до села.

А тим часом за ставком, за густими вербами на сінешнім порозі, під маленькою хатиною сиділа стара Хомиха Варка. Старенька й невелика була Хомишина хатина, одним одна на всім огороді. Коло неї ані комори, ані загороди, ані хлівця. Тільки на причілку була притулена до хати якась повіточка, а там лежало трохи хворосту, стояла стара терниця та бительня та валялися два щербаті глиняники. Весь огород заріс густою та високою травою. Перед хатиною, на маленьких грядочках, росла картопля, буряки та цибуля. На два ступені од дверей зелений горбик з лядою,— то погріб бабин. За хатою десять вишень та дві груші,— ото й усе хазяйство Хомишине...

Хомиха сиділа на порозі, поглядала на битий шлях та пильнувала над роботою. Вона шила синові сорочку. Знать, не дуже добачали старі очі, бо Хомиха нагнулась над самісіньке полотно. Її руки тряслись; старенький очіпок зсунувся на тім'я; з-під очіпка одвисло пасмо сивої коси, а стара все пильнувала над коміром, вилічувала нитки та вишивала заполоччю. Як же не пильнувати матері, коли вона шила сорочку задля сина свого Василя, котрого виглядала що божого дня, котрого вона не бачила вже п'ять років, з того часу, як його взяли в москалі.

Хомиха націлилась ниткою до вушка та й не потрапила. Тоді вона встала, прикрила очі рукою, глянула на сонце, а потім на шлях...

«І знов минув день, вже й вечір настав, а мого сина нема та й нема! — думала Хомиха...— Вже другі москалі давно поприходили, а про мого Василя ні чутки, ні вістки».

І не один день сиділа Хомиха на порозі та виглядала свого сина. І тепер знов сіла вона на призьбі, підперла голову рукою; її очі впали на широку дорогу, на далекий ліс, на далеке небо, а думка, як та птиця, полинула десь далеко, в чужу сторону. «Чи живий він, чи здоровий,— думала вона,— чи прибуде до мене? Чого не трапляється

москалеві на чужій стороні? Може, його на війні вбито, може, його звір зачепив у лісі темної ночі, а може, де занедужав на чужині, лежить один і нікому порадоньки дати». Літає материна думка то по степах широких, то по темному лісі в глуху темну ніч, то бачить вона його слабого, недужого, в якійсь чужій хаті, між чужими людьми, то на битій дорозі, де на його напали недобрі люди. А серце материне ниє та ниє...

Встала стара, перехрестилась, помолилась за сина і поплелась в хату з болячою душею, з болячим серцем.

А тим часом в одному вікні, потім в другому заманячив червоний комір. Сінешні двері рипнули, одчинилась хата, і перед Хомихою, як з-під землі виріс, з'явився її син Василь.

Вечірнє сонце блиснуло на його в вікно. Високий та тонкий стояв перед нею син: чорні кучері, лице, одежа — все припало пилом.

Стара аж руками вдарила об поли, аж затрусилась.

— Добривечір, мамо! — промовив Василь.— Чи пізнаєте мене?

Стара крикнула, кинулась до його й заголосила...

— Як ти виріс, сину, який ти став високий!

— А ви, мамо, старі стали, такі старі!

— Ох, час, сину, вмирати! Та тепер мені за всі голови! Я побачила тебе, і мені вмирати буде легше.

Стара махнула неначе з радощів рукою, втерла сльози рукавом.

— Не плачте, мамо,— промовив Василь.— Я ж, бачте, слава богу, вернувся живий і здоровий.

Василь зняв з плечей ранець і торбину, поклав під лавою. Стара завешталась по хаті, неначе помолодшала; не знала, що й робити, що й почати. До всього кидалась, нащось одчиняла скриню, чогось шукала і не знала, чого шукає; чогось побігла в сіни, а послі знов вернулась в хату. Василь попросив води вмитись. Налила Хомиха води в полумисок, достала з скрині білий рушник, знайшла сорочки: рада б сама умивати і втирати свого Василя.

Аж повеселішала Хомишина хата! В печі палає полум'я, кипить вечеря. Засвітила Хомиха каганець і сіла різати галушки. Василь сидів кінець стола на лаві. Як смола, чорніли його кучері при білій сорочці з вишиваним коміром, а запалене молоде лице, обмите свіжою водою, засвітилось при світлі, як свіжий мак на городі. Поки

засягає шапка — білів лоб, а на йому чорніли дві брови, неначе дві п'явки впилися в біле тіло. Карі очі блищали, як свічки. Хороший, свіжий та молодий був Василь Хоменко!

Хомиха качала корж, а очей не зводила з сина. Василь кинувся помагати матері.

— Сиди, сину, та спочивай після далекої дороги! — каже мати,— ти гість в моїй хаті; сиди, сину, а я на тебе буду дивитись, надивлятись... Розкажи мені, сину, де ти так барився, чи не трапилась тобі яка пригода в далекій дорозі? Де ти бував, що бачив? Чи добре було тобі в москалях?

Рипнули двері: в хату ввійшла молода дівчина.

— Добривечір,— сказала вона тихо,— позичте вогню! — Промовила вона сі слова та й поставила на припічок дві покришки.

Хомиха встала, вигорнула вогню і поклала в покришку, а дівчина стояла коло порога та несміливо поглядала на Василя.

Виходила вона проти череди і вгляділа Василя, як він сидів на окопі; загляділа вона його карі очі, чорні брови, стан тоненький, і впали їй в думку ті очі, ті брови, і випали з думки і вівці, і корови, і череда. Задивилась дівчина на козака, а вівці минули свій двір, повтікали, розбрелися по бур'янах, корова зайшла в чужий город.

Дівчина пішла з хати, а Василеві й байдуже! Навіть не спитав матері, чия вона.

— Розкажи ж мені, сину, чи добре було тобі в москалях,— питала мати.

— Було, мамо, всього, а більше того, що було недобре. Сумно та чудно було мені, як везли мене до прийому, як голили лоб... Тоді здавалось мені, що я йду десь на другий світ. А потім обізнався, оговтався, пішов регіт та сміх між некрутами. А некрути все молоді та веселі! Було оце хто засумує, то й на сміх підіймуть. Та не довго ми жартували! Оддали нас в науку дядькові — старому москалеві. Що за страшний був той дядько! Що за лихий! Мордатий, патлатий, рудий та головатий. Очі здорові, як у пугача, червоні вусища, як у старого кота, лице з одного боку синє, з другого червоне та цілісіньке в прищах. І тепер, мамо, як згадаю, то аж затрушусь.

Оце було поставить нас у ряд, щоб то муштрувати. Стоїмо неначе й так, як він було каже: і руки опустим,

і лице задерем угору, аж тобі жили лущать поза шиєю. Ні та й ні! Не так та й не так! Піде було поза спинами, та й давай тебе місити кулаками по спині! Зайде спереду — не так лице держиш! Трісь тебе по щоці, аж голова перекрутиться! А він, червоний та злющий, кричить: «Не поворачивай рожи! прямо держи!» Та по другій щоці Отак-то, мамо! Б'є по щоці, а ти держи голову, неначе він тебе гостинцями годує.

Почали нас муштрувати з рушницями. «Праву ногу вперед!» — було крикне. Ти й витягаєш її поперед себе, як ломаку.— «Не так!» — кричить він та по нозі рушницею. Зомліє було нога, захрущить кістка, піде вогонь од ноги по тілу, кольне аж у голові, а ти стій, не ворушись! Дотерпів я, господи! Утомишся було, перемучишся, прийдеш у казарми, а там дадуть тобі кулішу, як води, а в воді — крупа крупу доганяє...

Хомиха слухала, а сльоза за сльозою капала з лиця на руки, на тісто...

— Не плачте-бо, мамо, а то я й розказувати не буду. Все то було, та минуло. Теперечка я й живий, і здоровий; тепер я з вами. Чого ж вам плакати?

— А чи надовго ти зо мною,— одказала мати.

Щоб не завдавати жалю матері, Василь почав розказувати, де він бував, яких людей траплялося йому бачити. І довго-довго він розказував. Вже стара подала й вечерю, вже вони й повечеряли, а стара мати не втомилась, слухаючи свого гостя дорогого.

Погасло в хаті світло. Хомиха лягла на полу, а Василя поклала в сінях. Ясний місяць заглянув у віконця, заблищали невеличкі шибки з темними рямцями, пішов блиск по всій хаті. Забілів комин, зачорнів рядок горшків на полиці. На образах насилу мріли святі. Довго не спала стара, підперши голову долонею. Пішла думка за думкою, жаль за жалем, як одна хвиля за другою довго котиться, навіть тоді, як вітер затихне. Згадала вона свого старого покійника, і як вона заміж йшла, і як Василь бігав хлопчиком, і як його в москалі брали. Розмова з Василем розятрила старе серце, старі рани, вже загоєні старістю та швидким текучим часом. Згадала вона про своє горе, що перетерпіла на своєму довгому віку. А тим часом важко було їй і легко на серці! І почула вона, що недавно полито її серце боляче неначе цілющою водою; то думка злинула в її душу — про сина Василя. Василь, її останній, живий

син, вернувся додому. Тепер вона одпочине на старість! Її Василь догляне, й нагодує, й напоїть, дорогий Василь її поховає, закриє її очі своїми любими руками.

А тим часом перед сонними очима старої мигнуло свіже лице Василеве, неначе квітка розцвілася од одного разу, а за ним виглянуло десь з кутка лице молодої молодиці. Стара сидить на лежанці та колише малого онучка, а молодиця-невістка порається коло печі. І стало їй легко, дуже легко на серці, неначе вернулись її луччі, молодші літа, неначе вона вдруге народилась на світ. І здається їй в дрімоті, що вона вже сама, молода й хороша, порається в своїй хатині, а покійник її, молодий та гарний, сидить на лаві та говорить до неї. Прокинулась стара та й перехрестилась. Через годину все поснуло, навіть сни поснули в душі, побитій горем та нуждою. Один тільки цвіркун цвірчав у куточку під полом...

II

На другий день було чимале свято. Надворі було тихо та ясно. Сонце піднялося височенько, роса висохла; над ставками, над садками затремтіло ясне марево. Задзвонили до церкви. По улицях йшли люди до церкви; чоловіки в нових свитках і шапках виступали з повагом, за ними йшли молодиці з малими дітьми на руках, а коло їх купами бігли невеличкі дівчатка в материних юбках, хлопчики в батькових шапках і в одних сорочках. Дівчата йшли по дві, по три, в стрічках і квітках, в червоних чоботях, в ситцьових юбках або горсетах.

З Хомишиної хатини вийшов Василь і пішов по улиці до церкви. На йому був московський мундир з червоним коміром, козирок з червоною стрічкою навкруги. Мідні гудзики блищали на сонці, а на грудях теліпалось дві медалі. Як весело йому було на тій улиці, де він колись гуляв, як був малим хлопцем! Він приглядавсь до кожної хати, до кожного дерева, що росло на огородах і в садках: все було йому неначе рідне, все осміхалось до його, говорило до його. «От ті верби під горою, де ми колись збиралися на улицю! Он хата титарева! Хороша була Настя титарівна! Де то вона тепереньки?»

Зустрічались з ним люде, та все свої — знакомі. Зустрічалося й товариство, чоломкалось з ним, розмовляло. Дехто й оженився, дехто ще й досі парубкував. Дівчата

пильно поглядали на москаля, доганяли, випереджували, щоб подивитись на його.

Поперед Василя йшли дві дівчини. Голови в їх були заквітчані червоними квітками; до самого пояса вітер розвівав по плечах стрічки. На їх були однакові горсети, однакові червоні чоботи, сорочки їх були вишиті однаковим хмелем. Видно було, що йдуть дві подруги.

— Чого це ми так біжимо,— промовила одна до одної, озирнувшись назад,— ще встигнемо до церкви. Не біжімо так, сестрице!

І пішли вони тихіше, пішли тим, що побачили позад себе Василя. Їм хотілось подивитись на його.

Василь порівнявся з ними, сказав їм «добридень» і почав розглядати дівчат, звичайно, як москаль, та ще й молодий. Він зараз пізнав одну: то була та дівчина, що прибігала вчора позичати вогню. Тільки яка вона тепер гарна в квітках та зеленому горсеті!

А дівчата наче й не дивились на Василя, одказали йому «доброго здоров'я», не піднімаючи очей од землі. Але скоса та скоса розгляділи, які очі, які й брови у Василя. Одні дівчата вміють розглядати, не дивлячись прямо в вічі!

А дівчата були й справді гарні! Що позичала вогню, та звалась Ганною, а друга Мариною. Ганна була невеличка з себе, з невеличким лицем, але повновида й кругловида. Підборідочок у неї був невеличкий, кругленький, як волоський горішок. Темно-русі брови лежали низько, над самими очима. Сині невеличкі очі світились тихо-тихо, як підіймала вона віка. Тільки вона все спускала очі вниз, все неначе щось думала. Гарна була Ганна, як було оце сяде, та задумається, та спустить свої довгі, густі вії на повні щоки.

Подруга її Марина була чорнява, аж трохи смуглява: її дражнили циганкою, як була вона малою. Товсті чорні коси тричі обплітали її голову. Лице в неї було довгеньке, внизу гостре і видавалось вперед, а надто той тоненький ніс та повні, не дуже тонкі губи, що червоніли, як добре червоне намисто. На височенькому рівному чолі, високо над ясними чорними блискучими очима вигнулись, як дві веселки, дві тонкі чорні, аж неначе сині, брови. Як терночок чорні, швидкі очі плавали по білих, неначе підсинених білках. А на смуглявих щоках грав рум'янець, немов тая весняна рожа, а червоні губи цвіли червоним цвітом півонії...

Марина була смілива й проворна. Без неї не обходилась на селі ніяка гулянка. Ще змалку вона виводила танець на веснянках, а як було вдарять музики в струни, Марина не встоїть і не втерпить! То дріботить, то тихо попливе, як вутка по воді, поводить станом та головою. Настане літо, заведеться вулиця, Марина перша було подає голос, перша заспіває пісню та голосно-голосно на все село, збере було зараз кругом себе дівчат, а надто хлопців. Проворна була Марина. Не її, а вона хлопців було зачіпає. Тим-то й боялись її сватати, тим-то недобра чутка про неї пішла поміж говорухами, цокотухами.

Ганна була тиха та смутна. Сяде було між дівчатами, спустить очі та й задумається.

Вони полюбили одна другу і стали подругами.

Василь одійшов вже далеченько та все оглядався до дівчат. «Та й гарна ж ота дівчина білява! — думав він собі.— Аж спитаю в матері, чия вона».

В церкві людей було повнісінько. У правому притворі стояли чоловіки та парубки, у лівому — діди, серед церкви малі хлопці, а в бабинці — молодиці та дівчата. Василь, як москаль, став по самому переду, де звичайно стоять на селах панки, да підпанки, та попаді з дочками.

Старий, сивий священик тихенько правив службу. В церкві було душно, як на печі. Глянув Василь в бабинець, а там стояли поруч, коло його матері, ті самі дівчата: Ганна з Мариною. Подивився на їх Василь і закрасив собою ввесь світ разом для обох дівчат! Їм здалось, що Хомиха така добра бабуся, що й на світі добрішої немає. Їм здалось, що й дяки краще заспівали, і священик краще зачитав. Почали дяки співати якоїсь жалібної пісні, а в Ганни сльози покотились з очей...

Служба божа кінчалась. Хлопці кинулись до корогвів і трохи за їх не побились: кожному хотілось носити корогву кругом церкви. Староста в синій суконній свиті виносив з вівтаря євангелія та образи, понакривані шовковими хустками, і роздавав їх багатирям. Дехто одмагався, дехто брав з повагою, неначебто йому й слід було. Нашому москалеві дали носити образ, напнутий червоною хусткою.

Вийшла процесія з церкви, а за нею посипався народ. Сонце піднялось високо; надворі було так ясно, що й глянути було трудно, не заплющивши трохи очей. Чоловічі голови без шапок чорніли, неначе недавно пооране поле; дівчата в квітках, молодиці в нових червоних та зелених

хустках цвіли, як мак на городі. По цвинтарі бігали хлопці та малі дівчата, ганяючись за жидівською козою. Ганна з Мариною стояли коло дзвіниці і очей не зводили з Василя. А його чорні кучері аж лисніли на сонці, чорні брови здавались ще чорніші, ясні очі — ще ясніші.

Прийшов Василь додому, пообідав з матір'ю, що бог послав, сів на лаві та й задумався.

— Чого задумався, сину? — питає мати,— невесело в моїй хаті молодому козакові при старій бабі. Сьогодні празник; йди, сину, гуляти, розглядай дівчат, а я, стара, ляжу та трохи одпочину.

— Мамо! чия то дівчина приходила до нас вчора позичати вогню?

— Тихоненкова Василева, сину; звуть її Ганною,— промовила мати та й засміялась. «Одже ж буду мати швидко невістку»,— подумала вона собі.— Вона коло мене стояла в церкві,— каже мати.— Гарна та привітна дівчина! І добридень мені оддала, і намітку на мені поправила, і розговорилася зо мною любо, і дивилась мені в вічі привітно. Господи, яка гарна та моторна дівчина.

Взяв Василь шапку і потягся по селу. Серед села, край великого зеленого вигону, стояла корчма. Коло корчми росли високі старі верби. Під тими вербами збиралися хлопці та дівчата на гулянку. Василь згадав про те місце, про ті верби, під котрими він колись гуляв, і простягся на музики, під верби.

Ясно та тепло було надворі. На синьому небі ані хмариночки. Зеленіли верби, зеленіли садки, зеленів вигон, а під вербами чорніла велика купа людей, неначе великий рій вийшов з вулика та й сів під вербою. На колоді сиділи музики з скрипками, цимбалами та решетом. Кругом музик обступили хлопці та дівчата. Старий, сивий дід вигравав на цимбалах, аж сива борода тряслася і спідня губа одвисла. Молоді, чорняві скрипачі позакидали назад голови, так що на їх ледве держались шапки. І на скрипках грали, і на чорнобривих дівчат моргали. Хлопці наймали своїм дівчатам музики по три шаги за танець.

Тихо виступали в круг дівчата, побравшись по дві попід руки, тільки бряжчали на шиї разки доброго намиста та дукачі. В першій парі йшла Марина, а за нею дівчата, то перекручувались, схопившись руками за плечі, то знов брались попід руки і танцювали кружком. То знов Марина розривала рядок і починала крутитись, а за нею дів-

чата парами літали тихо й швидко, неначе зграя галок заворушилася, зароїлася в синьому небі.

Як орли на сірих вуток, як яструби на сизих голубів, налітали парубки — розганяли дівчат, як полохливих ластівок, і починали козака. Загула, застогнала земля під козацькими підковами! Орють землю закаблуки, рвуть траву зелену з корінням підкови! А хлопці, взявшись в боки, закинувши шапки набакир, то підуть навприсідки, то задріботять ногами, то вдарять тропака, то знов плеснуть в долоні, знов підуть навприсідки, аж земля стугонить. Розмахують руками, розкидають ногами, а од свисту аж у вухах лящить!

Перестали хлопці, почали дівчата. А поперед усіх Марина! Чорні очі зайнялися, так і горять, так і блищать! З лиця пашить вогнем! Лице горить, як півонія на сонці. Марина танцює і других в танець тягне. Хлопці змовились та нищечком наймають музики. Музики вдарять голосніше, дрібніше, Марина, як метіль, полетить швидше й легше!

Дівчата вже нищечком сміялись, шептались, торкаючи одна одну. Хлопці підгукували, приказували й присвистували.

Василь розглядав дівчат і дуже гарних, і гарних, і зовсім поганих, та не знайшов він між ними Ганни Тихонівни. І невесело грали неначе музики, не любі йому стали й танці. Задивився Василь на Маринині очі, на її брови, а думка його літала десь далеко, там, де видно було верби в Тихоненковому городі...

Тим часом сонце спустилось низенько; потомились руки граючи, потомились ноги танцюючи. Пішли музики по улиці, вигравaючи, а за ними слідком побігли малі діти. Розбіглись дівчата воду носити, вівці заганяти, вечерю варити. Побрів і Василь десь з хлопцями.

Сонечко зайшло, і надворі почало вже темніти. На заході небо червоніло жаром, неначе в печі вигорювало; на сході понад зеленим лісом небо було синє-синє, аж чорнувате, а на йому подекуди плавали невеличкі червоні хмарочки, тліли й жевріли, неначе жар в темних челюстях вечірньою добою. Гасло полум'я на заході, дотлівали червоні хмарки, займались подекуди серед неба ясні зорі. А чорна ніч простелювалась чорним сукном по селу, по садках та лісах; тільки блищали білі стіни хат проти заходу, а на яру ставочки здавались якимись продухвинами

в другий, інший світ з таким же темно-синім небом, з такими ж зорями по небі.

На селі почалися дівчачі та парубочі співи. Одна улиця на однім кутку співала одну пісню, а десь далеко друга й третя улиця гукала іншої. Десь далеко затягли самі парубки і заглушили всі улиці. Через став перегукувались, жартуючи, дівчата та переспівувались:

Я по сім боці,
Ти по тім боці!
Передайся до мене!
В мене біле личко,
В тебе чорні брови:
— Ти ж мені до любові!

А під лісом один козак, мандруючи на улицю, розпочав «чумака» голосно та витяжно, з думою глибокою, з жалем в серці, з жалем в голосі. По всьому селі піднявся галас, неначе все село, все, що було там живе, разом заспівало всяких пісень.

По улиці йшов Василь і не знав, на котру улицю йти. Хто вгадає, де співає Ганна Тихонівна?

За Тихоненковим двором, під гіллястою грушею Василь наглядів дві дівчини: то стояла Ганна з Мариною.

— Добривечір,— промовив Василь і хотів йти далі, але думка була така, щоб зостатись коло дівчат. Самі ноги якось задержувались на ході.

Марина спинила його і задріботіла: «Куди це так, Василю! Певно, на улицю? Де дівчата, там і улиця. Нас тут дві; зоставайся з нами, і буде в нас улиця; а коли хоч, ми тобі дорогу покажемо на нашу улицю».

На горбику під вербами сиділа купа дівчат, між ними подекуди сиділи й стояли хлопці. Ще оддалеки чуть було їх веселий сміх, жарти. То заспіває вся купа пісню, то знов жартує, регоче.

Од купи поодрізнювалось кілька пар хлопців та дівчат і посідали оддалеки, пообнімавшись і розмовляючи.

Василь наблизився до улиці; парубки зараз примітили москаля. «Чого топчеш дорогу до наших дівчат, москалю,— загомонів один,— шукай московок, а сюди не ходи, бо понесеш додому полатані боки».

Василь з Ганною та Мариною сіли осторонь од улиці.

З-за темного лісу виглянув місяць, показуючи блискучого широкого лоба, потім глянув очима, а далі викотився

ввесь, здоровий, як добра хазяйська діжа, червоний, як кров. Тихо піднявся він вгору і полив свій тихий світ на село. Засоромились зорі яснолицього: декотрі поховались і потонули в синьому небі, а сміливіші зостались. А в ставочку з-під греблі та верб вийшов другий місяць, а од його через увесь сливе ставочок простягся сніп проміння ясного, блискучого. Дівчата заспівали пісню до місяця:

Ой місяцю, місяченьку!
Не світи нікому,
Тільки моєму миленькому,
Як йтиме додому.

Василь поглядав на Ганну, а обидві дівчата — на Василя.

«Та й гарний же Василь! — думала Марина,— щоки повні, як у дитини, брови тонкі, очі карі, чорний вус тільки що засівається». Ганна поглядала на Василя крадькома й все соромилась, а серце її мліло. При місяці світилося її біле лице, як біла квітка, а Марина навіть при місяці цвіла, як півонія. Василеві очі одпочивали на білій квітці, на білому личкові, на тих очах, закритих довгими віями. Марина запримітила теє й тяжко зітхнула.

Став місяць трохи насеред неба. На селі все почало стихати. Улиця розходилась. Поговорив Василь трохи, встав, провів дівчат та й повернув до материної хати.

«Одна дівчина, як рожа, друга, як маківка. Гарна маківка, але од рожі кращої квітки нема»,— подумав Василь, входячи в хату.

III

Після другої пречистої Василь заслав старостів до Ганни Тихонівни. Пішла вістка по селу, прочула теє й Марина. Ходить Марина ні жива, ні мертва!

Стара Тихониха трохи сперечалась, а батько згодився. «Іди, дочко,— каже,— нехай тобі бог благословить! Хоч будеш московка, зате ж будеш вільна, непанщанна. У Василя хата своя. Умре стара мати, нікому ж вона не зостанеться, тільки Василеві».

— Сестриці, голубочки, чи йти мені за москаля? — питала Ганна у дівчат.

— Йди, Ганно,— раяли дівчата,— не жених — то твій талан трапляється тобі: гарний, моторний, чорнобривий, хоч москаль.

— Марино, голубко! порадь мене, як рідна мати: чи йти мені за його.

Марина зблідла й насилу, велику силу, промовила: «Тебе, дівко, сватають, а ти вже не дитина, не питай у людей, порадься з своїм серцем, чи бути, чи не бути тобі за ним...»

Розпочалось весілля. Ганна просила Марину, кланяючись: «Просив батько, просила й мати, прошу й я тебе, сестрице, на весілля, та ще й старшою дружкою». Поцілувала Ганна Марину, а Марина аж іздригнулась!

То вже не подруги — дівчата, що люблять удвох щиро одного козака молодого!..

У неділю, після обіду, завели Ганну на посад. Сидить Ганна на покуті, спустивши очі й не дивлячись на людей. Коло неї сидить поруч Марина, а далі на лаві — менші дружки. Заспівали вони тих жалібних пісень, як молода прощається з чорною косою, дівочою красою, з батьком та матір'ю. Марина зблідла, як смерть! Сльоза краплею покотилась по її щоці.

Поставили на столі соснове гільце, обквітчане калиною та барвінком, поклали шишки та коровай. Людей натовпилось повнісінька хата. Хлопчики почіплялись на жердці.

Дружки заспівали жалібної весільної:

Летять галочки
У три рядочки,
А зозуля попереду.
Усі галочки
По лузі сіли,
А зозуля на калині.
Усі галочки
Защебетали,
А зозуля закувала.
Біжать дружечки
У три рядочки,
А Ганнуся попереду.
Усі дружечки
По лавках сіли,
А Ганнуся на посаді.
Усі дружечки
Та й заспівали,
А Ганнуся заплакала.
Чого ж ти плачеш,
Гірко ридаєш?
Чи доленьки не маєш?

І заплакала гірко, тільки не Ганнуся, а Марина, так і залилась, так і вмилась сльозами і закрила очі рукавом.

А молодиці шепчуть: «Плаче, бо заміж хоче, та ніхто не сватає! А ніхто більше не винен, як стара мати! Таки розпустила дочку ще змалечку».

Минуло зо два роки після Василевого весілля, а яка велика зміна стала на Хомишиній оселі! Хто бачив той грунт тоді, як Хомиха, на порозі сидячи, виглядала свого сина, той й зроду не пізнав би його теперечки! Де колись був перелаз через старий тин, тепер там стояли нові тесові ворота. Огорожа кругом нова, висока, хазяйська. Стара Хомишина хатина притулилась позад новісінької, білесенької хатки, неначе сховалась, гуляючи в піжмурки: Василь переробив її на кімнату. На подвір'ї стояла нова повітка, нова невеличка комора. В зелений огород, в веселий садочок дивилася біла хата, як трьома очима, трьома блискучими новими вікнами, з червоними, помальованими рамами. Під вікнами насадила Ганна бузку, любистку, півників та півонії. Од причілка цвів кущ панської рожі, цвіли всякі квітки: й гвоздики, й чорнобривці, й царська борідка, й кручені панпчі.

Василь не лінувався, хазяйнував, і Ганна не любила празникувати в будень; вона знала, що Василь був бідний, знала вона, що й сама привезла од матері порожню скриню. Про те нагадала її свекруха. Дуже добра була в Ганни свекруха, але таки раз, жартуючи, нагадала, що Ганна привезла з дому дуже легку скриню.

Настане було осінь і зима. Василь з Ганною стають на роботу в сахарні. А сахарня була недалечко од села на ставку.

Цілий день було вони працюють в сахарні, а після вечірньої зміни йдуть додому. А стара мати всьому порядок дає в хаті: і прибере, й догляне, і вечеряти наварить. Велике добро дітям стара, добра, нелайлива мати в хаті! Вона всьому порадниця, велика поміч дітям.

Зносять діти потроху гроші до хати, а мати лічить, порядкує, а що зайве,— ховає в скриню на самісіньке дно.

Починається весна. Василь стає у багатирів орати, ралити, сіяти. Аби добра воля, а робота буде. А тут підростають буряки; зеленіють українські поля буряковим листом, як те море зелене. Розпочинається полоття; народ висипає на буряки з сапами. Од ранку до вечора виспівують дівчата та молодиці, а окономи грають кіньми, звертаючи туди, де кращі дівчата, де побачать чорні очі та брови.

Василь з Ганною стоять на двох грядках поруч, далеко попереду усіх врізались в зелене бадилля, а за ними рушником простяглася чорна виполота полоса, з двома рядками буряків.

Починаються жнива, заробляють вони хліб, жнуть за сніп і озимину, й ярину. А там знов копають буряки та возять до сахарні. Діла є доволі!

А стара мати сидить дома, потроху пряде, та шиє, та колише в запічку маленького онучка Івася, виспівуючи «коточка». Теплий запічок, малий онучок — от і все щастя старої Хомихи. Одного вона ждала спокійно, неначе якого гостя — тихої, ненаглої смерті.

«Коли б мені бог привів отут вмерти при дітях! Більше нічого й не прошу я в бога. Вони б мені й очі закрили, оплакали б мене й поховали б мене. І здається мені,— було каже вона,— неначе й веселіш вмирати і в домовину лягати при дітях». Як часом небагато треба людині для щастя. А старій бабі не судилося навіть і таке щастя!..

IV

В неділю вранці, якось перед зеленими святками, була тиха, ясна, не дуже гаряча погода. Сонце піднялося височенько. Були вже пізні обіди, а люди з церкви ще не вийшли. І гори, й долини, і поля, і сади, і ставок, і хати були залиті й облиті чистим, прозорчастим, білим, як срібло, світом. Хто виходив тоді з хати, мусив очі заплющувати од великого блиску. Над ставком, над садками миготіло, грало, лилося хвилями золоте марево, неначе на повітрі ворушилися якісь пасма тонких золотих ниточок. Куди не кинеш оком, скрізь весело та любо! Зеленіла молода бутвина на городах, зеленіли поля, садки, зеленіли розкішні бур'яни та бузина. А над зеленою землею синє-синє та глибоке літнє небо; а між небом та землею золоте сонце та хвиля світова. І весело, й любо, і радісно! І не до одного веселого, навіть до нещасного, безталанного сміялось небо, сміялася земля, сміялося сонечко ясне, а ставочок між зеленими горами, між зеленими вербами та садами неначе реготавсь!..

Як же весело тоді світило сонце щасливій Ганні і всій сім'ї старої Хомихи!

Вийшли люде з церкви і розійшлися по хатах. На перелазі, схопившись руками за два кілки, з'явилась, як з

землі виросла, Ганна. То не зозуля прилинула в Хомишин садочок, то Ганна перескочила через перелаз в свій огород.

Перейшла вона город і садок, вся убрана, й швидка, й весела, неначе хто переніс через оселю пучок червоної калини. Пишно вив'язала Ганна голову, як та краля, червоною великою хусткою з білими та зеленими китицями. На ногах горять, мов жар, червоні сап'янці. А на шиї десять разків різаного доброго намиста.

Брязнуло намисто! Ганна перелетіла через другий перелаз під хатою, а на білій стіні, проти сонця, неначе полум'я зайнялося, влетіло в сіни, тільки червонястий одлиск майнув по білих стінах.

На виду стала Ганна повніша, з себе показніша: ще краща була вона молодицею, ніж дівкою. І од сонця не запалилася. Вона не боялась сонця.

В хаті було душно. В печі шкварчали горшки, попристановлювані до жару. Серед стола, на білій скатерті, лежав хліб та сіль. Комин був білий, на йому не видно ні цятиночки! Лежанка, челюсті й припічок неначе тільки що були помальовані червоною глиною. В хаті по-хазяйській, чисто, лавки й вікна помиті, а на вікнах стоять в кухликах квітки. Над столом висить новий, хороший образ з Києва, аж на чотири особи; на образах рушники, шиті орлами та хмелем. Скриня заслана килимом, а постіль та піл — білим рядном. І чисто, й по-хазяйській було в хаті.

В кімнаті на лежанці сиділа стара, гойдала унука, посадивши в колисці та приспівуючи дитячих пісень.

— Сип, дочко, обідати,— казала мати.

— Нехай, мамо, Василь надійде,— одказала Ганна.

А тут і Василь вступив в хату в новім чорнім каптанці з фабрицького сукна, підперезаний зеленим поясом. На йому не було й сліду московського. Чорний волос, чорний вус аж вилискувався; на виду був він здоровий чоловік, свіжий і повний, звичайно як чоловік саме в силі.

Скинула Ганна юбку, закачала рукави, обгорнулась хустиною й почала подавати обідати.

Сіла за стіл стара мати — на покуті з малим унучком. Страва була добра. Ганна вміла зварити й спекти по-хазяйській.

Упоравшись після обіду, Ганна вийшла оглядати огородину. Там під причілком, підклавши свитину під голови, приліг в холодку Василь. А стара мати, надівши кожух, як серед зими, вийшла з унучком під хату й сіла проти

сонця. Бабі й літо не літо! Повіє вітерець, а баба вже й труситься, як та овечка.

Василь розлігся на призьбі: чорний волос розсипався навкруги по призьбі. Ганна прийшла й сіла у його в головах.

— Як хороше сього року зійшла наша огородина,— промовила Ганна,— буде все — й цибуля буде, й огірки будуть.

Аж любо було глянути, так гарно все посходило! Зелена піддимка розрослася, як зелене руно; висадки пішли в кущі, а цибуля погналась в стрілки; сіянець повитикався з грядки густо, як щіть. Морква вкрила землю, неначе зеленим жабуринням. І вздовж, і впоперек по грядках гуляли в хрещика зелені ряди гостролистої кукурудзи та широколистого соняшника. А кругом грядок, по зеленій траві розлізлося довгими ужами та батогами на всі боки розкішне, сите гарбузове бадилля, піднімаючи з трави зелені кінчики з зеленими вусиками. Квочка з курчатами, той лихий ворог сільських хазяйок, кублилась в моркві, перекинувшись проти сонця. У самому кутку паслося телятко, прив'язане вірьовкою до кілка.

Ганна нагнала квочку. Курчата пошились по траві до вишника.

— Гарна, дуже гарна сього року огородина,— промовила знов Ганна.

— Буде все... А чи буде-то в нас хліб, жінко! У нас поля нема.

— Як у людей буде, то й у нас буде. Аби люде, а хліб буде,— одказала Ганна.

— Ні, Ганно,— говорив далі Василь, не розплющуючи очей,— якби я мав свою ниву, якби я мав кільки пар волів, тоді б я знав, що в нас хліб буде.

— Що ж робити, коли нема...

Не розплющуючи очей, Василь почав неначе говорити сам до себе: «Як гляну я часом, як іде чий-небудь хазяйський плуг по полю в три парі круторогих, сивих волів, як ходжу я за чужим плугом та одрізую скибу чорної, сирої ріллі, то в мене аж серце замирає! Коли б мені, думаю, таких три парі волів та добрий плуг, то не треба б тоді мені ні царства, ні панства. Ходив би я за ними, як за своїми дітьми! Напував, годував би їх, сам недоїдав. Настала б весна, як тільки заспіває в полі жайворонок, спорядив би я свій плуг, та попереду подивився б, як ідуть мої

круторогі з двора на поле, махаючи головами... А там би орав та орав свою чи чужу ниву, а ти б, серце, мені воли поганяла та обідати виносила». Василь розплющив трохи сонні очі, підняв їх угору і глянув через свій лоб на Ганну.

Ганна сиділа, склавши руки й спустивши голову. Мабуть, і їй схотілось поля і трьох пар волів...

— Тільки бог зна, чи довго я хазяйнуватиму отут в своїй господі! — промовив Василь, підперши голову рукою.— Не тепер, то в четвер мене повернуть до війська, а я покину і хазяйство, і тебе, моя доле, і хто зна, коли мене бог поверне до своєї господи!

Ганні кольнуло в грудях коло самісінького серця; зітхнула вона і похнюпила голову. І їй не вперве приходила така думка, тільки їй здавалась думка — думкою та й годі!

— Не хотілось би йти знов до війська,— казав Василь.— Не любо мені бути москалем. Воно, бач, і робота москалям не катзна-яка! Одбудемо той муштер, та й гуляй, скільки схочеш. Гуляють наші москалі, грають в карти, п'ють горілку. А мені така гулянка не в думці. Не люблю я швендяти по світу, між чужими людьми, по чужих хатах. Люблю я своє село, своє хазяйство, свою хату — та тебе, моя доле.

— Але ж, Василю, ти швидко знов вернешся додому? — спитала Ганна.

— Вернусь, може, на годину, а вислужусь хіба аж на старість!..

Якраз тоді саме за хатою коло воріт забрехав Барбос, неначе на вовка, а не на чоловіка. А стара мати кинулась обороняти, бо чуть було, що говорила: «А вон, проклятий! А чи не підеш ти, поганий!»

А Барбос і брехав, і заливався, аж вив, аж скиглив, неначе вів кого за поли од воріт до причілка.

З-за причілкового угла Ганна побачила через тин барбосову морду з роззявленим ротом, з вишкіреними зубами, з лютими очима. Собака вила, гарчала, аж гризла тин.

На перелазі з'явилася чоловіча голова, здорова, з довгими закрученими вусами, з червоним лицем. То був момотянський осавула, що загадував людям на панщину.

— Добридень,— сказав він, не знявши шапки і не уклонившись гаразд по-людській.

— Доброго здоров'я,— одказав Василь, а сам побілів,

як полотно. Чуло щось недобре і Ганнине серце; ледве встояла на ногах. Осавула ніколи не віщував людям добра.

«Чого ж оце прийшов до нас осавула! — думала мати.— В нашій хаті, благодарити господа милосердного, немає кому загадувати на панщину. Ми люде вольні. Але піду — спитаю».

Пішла стара з дитиною, схилилась на тин та й почала слухати.

— Годі тобі, москалику, жартувати з жінкою! — почав осавула.— Прийшла з стану бумага, щоб ти завтра вирядився у Київ, в поход. Гляди ж! Завтра світом!

Од такої речі троє недавно веселих, щасливих людей стало на одному місці нерушимо, немов громом пришиблені.

Осавула стрибнув через перелаз. Барбос кинувся до його і повів його за ворота, гризучи його палицю.

Після Василевого весілля смуткувала Марина осінь, смуткувала й зиму, а на різдво вже й розвеселилась! Знов держить вона перед чи на весіллях, чи на музиках. Хлопці липнуть до неї, як бджоли до меду, та не сватають, бо матері заказали їм старостів слати до Марини. А Марина знов весела та співуча! З гарними хлопцями жартує, і постоїть, і побалакає, а поганому часом і по щоці дасть нишком та тишком. Чи на музиках, чи на весіллях увивається коло Марини чорнобривий ткач Микола, і почав ходити до неї, стежку топтати...

Зацокотіли молодиці по селу, що Марина й сяка й така. Марина постояла з хлопцем під вишнями, а слава пішла по селу, що Марині парубки ніби хотіли косу одрізати, що Марина швидко покриткою стане.

Нема спокою людським язикам, нема спокою й Марині од такої поговірки!

— Не сплять, не дрімають мої воріженьки,— було каже Марина,— ославили мене, молоду. Нехай судять, нехай наговоряться до часу — до пори! Схочу, прийде така година, що всі вони поніміють. Піду заміж, хто трапиться! На злість моїм лихим ворогам, на злість ткачеві піду заміж!

На Меланки, проти нового року, побігла Марина слухати під вікна з першим млинцем.

— А чи не підеш ти, проклята,— крикнула сусіда на кішку.

«Піду... піду заміж цих м'ясниць»,— думала Марина. З того часу, як настане було вечір, Марина прибирається й причісується. Забрешуть собаки надворі, рипнуть сінешні двері, а в Марини і в душі похолоне...

«Піду заміж на злість ворогам і парубкам! Піду за того, хто перший трапиться. Доки ж з мене будуть глузувати лихі люди! Хіба ж я не дівка, та ще й не хороша?..»

Трапився Марині москаль, яких багато на світі, не поганий і не гарний, вже немолодий, і не сподобався їй. Пішла Марина світ за очі, як з мосту та в воду...

Жила Марина з чоловіком місяць, жила й другий, і вбачає вона, що пішла заміж не на злість своїм ворогам та ткачеві, а на своє безталання! Молода, весела, жартлива, вона і не гадала об тім, як важко з нелюбом цілий вік жити. Вона думала, що тільки в піснях жіночих співають, як тяжко з нелюбом жити, нелюба любити, з нелюбом розмовляти. Як накрила голову очіпком, тоді побачила, що й справді важко нелюба любити!

Ввечері прийде було її москаль з роботи, радий та веселий, а Марині при йому світ немилий! Засумує, задумається і ходить по хаті, мов нежива, і діло робить, як мокре горить!

Москаль жартує, дивиться їй любо в вічі, бере її за руку. А Марині світ немилий! Покладе їй руку на шию, а їй здається, що він вірьовкою обвив її горло; схилиться він на плече, голова його важка, як камінь, поцілує — неначе гадина яка, холодна й слизька, доторкнеться до її лиця, гарячого й молодого, а його вус кудлатий — неначе здоровий павук лазить по її лиці...

Тільки й обороняється Марина од нелюба думкою про милого, тільки тоді не так гидує вона, як між нею та чоловіком стане думка про милого Василя, як вбачає вона в мислі чорний вус, біле личко Василеве. І та гаряча, солодка дума закриє її од немилого жарту, од гидкого женихання, неначе од гадини, та думка сміється до неї і гріє її серце, як весняне сонечко.

І почала жити Марина тільки тією думою та завидувати Ганні. Піде було та гляне на Василя через тин, поміж зеленим листом вишника, і легше їй стане на душі.

А як піде було її чоловік з хати, Марині аж легше дихати! Неначе збулася якого лиха! І порається вона

жвавіше, і погляд її веселіший, і говорить Марина сама до себе:

— Горе мені, недоле моя! Занапастила я свій вік веселий, дівочий, зав'язала я собі світ! І плакати, й нарікати нема на кого, тільки на себе. Нерозумна, я зав'язала собі голівоньку,— думала на часок, а тепер не розв'яжу вже довіку. Кажуть, треба любити чоловіка і більше нікого. А я ненавиджу його духу, не терплю його сліду; де він ступить, і слід його поганий. Сяду з ним їсти, шматок хліба не йде мені в рот, душить, як гарячий пісок! Сяде зо мною вечеряти,— вечеря мені, як полинь, гірка. Важко жити з ним, говорити нелюбі речі, сидіти з ним поруч!.. На злість же моїм ворогам, моєму лиху і чоловікові буду любити парубків чорнобривих, чорновусих!

І починає було Марина пісню, сидячи за гребенем сама в хаті. І пісня та не дрібна, не швидка та весела, а жалібна, витяжна, плакуча. Не співає Марина,— голосить.

Співає вона, голосом розливає, а з голосом і сльози разом розливаються. Виспіває горе й виплаче, і на серці стане легше й веселіше. І ніхто не чує тих пісень жалібних, жіночих, ніхто не підслухає її горя, не розкаже ні людям, ні чоловікові. Стіни німі, вікна німі; один гудучий, лютий зимній вітер розносить, що вийде за стіни, поміж вербами, розносить поміж вишнями жіночу пісню, жіночий жаль... Почала Марина хитрувати по-жіночій. Вмовляє чоловіка ласкавими словами та випроваджає його з хати то сюди, то туди, то й справді за ділом, то часом і без діла. А москаль все покорявся, бо любив Марину.

— Знаєш що, Микито? — каже раз Марина,— на шуршанських фабриках дуже добра плата робітникам, далеко лучча, ніж у нашій сахарні. От і Василь Хоменко, Ганнин чоловік, хоче йти туди на заробітки. Він працює, то й має: вже й корову купив, і нову хату хоче ставити.

А Василь і думки не мав йти туди на заробітки, бо туди було верстов, мабуть, з десять, як ще й не більше.

Москаль подумав, подумав та й каже: «Як я піду туди, то ти нудитимешся без мене, а я там без тебе».

— Оце! Хіба ж я маленька. І я до тебе прибігатиму, і ти приходитимеш до мене. Ти зароблятимеш гроші у сахарні, а я прястиму собі й людям за плату. Іди, чоловіче! не на зле тобі раджу,— улещала Марина москаля.

— Може, й так,— каже москаль; узяв торбу з хлібом і потяг з хати до сахарні.

Марині стало і в хаті веселіше, і на серці легше, неначе світ задля неї вдруге розв'язався.

Москаль робив цілий тиждень, а у неділю приходив додому. І став Марині будень празником, а неділя буднем... Вбереться було москаль у неділю в білу сорочку, сяде кінець стола та й розмовляє з Мариною. А Марина поглядає на його скоса, пораючись коло печі, поглядає на його рудий, кудлатий вус, товсті бліді губи, на сірі очі та широке лице.

«Чи такий же мені снився,— думає було Марина.— Чи з таким же я колись йшла через міст у сні, стояла під вербою, подавала рученьку? Не задля такого я вмивала своє личко ранньою, дозірньою росою, плела довгу косу дрібними дрібушками, дбала, вишивала білі рушники. Не задля такого я викохала свою дівочу красу, своє личко свіже, очі чорні!..»

В понеділок вранці щось дуже рано засвітилось світло у Хомишиній хатині! В печі палає полум'я, на припічку, на жару горшки й горнята. Дві молодиці, близькі сусіди, патрали порося. Ганна поралась коло печі. Ганнина тітка виробляла на столі паляниці. В хаті душно; молодиці заплакані.

Чужий чоловік, вступивши в Василеву хату, подумав би, що в хаті або похорон, або готуються до панахиди. То готували обід, плакали й тужили по москалеві, которого виряджали в далеку, небезпечну дорогу.

Стара мати вилила всі свої сльози, вже й не плакала. Одчиняла вона скриню, виймала Василеві сорочки і вкладала в клунок; кожну сорочку тулила вона до лиця, до сухих, безслізних очей. І здавалось їй, що з кожною сорочкою одривається частка її серця і десь щезає на віки вічні.

У другий мішок вкладала мати сухарі та деяку харч.

Упорались, посаджали у піч паляниці й сіли обідати. Василь їсть через силу, Ганна й ложки не вмочила, стара мати на обід і не глянула. Сидять всі та сумують! А в хаті тихо, ніхто й слова не промовить. Здавалось, глянувши збоку, що ті люди поховали рідного батька та тільки що вернулись з кладовища.

В'їхала в двір конячка, вступили богомольці з клуночками. Василь з Ганною пристали до їх, щоб разом йти до Києва. Встали тоді з-за стола і почали лагодитись у дорогу. Молодиці заголосили й затужили, як по мертвому.

Виїхали за царину та й почали прощатись. Стара мати кинулась до Василя й заголосила: «Прощай, сину мій, прощай, Василю! Хто ж мою старість тепер догляне, хто ж мене поховає!»

— Не плачте, мамо,— втішав Василь,— я вернуся,— а сам за слізьми й світа не бачив.

— Ні, сину! Я стара, я вмру й тебе не побачу...— Більш вона нічого не сказала, тільки перехрестила сина.

Богомольці обернулись до села, перехрестились до церкви. Батіжок свиснув, конячка натяглася і покотила візок. Всі тихо зрушили з місця і пішли під гору.

Зосталась знов стара Хомиха одна з маленьким онуком. Ввійшла вона в хату, посадила дитя на лавці, а сама сіла одітхнути, обпершись руками об лаву.

— Бодай же я, сину,— промовила вона до себе,— тебе не родила, коли маю дотерпіти за тобою такого жалю! Бодай я була тебе маленьким поховала! Переплакала б, перемучилась би раз та й забула...

А тим часом, як мати випроваджала Василя за царину, в одному садку, од самісінького поля, спершись на тин, стояла Марина. Під високою та гіллястою грушею, між зеленим вишником не можна було запримітити її з дороги. Зате ж вона бачила через тин, через зелене гілля і царину, й дорогу далеко-далеко на гору, до самісінького лісу.

За годину або за дві поперед сього, через ту саму царину Марина випровадила в дорогу свого москаля з другими богомольцями. Наложила й вона всього у клунок задля його у дорогу, і жаль було трохи їй, бо москаль її був добрий, не лихий. Тільки лила вона сльози не за ним, а за другим, чужим...

Марина стояла під грушею і поглядала через кущ бузини на царину, на дорогу. З Хоменкового двора вийшла купка людей. Марина й поблідла, й замерла, й охолола.

Через тин вона бачила все-все: і як стояли богомольці за цариною, і як розпрощувалися. Вона бачила Василеві сльози, через свої власні сльози, що текли річкою з її чорних очей. Не одно серце материне, не одна душа Ганнина боліла за Василем. Між вишнями, за бузиною боліла

ще одна душа, щеміло третє серце. І один бог відає, котре з їх боліло найбільше.

Одійшли богомольці трохи од села, а Василь оглянувся ще раз, щоб подивитись на село, на свою хату, на стару матір, на дорогого сина.

Марина втерла очі рукавом і впилася очима в його лице, в його очі, в його брови. Ніколи не здається милий таким милим, дорогим, як у саму годину розстання й страти! Ніколи не бачила Марина Василя таким гарним, як в той час. Оддала б вона все на світі, щоб цілий вік стояти за тином та хоч здалеки дивитись на його. І прийшла їй в голову така думка: «Коли б же його або заговорити, або заворожити, щоб він став каменем, як стоїть тепер на тому місці, а я стала кам'яна на сім місці! щоб мені тільки дивитись на його біле лице, чорні кучері, чорні очі; дивитись довіку і ніколи не переставати!..»

А Василь каменем не став; обернувся назад і пішов тихо за людьми по окопі. Вже вийшли люди на гору і доходять до лісу, а Марина стоїть, похилившись на тин, і очей не зводить з Василя. Повернули богомольці в рідкий ліс; за зеленими кущами манячили то люде, то конячка, то візок. Марина і там ловила очима свого милого. З-за кущів винирне то його голова, то плече, то майнуть чорні кучері, а Марину неначе здавить за саме серце. Далі дорога повернула в густий ліс, і швидко все неначе потонуло й пішло на дно десь в зеленому морі. Марина вхопилась за кілок обома руками, схилила голову на тин і довго хлипала та побивалась, обливаючи сухий тин гарячими слізьми...

І знов стало тихо й сумно в Хомишиній хаті. Знов вечірньою добою місяць заглядає у маленькі віконця, біліє комин, мріють святі на образах. Хомиха спить і не спить, дрімає і не дрімає. І не осміхається до неї з закутка лице молодої молодиці, не щебечуть кругом неї веселі онуки. Все минуло задля старої!

І бачить вона, як серед дня, шуршанський завод, а кругом заводу, як те військо, обступили люде, та все соцькі та десятники. Декотрі поставали на дверях, на вікнах, щоб застукати на заводі хлопців та забрати в некрути. Згадала вона, що Василь ніби там на заводі, і в душі її похололо. Коли дивиться: деякі хлопці вискакують з вікон, як сполохані кури з сідала. Між ними пізнає вона свого Василя. Біжить Василь з усієї сили, а десятники за ним.

Він прямує до лісу, а десятники вже от-от настигають... Один вхопив за полу. Василь впав на землю, а десять душ насіло на його; скручують йому руки й забивають у колодку. Холоне серце старої Хомихи; ввесь світ — і фабрика, і ліс, і небо — все захиталось і закрутилось. І здається їй, що вона вже вмирає... і вмерла... Прокидається стара й не розбере, чи жива вона, чи мертва, чи на сім світі, чи вже на тім.

Повернулась Ганна з Києва бліда, як смерть, лице змарніло, очі запали глибоко.

Разом з хазяїном Ганна неначе долю свою випровадила з хати, а пустила до себе лихе безталання! Робить вона і на себе, і на дитину, і на стару матір. А тут з дитиною і на роботу не приймають, не можна і на заводі стати. А покинути ні на кого, найняти няньку — ні за що, оддати до людей — болить серце материне! Стару матір вже бог прийняв до себе.

Набрала Ганна у людей конопель та льону і почала прясти за хліб та за плату. Чи корисний же той хліб, закручений пучками та веретеном! Треба й одягатись, і обутись, годувати себе й дитину, треба й хату огріти, жаль і Василя.

Як подасть було об собі звістку, то Ганна було аж повеселішає, аж оживе. А згадавши про його долю, вийме було з скрині карбованця або й два та й пошле. «Се його праця,— було каже вона,— нехай же він і покористує! А я здужатиму — зароблю. Останню хустину продам, та пошлю йому на чужину...»

Невеселі та коротенькі пилипівчані дні, а ще смутніші довгі-довгі, як море, ночі! День схожий на вечір, а вечір на ніч. По закутках в хаті з ранку до вечора стоять діди; один день темний, а другий ще темніший, одна ніч чорна, а друга ще чорніша. На небі густі хмари, на землі густий туман. Вітер виє звірюкою, свистить попід стріхами, крізь тин, гуде сумно в виводі.

Ганна сидить коло віконця за гребенем, а Йвась коло неї. З раннього рана до пізнього вечора хурчить веретено в хаті та тріщить мичка на гребені. Одною піснею було розважає себе молодиця. Та яка ж то смутна була пісня! Жалібніша від самого жалю, смутніша від самого смутку, гірка, як саме горе! І не раз було до деяких пісень прикладає Ганна слова про своє горе, про свого милого, чорнобривого, що поїхав в далеку сторононьку.

Одна втіха задля неї — син. Покине було гребінь, візьме дитину на руки, пригортає, обнімає, обливає слізьми, промовляє до його. А мале дитя, дивлячись на матір, було й собі скривиться, надме губенята та й розіллється слізьми, як старе. А було як прийде неділя або свято, як тільки бовкне дзвін, Ганна поперед усіх іде до церкви. Надворі негода та темна ніч, вітер віє, а Ганна не вважає, йде до церкви. І десь у темному куточку однісінька в церкві, тоді як дяк читає на криласі, вона б'є поклони та молиться за свого чоловіка.

Тим часом порожніє в хаті, пустіє і в коморі, і на дворі, бо, сказано, без хазяїна двір плаче. А на долю жіночу зостались кочерги та веретено. Чи багато ж закрутиш тим веретеном? Гіркий хліб вдови й сироти! Од його недалеко до голодної смерті. І почала Ганна потроху спродувати дещо з хазяйства. Не стало сіна й соломи: треба корову продавати. А корова худа, худа, насилу на ногах стоїть! Боки позападали, шерсть стала щетиною, ребра, хоч полічи, ноги як цівки, звісно, як зимою мужича скотина. Зводять її навесні дрючками з місця.

Вивела корову на ярмарок. Оглядають жиди корову з усіх боків та дають таку ціну, що Ганні аж сльози навертаються на очі. Нігде дітись! Горе та нужда кругом. Продала, як дурно оддала!

Спродала Ганна, що було зайве в скрині, деякі хустки старої покійниці, деякі спідниці. Нічого так їй не було жалко, як тих рушників. Повиймала з скрині, розіслала по всьому столі, розвішала на образах, на стінах, щоб хоча надивитись. А рушники все гарні, біло-біло убілені, повишивані орлами та червоним хмелем. Одійшла Ганна, підперла голову рукою, оглядаючи рушники, згадала своє дівоцтво:

— Рушнички ви мої повишивані! Чи я вас не вбілила, що обдарила вами свою долю й недолю, своє щастя й безталання! Я вас пряла, ночей не досипала, білила вас в зеленому лузі під червоною калиною; вмочала вас, як почав соловейко щебетати. Давала я вас милому, а, знать, моя недоля тоді між старостами в хаті стояла!

— Рушнички ви мої, шовком переткані! З вами я ждала свого милого, чорнобривого; розстеляла вас при повному місяцеві, щоб мій милий був гарний, як місяць на небі, щоб життя моє було ясне, як ясні зорі. Не продам я вас зроду-звіку!

— Тільки мені й радості, що гляну на вас та згадаю своє дівоцтво, своє женихання, своє залицяння. Не продам вас, не продам!..

V

Хмарна осінь надворі, смутно в Ганниній хатині. Ганна сидить за гребенем та думу думає. В хаті тихо, як у пустці. Кіт сидить на печі, заплющивши очі, півень присів під полом, дрімав, опустивши крила. Навіть дитина сиділа тихо, не пустувала, задумалась й головку схилила. Сумують стіни, сумують вікна позаплакувані, сумує, неначе думу думає, піч...

А тим часом разом у трьох вікнах майнула жіноча голова в червоній хустці. Неначе разом рипнули сінешні й хатні двері, і серед хати перед Ганною, як блискавка впала з комина, стала Марина.

— Добривечір тобі, Ганно, в хату! — ляснула вона голосно, на всю хату, мов брязнула склянкою об землю.

Ганна аж затрусилась, неначе облита холодною водою. Дитина злякалась і заплакала. Кіт скочив з печі під піл, неначе його хто потяг дубцем, а півень засокотав, заляпав крилами й заспівав. Десь у кутку задзижчала муха. Весела Марина сполохала сонну хату; все живе в хаті знов ожило, прокинулось, зашуміло, загомоніло. По сумних стінах, по темних кутках неначе хвилями розлилась веселість, неначе промінь весняного сонця влетів у хату і разом блиснув на всі кутки. І піч глянула веселіше, і вікна дивились неначе світліше. Закрасила собою краса Маринина вбогу хату, неначе кущ червоної калини красить зелений гай. З того часу, як Ганна вийшла за Василя, між подругами неначе недобрий чоловік загородив стежку тином. Було Ганна й зайде до Марини, то нелюба вже, нещира розмова була між ними!

Як же зосталась Ганна сама в хаті безталанницею, знов Марина пригорнулась до Ганни; взяв її жаль, як почула вона, що Ганна плаче, побивається одна-однісінька у своїй хатині! Не втерпіла — прибігла Марина!

— Молодице! — задріботіла Марина,— бійся ти бога або котрого святого! Зглянься на себе,— промовила Марина, повернувши Ганну до вікна і дивлячись їй в вічі.— Лице твоє змарніло, очі позападали, бліда ти, як смерть.

Де ж поділася твоя краса? Тінь твоя тільки сидить тут на днищі!..

— Бо сумую, та плачу, та працюю, ночі не досипаю,— одказала Ганна.

— Та нехай вона пропаде, ота іродова робота! Чи вже ж ти хочеш запакувати себе над цим днищем?

Як та метіль, вхопила Марина мичку з гребеня і швиргонула на комин; мичка зачепилась за тріски на комині і химерно простягла свою довгу бороду вниз, аж дитина зареготалась. Гребінь полетів під піл, днище загуркотіло аж на горище, вдарилось об крокви і гепнуло на стелю.

— Марино! що це ти виробляєш, наче маленька! Я не люблю таких жартів,— каже Ганна.

Червона, як жар, весела, як дитина, Марина вхопила Ганну за руку і почала, жартуючи, крутитись по хаті.

— Марино! навіжена молодице! — пручалася Ганна,— сьогодні свята п'ятниця! Геть собі з танцями: не до танців теперичка мені!

А Марина б'є тропака та ще й приспівує:

Як я була молодою — преподобницею,
Повісила хвартушину над віконницею.
Хто йде, то кивне, а хто іде, моргне!

— Ганно! сестрице! Чи вже ж ти хочеш занапастити свій вік, марно стратити літа свої молоді; чи вже ж тобі не жаль своєї краси, лиця білого, брівок тоненьких!

— Нащо мені краса тая, коли нема мого Василя. Задля кого ж цвістиме вона? Нехай в'яне моє лице, западають мої очі, линяють брови, бо нікому дивитись на їх...

— Ож послухай, Ганно, мене нерозумної! І Василь твій не загинув, нігде не дівся, може швидко й прийде! А на світі не одні брови чорні, не одні очі горять вогнем. Одні брови чорні, а другі чорніші, одні очі горять вогнем, а другі палають, як полум'я, одно серце тепле, а друге тепліше.

Сама Марина зітхнула по своїй речі, бо згадала, що є на світі одно серце найтепліше, одні очі найчорніші, одна душа наймиліша.

— Бог зна, що ти оце верзеш, Марино! — одказала Ганна.— Я тоді тільки щаслива, як піду до церкви та помолюся богу за свого Василя...

— А я й богові молюся, і на хлопців дивлюся! Мені шкода моєї молодої краси, моєї коси. Нехай цвіте, не марніє моє лице, не линяють брови! Нехай люблять мене

хлопці молоді й хороші! Я молода, хочу всмак нажитись в світі, хочу бути щаслива і весела.

Ото мені щастя, Ганно, як я стою ввечері під вишнями та дожидаю мого милого, чорнобривого, як він свисне тричі за ставком між вербами, подаючи мені звістку. А в мене серце холоне й душа холоне! І добре мені, і страшно мені, аж прихилюся я до вишні... А тут чую, шелеснуло через тин, шелестить лист гарбузовий, гойдається висока кукурудза й соняшники. А милий випливає звідтіль, як ясний місяць сходить, наближається до мене, моє серце мліє, умліває... Чи то ж не щастя, Ганно, ввечері, обнявшись з милим, слухати, як щебече соловейко? Чи то ж не доля, як пригорне милий до свого серденька, як дивитись йому в вічі, цілувати його брови, його очі?

Марина положила обидві руки на Ганнині плечі і припала головою до її плеча.

— І годі, Марино,— одказала Ганна.— Не задля мене жарти та сміхи! Не задля мене чорніють брови та очі. Минулося моє кохання, моє женихання! Помандрувало моє щастя з Василем в далеку сторононьку.

— Але ж ти нажилася з милим, Ганно! А я пішла заміж за нелюба і не зазнаю такого щастя, як тобі судилося... Я й не накохалась, я й не навтішалась! Прощай, Ганно,— промовила Марина,— час додому. Приходь до мене, Ганно, завтра ввечері, побалакаємо, пожартуємо, розважимо себе трохи...

Густий осінній туман встає над лісом вечірньою добою. В селі тихо, на улицях пусто. Місяць світить, як через сито; вітер колише голими вербовими верхами. Марина дівчат до себе на вечорниці закликає:

— Дівчата-сестриці! прийдіть завтра до мене на вечорниці! Скучно мені, молодій, самій в хаті жити. Марно пливуть мої дні за днями, літа за літами! Постіль біла, стіна німа, ні до кого й слова промовити. Прийде день — журюся, прийде ніч — сумую. Приходьте, дівчата!

— Добре, Марино, прийдемо! — одказують дівчата.

— А я закличу до себе троїсті музики та наманю хлопців повну хату і кімнату, ще й подвір'ячко! Тому кивну, тому моргну, і налинуть до мене, як орли, як соколи. Порозчиняю ворітечка, буду вас ждати, в вікна виглядати. Приходьте ж, дівчаточка!..

— Добре, Марино, прийдемо, прийдемо!..

Густий туман покотився яром; в селі ще тихіше; місяць насилу вигляда з-за густої хмари, неначе світить через густе полотно.

Марина, де не встріне хлопців, до себе на вечорниці закликає:

— Хлопці! завтра в мене вечорниці! Моя хата скраю, вона стоїть у вишнях, а двір у черешнях. Лихих собак не маю. Завертайте туди, хлопці, не минайте мене! Як минете мою хату,— не займайте мене!

— Добре, Марино, прийдемо, як дівчата будуть! — одказують хлопці.

— То не гай, де соловейки не щебечуть; то не вечорниці, де дівчат немає! Моя хата, а ваші музики. Наша пляшка й чарка, наша вечеря, а ваше мед-вино, горілочка, маковники та медяники. А сама я молоденька, гуляти раденька! Не дивіться, хлопці, що на мені хустка! Серце моє дівоче. Личко моє не змарніло, брови не злиняли. Люблю співи, люблю жарти, люблю вус чорний, погляд орлиний!

Не лишайте мене, хлопці! Як минете мою хату, не чіпайте мене!

— Добре, Марино, прийдемо, прийдемо!

Місяць виплив з-за густого туману на синє небо; затих вітер і насилу шелестить сухим листом. І ясніше, і тепліше надворі. Марина Василя, найкращого парубка на все село, до себе на вечорниці закликає:

— Прийди, серце Василю, завтра ввечері до мене! В мене буде дівчат, як зірок на небі; в мене буде хлопців, як макового цвіту на городі. Будемо грати, співати, танцювати, самих себе розважати. Прийди, серце моє!

Прийди, серце Василю! Задля тебе приберуся, як на великдень! Тричі вмиюсь з полумиска свіжою водою, надіну десять разків доброго намиста з дукачем, взуюся в червоні чоботи. Поберемось за рученьки, будемо по хаті походжати. Прийди ж, доле моя!

Прийди ж, доле моя! Буде в мене їсти й пити! Вечеря моя смачна, хата моя тепла.

Взяла Марина хлопця за підбородок, поцілувала тричі, аж одляски пішли попід вербами, і полетіла вітром попід огородами, а навздогінці за нею побігла по тину чорна тінь її.

Ввечері у суботу сумно та жалібно загув момотянський

дзвін. Гуляє вітер по улицях, з неба порошить крупами. Нікого нема в церкві. Одна Ганна вийшла з цвинтаря, неначе тінь якогось мерця, і попленталася попід тинами.

«Аже ж мене просила до себе Марина,— згадала Ганна.— Зайду на часок, посиджу, побалакаю. Одначе сьогодні робити гріх»,— подумала Ганна і повернула до Маринині хати. В хаті у Марини в печі палає полум'я, світло так і б'є, так і ллється кругом хвилями з усіх трьох вікон і освічує верби та вишні.

«Марина таки жде мене,— думала собі Ганна,— вечерю, мабуть, варить»,— міркувала вона. Одчинила сінешні двері й здивувалась! В хаті гуде, як в улику бджоли.

«Чи не заблудила я,— подумала Ганна і вийшла надвір,— ні!.. Маринин двір і ворота. Ввійду в хату».

Ввійшла Ганна й стовпом стала. В хаті ясно, як серед дня. Горить каганець і дві свічки, в печі палає полум'я і миготить веселими хвилями по білих стінах. На лавках, на полу, на печі обсіли, як хмара, дівчата та хлопці! Сміх, регіт, жарти та співи! На скрині сидять музики. Серед хати, убрана, як у празник, походжає Марина, як та пава, та заглядає в піч.

— А я тебе, Ганно, жду, не діждуся! — гукнула Марина.— Заграйте, музики, дрібно та весело! Заспівайте, дівчата, про талан, про щастя.

— Що се таке, Марино,— одказує Ганна.— Чи весілля справляєш, чи що? Кого ж заміж даєш, кого жениш?

— Женю я свій талан, видаю заміж свою долю! Грайте, музики, й не переставайте!

Музики вчесали метелиці. Марина, як стояла з рогачем в руках, так і повіялась і потягла за собою Ганну. Ганна одіпхнула її й стала оддалеки.

— Як не хочеш, то я й сама! — каже Марина.— Заб'ю лихо тропаком, затопчу ногами! Грайте, музики, або гроші вертайте! — А сама приспівує:

Ой пішла б я на музики,
Як дасть батько п'ятака —
Закрутилася б навіки
Та вдарила тропака!

Туп, туп, ніженьками,
Дзень, дзень підківками!
Гоп — чук — га! тропака!
Бо я зроду така!

Ткач Микола кинувсь до Ганни й хотів потягти її в танець.

— Одчепись, поганий! — визвірилась на його Ганна так, що аж в хаті стихло, аж замовкли хлопці та дівчата.

— Останній раз нога моя в твоїй хаті,— промовила Ганна.— Не переступлю я, Марино, твого порога!

Ганна гуркнула дверми, аж вікна задзвеніли. Хлопці реготались, а ткач одчинив двері та й гукнув вслід: «Тютю, дурна — навіжена московка! Чи присвятилася, чи в черниці думаєш йти!»

Розійшлись вечорниці. Як метіль, кинулась Марина і поприбирала, й повимітала, й повитрушувала, й повимивала. Заслала стіл скатертею, постелила постіль, в ночови налила митілю, щоб змити голову, бо була субота.

Сидить Марина кінець стола, розчісує косу. Густа чорна коса розпалась чорною хвилею по білій сорочці, по скатерті. Чеше вона косу, а густий волос аж вилискується.

Задумалась Марина; рука з гребінцем заклякла на косі... В ушах гув бубон, скрипіли скрипки, в очах миготіли чорні брови, чорні очі парубочі.

«Короткий той веселий вік дівочий! Я й не нагулялась і не наспівалась! Верніться ж назад, літа мої молоді дівочі!

Коли б я знала, де росте таке зілля, що літа вертає, коли б знала, де живуть такі знахурки, щоб одробили моє горе, щоб вернули мій вік дівочий, пішла б на край світу, не спинилася б!»

Засвітила Марина свічку, поставила на столі дзеркальце, одчинила скриню й вийняла з чорної хустки кибалку з квітками, з стрічками, з вінцями,— ту кибалку, у которій вона стояла під вінцем у церкві.

Перед дзеркальцем наділа вона на голову кибалку. Кінці стрічок червоних, синіх і зелених пірнули в розчесану косу.

Глянула Марина на себе в дзеркало, і сльози покотились з очей. В дзеркалі чорніли блискучі очі, чорні брови, а голова цвіла квітками. Перша маківка на городі не була така гарна, як Марина в квітках та стрічках. Повернулась Марина боком, майнула чорна коса з стрічками й розсипалась по плечах і по грудях. Серце зомліло в Марини.

Марині стало душно; в висках неначе хто молоточками стукотів, голова морочилась; їй хотілось співати, забавля-

тись, кудись іти, шукати якогось щастя. Вона чула, що не нагулялась і не натанцювалась. Тихий світ місяця манив її, ніби пісня соловейка.

«Піду ж я в сад та згадаю своє дівування, своє залицяння»,— думала Марина.

Надворі втихло й потеплішало; тихий вітер ледве шелестів сухим вишневим листом; місяць повний, але неясний стояв високо. Марина глянула на вишні, що стояли без листу і нагадували їй, що спаде колись і її краса, як вишневий лист.

— Розмай, вітре, мою чорну косу до пояса! Ви, зіроньки, гляньте на мої брівоньки, на мої квітоньки! А ти, місяченьку, подивись на моє личенько, на мою красу. А коли бачиш, кого я люблю в далекій стороні, згадай йому про мене, наведи на його хоч сон про мене.

Світло горить в хаті, Марину сон не бере. Гуде, не перестає в вушах бубон, риплять скрипки, перед очима манячать веселі лиця. Коли зразу в думці її з'явилось лице Ганнине, сердите.

«Боже ж мій! що я наробила,— подумала Марина.— Вона сказала, що не переступить більше мого порога. Розгнівала я свою дорогу давню подругу».

Встала Марина, як сиділа, в квітках, стрічках, накинула кожушину і полетіла до Ганни пізньою добою.

— Чи спиш, Ганно,— питала Марина, постукавши в вікно.

— Ні, не сплю; йди в хату,— одказала Ганна.

В хаті було світло, бо світив місяць. Ганна глянула й перехрестилась. Їй здалось, що то мара.

— Не бійсь, Ганно! Се я дівую при місяцеві та при зорях. Забулась зняти квітки, як згадала, що обідила тебе: так і прилетіла до тебе.

— Насміялася ти з мене, Марино! — каже Ганна.— Завтра свята неділя, я була в церкві,— богу молилася і за себе, й за чоловіка, і за тебе, і за всіх. А ти мене запровадила на вечорниці. Мені казала одна черниця в Лебедині: хто в церкву не йде або гуляє проти празника, під тим на сім сажнів земля огнем горить. Що ти робиш, Марино? Схаменися! Хіба ж ти маленька, чи що? Не знаєш, що молодиці гріх вбиратись в дівочий убір? Чи не до перелесника вбралась ти в стрічки та квітки?

— Прости мені, серце Ганнусю! А я загулялась та й забула, що завтра неділя. І байдуже...

— Завела мене між парубки,— говорила далі Ганна,— нехай вони дівчатам сняться... Та в тебе ж чоловік є. Що він скаже, як додому повернеться? Ти ж хазяйка в своїй господі! Тебе ж люди осудять!

— Як схотять,— каже Марина.— Я не боюсь людського поговору. Жартую, бо я молода, бо хочу прожити свій вік весело, щоб не марно пройшли літа мої молоді.

— А я й досі стояла перед образами та благала за тебе господа милосердного, щоб тебе господь навів на добрий розум, щоб не глузували з тебе люде.

— Вибачай же мені та не сердься на мене, Ганно. Спасибі тобі. На добраніч!

VI

Не один рік минув. Спорожнилась Ганнина скриня. Пустіє і в коморі, і на дворі. Повітка похилилась набік, покрівля світиться, стріхи обсмикані, огорожа сиплеться. Нема за що облагодитись московці!

Ганна грошей не жалувала: поки подавав чоловік об собі звістку, посилала, що було закрутить веретеном. А тим часом минає рік, минає й другий — Василь не подає об собі звістки.

Вже й питала і перепитувала людей, питала й москалів, ходила і до священика. Ніхто не знає, не відає. І яких думок не передумала московка, сидячи за гребенем! Не раз вона плакала і тужила за ним, як за мертвим. Недурно ж загомоніли, що десь страшна війна.

Тим часом на втіху матері підростав син. Дивиться вона, не надивиться на свого сина: втішається, не навтішається своїм Івасем! Хисткий, як билина, рівний, як очеретина, жвавий, як щиглик, виростає Івась. Вже йому переступає за десять років; і носик виправляється, і брови густішають, і личко наливається, як яблучко.

І не раз було Ганна, поклавши його головку собі на коліна, промовляє до його:

— Одже ж ти, сину, вдався в батька! В тебе очі батькові, і брови його, і погляд його. Може, ти, сину, родився щасливим! Як виростеш великий, ти будеш хазяїном в моїй хаті. Будемо удвох працювати, хліб заробляти; будеш мені помагати, бо я швидко стара стану, нездужатиму. Прихилюся я до тебе, сину, на старість, а ти до-

глянеш стару, недужу матір. Рости, сину, великий та будь щасливий! За тобою, може, і моя доля згадає про мене, ще раз загляне через поріг в мою хату...

Хлопцеві чудні то були речі! Чудно йому було, що він такий малий та догляне таку велику матір. Йому здавалось, що чоловік, таки момотянський, котрого дражнили Долею, прийде до їх, стане на порозі та й загляне в їх хату.

Хлопець підріс та й справді став у пригоді матері. Вже і на себе трохи заробляє, і матері дещо принесе до господи. Стара дякує богові та латає латки подекуди. Аж поздоровшала і помолодшала!

А Марина її розважає. Що божого дня навертається в хату, годує Івася гостинцями та цілує його бровенята, згадуючи чорні брови його батька Василя.

Мабуть, не судилося вже Ганні щастя. Занадилось до неї лихо та біда! Бо нема біді місця в багатих та пишних будинках. Недурно співають в пісні: «Пішла біда до пана, ізбулася жупана; пішла біда до попа, ноги собі попекла. Пішла ж біда до Івана, од Івана вийшла п'яна».

Таки ж той самий осавула, що колись приходив за Василем, раз зайшов до Ганни в хату. Ганна як стояла, так і зомліла, сама не знала й чого. Мабуть, чуло біду її серце.

— Добридень тобі, молодице,— казав осавула.— Прийшла вчора така бумага, щоб ти виряджала свого сина в школу; бо він, бач, ніби солдатський син, значиться, кантоніст...

— Але ж у нас в Момотах нема школи,— одказала вона.— Будьте ласкаві: воно ще мале; а я сама однісінька в хаті; воно мені поміч дає.

— Треба його везти у Київ! — казав осавула,— так і в бумазі написано. Виряджай швидко, бо вже і підвода для трьох кантоністів наряджена.

Взяли Ганниного хлопця і повезли тим шляхом, що й батько поїхав... Ганна неначе розум стратила. Як німа, ходила вона неділь зо дві. Марина не одходила од неї, і доглядала, і годувала, аж поки не привів її бог знову до розуму.

— Не плач, Ганно, не вбивайся,— втішає було Марина.— Київ не богзна-де! Дасть бог літо, підемо у Київ, побачимо сина, а може, й додому одпросимо. Він же не те, що москаль.

Тільки й жила Ганна тією думкою, тією надією, тільки й ждала вона літа.

Настало літо. Пішла Ганна з богомольцями до Києва. Ввійшла в Київ. Кого ж тут питати в світі? Питала богомольців — ніхто і не знає, і не відає. А на улицях, куди не гляне, скрізь пани та пани, страшно й підступити.

Осмілилась-таки, стала розпитувати одного пана. А він слухав, слухав, а далі каже: «Не понимаю, бабка, что ты говоришь!» Іде Ганна улицею та розглядає на всі боки. Коли тут назустріч, з Воєнного Миколая, вийшли маленькі москалики, та все по два в ряд, а коло їх, як ті журавлі, офіцери по обидва боки. Зирнула Ганна і зараз між хлопцями пізнала свого Йвася.

Як уздріла вона свого сина, так і кинулась до його між ту череду. А син засоромився своєї матері мужички; другі засміялись. Старий офіцер одіпхнув її, ще й налаяв дуже гидко.

Чи вважає ж на що мати, як її одпихають од дитини? Мати полізла б за мертвим дитям і в яму, якби не спинили...

Ганна пішла слідком за ними. Кантоністи ввійшли в школу, і вона хотіла увійти за ними. На порозі спинив її старий вусатий москаль.

— І ваше благородіє, і дядечку, й голубчику! вік буду молити бога за вас. Пустіть мене, нехай же я побачуся з сином. Хоч побачу, хоч оплачу, обцілую мою єдину дитину!..

— Послі прийдеш,— каже...

Ганна сіла коло порога і стерегла, очей не зводила з дверей...

Коли так як надвечір випустили до неї сина.

— Скажи мені, моя дитино, чи добре тобі тут, чи жалують тебе?

— Ні, мамо, погано! все вчимось да вчимось; за все нас б'ють, а на харч дуже погано. А гулять не пускають.

Розказує дитина, а на очах сльози. Мати кинулась до його, оглядала його голову, мундир, сорочки. Там нужа аж кишіла!

— Скинь, сину, оцю погань! бачиш, що то?

Взяла вона той мундир, роздерла й розшматувала і позакидала шматки у кущі.

— Тікаймо, сину! ходімо додому! Не була б я твоя мати, щоб я пустила тебе назад!..

То не звір блукає в сосновому бору темної ночі, то не вовчиця ховається з вовченятами, тікаючи до своєї нори, то мати тікає з сином, ховається од людей. Обминає Ганна великі биті шляхи, іде вона ярами та долинами, наддніпрянськими лугами та сосновими борами. Ночує Ганна під синім небом, під зеленими осокорами та грабами.

Сонце стало серед неба, сипле промінням на синю дніпрову хвилю, гуляє золотим маревом понад зеленими луками та осокою, понад високими соснами та осокорами, понад білим побережним піском. Надворі стала спека, аж дихати важко.

Потомились безталанні.

— Болять, сину, ніженьки? — питала мати.— Втомився дуже? Сядьмо на одпочинок.

Невеличкий дніпровий залив влився між двома горами в густий сосновий та кленовий ліс. З усіх боків обступили його високі-превисокі верби, аж трохи понахилялись над водою, позчіплювались зеленими верхами, заглядаючи в світлу, прозорчасту воду, неначе в дзеркало.

Понад заливом, по луках пішли, скільки оком скинути, високі очерета, густа зелена осока. А між осокою просунулись насилу-силу через гущавину густі лози, високі осокори та верби. По мілководді скрізь розляглося широколисте латаття, вкрило воду листом в три сталки, а над листям стирчали жовті та білі квітки та зелені маківки. Під прозорчастою, чистою, як сльоза, водою зеленіло якесь баговиння, зубчасте, тонесеньке, дрібне, як пух, світилось чисте піскувате дно з білими черепашками. Куди не кинь оком, скрізь зелена осока, очерета, лози, та верби, та пологі зелені луки.

— Сядьмо отут, сину, під осокорами. Сюди, мабуть, і звір не заходить.

Одпочили вони, з'їли по шматку хліба. Огляділа мати голову синові і почала полоскати в воді чорні сорочки. Пере Ганна сорочки, а син купається, не накупається, пірнає, брьохається, хлюпається, грає, як та риба, в чистій воді. З води біжить на пісок вигріватись, з піску в воду та знов на пісок. А мати втішається, дивлячись на дитячі іграшки. Нарвало хлоп'я довгого бадилля з латаття з жовтими та білими квітками, поламало його дрібно, неначе разки зеленого намиста, обвертіло тими разками шию, й голову, й білі груди, оперезалось, неначе поясом, білим

та жовтим цвітом. Як та водяна русалка в зеленому баговинні, вигравав хлопець в воді: то полізе десь в густу осоку за водяними півниками, тільки головка його чорніє та блищить біле, незагоріле тіло крізь гостроверхий лист.

А мати і спиняє, й жалує спиняти сина, дивиться і втішається.

Привела сина додому, та й не довго втішалась! Попереду манила, хто питав, неначебто вона одпросила свого сина. А як прийшла знов бумага, взяли Івася та й попровадили до Києва. Завдала тільки жалю собі Ганна, надіючись на поміч. Ще більше вилила вона сліз, рясніше стало латок на старій свитині. Хилиться повітка ще нижче, пустіє Ганнина оселя, комору мусила Ганна спродати, та все потрохи посилала синові...

А об чоловікові не було й звістки! Вже Ганна перестала й тужити по йому, вже й почала забувати, як все на світі забувається, бо вийшов один жаль з серця, а другий ввійшов в серце.

Одного вечора під Ганниною хатиною став візок. Звідтіль вискочив москаль —не москаль, а пан не такий. Вибігла Ганна з хати і не пізнала свого сина Івася. Він виріс, вирівнявсь! Достоту такий став, як його батько! Такі брови, чорні та рівні, впилися в біле чоло; такі губи червоні, повні; тільки лице в його було біліше, зовсім панське, ніс тонший, волос гладший.

— Здравствуйте, матушка! — сказав він по-московськи.— Чи не пізнаєте свого сина? — А сам стоїть, у боки взявшись. Ганна зраділа й заплакала. Побачила сина і разом згадала чоловіка, бо син стояв перед нею, неначе батько його — колись давно, ще в хаті старої Хомихи.

— От я приїхав до вас, матушко, в гості. Найняв хурмана, та не всі гроші заплатив: треба доплатити один карбованець. Чи нема у вас, матушко?

А в матері в скрині всього-на-всього дві копи з п'ятаком.

Вхопила Ганна свою новішу свитину, побігла до шинкарки, заставила за карбованця і одрядила жида, що привіз сина.

Ганна вітає, приймає сина всім, що було у неї найдобрішого, що тільки знайшлося в убогій хатині.

— Як же, сину? — питає мати,— чи ти вже зостанешся дома, даси мені поміч?

— Ні, матушко,— говорить до неї син, та все по-московській, та все звисока.— Я скінчив оце школу, став тепер, значиться, вчений чоловік. Мені треба йти на службу.

— Куди? в москалі? — питає мати, сама аж перелякалась.

— О ні, матушко! Я тепер, значиться, вчений чоловік, можу дійти до високих степеней, дослужитись...

— Не зрозумію, сину, що ти говориш. Тобто ти паном будеш, чи що?

— Так, так, матушко. Я можу бути паном, дослужитись до великого чина при моїх дарованіях. Бо я тепер, значиться, писар. Но я можу, значиться, по просвіщенію пройтись по всім проложенним путям...

Писар заїхав в хмари, думаючи почванитись трохи перед матір'ю.

— То ти будеш щасливішим од свого батька? Слава ж тобі, господи, що ти змилувався над нами, сиротами, що син мій буде щасливіший, не буде так поневірятись, як я отут...

Аж перехрестилась Ганна, дякуючи богові, і дала собі зарік найняти акахтист і обміняти свічку.

— Я приїхав, матушко, оглядіти своє наслідство,— почав син.— Доглядайте, мамо, хати, поправляйте застройки...

— А чим же я, сину, буду поправляти їх, коли я не маю шматка хліба в хаті, коли я собі поодкручувала пучки веретеном, заробляючи харч?

— А де ж ділась, мамо, комора? — спитав син.

— Продала.

Син схилив голову і насупив брови.

— А нащо ж ви, мамо, продали?

— Бо твоїй матері не було чого їсти; доводилось часто їсти одні сухарі, та й то, хвалити бога, якби були.

— А хіба ж таки немає доходу з нашого грунту? — питав син.

— Мішків з чотири картоплі та вінків зо три цибулі,— одказала мати.— Адже ж недурно поодкручувала пучки веретеном? Бачиш?

Ганна показала синові обидві пучки, сині, покопирсані неначе ножем, з синіми нігтями. Син замовк...

— Доглядайте ж, мамо, хати та того, що позоставалось.

— А хіба ж ти, сину, швидко поїдеш? Нехай же я хоч наговорюся з тобою, хоч надивлюся на тебе...

А син наговорився, тільки не з матір'ю, а з Мариною. Прибігла наче ненароком; на голові нова хустка, на шиї добре намисто. Писар не одступав од Марини, а вона як у вічі йому не вскочить — дивиться на його. Розчервонілось лице, розгорілись очі! Перед нею, неначе з того світу вернувся, сидів її милий Василь, та ще став і кращий, і молодший: лице біліше, губи червоніші, погляд веселіший, дитячий трохи, осміх милий, аж по душі гладить, а вся постать якась панська, міська. Як стане, як повернеться та в боки візьметься — як намальований! А як сяде кінець стола та обіпреться рукою — як та картина! А перейде хату — що той козак; вийде з хати, стане на порозі — неначе жде під себе коня бистрого, вороного!.. І чує Марина, що вона оживає, молодіє, одходить, неначе рута-м'ята, припечена палким сонцем, на свіжій росі вечірній. Знов заворушилось її любляче серце. Син її милого Василя своїм поглядом облив її душу, неначе цілющою та живущою водою. Дві ночі не спала вона після того! Дві ночі просиділа вона над ставком, під зеленими вербами, при ясному місяці, під ясними зорями. Веселіше задля неї закувала зозуля, веселіше заблищали зорі на небі, засвітило ясне сонечко; веселіше зеленіли вишні та черешні. Півроку снились їй ті чорні брови, те панське личко, та хистка, як намальована, постать сина Василевого.

Не вдержала Ганна сина! Мабуть, так вже судилося їй випроваджати дорогих людей з дому та поливати свій двір гіркими слізьми... І жаль їй було сина, і якось чудно було, як почала вона передумувати, що він говорив з нею, який він був. І здалось їй, що син став не такий, який був колись. То не був її дорогий Івась! І знов зосталась Ганна сиротою, як і була, з горем та нуждою, з слізьми та працею! Як великого празника, було жде вона звістки од свого сина. Пише було син, що йому не дуже добре, домагається за дохід з наслідства... Візьме матір жаль, вона й пошле останні гроші.

Довго не було ніякої звістки од сина. Жде мати, не діждеться, журиться та сподівається.

Коли одного дня приносять Ганні письмо од сина. Не йде, біжить Ганна до священика, щоб прочитав їй письмо.

Батюшка голосно читав, а Ганна слухала, не розбирала, бо писано було не то по-українській, а більше по-московській; звичайно, як пишуть письма москалі.

Син плескав в письмі те саме, що звичайно пишуть додому москалі. Він посилав нижайший поклін і Грицькові Микитовичу, і тітці троюрідній, Прісці Панасовні, і Каленикові Кіндратовичу, а потім просив у матері благословенія, навіки нерушимого. По писаному було видко, що писар недалеко забіжить по тих проложених путях, котрими чванився перед матір'ю. Іван, як писар вчений та ще й до того налагодився в пани, прикинув в писульці от що: «Здєса, в Тулє я познакомилса з адною болно багатой й прекрасной баришньой. Хоча она з міщанського роду, да євто нічаво! Я валачуся за нєй, і она пайдьоть за мєня замуж, бо я, значитця, знаю всє ахвіцерськія артікули і благородноє обхожденіє понімаю. Тєлкі мнє надоть убіраца і копувать єй подаркі, а дєнєг нєт у мєня. Любєзная матушка! Продай же нашу хату і другоє імєніє разноє і прішлі мнє дєньгі, бо я магу вигодно женіца, значіть...»

Ганна переслухала все, і як батюшка перестав читати, запитала його:

— Що ж то він, батюшко, пише? Чи живий він, чи здоровий? Чи став він вже паном, чи й досі бідує? Боже ж мій! в мене нема й шага. Позичте, батюшко, будьте ласкаві, карбованця на одробіток. Здужатиму — одпряду.

Поклонилась Ганна, плачучи, батющі трохи не до колін.

— Він, бабо, не об тім пише,— промовив батюшка,— не об карбованцеві тут мова. Він пише, щоб ти продала хату та послала йому гроші, бо він хоче братись з якоюсь панною, та нема йому за віщо одягтись і купувати їй гостинці.

Такого дива Ганна не зрозуміла зразу і вдруге спитала батюшку; почула вдруге та й своїм вухам не йме віри.

— То се син хоче, щоб я продала хату?

— Еге, бабо,— одказав батюшка.

— А може, воно там не так написано? — питала Ганна.

Прочитав батюшка вдруге. Баба дослухалася і вгадала, що так воно й є.

— Боже ж мій милостивий! — заголосила Ганна.— А де ж я, батюшко, дінуся, як продам хату? В старці піду чи пропадатиму попід тинами на улицях?

— Де хочеш, бабо,— каже батюшка,— ти вже там знаєш.

Стоїть Ганна, опали руки. Сльози ринули з очей.

— Іди вже, бабо, собі додому,— каже священик.

Баба стоїть та мовчить, неначе й не чує. Одібрало їй і вуха, й очі...

— То син хоче, щоб я хату продала, а сама в старці пішла? — промовила вона перегодя.

— Еге, бабо. Тільки я тобі раджу хати не продавати. Нехай твій син жениться за свої гроші, а не за материну шкуру, коли вже так припало йому женитись на баришні.

— Боже ж мій милий! — заголосила Ганна.— Чи я ж його не любила, не жалувала? Од свого рота одривала шматок хліба та годувала його; за останній шаг купувала йому гостинця. Ночі не досипала, пряла йому на сорочку; не будила його рано, давала йому волю. Останні гроші слала йому на чужину. А скільки сліз вилила за ним! А скільки серце в мене переболіло, як пішов він на чужину! Один бог тільки відає об тім... Боже мій милий, чи побачу ж я його ще хоч раз! Коли б мені, батюшко, побачити його хоч перед смертю! Чи не пише він, батюшко, чи швидко він прибуде додому?

— Ні, бабо, не пише сього, тільки пише, щоб ти продала хату...

— Продала...— сказала вона та й не доказала. Те слово знов вразило її, як ножем.

Ганна вже була й забула об тім, що син її виганяє з хати; вже боліла її душа за своїм сином Івасем!

— Чи далеко та Тула? — питала Ганна.— Якби я змогла, полинула б до його, щоб подивитись на його! Тільки в мене й роду, що був син. А я одна вік свій звікувала у своїй хаті.

Вийшла й матушка, простенька собі, середніх літ, розпитала Ганну й сама заплакала.

Недурно склалася приказка: «Мати порве пазуху, ховаючи для дітей, а діти порвуть пазуху, ховаючи од матері».

Жалується Ганна Марині на свого сина.

— То матері його сторч — та в борщ,— каже Марина,— коли він таке пише. Не продавай хати, от що!

Зосталась Ганна в хаті, не пішла в старці. Та що ж з тієї хати, коли там господарює лихо та недоля! Стара хата невкрита; стоїть, похилившись набік, неначе од велико-

го жалю. Двір заріс густою зеленою травою; не топче його хазяйська худоба та птиця. Стає оселя пусткою: на виводі гукають сичі вночі. Тільки садочок розрісся на волі! Три груші вигнались повище хати, вкрили небогу широким густим гіллям. Поза хатою засіявся густий вишник. Перед вікнами розкоренився широкий кущ бузку. Ганна любила сидіти на порозі та поглядати на широкий шлях. Їй здавалось, що тим шляхом колись прийде син до неї, бо тим самим шляхом колись прийшов до господи його батько, прийшла дорога доля Ганнина. Той шлях був дорогий задля неї, неначе на йому вона згубила і знайшла своє щастя... і знов колись знайде!

VII

Не прийшло до Ганни щастя тим великим, битим шляхом, тільки вона вигляділа свої очі, виглядаючи. Небагато й років минуло, а Ганна вже й постарілась, бо в розкоші цвіте чоловік, як квітка, а в нужді в'яне та схне.

Почались холода, а на Ганні кожух — латка на латці. Вітер дме через його, як через решето. На голові у неї не хустка, а шматок безквітньої ганчірки. Через старі шкарбани лізе грязь. Бліда, як смерть, худа, з запалими очима, бродить Ганна по смітниках та збирає гній на топливо. Бодай ворог не діждав грітись таким топливом!

Сидить Ганна день і ніч на днищі, поодкручувала собі пучки, заробляючи черствий шматок хліба, облитий слізьми. І не раз і не два траплялось, що в хаті не було ні дрібка солі, ні сухаря.

— Ой горе моє тяжке,— жалується було Ганна Марині.— Прийшла на мене старість та слабість. Насилу ноги мене носять, ледве володаю руками. Робити не здужаю. Отак, як бачиш! В хаті й голод, і холод. Висушили мене сльози, у грудях мене давить, голова морочиться, в очах мені жовто, куди не гляну. Як бачиш, остання на мені сорочка, та й та драна. Коли б уже господь змилувався надо мною, прийняв мене до себе. Чи повіриш? Так мені жити тяжко, так мені важко, що, якби розступилась сира земля, пішла б в землю живою.

Марина не покидала Ганни, помагала в роботі, годувала часом своїм хлібом, одягала своєю одежею, розважала, як могла.

— Візьми, Ганно,— було каже Марина,— не даю тобі, як старцеві. Повернеться син, заробите — оддасте.

А Ганні й зосталося тільки забрати торби та йти в старці, простягати руку, просити хліба.

— Пішла б я і в старці,— каже було Ганна,— та сором руку простягати, бо я не каліка. А люди скажуть: була колись молодою і не заробила нічого на старість, і не придбала. Будуть люде хліб давати й дорікати разом, що я московка, не дбала, з москалями гуляла, до обіду спала. А чи я ж не робила, а чи ж я не горювала?

Ще й зима не минула, і сніг не розтав, надворі грязюка та холод. Немає в Ганни дрібка солі, нема й хліба. Треба йти на ярмарок, а чоботи зовсім розлізлись. Пішла Ганна боса; ноги розчервонілись, потерпли од холоду, здеревеніли. Сміються люде з Ганни та докладають:

— Навіщо, бабо, так зарані вбралась в червоні чоботи? Ще й до середохрестя далеко, а до великодня й не видко!

Прийшла Ганна з ярмарку, злягла й не встала.

Марина коло неї і день, і ніч...

Опівночі смутно блищав каганець на столі, на перекинутому горняті в Ганниній хаті. То притухав гніт, і на йому насилу тліла неначе синя вогнева горошина, то знов підіймав разом полум'я огневим язиком. Блисне каганець, і кінець стола винирне смутна, задумана Марина. Знов блисне полум'я, знов виступить її широке чоло з чорними бровами, з'явиться тоненький ніс, очі, закриті довгими, густими віями. Потухає вогонь, смутна Марина знов увіходить помаленьку в темряву, зникають очі, зникають щоки; ледве мріє біле чоло, та рука з засуканим рукавом десь неначе далеко. А в кутку, на полу, як блисне каганець, виходить, неначе з темної ночі, друга постать, страшна-страшенна! Спалив вогонь її лице, поїв її щоки, очі. Лице зчорніло, неначе землею припало, на губах посіла смага, очі запали десь глибоко, ніс загострився, не добро віщуючи... Лежить Ганна на старій драгтині, прикрита старою драною рядниною, не стогне й насилу дише... Коло неї на лаві череп'яний кухоль з водою — з одними ліками бідному чоловікові...

Марина ждала її смерті, бо на столі напоготові лежало дві воскові свічки.

Невеселу думу думала Марина, дивлячись на ті свічі. Згадала вона свою минувшість і ненароком кинула дум-

кою і на своє будуще. І стало перед думкою Марининою життя не уквітчаним, втішним боком, як колись воно ставало перед нею; обернулось життя до неї другим, темним, неприбраним, буденним боком. І в голові Марининій зароїлись роєм невеселі думки — про лихо, про горе, про нужду та слабість...

«А хто ж мене догляне,— думала Марина,— борони боже якої недуги або бідності. Хто ж постелить мені постіль, обмочить водою мої смажні уста, нагодує хлібом? Хто ж наготує на смерть мені свічку, покличе на сповідь священика?»

Не маком заквітчана, не барвінком повита, не весела, танцюриста, в червоному намисті стала перед нею доля, а побита холодом та голодом, укрита латками, з убогими торбами на плечах, в драній свитині, з плакучими очима — стала перед нею її доля.

Хилиться Маринина голова ще нижче, нижче падають на очі довгі чорні вії, вкриваючи щоки. По білому чолі так і ходять хвилею, так і снують невеселі думки, одна одну зганяючи, одна другу доганяючи. А по руці тихо скотилася горошиною на стіл сльоза, покинувши за собою слідком мокру смужку.

Несуть Ганну в домовині з старих дощок у чужій сорочці, що принесли добрі сусіди, в хустці, що вийняла Марина з своєї скрині. За домовиною Марина плаче та побивається йдучи, мов рідну матір ховає. Оплакувала вона і свою подругу, і разом саму себе, свою долю. З Мариною йдуть дві-три сусіди з дітьми, бо вмре багатир, збереться увесь мир, а вмре харпак — тільки піп та дяк. За Ганною навіть піп не йшов: бо поховати бог-мало за що! Тільки один дяк Ничипір виспівував... А надворі блищало ясне, весняне, веселе сонечко, віяв тихий теплий вітрець, пахло весною, молодою, свіжою травою. Над порушеною ріллею мигало невеличке марево, весело щебетав жайворонок. Погукували плугатарі, поганяючи воли в плузі.

Поховали Ганну саме коло її свекрухи Хомихи. Швидко заросла могила травою та чебрецем. Забули про їх горе швидко навіть близькі сусіди. На могилках пасуться вівці з ягнятами та часом вибрикують малі пастушки, граючи на сопілках. Кругом кладовища — то зеленіє жито, аж очі бере в себе, то шумить золотим колосом пшениця. А влітку, у жнива там чути пісню безталанного женця, що заробляє шостий сніп, поливаючи потом та слізьми

чужу ниву. І спокійніше й лучче безталанним під землею лежати та землю держати, ніж було жити й горювати на землі...

З того часу не збирались на вечорниці в Маринииній хаті. Замовкли там веселі співи дівочі, жарти парубочі; не вигравали там троїсті музики, не цвіли чорнобривцями чорняві хлопці, не сяли зорями молоді дівчата. У хмарні осінні та зимові дні стояли там діди по кутках, дрімав кіт на печі, сумували стіни і плакали вікна, а з ранку до вечора хурчало Маринине веретено. І не раз було, як гуде холодний вітер, порощить крупами, замітає дорогу снігом і дзвін сумно гуде понад селом, по долині, увечері в суботу Марина йде до церкви одним одна по цвинтарі, неначе тінь якогось мерця.

В церкві тільки піп та дяк. Тихо світяться свічки перед новим, гарним іконостасом. Маленька лампадка освічує, як живе, чудове лице святої Варвари з довгими косами. А зверху на іконостасі під золотим хрестом стоять навколішки два янголики, як два маленькі кучеряві хлопчики, поскладавши ручки. Один неначе задумався, похиливши кучеряву головку, а другий неначе осміхається, дивлячись вгору.

Марина стоїть в темному бабинці, молиться, б'є поклони та придивляється до святої Варвари, до святих янголят. І сама вона було незчується й не зоглядиться, як перескочить її думка з молитви на якісь чудові кучері, на якесь личко хороше... На Варварі квітки червоні, а коси по плечах. А Марина, і не думаючи, згадає свою дівочу красу, свою довгу косу. І полетять її думи десь далеко; забуде вона, що стоїть у церкві, згадає вона ті ночі ясні, весняні, ті вишні та верби... як її серце цвіло калиною, і як вона побачила вперше Василя, і як говорила з його сином Іваном, молодим, чорнявим. Чує Марина, як через сон, святі пісні, а на думку її навертаються ті чудові пісні, котрими вона виливала, виспівувала свою любов, своє кохання і своє безталання. Встають перед її очима веселі вечорниці, ті співи, жарти, троїсті музики. Брязне паламар ключами, а Марина тоді опам'ятається, тоді прокидається і згадує, що їй неначе снився якийсь чудовий сон...

«Господи милосердний! — думає було Марина,— це ж мене, мабуть, нечистий спокушає, наводить на мене грішні думки».

І одхрещувалась, і одмолювалась, і одпльовувалась Марина од нечистого...

А тим часом марніє Маринине лице, линяють чорні брови. Перестали молоді хлопці моргати на Марину. Приходить час та пора; серце застигає й засипає, якось холоднішає. Не так часто згадує вона про веселі літа молоді, про очі ясні, брови чорні. Сидить Марина за гребенем, закручує хліб пучками та веретеном, а думки більше й частіше навертаються про Ганнине життя нещасливе, про ту пустку-хатину, де тепер заріс двір високим чорнобилем та кропивою, де широколистий лопух повиростав на призьбі й заглядав листом та реп'яхами в повибивані вікна, де в печі і на печі хазяйнують галки та ластівки. Тільки було як заспіває пісню про кохання козака молодого, дівчини чорнобривої, десь глибоко в утихомиреному серці засяє тепло й привітно одно личко, одні милі очі — то личко Василеве, то очі сина його Івася.

Одного разу зайшла до Марини одна московка, не дуже й далека сусіда, що прийшла з Києва до своїх родичів у гості.

— Я не знаю, як ви тут живете на селах,— почала лепетати прихожа московка.— Щоб я так нудилася світом над сим гребенем що божого дня, щоб я собі крутила пучки! Нехай мене бог боронить! Ти ж, Марино, не панщанна, ти московка, вольна. Знялася б з місця і полетіла, як та птиця, куди тільки душа забажає! В Києві вибирай хазяїнів, яких хоч! Сердита хазяйка — кидаю, невгодна — тікаю; трапиться дурна — обдурюю. Вийдеш на базар, а там хазяйок більш, як наймичок. Робота в городі не робота, а гулянка. Спимо, доки сонце не підійде високо; не знаємо ні поля, ні того полоття, ні тих жнив. Скрізь весело!... Кидай, Марино, це село та мандруймо в Київ! Я тобі скрізь дороги покажу, по всіх усюдах, а як хочеш, то й сама знайдеш.

Заворушилось серце в Марини, забажала її душа щастя, волі, веселості. Схотілось їй втекти од нудьги, смутку, од голодної та холодної смерті, од Ганниної недолі. І виглянула ще раз до неї доля, маком уквітчана, барвінком повита, весела, танцюриста, в червоному намисті.

— Піду,— каже Марина,— втечу од лиха! Не з біса й я хитра! Не дамся я тому лиху...

Пустила Марина людей в свою хату, що мала, спродала і помандрувала у Київ. Ввійшла вона туди, і з того часу як потонула у глибокому дніпровому нутрі.

Минуло скількось років. Чимало втекло води в Дніпрі.

У Києві, на Подолі, опівночі в шинку голосить не своїм голосом катеринка. Москалів повний шинк, а серед їх, як вітер, літає Марина, танцює-витанцьовує. Одежа на їй драна, коси вилізли з-під хустки і теліпались пасмами, хустка злізла на потилицю. Лице її зчорніло, губи посиніли. Одні чорні великі очі блискотіли якось чудно, неначе вночі у вовчиці.

Москалі підхвалюють і присвистують та заливають її горілкою.

VIII

Звалилась Марина на лавку, як мертва, і похилила голову на стіл... В одчинене вікно повіяв з Дніпра тихий, теплий, як літепло, вітрець, глянув на Марину ясний, повний місяць, глянули ясні зорі. Дивується місяць, не пізнають зорі тієї Марини, що ходила колись по вишневому садочку, з довгою чорною косою, в квітках та стрічках, що говорила з ними любі речі про свою косу, про свою красу, згадувала про свого милого.

Похилив міцний сон її голову на стіл, на побиті пляшки, на розлиту смердячу горілку, а теплий вітрець обвіває її чорне спалене лице, запечені, сині губи так само, як колись обвівав її свіже рум'яне лице, її повні, червоні губи. І сниться Марині сон, неначе вона йде ніби на базар з корзиною на руці, з гори попід царським садом, на Хрещатик. Сонечко високо піднялося на синьому небі; будинки блищать стінами й вікнами. На церкви, на стіни аж глянути не можна. Світло та блискучо! Пече її сонце вогнем, піт заливає очі, лице, а вітрець з-за Дніпра тихо обвіває її гаряче лице... Вже південь, а на улицях тихо, ніхто не йде й не їде; тихо й сумно, як у глуху північ; тихо й сумно, неначе всі люди вимерли в місті. А сонце пече, проймає її аж у груди, проймає її всю, наскрізь, як часом буває літом у гарячі жнива, саме серед дня... Коли дивиться Марина вниз, на Хрещатик, аж там не каменем улиці вимощені, а росте по улицях пшениця висока, густа-прегуста та зерниста, аж колос повгинався. Іде Марина нижче, скрізь пшениця на улицях. Та густа ж, висока та чиста, як золота, пшениця стоїть тихо й колосом не колише. «Час пшеницю жати,— думає Марина,— а женців не видко; нігде, нігде ні живої душі! Стоїть пшениця, як сирота...» Підводить Марина очі на Старий Київ. Сяє Софія й Ми-

хайлівське золотими верхами на синьому небі. А між ними і за ними все церкви та церкви, та все високі, з золотими верхами та хрестами, а дзвіниці високі аж підпирають синє небо золотими головами. І стоять ті церкви ік Софії все в озимині, в густих стиглих житах та пшеницях, коло Варвари стоять вони в ярині, в зелених просах та вівсах, в білих блискучих, як срібло, гречках, саме в цвіту, і в тих гречках, як в прозорій воді, одбиваються золоті верхи, білі церкви... Йде Марина не тротуаром попід будинками, а борозною; трава зелена, пахуча материнка, білий деревій і всякі зілля плутаються попід ногами.

«Чи поле, чи город»,— блиснула думка в Марини.

Обернулась до високих будинків, глянула на ті великі шибки в вікнах. А в вікнах, як в дзеркалах, така ж пшениця густа й спіла, той же день, ясний, пекучий, літній день. А через вікна манячать поначіплювані всякі квітки й матерії, всякий дорогий убір. За ними знов видко пшениці та пшениці, а стрічки, матерії і квітки були неначе розіслані й розкидані по густому колосові, неначе між колосом зацвіли якісь чудові квітки. І здається Марині, що їй треба ту пшеницю жати. А сонце все пече та пече, духота душить, сохне в горлі, в роті, в грудях... «Коли б водиці напитись, поки до роботи стати»,— думає Марина.

Шукає вона очима тих ярків зелених, де буває криничовина, де густа осока вкриває долинку, а на долині блищить водиця. Зводить очі вгору на Старий Київ, аж там тільки одні золоті верхи та хрести висять на синьому небі, плавають тихо, неначе зграя золотоперих райських птиць тоне й виринає проти сонця в синьому небі. А високі будинки одійшли далеко, стоять за ставком рядами, неначе підплили водою. Придивляється Марина, аж то їх момотянський ставочок, а коло його левада зелена, таки батьківська. Над ставочком верби та густі лози. По зеленій леваді побігла до ставка тоненька стежечка, котру вона протоптала ще дівочими ногами, як ходила до ставочка по воду. Обертається й озирається Марина, а попід горою скрізь момотянські хатки біленькі, невеличкі, з вишневими та черешневими садочками, далі і другий ставочок, а над ним на горбику біла церковця момотянська. Золоті верхи та хрести ще вище піднімаються під небо, тонуть і насилу мріють, як журавлі рядочками.

І здається їй, що вона стоїть серед левади молодою й гарною дівчиною. Вітрець віє в лице і тихо має її довгою

розплетеною косою, стрічками та квітками, а вона держить не кошик, а відра на плечах. Треба їй ніби бігти по воду до ставка... Коли гляне, за зеленими вербами, на траві білиться три шматки полотна. Ганна стереже полотно, убрана так, як вона вінчалася з Василем, сидить під калиною й не ворухнеться, немов дерев'яна: руки склала на колінах, очі спустила, голову трохи нахилила, неначе задумалась.

«Марино, дочко! Марино, голубко! ходи, доню, до мене, щось маю казати!..» — чує Марина, кличе її мати... Обернулась вона, дивиться — їх хата, вона стоїть в вишнях, а двір у черешнях, за воротями криниця та верби. У садочку зелено: цвітуть там гвоздики та нагідки, по дворі ходять кури, а проти сонця на призьбі гріється котик. Мати вийшла з хати і стала на порозі. Вона молода молодиця, висока й чорнява. Знать, була вона коло печі, коло роботи: рукави позасукувані, себе обв'язала чорним рушником, лице напеклося коло печі...

«Ходи, доню, до мене»,— кличе знов її мати і махає рукою. Обернулась Марина і простяглася йти. Глянула в темні одчинені сінешні двері, звідтіль блиснули, як дві зорі, двоє ясних іскряних очей. Марині запекло коло серця... Наближаються очі з темних сіней, а над ними з'явилося біле чоло, а на чолі впилися, як дві чорні п'явки, дві брови; зачервоніли губи, зачорніли кучері... Василь вийшов з сіней, гарний, ясний, як сонце, у білій свиті, в зеленому поясі, без шапки. Заблищало його лице на ясному сонці, залисніли чорні кучері... Запекло Марині коло самого серця якимсь і пекучим, і солодким огнем. Насилу стоїть вона, насилу держить відра на плечах. А Василь іде до неї попід зеленим гіллям черешень. З очей його неначе впав огонь на саме серце Маринине, неначе блискавка потрапила їй у серце. Пішов огонь по всьому тілі, розлився по всіх жилах. Пускає вона відра і падає на траву.

— Ой, боже мій, рятуйте мене, хто в бога вірує,— закричала Марина, прокинувшись.— Ой пече мене коло серця! Рятуй мене, Василю! Ой, матінко, голубочко, Ганно, Василю! Ой горю я в огні, гасіть мене!

Марина покотилась по землі й простяглася. Жартують москалі, що Марина й сонна поминала якогось Василя, а шинкар, щоб збутись клопоту, виволік Марину за ноги та й кинув на улицю.

Зійшло й піднялось високо сонце на небі. Як комашня, заворушились на улицях люде; біжать на базар міщанки

з кошиками, по мостовій деркотять звощики. Під шинком лежить, нічого не чує, Марина. Якби рідна мати встала з домовини, і та не пізнала б тієї Марини, веселої, жартливої, швидкої, як вітер, що цвіла на всі Момоти. Лежить Марина, як калина, стоптана при дорозі, як степова квітка скошена — на пекучому сонці. Спить вона вічним сном; не бачить, як світить сонце на небі, не чує міського гомону, шуму. Скинули Марину на візок, і ніхто не знає, де її могила; ні одна сльоза не покропила її.

[Йшли горожани — жартували, йшли жиди — плювали, йшли москалі — сміялися. Якась пані пролетіла на двох конях, як на двох зміюках, вгніздилась сама одна на цілий віз. Одвернула вона й закрила своє лице.]

Пройшла чутка в Момоти, що Марина вмерла. Перехрестились й прочитали за покой душі «Отче наш» навіть вороги Маринині. «Не втекла,— кажуть,— таки од свого лиха, і не загуляла, й не заспівала, й не затанцювала його навіть в Києві».

РИБАЛКА ПАНАС КРУТЬ

Оповідання

I

Там на Україні, де долинами тихо тече Рось, там між горами, між дубовими та липовими лісами стоїть велике містечко Богуслав.

Висока гора спускалась покатом і обірвалась над самою Россю високими, рівними, як стіни, кам'яними скелями та проваллям. Глибоке провалля розійшлося вгору рукавами далеко на всі боки, повиставляло проти сонця свої жовті глинясті боки. Понад самісінькою Россю, попід глинястими стінами, поміж купами каміння в'ється дорога, а по дорозі скрізь невеличкі місточки на глибоких та вузьких балках, де глибоко на дні між високою кропивою та бур'янами, попід вербами тихо ллється з каменя на камінь вода: а по тій воді слідком дійдеш до криниці з погожою водою, до зелених верб десь в самому далекому куточку балки. На ту криницю з гори дивиться дві-три хатини з гарними зеленими садочками, з білими стінами, з веселими віконцями.

На самому покаті розляглося містечко. Туляться одна до однієї невеличкі жидівські хатки з вікнами й дверима.

обведеними червоною фарбою; обнизали вони кругом низкою глибоку долину. Декотрі попримощувались на крутих боках долини і були підперті од низу височенькими стовпами. Глянеш на їх, і здається тобі, що вони стоять або на дибах, або на химерних ногах. Декотрі позлазили наниз, поховались між купами каміння, попритулювались до провалин.

А в містечку хатка на хатці! З хатами помішані якісь маленькі загороди з хворосту, повіточки недобудовані, з однією або з двома стінами, а часом з однією покрівлею на чотирьох стовпах. Кругом хат скрізь смітник, скрізь грязь, купки гною. Між хатами никають голодні кози, смикають стріхи корови. Попід дверима качаються купами замурзані, обстрьопані, закудлані, трохи не голі жиденята в лапсердаках на грудях, в ярмулках на головах.

На базарі стоять рядками малесенькі крамниці, наче скриньки, понизані низками. В кожній крамниці коло дверей одчинена ляда в вікні й обперта на стовпець. А з тих одчинених вікон виглядають голови старих жидівок і жидів з страшенними, худими, жовтими обличчями, з запалими очима, синіми губами. На їх старе заялозене дрантя. Їх смутні очі наче оплакують той крам, що лежить на лядах перед ними: шматочки сірки, цвяхи на сковорідках, шевська смола на тарілках. А там далі худий, довгий жид куняє над шапликами з смолою та дьогтем, над шматками крейди, над чарками, пляшками, горшками й глечиками.

Рядочки крамниць схожі на рядочки яток або тих будочок, що ставляють на жидівських кладовищах над гробками. Глянеш на ті крамниці, на тих крамарів, і здається тобі, що то поодчинялись жидівські гробки, з котрих виглядають на світ живі мерці.

Восени й весною, як розпочнеться негідь та сльота, все містечко з хатами й крамницями неначе плаває в болоті, рідкому, аж прозорому, й одкидається, неначе в воді. Старі жиди й жидівки бродять, мов ті чаплі, сливе по коліна в грязі; жиденята хлюпощуться, як поросятка, а сидухи та перепічайки з бубликами, з варевом сидять на горбиках, мов ті жаби на маленьких болотяних острівцях та куп'ї.

І нігде ні садочка, ні квіток! Нема на чому спинить ока, нема на чому одпочити душі! Байдуже дітям Ізраїля про зелені садки, про пахучі гарні квітки! Тим крамарям хоч і в болоті полоскаться, аби звідтіль достягать гроші.

Нечепурні Рухлі та Хайки замітають своїми задрипаними спідницями смітники. І якби не Мойсейова субота, то вони і не чистилися б, здається, ніколи, так би й потліли живцем в багні. Тільки де-не-де стоїть довгошия вишня, безлиста акація попід кращими хатками. На земляній покрівлі хаток та крамниць повиростали кущі зеленої трави та берізки, зелене бадилля дикої лободи, та часом виплигувала на верх, на покрівлю прудка коза, щипала травицю або стояла, піднявши вгору мордочку з борідкою.

Рідко траплявся такий щасливий рік, щоб не було пожежі в місті. Часом оце серед ночі в одному закутку містечка схопиться полум'я й покотиться од кінця до кінця, піднімаючи червоні язики до самого неба, розкидаючи огняний світ, червоний, як кров, по скелях, по церквах, по лісах та горах. Все те одкидалося, одбивалось в тихій воді, що в той час пожежі червоніла, мов полита кров'ю. Здається, що саме пекло не таке страшне, як тоді буває страшне містечко. А в диму, в полум'ї бігають, як несамовиті, бородаті жиди, розтріпані жидівки, тягнуть перини, несуть подушки. Попід хмарами літають сполохані голуби; а дим, то білий, то чорний, смоляний, застеляє хмарами ясне небо. І рятувать нікому: горить поти, поки само собі схоче. А другого року починає з другого боку, злиже, як корова язиком, півсотні хаток та крамниць. З того попелу десь візьмуться маленькі хатки, ще менші крамниці, вшиті очеретом та прикриті землею; потім помаленьку ніби підростують, вкриваються дряницями або подекуди й бляхою; а там, дивись,— знов палають в полум'ї і знов сходять, як гриби після дощу. Невгамовані, живучі діти Ізраїля. І в воді не тонуть, і в огні не горять.

Гляньмо ж з міста наниз, на Рось і на Заросся. Як же там хороше, як чудово! Там Рось тихо плине зеленою водою між високими кам'яними стінами, котрі ще трохи подекуди аж понахилялись, неначе заглядають в воду, дивлячись на свій ясний одлиск, то сірий, то червоний, то ясно-зелений од зеленого, як оксамит, м'якого моху, котрим вкриті кам'яні стіни, неначе дорогими килимами. Попід скелями обидва береги оперезались рядками густих зелених ліз, густого високого очерету. А там нижче розступились скелі, розпалися на роздолі ніби високими будинками, то полягали довгими рядками, купами, запинили річку острівцями. Розлилась Рось рукавами й рукавцями поміж зеленими острівцями, розсипалась по камінні, переливаючи білу

хвилю з каменя на камінь, то вигинаючи воду, наче шию лебедину, то розбиваючи її білими краплями в білій легкій, як пух, піні. А там далі знов зійшлися скелі до берегів, знов піднялись над водою гори. А за горами розіслалась широким подолом зелена лука, неначе засіяна ярою рутою. Рось вирвалась з неволі, мов гадючка, тричі зверетенилась колінцями по яро-зеленій траві, лиснячи ясною водою, синім небом, білими хмарками в своєму лоні. Сховалась вона за скелею, за лісом та горою, за сахарнею, що обперлась боком об скелю, піднявши вгору високий задимлений стовп, мов та чапля довгу шию в осоці.

Нанизу, од гатки ходить по Росі важкий порон на товстій кодолі; греблі з тарасу помережили річку, неначе чорними шнурками або стежками. Водяні млини, попритулювавшись до високого каміння, поховавшись під зеленими вербами, крутять день і ніч чорними колесами. На греблях, на пороні сновигають і вештаються люде, як комашня. А нижче од млинів в водяних шумах зграями купаються під шабас жиди, як те гайвороння. Тонконогі, худі, українські жидки лазять по мілководді, як ті бусли. Руки в їх довгі, тонкі, як цівки, ребра полічить можна! Здається, ціле жидівське кладовище встало, щоб пополоскать залежані кістки в воді.

А там за Россю, на роздолі, попід горами й по долинах розсипались, як та череда, невеличкі біленькі міщанські хатки в вишневих садках, в яблунях та кучерявих грушах. Городи скрізь пообсаджувані понад Россю високими вербами, а на ровах росте рядками, густими, як руно, зелена дереза. Між сірими скелями стоїть на низині стара церква з трьома банями, сіра, поросла сизим та зеленим мохом, як самі скелі; а друга, нова й гарна, мурована, стоїть над самою водою, на високім шпилі, з високою дзвіницею; стоїть вона, як та свічка в підсвічникові, блискає проти сонця блискучим хрестом. Так хороше, так чудово кругом і нанизу й на горах, де зелені ліси то виглядають з долин кучерявими верхами, то виходять і виступають сміливо на самі гори. Аж одпочивають очі, зиркаючи по зеленому лузі, по блискучій воді, по хатках та садочках! А тихе леління зеленої росьової води по камінні, шум з-під млинових коліс, котрі мигочуть своїми лопатнями, мов тими крилами, пускаючи з себе довгими разками краплі прозорої води; а тихий благодатний літній вечір — все це наводить на душу тихі думи, втихомирює серце, в котрому й сам не-

зчуєшся, як примічаєш ласку й любов до всього, до всього, що тільки видко навкруги тебе, що тільки з усіх усюдів позирає на тебе...

Завернеш випадком в жидівську або міщанську хатину та глянеш на життя людське,— і де та веселість дінеться. Весело й хороше там на світі божому, та погано жить там людям.

В маленькій жидівській хатині, перегородженій тонкою грубою, живе по три, по чотири сім'ї. Господь їх знає, де вони там гніздяться! Кишать жиденята, як комашня, обідрані, в чорних сорочечках та нагрудниках, бліді, золотушні, з червоними, слабими очима. Жидки сидять, кравцюють руками, швидкими та сухими, як кість. А самі бліді, миршаві та зануджені, тільки очі блищать! Старий бородатий жид, напнувши біле покривало, киває до вікна головою. За шаг паляничка, одна цибулька або головка часнику — ото його харч на ввесь день! Жидівка годує кашею малу дитину, а кругом неї п'ятеро жиденят пантрує їй в очі, а троє качається по землі. Щільно притулює вона до себе слабу дитину й цілує щоки та очі. І там, під гряззю та при бідності, при горі б'ється в грудях людське серце, і там ховається любов.

II

Якось раз над містечком стояла тиха, місячна, літня ніч. Високо, трохи не серед неба, стояв місяць, ясний, блискучий, повний. Синє небо аж лисніло, а ясний місяць неначе одлип од неба, висів, як блискуча куля, над самісіньким містом, заглядаючи в Рось. Надворі ясно, хоч голки визбирай! Високо піднімалась і бовваніла над плисковатою покрівлею крамниць та хаток нова жидівська школа й блищала всіма вікнами, неначе всередині палало полум'я. На другій горі темніли рядками гробки на жидівському кладовищі. Усе місто з плисковатими покрівлями нагадувало ті картини, де бувають намальовані східні міста з своїми руїнами, з гробовищами, гробовими пам'ятниками. А високі верби на горі з круглим, кучерявим верховіттям наводилиману ще більше, нагадували про східні пальми.

Кажуть, що в глупу ніч буває така година, коли засипає все на світі. Мабуть, саме тоді така година йшла над містом. Місто заснуло; скелі стояли над водою, неначе тяжку думу думали; куняв ліс на горі, сумували зелені

верби. Десь гавкнула собака спросоння та й замовкла; десь свиснув пізній соловейко та й задрімав. Глянеш на все те здалеки з гори, і здається тобі, що бачиш якесь зачароване царство, де все поснуло й ніби скам'яніло: і гори, й ліси, і вода, навіть самий місяць з своїм тихим промінням скам'янів і захолов. Так було тихо, аж якось мертво, наче все те бачиш, ніби намальоване якимись чудовими фарбами на якійсь чудовій картині; неначе те дивне малювання ожило на полотні, виросло аж до великості справдешніх гір та лісів перед твоїми очима.

І чудно якось серед такого спокою! І примічаєш, що ти тут неначе зайвий: наче кругом тебе все вимерло, все, що животіло, а ти зостався сам. І не думки, не мислі йдуть на душу, а якийсь смуток, острах, бо чуєш, неначе в великій хаті, як кидається в грудях серце, як дзвенить в вухах кров. Знехотя озираєшся навкруги, чи не літають кругом тебе якісь інші істоти, чи не виглядають з-за кущів чиїсь очі, чи не хлюпаються в воді, чи не гойдаються на зелених вербах зеленокосі русалки.

Там, над Россю, стоїть одна висока скеля, аж трохи нахилилась над воду та над лози. З обох боків обсіли та облипли коло неї густі верби. В скелі, внизу, проти місяця чорніла чорна продухвина, неначе двері всередину скелі.

В таку північну добу звідтіль, з-під тієї скелі, виступили дві людські постаті, білі, неначе мерці в білих покривалах. Вони несли щось довге та чорне, взявшись руками за кінці. В одного чоловіка біла борода висіла до пояса, а лиса, як коліно, голова блищала при місяці, неначе скляна. Друга людина була середніх літ з чорним волоссям, чорним вусом. Білі сорочки на них при місяці здавались ще біліші; люде ті проти місяця були неначе аж прозорі, наче білим туманом повиті, ніби на березі блукали якісь тіні не сьогосвітні. А то були живісінькі люде. Один був старий рибалка, Панас Круть, а другий — молодий, Панько. Вони виносили свої човни, що були сховані в тій кам'яній печері од негоди. Поклавши човни при березі, вони почали стягать неводи, котрими були обплутані зверху лози, неначе павутинням. Тихо шелестіли зелені вершечки ліз, розхиляючись; невід, наче намітка, мотавсь жмутами в руках; білі поплавці з березової кори біліли разками по лозах, по зеленій траві, падали на землю з рук. От вже невід складений в човен. Обидва рибалки поприпадали навколішки на хибких човниках, обперлись веслами об білий побережний

пісок... Зашипів затужавілий пісок під човнами, і два човни, як два селезні, тихо полинули по воді, покидаючи за собою легенький слід, що розходивсь, як промінь, по тихій воді. Весла лягали на воду рубом, сіть клалась на самісіньку воду. Ні одна крапля не ляпнула, не сполохала водяної птиці.

А тим часом, роблячи діло, рибалки тихо загомоніли проміж себе. Старий Круть забубонів товстим голосом. Їх розмову підслухали зелені верби, нерушимі скелі, ясний місяць та соловейки.

— Діду Панасе! — питав Панько.

Дід мовчить, неначе не до його говориться.

— Діду Панасе!— питає Панько вдруге.

Помовчав знов дід, а далі одказав знехотя:

— Та чого?

— Кільки пак год буде, як ви, діду, бовтаєтесь отут за рибою?

— А тобі навіщо?— одказав дід трохи сердито.

Дідові не дуже хотілось балакать, а Панькові приспіла охота доконечне розпитать його од цікавості, бо він був цікавий зроду.

— Та так,— каже Панько,— цікаво мені знать за це.

— Чи давно я отут бовтаюсь?— почав дід неначе сам до себе та й задумався.— Моя небіжка Одарка, царство їй небесне, померла перед пущенням. А тому вже, мабуть, буде двадцять рік ще й три. Таки ж од того часу я покинув усе й почав ловить рибу.

— Двадцять год ще й три!— промовив Панько, прицмокуючи.— А під котрою ж то вербою ви, діду, закопали гроші?

— Що таке?

— Гроші,— одказав Панько.

— Які?— питає дід, трохи здивувавшись.

— А ті, що ви заробили за рибу,— одказав Панько.

— Гм! закопав я гроші, тільки не під вербою, а в шинкарки в скрині...

— Отак! А навіщо ж ви дали гроші шинкарці до схованки?

— За горілку,— одказав дід твердо.

— А навіщо ж ви п'єте?

— А біс його зна! Мабуть, тим, що хочу!

Панько стиха осміхнувся.

— Чим же ви, діду, промишляли, поки була жива ваша небіжка?— питав Панько.

— Еге-ге! За що я не брався, до чого я не кидався! Я, бачиш, таки тутешній міщанин з батька, з діда, з прадіда. Чи бачиш ондечки на горі, над проваллям, коло каміння, стоїть хатина, а коло неї жменя городу; окіп навкруги оселі заріс густою дерезою. Отам я звікував свій довгий вік; отам хатина стояла й за батькового життя.

Дід згадав про літа давні, минувші й розбалакався.

— Тільки й зазнав я того щастя, як був малим хлопцем. Що було набігаєшся, нагуляєшся з хлопцями по тих горах та по тих долинах в гилки, в довгої лози! що було накупаєшся в Росі, налазишся по тих високих скелях, де пташки в'ють гнізда! А прибіжиш було додому, чи з'їси шматок хліба, чи й ні,— де впадеш, там зараз і заснеш: чи в хаті, чи й під хатою на призьбі. А зійде сонечко,— знов несуть тебе ноги на скелі, знов купаєшся в Росі, печешся на піску або ганяєш за вівцями, доки мати не покличе обідать. І де бралась сила в тих ногах? Тепер мене на круту гору вже ледве ноги виносять! Та й давня ж то річ! Як згадаю, то так неначе все оте мені снилось, а не жилося. Матір вже давно забув, навіть яка була й на вид. Насилу мріє мені, як в тумані, якась висока молодиця в жовтім очіпку, без хустки на голові. Сидить було та все сорочки латає.

Взяв мене батько од череди й почав вчити кравцювать. Він, бач, був кравцем і кушніром. Все було шиє кожухи та свитки та б'є вовну на струні; все було деркотить струна в сінях од ранку до вечора. Робимо, працюємо було з батьком, а заробіток не дуже було позначається. Все було в нас недостача: ходимо в латаній одежі та харчуємось по-злиденській. А настане час класти чинш, батько було грошей позичає.

Оженив мене батько, а сам вмер, покинув мені отой грунт, три овечки та два непопродані кожухи.

— То ви, діду Панасе, вмієте й кравцювать?— казав Панько.— Пошиєте ж мені кожушину, як прийде зима?

— Кравцювать... Чи кравцювать же тільки? Чого тільки я не вчився, за що я не брався на своєму віку! Я й кравцював, і кушнірував, був шевцем, стрільцем, а далі кинувся до цимбал, став музикою. А тепер, як бачиш, я рибалка. Брався я за все, та не було мені щастя-долі ні в

чому. Отак, як бачиш. Як тепер не маю нічого, так і тоді не було нічого. Неначе вчепилася в мене недоля, вчепились нещадимі злидні, та й годі! І день, і ніч думаю, а все не вгадаю, чого я такий безщасний. Чи мені бог вже зроду не дав талану, чи на мене змалку наслано, чи мене такий піп хрестив, чи як співають в пісні: «такії куми брали,— щастя-долю одібрали». А може, мені господь не дав великого розуму, як от іншим людям.

Дід Панас замовк і задумавсь, і Панько задумавсь.

— Але ж ні!— промовив дід раптом, ніби прокинувшись.— Я не дурний, і розуму мені не позичать у людей. Чи поймеш віри! на що було тільки гляну, вже й умію, вже й сам зроблю, та ще й як зроблю! І небіжчик батько було дивується, що я так швидко вивчивсь шити кожухи; і швець показав мені кільки раз, як чоботи шить, і дяк наш дивувався, що я так швидко вчуся, мов з огню рву, мов з жару хапаю. А малим хлоп'ям як був, то пороблю було кіскою млинові колеса й шестірні, зовсім як у млині. І на цимбалах ніхто не вчив мене грать. А вже було як почую пісню або козачка до танців, зараз було перейму, і сам оце як почну міркувати та метикувать, то й складу до ладу та й заграю, аж у самого жижки дрижать до танців. Ні, господь не зобідив мене розумом. Я, мабуть, безщасний вдався. Мабуть, така вже моя доля.

— Але ж ви, діду, таки щось заробляли?

— Постривай-бо, не сунься поперед батька в пекло! Заробляли...

Панько замовк.

— Заробляти — я заробляв потроху, бо падкував коло роботи, та не міг, як то кажуть, на ноги сп'ястись. Ніяк було не зберу тих грошенят, щоб разом закупить краму, разом засісти до роботи, разом продати, разом і гроші забрать. Перепадає було там, цідиться сяка-така копійчина за копійчиною, капає було потроху. А більш того було, що оце візьме та й порветься зовсім. А тут було прийде строк платить панові чинш за оту дерезу... Давай, хоч з коліна вилупи! Плачу́, бач, за те, що моя землянка притулилась до панського глинища. Треба ж і прожити, й прохарчуваться, треба ж і зодягтись. Думав я та гадав, як би тут у світі хоч не забагатіти,— куди вже нам до того,— та хоча сп'ястись на ноги. Ото раз якось пішов я до Берка, таки до цього, що й тепер держить заросянський шинк та

млини. Тепер він, бач, трохи скапцанів. А тоді... було ходить-походжає в блискучому довгому каптані, позакладавши назад руки, а на голові шапка боброва, аж волос вилискується; на ногах білі панчохи. Ходить було та тільки коливає довгими чорними пейсами. Приходжу я, Берка немає дома, тільки Берчиха сидить, прибралася, як та панія, та плентає панчоху в руках. «Здорова була, Рухле!» — кажу їй. А вона як визвіриться на мене!

— Яка я тобі Рухля! свиня ти, мужик, гадюка! яка я тобі — ти? я з тобою свиню пасла, ци що?

— А що ж ти таке в сякого-такого?— питаю її.

— Хіба з не бацис! Я панія, я не музицка...

— Еге-ге!— кажу.— Таких панів на базарі по сім за цибулю. А де Берко? Я прийшов позичать грошей.

Як натякнув я за гроші, зараз моїй Берчисі як рот заціпило. Вже й не гримає, й не сердиться! Звичайно, жидові грішми зараз рота затулиш.

А тут Берко рип у хату! Я до його, кажу йому, що так і так, будь ласка, зарадь, зарятуй! Позич грошей.

— Добре,— каже Берко.— А де ж твоя застава?

— Он на горі стоїть!— кажу.

— Я твоєї дерези в заставу не хочу,— одказує він мені знехотя й не дивиться на мене.

— Яка там в гаспида дереза!— кажу йому.— Бери в заставу хату та ті кожухи, що нашию.

Згодився мій Берко. Закупив я краму, нашив кожухів та шапок. Найняв я конячину та потягся аж на довгопільський ярмарок, на степи, коло Херсонщини, коли чув. А ярмарок там ставав на другу пречисту. Що там за сильний ярмарок стає у тому Довгопіллі! Куди нашому! І в слід не вступить.

Їду я ще вдосвіта ліском по долині, а ярмарок вже чуть. Не то реве, не то стогне, але гуде, гуде, наче сто роїв вийшло заразом, сто млинів меле, або земля стугонить та стогне,— от-от трястиметься! Коли виїжджаю з лісу, аж там попід лісом між кущами на дорозі, на стежках позасідало жидів, як того вовка хижого! Чи несе молодиця на продаж або птицю, або овочі, чи везе хто возом щось, де не візьметься жидова з-за кущів, з-за ровів, так і обступлять, мов та галич. Рвуть з рук, смикають, розтягують клунки, не поторгувавшись, несуть в хати та ще й лають людей. Бий їх сила божа! Нападуть часом на молодицю або на чоловіка, мов чорти на грішну душу. А все то, бач,

щоб, не допустивши людей до ярмарку, дешевше купить й обдурить. Ціну дають, як на сміх. І не з одного воза поцупили клунки...

Сердешний мужик не похопиться й оглядітись. А жиденята тому й раді: стромляють руки між полудрабки та витягують, що налапають. По-злодійській, бач, роблять, а справи не знайдеш!..

Ото виїжджаю я на ярмарок, трохи неначе на взгір'я. Ярмарок саме заклекотів, як окріп в казані, розсипався так трохи наниз ік мосту. Як глянув я на той ярмарок з гори, то аж остовпів з дива. Господи! що ж то за здоровий був ярмарок! І вродився, й охрестився, і, мабуть, вмру, то такого не бачитиму. Хіба склади докупи наших з двадцять! Куди не кинь оком, на всі боки, скрізь люде та й ще люде! так і ходять хвилею або як той густий ліс, що ним коливає великий вітер. Мабуть, більше як десять різ, не сказав би, засіяно самісінькими головами. Чорні, сиві смушеві шапки, жіночі хустки так і ворушаться, як ота комашня, коли розгребеш її гніздо. Проміж людських голів стирчать рогаті волячі голови, а на кінному — кінські голови чорніють, наче понизані разками. Тіснота, як у церкві на великдень! і протовпиться не можна. А довгополі жидки так і літають, так і сновигають між людьми, як ті джмелі. Якого там краму було! Господи милостивий! Що там було товару, коней! Кавунів, динь, капусти, не сказати — возами, але горами! А там далі — вози добрящі, кінські й чумацькі, обіддя міцне, чудове, колеса, ложки. Гончарі заставили горшками таке місце завбільшки, як наш базар. Чумаки стояли цілими валками. Серед базару під шатрами торгували жиди та коробейники стрічками, ситцем, матербасом і всякими матеріями, а дівчата й молодиці обліпили їх, як бджоли свою матку. Що там було бубликів, паляниць, печеного й вареного! А коло містка засіли аж в три рядки старці, старчихи та лірники. Усі грають і співають. Та й хороше ж співали! краще, як дяки в церкві, та все пісень таких жалібних. Кругом їх слухають люде, попідпиравши голови долонями. А далі на возах подекуди стояли діди, піднявши шапки на палицях, та викликали: сюди, мов, шевці й кравці, шаповали, крамарі, гончарі, чумаки й козаки,— щось маємо казати... Той оповіщає ціну за роботу у якогось пана, той розказує, що пропало троє коней перістих. А народ товпиться, вештається, неначе в хрещика грає, гомонить, розказує, про що викликали, які де ціни. Як вертав-

ся я з ярмарку, то й тоді гуло в вухах до самісінького вечора.

Пірнув і я з конячиною та з візком в ту гущавину. Розклав я свої причандали в рядку, повтикав кілки, повішав кожухи, шапки. Коли оглянусь, коло мене з одного боку жид, з другого боку жид з кожухами та смушевими шапками. Надала мені лиха година стать саме між ними! Висять мої кожухи, минають люде мій крам; а в гаспидових жидків, оце дивлюсь, спорожняється рядок за рядком. І бий його сила божа з тими жидами! Сухі, довгі та тонкі, як хорти, швидкі, в'юнкі, звиваються коло покупців, як ті в'юни. Оце стою та дивлюсь, а жид витягає з гурту за пояс мужика. Підгляджує, як той крюк, і зараз вгадає, кому чого треба. Мужик, звичайно, впугається в одежу, як на ярмарок, та ще й понакладає сього й того і за пазуху, і в кишені, і в відлогу; в одній руці мазниця, а в другій батіг. Лає жида: «Та одчепись, невіро! піди собі під три чорти або й далі!» А все-таки йде за жидом. А жид так і вертиться, так і махає хвостом, крутиться, як навісне веретено. Як той хорт, зіпнеться на вішалку, вхопить зубами одну шапку, накине на чоловіка, накине йому кожуха на плечі. А сам то збоку, то ззаду, то спереду, то прискакує, то одскакує. Бий його сила божа, де в його ті слова беруться! Лепече та сокоче, хвалить крам, нема, мов, кращого й на світі. Десь вихопить дзеркальце, плюне, обітре рукавом.

— А бацис, як хоросе! На тебе всі люде дивляться. Ото козак! Дивись, як дівцину за тебе моргає! Дивись!

А чоловік або парубок думає, може й справді. Повертається та питає в жінки: «Подивись-бо, Мотре, чи й справді гарно? Бреше, мабуть!» А жидок вже й чоломкається по руці та гне таку ціну, аж сумно слухать. Жид зараз-таки візьме та й спустить половину, аби, бач, забалакався покупець. А я стою та стою. Прийде хто, скажу свою, справдешню ціну як слід, щоб бога не гнівить і людей не кривдить; не правлю по-жидівській, як за батька. Завгодно, бери, а не завгодно, як хоч! Ніхто не силує. Минають мене люде. А обдурювать якось ніяково, та ще й гріх; якось і язик не повертається; до того, бач, треба призвичаїться, одразу не потрапиш... Бач, чоловіка піддурювать якось не випадає, якось ніяково.

Опівдні ярмарок почав рідшать: почали люде розходиться, поярмаркувавши. Поїхав і я; спродав чимало, але

чимало й додому привіз. Думка така була,— продать в себе на ярмарку на Дмитра.

Заплатив я Беркові гроші, а з процентом одпрохався; думав, бач, набіжить покупець, поки до Дмитра. Покупець не набіг, строк настав: забрав Берко мої шапки, бодай його лиха година взяла. Процент, бач, був жидівський. А тут кличуть мене на економію, кажуть платить чинш. Кажу, грошей нема, божусь, заприсягаюсь: «Батечку й голубчику! буду землю їсти! немає, підождіть». Не йме віри, вражий пан. «Давай, хоч з коліна вилупи, хоч з землі викопай, хоч украдь»,— каже. Не діждеш того, думаю, і грошей не дам. А він послав десятників на закуцію; забрали мої кожухи. І в мене, як не було нічого, так і не зосталось нічого.

Дід Панас замовк, і Панько задумався.

Закинули рибалки сітку, одпливли вгору й почали бовтами полохать рибу. Пішли одляски між скелями, між горами, по лісах, по долинах. Голосна луна розляглася серед тихої ночі, одбиваючись по кільки раз од гори до гори, од скелі до скелі, наче ціле військо раз у раз стріляло з рушниць. Луна стихала далеко десь в лісі, а там далі знов одгукувалась дрібно та часто, неначе лущало по всьому лісі сухе гілля, ламаючись і падаючи з дерева. Обізвався в лісі пугач, застогнав сумно та страшно таким голосом, яким кричать люде в лиху годину перед наглою смертю, наче хтось тонув, наче когось різали. Заплакала сова на скелях, мов дитина в сповитку. Замиготіли кажанки, неначе хто перекидав грудками. Пішла хвиля та брижі далеко по гладенькому поверсі води.

Проміння місяця ламалося в хвилі, блищало, миготіло, рябіло, наче хтось сипнув на воду блискучими іскрами. Десь далеко, в глухому кінці, в місті, обізвався один півень, а за ним другий, третій... Рибалки перехрестились.

— Другі півні співають: глупа північ,— каже дід Панас.

— Глупа північ,— одказав Панько й знов перехрестивсь і шепотів про себе: «Да воскреснеть бог».

Хапаючись, рибалки почали витягать сітку в човни. Риба блищала проти місяця білою, як срібло, лускою, тріпалась, побивалась в сітці, як муха в павутинні. Чимала щука крутилась та вилась, мов підкова, в руках у діда й гойдала човник, хисткий, як трісочка. Дід Панас луснув щуку по голові довбешкою. Риба зітхнула жабрами й про-

стяглася. І знов все замерло, все замовкло. Знов рибалки, закрадаючись попід скелями, попід лозами, разом закидали сітку з двох боків. Знов тихо забубонів дід Панас, розпочавши розмову:

— Отак бився, бився з нуждою, кинув кожухи, почав чоботи шить; і капала потроху копійчина. А як померла моя жінка Одарка, залишив я чоботи. Нехай йому син вражий!— думаю. Роби, роби, одпочинку тобі нема, а на тебе все-таки наполягають нещадимі злидні. Небіжчик рибалка Кендюх, ти його не пам'ятаєш, нараяв мені купить човен та ловити рибу. Отак, як бачиш, брьохаюсь отут двадцять рік ще й три. Не заважають мені тут ані жиди, ані пани. Годує мене й зодягає мене Рось, спасибі їй, як рідна мати. А як померла моя жінка, тут було тільки й розважу себе, як попливу по воді отакої ясної тихої ночі, як теперечки.

III

— Чом же ви, діду, не оженились вдруге? — питав Панько.

— Чом? Багато розказувать, та нічого слухати. Адже ж ти маєш жінку?

— Маю. Так що ж?

Дід думав і згадував.

— Багато бачив я на світі молодиць і дівчат. Було навесні, отут на Росі, перевезу їх не одну сотню. Тепер я старий став, то й чудно якось згадувать про теє. А тоді було все придивляюсь, чи не набачу де такої, як була моя небіжка, чи не вгляджу де таких очей, чи не почую де такого голосу тонкого, як був у моєї Одарки. Одже ж не набачив... і до цього часу, хоч тепер я й старий і тепер мені байдуже про теє... та й за помершу жінку вже забувся.

— Здається, вона була з себе така невеличка, навіть мала,— сказав Панько.

— Куди там тобі пам'ятать! Як ми бралися, тебе й на світі не було; а як вона вмерла, ти, мабуть, на припічку кашу їв.

Дід розбалакався, згадуючи про свої літа давні, про своє давнє щастя.

— Моя небіжка жінка була дуже гарна на вроду. Чи бачиш, яка тепер тиха та ясна ніч, отака була моя Одарка: Тиха, як те ягня. Ніколи не чув я од неї недоброго слова, ніколи вона навіть не сердилась... А оте синє небо

не таке гарне, як були в неї тихі сині очі. Чи чув ти, як гарно між вербами співав соловейко? Отакий голос був в неї, чудовий, тонкий та рівний, як шовкова нитка. Сидить було вона кінець стола, шиє сорочку та все співає, та таких же тобі пісень смутних та жалібних. Було сиджу я коло роботи, нуджуся, гнуся, та зведу очима й гляну на її лице, мале, дрібне та добре, як у малої дитини; не раз часом було трапиться яка пригода, або як було зажурюся та засумую, то подивлюсь на неї, і стане мені легше, якось наче аж одпочину. А як прислухаюся до її пісні, то й чорні думки було одпливуть десь далеко. Забуду було на годину про свою бідність, стане мені веселіше; навіть якось до діла берусь охітніше. А вона все було сидить, нахилившись над роботою, спустивши очі, і виводить голос, як лляну тонку нитку. І тепер, хоч давно те діялось, я пам'ятаю... Все було співає тієї пісні, що, як кажуть:

Ой умру я, мій миленький, умру!
Збудуй мені кедровую труну.
Надінь мені лляную сорочку
Та поховай в вишневім садочку.
Насип мені високу могилу
Та посади червону калину.
Будеш, милий, по саду ходити,
Одно дитя за ручку водити,
А малеє на руках носити...

А я їй одспівую, жартуючи, бач:

Ой де ж тобі кедрини узяти!
Будеш, мила, в дубові лежати.
Ой де ж тобі вишнини набрати!
Будеш, мила, в бузині лежати.

А вона мені знов каже, проти мене ніби:

Ой умру я, умру,
Та буду дивиться,
А чи буде мій миленький
За мною журиться?
А він зажурився,
В жупан нарядився,
Сідла коня вороного
Та й їде женитися.
Ой постій же, милий,
Ще ж я не вмираю,
Тільки в тебе, мій миленький,
Правди вивіряю!

А я було аж серджуся, що вона, бач, співає, наче проти мене, хоч само по собі жартуючи.

Одже ж неначе знала, що вмре; наче душа її чула, що недовгий вік дав їй бог. А може, нужда вкоротила її віку. Не зазнала вона в мене розкоші. Все було каже: «Як-то ми в світі будемо жить і чим будемо жити». Все було бідкається та журиться. Та ще й на лихо собі вдалась наче панянкою. І того було не їсть, і того не хоче. Все бажалось їй ласенького та добренького. А в мене біг має часом і хліба. Жаль мені було її! як дитині, купую було їй гостинця. А тут у всьому недостача: і того нема, і того треба.

Дивлюсь я та примічаю: почала моя Одарка в'янути, мізерніть. Тане, як та свічка! Питаю: «Що тобі? що в тебе болить?» «Недобре мені,— каже,— погано мені». Та й похилить вона голову низенько. А в мене серце обіллється кров'ю. Чую я щось недобре.

Навесні занедужала, а ще до зелених свят вже й звалилась. Перед петрівчаним пущенням був такий же чудовий, теплий вечір. Сонечко вже стояло на вечірньому прузі. Надворі тихо та тепло, як у вусі. Десь за Россю на болоті крякали жаби дрібно, наче хто горохом сипав, а в лузі туркотала горлиця. І тепер, як згадаю, то так як бачу все те, як тоді було, що тоді діялось.

Сінешні й хатні двері були одчинені. Лежала вона й тихо стогнала. І ліки вже не помагали. Подивилась вона через двері надвір, а там видко було їй і Рось, і яри, й зелені луки далеко-далеко, і ліс, і Пречистянську церкву на горі, і скелі.

— Як хороше надворі!— каже вона мені так тихо, що я насилу почув,— так мені остогидло лежачи! Виведи мене, Панасе, на призьбу, нехай я гляну хоч на світ божий.

Важко мені стало, бо я чув, що людина перед смертю бажає подивиться скрізь, оглянуть, де вона ходила, де вона бувала. Взяв я її, вивів, посадив коло себе на призьбі, укривши кожухом. Вечірнє сонечко блиснуло на неї червоним промінням. Глянув я їй в лице,— і в душі мені похололо. Коло мене сиділа тільки тінь моєї Одарки. Тільки очі стали ще синіші, більші, ясніші та такі тихі, непорушні, як скло, аж мені страшно стало. Здалося мені, що вона дивиться на мене вже з того світу.

— Як гарно надворі,— насилу промовила вона.

А надворі було хороше-прехороше! Як тепер бачу той вечір. Сонце наче лежало на Кучеренкових вербах, заховавшись трохи в зелене гілля. За Россю череда йшла з спадистої гори в містечко. На Пречистянській церкві наче

горіли хрести червоним жаром. А жаби тихенько крякали, а горлиця десь далеко жалібно туркотала.

— Як гарно, як хороше на світі!— знов промовила вона.— Ой світе мій ясний, який ти прекрасний! Ой світе мій, як на тобі зелено та весело! А я ж на тобі, світе, ще й не нажилася.

Дивлюсь, вона стала наче веселіша, але сльоза покотилася з очей. Здавило мене, неначе хто вхопив в жменю моє серце й здавив з усієї сили. Коли чую, схиляється її голова на моє плече, та така важка, як камінь. Заплющила очі й богу душу оддала, навіть не зітхнула. Зів'яла сидячи, як та квітка на сонці. Царство їй небесне!.. Вбирали її, ховали, а я навіть сльози не пустив. Ходжу тільки та дивлюсь. А в грудях мені важко; запеклося моє серце.

Од того часу став мені світ немилий. Так мені тяжко, так мені було важко, наче ота скеля лягла на мої груди.

Дід Панас показав на скелю рукою.

— Зранку було то сюди, то туди за роботою, то неначе було й байдуже. А як було прийде вечір,— знов давить мене в грудях, тяжко мені, наче хто розриває мою душу. Сяду було, упоравшись, на призьбі, дивлюсь на Запоросся. Сонце сідає за вербами, люди вертаються з поля, череда біжить з гори. Дівчата співають, йдучи з поля. Між вербами куряться димарі димом,— жінки вечерю варять. А мені з гори все видко: як заганяють молодиці товар, вівці, доять корови, як вони пораються; як посідають люде попід хатами з дітками вечерять. Щасливі, думаю, люде на світі, хоч і вбогі сіромахи та бідарахи, як і я, та в мене тільки бог одібрав останнє щастя. І стане трохи мені й зависно, і жаль мене бере, а коло серця так і шкребе, так і дряпає, не сказати б, кігтями дере або гадюка ссе. Сиджу я на призьбі, і сон мене не бере. В людських хатах все було позатихає, все посне. Місяць зійде й покотиться геть-геть вгору. А я все сиджу та сиджу. І не було в мене ніякої думки в голові. Ввесь отерпну було од смутку, здерев'янію. Увійду в хату,— там сумно-сумно, мов в домовині! Тільки місяць блищить через вікна по столі, по стінах... Чую було, розказують, що мерці ходять. От і тепер гомонять, що Трубехівна ходить до своїх сиріт дітей. А тоді пішла чутка, що одна молодиця бачила свого померщого чоловіка, як сама в степу жито жала та голосила; буцімто вийшов з жита. Сиджу було я кінець стола та й жду, чи не прийде небіжка, чи не з'явиться десь або в дверях, або

в сінях. Сиджу було, одчинивши хату й сіни, та жду, наче якогось гостя дорогого,— і не боюсь ні трішечки, бо я зроду не полохливий і ніколи не боявся. Одже ж не прийшла.

Тягне було мене наче за поли надвір, на той шлях, кудою понесли її на кладовище. Вийду на шлях, а самі ноги несуть мене на ту гору, де кладовище. Вийду було аж на поле. Надворі видно, як удень; видно мені все кладовище, всі хрести малі й великі, навіть гробки. Гляну було в той куток, де її поховали. Нема нічого! Самі хрести стоять та мріють при місяці. Жита та пшениці стоять, ніби вдень.

Як було плаваю сам човном під оцими скелями в таку, як тепер, ясну ніч, то не раз було заглядаю за каміння, за лози, під густі верби, чи не вигулькне її лице з-за зеленого листу, чи не жде вона мене під отими скелями, де, бач, ніхто не ходить.

Тепер я старий став, про все мені байдуже, як старому дереву в лісі. Згадую й розказую про своє горе, як про чуже. А все-таки часом найде година, як почну думати та гадать, то й жалко стане, що не пожив я в світі щасливо, що не дожив я до старості вдвох, в парі. Тільки було як присниться часом, то я наче аж повеселішаю. Одже ж було й сниться не гурт-то. Тільки раз якось приснилась, та так чудно, так чудно, що я й досі не забув. І досі я не втямлю, чи то воно мені снилось, чи, може, воно й справді було. І досі не пригадаю, чи спав я тоді, чи не спав? Але, здається, не спав, бо так неначе бачив стелю над собою, навіть сволок і дошки на стелі.

Чую я її голос... Співає вона пісню, ту саму, котру вона найчастіше співала, як була жива; та так же співає тихо, та так же жалібно! На душі мені стало легко, наче як здоров'я вертається після важкої слабості. Слухаю я, не наслухаюсь... Голос той рівний, та тонкий, та м'який, як шовк, так неначе ллється в мене з усіх боків в груди, в душу, а серце мліє, умліває. Хочу встать та глянути, бо знаю, що вона сидить кінець стола, край віконця. Звідтіль наче й голос йде. Та не можна встать. Так тобі наче ввесь розімлів, розтопився, не сказати б, як віск, чи од того великого жалю, чи од щастя й надії. І боюся-таки, щоб не перестала співать; нехай наслухаюсь,— думаю я. А вона оце переспіває та й тягне тим голосом довго та рівно, наче нитку виводить, та все тихіше та тихіше; затихає голос і труситься, неначе її проймає якийсь великий жаль. Схо-

пився я, озираюсь по хаті. А надворі вже почало на світ благословиться. На стіні червонів ранній ранок. Кватирка в вікні була одчинена, а проти вікна на дерезі сидів соловейко, та так же виспівує прехороше́ та голосно! Одчинив я сінешні двері, дивлюсь на його, а він сидить на дерезині, співає, аж бадилина під ним коливається, а він ніби гойдається, як на гойдалці. Защебетав він раз, вдруге, втретє, а далі знявся, та й хто його знає, де він і дівсь! Наче потонув в небі на схід сонця. Чи соловейко ж то прилітав до моєї хати? Скільки живу й зазнаю, то на моїй дерезі тільки цвірінькають горобці та цокотять сороки. Чи не душа то її прилітала до мене, співала мені пісню, щоб подать за себе звістку, щоб розважить мене. Бо, кажуть, і мертвому жаль, як живі дуже плачуть, аж побиваються. А тепер мені про те стало байдуже.

А тут і справді десь далеко, між вербами, в зелених кущах заспівав соловейко раз — та й замовк, вдруге — трохи хрипко, втретє — розкотився й розлився голосно та дрібно. Ще міцніше й ясніше стало дідове згадування про ту чудну ніч, про той давній сон, про соловейка та про небіжку. І Панькова думка стала, як жива, неначе він бачив очима все те, за що розказував йому дід Панас.

IV

На низенькому плисковатому острівці, що заріс подекуди густими лозами, обріс навкруги високим очеретом та осокою, обізвавсь другий соловейко, а за ним піднялось з верб, з кущів, з лісу, з лугів — щебетання та галас. Заспівали наче по-пташиному ліси, верби, лози, очерет, гори й долини. Десь в траві на луці цвірінькали якісь пташечки. В містечку обізвався півень, за ним другий; закричали, перекликаючись, півні по всіх ярах, по всіх долинах, де були людські хатки.

— Швидко буде на світ благословиться,— промовив дід Панас.

— Еге,— одказав Панько.

Місяць скотився над Кучеренкові верби. З-за лісу, над сахарнею, тихо зійшла зірка, миготячи срібним світом, наче веселими очима. Край лісу на темному небі трошки прояснилось. Над широкими сіножатями, над зеленими ярами встав легесенький туман. Далекий ліс на яру наче хто при-

крив тонкою білою наміткою. Роса почала слаться по землі. Заплакали зелені верби та лози дрібною росою; трава забіліла під росою, наче обсипана пилом. З теплої, як літепло, росьової води встала тонесенька пара, неначе з гарячого казана з окропом, і тихо полягла в один бік, посхиливши вершечки. Надворі почало свіжішать. Ясний місяць зблід, засоромившись зірки та червоного ранку. Змагаються між собою день і ніч. Як глянуть на захід сонця, там стояла місячна бліда ніч; а глянути на схід сонця, там починався ясний рожевий день. По один бік Росі, проти місяця, на скелях, на вербах світив місяць; по другий бік Росі грала зірка рожевим промінням, обливав усе червонуватим світом веселий ранок. Хрести на Пречистянській церкві вже залисніли червоним, вранішнім жаром, а по білих стінах світив місяць жовтим промінням. Навіть одна половина діда Панаса була в ночі, а друга зачервоніла ранком по білій сорочці, білій бороді. Зачервоніли білі гуси, що спочивали на маленькому зеленому острівці, кимсь не загнані додому.

Потягли рибалки сітку. Затріпалась, заблищала риба червонуватою лускою. Дід Панас виплутував рибу, клав собі в човен; налапав дві жаби й швиргонув їх спересердя геть у воду. Жаби розчепірили ноги, мов крила, полетівши на повітрі вперше на своєму віку, поблискуючи білими животами проти зорі.

— Чи не закинуть ще раз? Сонце не сплоха зійде,— казав дід Панас.

— То й закиньмо,— одповів Панько,— адже ж ще дуже рано?

Закинули рибалки невод втретє.

— Бідував я рік, бідував і другий, а далі дивлюсь, що непереливки, кинув я к нечистому своє ремество. Спродав я свій гармидер. Старий рибалка Кендюх нараяв мені купить човна та ловити рибу. А я ще до того справив собі добру рушницю. Як оце було стане лід на воді, то я за рушницю та в ліс; броджу, ходжу, поки ноги знесуть.

Ще, бач, взамолоду, як я парубкував, давня то річ, дуже я любив співать пісень. Було оце тільки почне вечоріть, зараз виходжу на гору, сяду на скелі над Россю та й співаю, аж поки не захрипну, аж луна було розлягається річкою. Співаю, аж сам себе слухаю! А то часом накличу піснею дівчат та хлопців, та заведемо вулицю.

Вже як став рибалкою, поки, бач, не посивів, то й тут

було вигукую, плаваючи по Росі. Нагукав я цим скелям та вербам! Будуть вони пам'ятать рибалку Панаса!

Справив я собі ще й цимбали. Попригадував я свої пісні ще парубочі, й сумні, і веселі, і швидкі та дрібні. Сиджу було на призьбі та метикую, прибираючи струну ік струні, голос до голоса. А як було прийде свято або неділя, тоді я йду туди, де збираються хлопці та дівчата. Вип'ю чарку, вип'ю другу, та як вдарю по струнах, то було вже не дуже й націлююсь,— самі руки бігають, наче хто другий водить ними. Стане мені весело й гарно; заграють і заспівають мої думки, аж у самого жижки трусяться до танців. Передо мною, як ті качечки на ставочку, випливають дівчата рядочками, б'ють хлопці тропака, аж земля гуде! І забудеш було, що ти сіромаха, і вбогий, і голий, і босий; їй-богу моєму, було забуду й про небіжку. Сиплються п'ятаки в мою шапку, а шинкарка знай частує та частує! При молодих, бач, і сам трохи помолодшаєш.

— Щось мені, діду Панасе, невтямки, щоб я бачив у вас рушницю,— промовив Панько.

— Не бачив... бо нема теперечки. Була, бач, мені на віку пришта... Одному попові я розказував за неї на духу. А тепер я незабаром вмру,— посивів я дуже,— то розкажу й тобі, щоб не все забирать на той світ. В глупу ніч я б і не розказував, та вже треті півні співали і на світ почало благословиться. Не ловилася, бач, мені риба, та й дичини було не гурт-то,— не потраплю впіймать. Річ така, бач, що не вмів, не зучився, як поміркував я потім. Ото пішов я раз до знахура, старого діда, ще був-таки стрільцем, ходив на влови. Він жив на долині під самісіньким лісом. Розказую йому про те, а він мені й каже: «В неділю або в велике яке свято почни ти плести невод під церквою, як почнуть дяки співати «Іже херувими», а як стануть люде причащаться, скуй гачок на удку. От тоді все само так і полізе тобі в руки. А як будеш говіть, то задерж в роті причастя, зав'яжи в хусточку, візьми рушницю, зайди в ліс в саму гущавину, причепи на дубі, одлічи тридцять ступенів на захід сонця та й стріляй, не дуже розглядаючи; бо тобі з'явиться або Христос, на хресті розп'ятий, або твій батько, або мати, або те, що тобі наймиліше в світі. А як побоїшся брать причастя, то візьми який-небудь образ».

В першу-таки неділю забрав я свої струменти в кишеню та й пішов в Покрівську церкву, що стоїть на камінні.

Дивлюсь, з одного боку двері зачинені; людей нема, неначе сам нечистий знав про те та й порозганяв. Чую, почали «Херувими»: почав я сітку, а навпісля скував на камені два гачки. А через тиждень почав я говіть, та з'їв причастя,— бач, не зоглядівся. Та й страшно якось стало. Взяв я новий невеличкий образ св. Варвари та й пішов з рушницею в грабове надвечори. По дорозі ще зайшов в шинк і випив для сміливості з півкварти горілки.

А надворі було ясно й тихо. Знайшов я в лісі дуба, гіллястого, зеленого, старого. Стоїть він так трохи на ярку, в самісінькому узирі, а коло його кущі зеленої ліщини.

Одміряв я тридцять ступенів, а в мене серце стукотить, ноги трусяться, руки так само трусяться, наче, борони боже, в пропасниці.

Повернувся я назад, ще й рук не звів гаразд, дивлюсь, а під дубом, між двома кущами ліски, під широким зеленим гіллям стоїть моя небіжка Одарка... бліда, як була перед смертю. Сонце світило на неї, а сині великі очі дивились на мене пильно й страшно... З'явилась так, як сиділа в той вечір зо мною попліч на призьбі, коли до неї смерть прийшла...

Голова моя заморочилась; зелений ліс закрутився в очах; щось загуло, зашуміло в вухах, і сам я не пам'ятав, що діялося зо мною.

Опам'ятавсь я, аж коло мене кругом маленькі пастушки стоять та дивляться, пороззявлявши роти. Сіра собака нюхала мою голову. По долині паслись воли. Встав я, ніби спросоння. «Та й заснув же я гарно та міцно!— кажу хлопцям.— Оце ж я, хлопці, заблудив. Покажіть мені дорогу з лісу». Забув, бач, навіть дорогу. І не знаю, чи то я гріх зробив, чи то мара одна з'явилась мені, чи то бог покарав мене, чи півкварти горілки зашкодило мені. Од того часу не беру я рушниці в руки. Нехай вона згине...

На голові в Панька волосся настовбурчилось, як щетина.

Зачервоніло над лісом небо, неначе кров'ю облилося; зачервоніла нижче од лісу в Росі вода. Між небом і водою став чорною попругою ліс та гора. Місяць скотився низенько й побілів. Густа роса посіла на всякі рослини. Прив'яле, аж посхиляне бадилля од пекучого сонця піднімалось, неначе спросоння, під свіжою росою, потяглося, аж шелестіло, випрямляючи просто притомлене листя. Висока трава понахиляла вершечки під важкою росою. Листя на дереві

міцнішало, набираючись цілющої води. Усякі квітки розкручували свої пуп'яночки, розгортували листочки, свіжі, гарні, як личко маленької дитини. Розлились пахощі понад зеленою травою, понад тихою водою. А пташки безперестану, безспину виспівували, скільки сили в їх було.

— Годі! Кидаймо!— промовив дід Панас.— Хвалить бога, риби доволі.

Пристали рибалки до берега, витягли човни на берег, розкидали мокрі сітки по лозах. Запахло на березі баговинням, мулом та риб'ячою сирістю.

— Що ж то за вози стоять ондечки під скелями?— каже Панько.— Он гляньте, діду! Мабуть, хтось їхав до млинів та не потрапив. Але як же воно влізло аж під ці скелі?

— Де ти в недовірка бачиш ті вози?— спитав дід.— Та то кущі верболозу! Протри лиш баньки! Ти спати хочеш.

Дід засміявся.

— От я, так ніколи не вгляжу возів там, де кущі стирчать,— казав дід.

Тягне дід човна стежкою між густими лозами та й став.

— Паньку! Ходи сюди, будь ласка! Зжени отого вола. Ліг саме на стежці. Може, й справді хтось заплутався тут між кущами та став на ночівку.

Дід Панас, не дожидаючись Панька, штурхнув веслом під бік того вола. Весло задзвеніло об камінь.

— Ви й справді, діду, не бачите возів, та тільки воли бачите, де каміння лежить,— промовив Панько, регочучись.

— Е! враг його матері! старий вже я став,— промовив дід.— Чи підеш додому, Паньку? бо я, мабуть, ляжу отут під вербою та одпочину трохи, поки сонце зійде.

Впав дід на траву, підклавши два кулаки в голови, та й заснув, прикрившись свитиною.

В містечку почався шум. Забрехали собаки, заревли корови та телята, обзиваючись до корів. Ціла отара овець та кіз, ягнят, козенят мекала та бекала. Співали півні, гегали гуси, кахкали качки. Почувся людський гомін, крик. Все те галасування то піднімалося разом, то затихало; а звідтіль одрізнявся голосний крик навісного півня або ревіння корови.

Викотилось з-за лісу красне та пишне сонце. Пішли люде в поле на роботу. Підвівся дід Панас з верболозу,

вмивсь на березі, втерся рукавом і тихо бубонів святу молитву, хрестячись вряди-годи. Швидко потім жидівка чистила під шинком рибу, а жид одмірював дідові півкварти горілки.

Двадцять три роки ловив дід Панас рибу. Зате ж йому й смерть, мабуть, зроду була написана од води.

Весною було дуже велике повіддя в Росі, що й люде такого повіддя не запам'ятали. Позаливала вода луки, луги, позносила млини, навіть позаливала хати, що стояли низько, над водою. А між скелями та по камінні ревла Рось, крутилась вода, мов на лотоках.

Невважаючи на те, дід Панас, вихиливши півкварти горілки, поплив ловить рибу. Чи він не встерігся, чи тим що зайве випив,— вхопила вода човен з необережним дідом та й поперла в шум на саму бистрину, де було багацько каміння. Летів човен з дідом, як стріла, тільки борода дідова манячила! Кинула хвиля човном, як тріскою, з високого каменя, через котрий лилася, мов навіжена, бистра вода. Сховався рибалка дід Панас під водою з човном і по цей день! Оддячила там своєму ворогові риба!

1866 року.

ПРИЧЕПА

Повість

I

осени, після другої пречистої, в чималому селі Нестеринцях раз якось вечірньою добою сидів отець Хведор Чепурновський на канапі в своїй світлиці. На другім кінці канапи сидів близький його сусіда отець Мойсей. Було вже пізненько. Сім'я о. Хведора, повечерявши з гостем, розійшлася по кімнатах одпочивати. О. Хведор зостався з гостем побалакати, як буває між близькими сусідами й приятелями.

Вони вдвох приятелювали ще ззамолоду, навіть змалку. Не були вони й товаришами по школі, але всі знали, що о. Хведор з о. Мойсеєм живуть душа в душу, дуже часто їздять один до одного в гості, і як зійдуться, то не швидко розійдуться, доки не набалакаються всмак.

О. Хведор був веселий, реготун. Не один повіт знав о. Хведора; його знала навіть уся губернія. Хто не пам'ятав його круглого, повного, червоного виду, його круглих, здорових, веселих сірих очей! Які ж то були веселі очі! Самі ніби реготались навіть тоді, як о. Хведор журився або сумував.

Його повні червоні уста, здається, були зроду складені задля сміху. Вони стулялись хіба тільки тоді, як в сонного о. Хведора злипались очі. А то все було між червоними губами блищать два рядки білих, рівних, дрібних зубів! Голову його вкривали коротенькі, до пліч, ясні коси, зроду завиті кучерями по всій голові; так і стирчали кругом, неначе в київських протодияконів.

Реготуном його зазнали всі: і попи, і дяки, і мужики, навіть пани й жиди. Куди було не прийде в гості, вже було наймити, погоничі надворі піднімають регіт. Було ступить на поріг, покаже кучеряву голову, блисне веселими очима,— всі гості вже чогось регочуться, аж за боки беруться. Скаже й прикаже,— зараз піде регіт по хатах. Всі любили о. Хведора,— всі, навіть діти бігали за ним слідком, ловлячи його веселе слово й жарти.

З себе був о. Хведор огрядний, тілистий, невисокий, але плечистий. На м'яких плечах в його ряса аж влипає! Шия в його була така коротка, ніби голова лежала на самих плечах. Мовчати не любив о. Хведор. Було або говорить, або регочеться, або разом і регоче й говорить, та все голову закидає аж на плечі; кучеряве волосся було дрижить на голові, а плечі й груди — аж ходором ходять.

О. Мойсей був високий, сухорлявий. Довгі, рідкі, м'які коси поприлипали до його стовбоватої голови, розсипавшись тоненькими, позліплюваними пасмами по плечах. З-під густих брів блищали чорні, як терен, очі. На сухому, пожовклому, довгому виду щоки глибоко позападали і помурхли, а між рідкою бородою та миршавими вусами темніли ніби присмаглі, аж сині губи.

Тоді як о. Хведор жартував, сміявсь навіть з рідного батька, з своєї жінки, його приятель все було сумує та жаліється на слуг, на жінку, на парафіян, на господарство. Не одна тільки однаковість вдачі зводить людей докупи: частіше робить людей близькими приятелями супротилежність їх вдачі.

— Якби, о. Мойсей, з нас двох та зробився один піп!— каже було о. Хведор,— що б то за диво вийшло! Який би то був піп! і великий, і широкий, і товстий, і довгий!

Світлиця о. Хведора була невелика. Попід стінами стояло дванадцять стільців, в кутках — косі столики, а над ними вгорі — косинчики з карнизом на книжки та на проскури; коло стіни стояла камода, а перед канапою — стіл. На стінах висіло багато образів, невеликих картинок у

чорних узеньких рамках, а коло порога висів у білому клобуці, намальований олійними фарбами, якийсь давній митрополит, червоний на виду і ввесь обвішаний червоними стрічками, наче молодиця намистом.

О. Мойсей притулився, ніби зщулившись, в однім кутку канапи, а о. Хведор розлігся в другому, закинувши голову на спинку канапи. При двох свічках, на полі темно-бронзової оббивки канапи, обидві постаті так виразно малювались, неначе на чорному полі картини дуже ясне малювання.

Довгий, сухорлявий о. Мойсей трохи скинувсь своєю постаттю й видом на тих довгих, темних аскетів святих, що малюють на візантійських образах. І ряса його, з добрящого товстого баракану, спадала навкруги його такими ж довгими цупкими фалдами, і фалди переламувались так само гостро впоперек, як на візантійських образах.

На другім боці канапи червоніло повне, кругле лице о. Хведора, неначе лице товстого свіжого амура, що вишивають гарусом на подушках, занадто наляпавши йому щоки червонястими нитками.

Вже в хатах все поснуло, всюди стало тихо, тільки годинник на стіні цокав, дляво й ліниво гойдаючи маятник.

Перед пантотцями на столі, накритому червоною вовняною скатеркою, між двома свічками, стояв повний графин горілки. Проміння од свічок пронизувало пляшку з обох боків, вигравало в жовтій, чистій, як сльоза, горілці, заправленій пахучими корінцями,— бодяном, каманом та гвоздичками,— блищало веселими іскрами на гранчастій різаній затичці, на чистих, прозорих боках графина. Коло графина стояла тарілка з скибками паляниці і мисочка з вишнезим варенням.

— А що, о. Мойсей! Чи вип'ємо по чарці?— запитав о. Хведор.

О. Мойсей так смутно, так жалібно подивився на графин, неначе він жалкував за якоюсь великою втратою, неначе в його або дитина вмерла, або коні вкрадено. Аж притухли його чорні очі, а темне, смугляве лице стало ще темніше.

— Хіба ж ти не знаєш, що мені не можна пити?— одказав о. Мойсей.

— А що ж ми оце робитимемо отутечки? Хіба будемо дивитись один одному в вічі, та й годі?

— Отой доктор останніми часами дуже лякає...— одка-

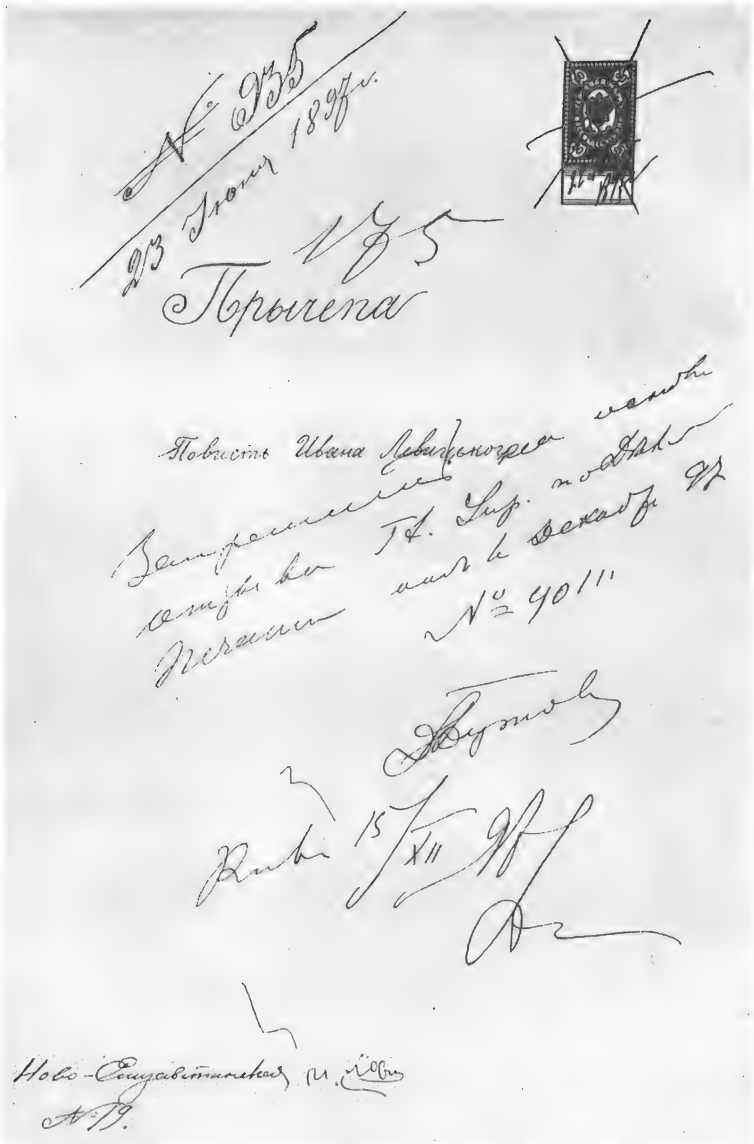

№ 935
23 Іюня 1897 г.

175

Прычепа

Повість Ивана Левицького

Запрещена отрыва Т.А. Упр. по Дѣлам Печати отъ 6 декабря 97 № 40111

Ковно 15/XII 97

Ново-Елизаветинская п. Ковно
№ 19.

Титульна сторінка авторизованого списку повісті «Причепа» з цензурним висновком (1897)

зав о. Мойсей.— І позавчора казав моїй Марії Йвановні, щоб я покинув горілку пити, а то погано буде...

— А ти ймеш віри докторам! Що не доктор, то й брехун! Він говорить, аби язик вертівся,— так собі,— на вітер...

О. Хведор закинув голову назад, підняв угору куценьку борідку і захихикав, показуючи усі щелепи і два рядки білих зубів. Канапа задвигтіла, а ближчі стільці аж ніжками застукотіли об поміст.

— А я докторів не слухаю!— промовив далі о. Хведор.— Він мені скаже не їсти того й того, а я на злість наїмся та й поздоровшаю. Доктор каже, а ти роби навпаки: тоді якраз буде гаразд.

О. Хведор знов зареготавсь і налив дві чарки горілки. Запахло в хаті спиртом, корінням.

— Будьмо здорові!— промовив о. Хведор і випив передніше, як господар, прицмакуючи.

В о. Мойсея аж слинка покотилась. Чудові пахощі торкнули його фантазію, нагадали йому про якісь чудові сади теплого краю. Омана смаку разом з оманою фантазії була аж надто велика! О. Мойсей нахилив голову нижче, не одриваючи очей од чарки.

— Починай-бо, о. Мойсей! Ти ж гість! Чого ж ти скривився, як середа на п'ятницю?

— Не можна, брате, не можна! Ти ж бачиш, як я погано кашляю. Недурно ж казав доктор, що в мене зроду нахильність до якоїсь грудяної слабості, бо в мене шия дуже довга.

— Хи-хи-хи,— зареготавсь о. Хведор.— От тобі й на! Не одрубувати ж тобі трохи шиї, щоб можна було горілку пити. В довгу шию краще й зручніше тектиме, мов у лотоки... Ось спробуй лишень!

О. Хведор підняв чарку проти свічки. Кришталева чарка неначе засміялась проти вогню. Червоно-жовтий чистий напиток замиготів іскорками, неначе в йому грало літнє марево, а чудові пахощі лоскотали в носі, в горлі, по язиці.

О. Мойсея потягло до чарки ніби двома міцними руками. «Веліє іскушеніє!» — промовив він.

— І що зашкодить одна чарка?— вмовляв далі о. Хведор.— Чарка — то ніби одна крапля; вона тобі навіть горла всього не обмоче...

— Може, й справді так!— промовив о. Мойсей, радий, що натрапив на сяку-таку причину.

Що божого дня о. Мойсей зарікався пити й курити, але що божого дня було знайде якусь причину, щоб розрішити, буцімбито в останній раз. А потім знов давав собі зарік, і знов знаходився той капосний останній раз. І тепер — очі в його повеселішали; він узяв чарку, підняв її до світла, подивився на неї любо, як мати на свою дитину, і тихенько почав цідити в рот, помалу задираючи голову. Довго держав він чарку коло рота, висмоктував останню крапельку і, одірвавши чарку, почав утягувати в рот сині свої губи, ніби смоктав їх.

— Яке ж то добро, оця горілка!— промовив стиха о. Мойсей.— І той розумний був, хто її вигадав.

Він схопився з місця і хотів налити другу чарку.

О. Хведор миттю підняв графин вгору.

— А зась тобі! вибачай на цей раз! Просив я тебе, а тепер попроси ти мене. Ха-ха-ха!

О. Мойсей силою взяв пляшку і миттю випив другу чарку.

Перегодя о. Хведор закурив сигарку. Перший свіжий димок дуже приємно залоскотав у носі в гостя.

— Не кури, будь ласка,— просив о. Мойсей.— Хіба ж ти не знаєш, що доктор заборонив мені й курити. Не дратуй-бо мене.

— Одчепись ти з своїм доктором! Що не доктор, то нахаба! Як його слухати, то й з голоду вмерти треба.

— Скільки раз я зарікався не курити!— каже о. Мойсей.— Одже ж не покину! Поки не чую диму, то й байдуже. А як курить хто мені під носом, то, здається, оддав би все на світі, щоб тільки покуштувати отого поганого зілля.

— Коли хочеш кидати, то не одразу: один день покури тричі, другого дня — двічі. От почни так од цього вечора!— На, посмокчи!

— Може, ти й правду кажеш,— промовив о. Мойсей вже якось веселіше.— Давай, покурю та й закаюсь!

Закадили панотці і поодкидали голови в кутки канапи. І полилась їх розмова — щира, непотайна; без жадних свідків, чужих і своїх рідних, в тихій теплій світлиці, в тиші спокою темної осінньої ночі, за чаркою доброї горілки або наливки,— не раз було панотці пробалакають цілу ніч до світа. Вже матушка, виспавшись, було вигляне з

дверей, гримне на їх та й знов засне, а панотці на те не вважають! Нічна пізня доба, чарка горілки — розгортують душу, розв'язують мову, додають красномовності навіть не красномовній розмові мовчуна о. Мойсея.

Батюшки мовчали, втягуючи в себе дим, і буцім збирали розкидані думи, вибираючи ту, з которої треба б почати розмову.

— Як же, о. Мойсей, твоя сім'я?

— Моя сім'я? Не благословив бог мене сім'єю! Не ростуть чогось мої діти. Чи мене за що бог карає, чи я сам нездоровий, чи моя жінка така! От і ці двойко, позоставались живі... чогось вже мізерніють, кривляться...

— Ти шкодуєш, що твої діти вмирають. А мої вже й геть-то живучі. Такого їх, такого їх багато, що, далебі, не знаю, що й діяти! Семеро одніс я на кладовище, а там спить у мене аж сім дочок, а два сини в школі. Коли тебе нудьга бере за дітьми, візьми, будь ласка, в мене зо двоє або зо троє,— я тобі ще й подякую.

О. Хведор зареготався, аж канапа задвигтіла на хисткому тонкому помості.

— Чужі діти — не свої,— одказав сумно о. Мойсей.

— Та ще й не мруть чогось! — промовив о. Хведор,— не так, як буває в людей. Оце й заслабне часом котра дитина, хиріє, стогне, мізерніє. Думаю: от-от умре! От-от бог прийме до себе. А воно візьме та й очуняє. А все то жінка! Як візьме коло його панькати, тупцяти, як візьме припарювати, та виливати, та облизувати, то, дивись, вже моя дитина й очунює! Ха-ха-ха!

— Гріх тобі, о. Хведор, таке говорити про своїх дітей!

— Та вже нехай хоч гріх! У мене, що на умі, те й на язиці... Ха-ха-ха! А як ти собі, о. Мойсей, міркуєш? Оце в мене сім дочок — я не лічу синів — треба їм справити сім суконь, та сім сорочок, та сім пар черевиків. Побільш вдвоє, то буде чотирнадцять. А там ще як почнуть вигадувати свої витребеньки, якісь комірчики, та стьожечки, та блонди, та якесь дрантя, та якесь біси-батьказна-що! Та все по моді та по морді! Я тобі кажу, що на силу велику вистачаю! Несила настачить на їх. А тут, знаєш, ще до того вдались мої дочки в свого батька! Ха-ха-ха! Всі сім товсті, неначе «сім гладких корів фараонових». Сьогодні справиш одежину, яку удяганку, а через тиждень — вже й тісна стала! Ще добре, що не всі дорослі,— одна другу

доганяє — так одежина переходить з плечей на плечі. Та ще й повдавались в матір: усі чепурні, шанують одежу, усі глядять одежини, як ока в лобі.

— А хто ж винен,— промовив о. Мойсей,— коли й ти сам не згірше колесницегонителя фараона: гладшаєш щодня, нівроку тобі.

— Ти й правду кажеш, отче Мойсее! Недавно стулив я собі оцю рясу. Не жаль би було, якби не казав кравцеві,— а то казав і наказував: не ший же щільно та тісно! ший якмога ширше! Коли вчора дивлюсь,— на плечах чисто порозлазилось шитво. Я до попаді — показую та лаю кравця. А вона мені як одрубала, та ще й при дочках: «Не кравець-бо винен! сам розлазишся, то й одежа мусить розлізтись,— не залізна ж!» Я покинув рясу та мерщій з хати! Ха-ха-ха! А тут, не тобі кажучи, ростуть дочки так швидко, наче на дріжджах! У других дочки і в двадцять років ходять в куценьких сукнях, а в мене, оце мине дочці тринадцять, так її хоч зараз заміж давай. Одна одну доганяє! Не знаю, що й робити на світі. Богослови знають, що в мене не гурт-то грошей, обминають мою хату або приїдуть, об'їдять, обіп'ють, понюхають та й поїдуть. А мої дочки сидять, хоч і гарні, враг їх не взяв! Видаватиму, хто перший трапиться: хоч би й за дяків! А де ж я їх подіваю. До старших дочок вже й богослови не присватуються,— кажуть, що старі. А їм всього вісімнадцятий та дев'ятнадцятий рік!

— Чого це ти, о. Хведор, взявся на своїх дочок? Вони ж дурно не їдять в тебе хліба,— вони коло всього, а твоя матушка тільки порядкує.

— Отак пак! Ба, ще б посідали та руки позгортали! Вони, бач, і робили б, що тільки б плутали на п'яльцях якесь своє дрантя. А я їх турлю до пекарні! Робіть, кажу, діти, самі на себе,— на вас слуг не настачиш. Нехай порають ся і коло печі, і в хаті, і на огороді; нехай хліб печуть, обідати варять у жнива, прядуть. Тільки не посилаю з сорочками на річку та на поле.

О. Хведор знов поналивав горілки в чарки.

— Будьмо здорові!— промовив він, випив і закусив варенням.— Прошу покорно, о. Мойсей.

— Ой боюсь, боюсь! Лихо мені з цією горілкою! Хтось лукавий вигадав її на моє лихо! Не довго животіти мені через неї.

— Пий-бо! чого ти? Дома собі будеш піснюкати, а в гостях «розрішеніе на вся: вина і єлея».

— Воно й справді, що я оце в гостях! Не питиму вже дома,— промовив о. Мойсей, а сам скоса привітно поглядав на ясну, блискучу, як зоря, чарку настойки.

Випили знов по чарці. О. Мойсей довго смакував, обсмоктуючи свої синюваті губи.

— Гримаєш ти, о. Хведор, на дітей. А в мене ж то, в мене! швидко не буде ні дитини, ані щастя, ні хатини, як співають у пісні. Чи воно пороблено, чи воно наслано? Надісь, кимсь наслано... Кажуть, що моя хата закладена майстрами на дитячу смерть... І в старого батюшки мерли діти. Я вже й воду святив, вдруге святив усі кімнати, вже й питав між старими людьми...

О. Мойсей зігнув шию карлючкою, а голова звисла на груди.

— Бог зна, чого ти журишся, о. Мойсей!— каже о. Хведор.— І хочеться тобі того клопоту? Я й не радий, а діти родяться, родяться та й ще родяться, і не знаю, коли тому кінець буде!

О. Хведор зареготався, аж затупотів ногами, аж поміст задвигтів.

— По цій мові — будьмо здорові!— промовив він, наливаючи по чарці.

— По цій мові можна й мені,— додав о. Мойсей.

— Та пий-бо одразу, не смакуй!— приказав о. Хведор, регочучись дрібно.— І чарки біси-батьказна-які пороблено! Вип'еш, наче муху проковтнеш!

О. Мойсей не сперечавсь, ковтнув хильцем і тільки втягував, по своєму звичаю, обидві губі в рот.

— Казав я тобі, о. Мойсей, що видам дочок за того, хто перший трапиться, чи він буде дяк, чи мужик, чи циган. Одже ж я так швидко і зроблю. Внадився оце до моїх дочок якийсь ляшок,— ходить та й ходить, трохи не щодня. Дочки й раді, бо, відомо, вже дівчата на порі, регочуть та жартують з ним. А ляшок з себе дуже не поганий, веселий, точить баляндраси моїм дочкам. Тільки чин на йому біси-батьказна-який! Він якогось пана підписаря підписар, чи що! Фамілія його — Серединський. Приїхало воно сюди на економію недавно, таке миршаве, захуджене, обшарпане, обстрьопане, мізерне, замліле! і називає себе шляхтичем. Передніше колись було мене обминає, знать, соромиться свого дрантя, а як облатався, обшився, став

на панка схожий, тоді почав до мене підступати, та все сміливіше, та все сміливіше. Потім дивлюсь,— вже і втирився у мою хату! А з дочками куди тобі! наче зріс у панських будинках. І тепер ходить трохи не щодня. Мені вже і надокучає, бо треба з ним панькатись, коли впустив до своєї господи. Будьмо здорові!

Випили й закусили. О. Хведор перехилив порожню пляшку над чаркою.

— Чи це ми вже й вихилили повний графин? Чи не тим, що ти, о. Мойсей, маєш якусь прирождену нахильність до... до чарочки?.. Ха-ха-ха!

— Як випили, то господар ще принесе,— одказав о. Мойсей.

О. Хведор скинув чоботи, підгорнув поли, взяв графин і, тихесенько закрадаючись, як кіт до миші, пішов у другу темну кімнату точити горілку з барильця. Серед тиші ночі чути було дуже виразно, як горілка стиха булькотіла з барильця, вливаючись у пляшку і шелестячи по боках скла.

Коли це — щось заворушилось і загомоніло в другій темній кімнатці. В одчинені двері, мов той херувим з небес, вилетів о. Хведор. Од швидкої ходи він аж вихав полами на повітрі, а волосся на голові настовбурчилось вгору, ніби легкий пух. В руках у його був превеликий бутиль доброї горілки.

— Ох мені лихо!— промовив о. Хведор, озираючись на темні двері, ніби звідтіль за ним гнався домовик.— Певно, оце моя матушка почула, що я горілку точу, та так нагнала, що я насилу втік. Коли б лиш не прибігла та не однята бутля.

О. Хведор поставив бутля під стіл, але, прислухавшись, що знов все поснуло й запанувала тиша в покоях, незабаром витяг і поставив на столі.

— Будьмо здорові! Помершим чарка, а нам горілка,— промовив о. Хведор.

Випили й закусили.

— Смієшся ти з мене,— каже о. Мойсей,— що моя Марія Йвановна забороняє мені пити, а сам, бачу, не згірше боїшся своєї жінки...

— Ет, о. Мойсей! Все то твої доктори нашкодили: набрехали моїй попаді, ніби мені горілка шкодить через те, що в мене шия дуже коротка. Бач! Вір дурням! І довга шия — не пий, і коротка шия — не пий. Страхають мене

паралічем. Один тому час! І пити — вмерти, і не пити — вмерти! Лучче ж пити і вмерти! Раз родила мати — раз і помирати! Ану, о. Мойсей, чи правду кажуть доктори? Чи стукне мене параліч?

О. Хведор налив, випив і замовк, неначе ждучи паралічу.

— Ні, нема! Не бере!— промовив.— Тепер вже не занапастимо себе. Ну, сміливо! Марш уперед.

Знов налили чарки і повипивали.

— Про що пак ми були розговорились?— спитав о. Хведор.

— Про якогось Серединського, про панича.

— Еге! Так, знаєш, занадився ото до мене той панок Серединський. Ходив передніше сам, а це вже почав ходити з нашим сусідою, дідичем Хоцінським. А знаєш, як я познайомився з тим Хоцінським?..

— А як?

— Дуже чудно й трохи смішно! Чи до тебе пак приходили панки кумами держати до хреста мужичих дітей?

— Приходили перед повстанням і не раз, а це щось і перестали,— одказав о. Мойсей.

— Ото ж і до мене було оце й несуть хрестити мужичу дитину. Кумою — молодиця, а за кума — панок з заводу. «Що це сталося з панами?— думаю було собі.— Колись дерли шкуру з людей, а це почали брататись та єднатись, навіть пити з ними горілку. Щось воно та є». Аж воно так і вийшло. Випиймо, о. Мойсей... Раз якось принесли дитину до хреста. Кумою — молодиця, а кумом — якийсь незнайомий пан, здоровий, огрядний, з маленькими тонкими ніжками,— достоту неначе хто підпер барило двома паличками. Заповістився мені, що він такий і такий дідич, близький мій сусіда, і приніс до хреста дитину свого робітника, доброго й вірного, знаючи звичай — од хреста не цуратись. А я собі думаю: дай трохи пожартую з паном, щоб не дуже квапився куматись з людьми, бо таки заздрівав його щирість. Веду кумів у першу хату і починаю хрестити дитину по всім правилам, як личило такому кумові. Читаю помалесеньку, виразно, поважно, слово за словом, а дяк з паламарем приспівують. Стоїть мій пан, перекидаючи з ноги на ногу своє барило. А я читаю та й читаю, та співаю! Дивлюсь,— пан мій вже сопе, а з лоба піт горохом котиться, а я читаю та читаю! Ха-ха-ха! Нехай, думаю, покуштує, що є на світі дещо й важке. Дивлюсь,—

вже близько кінець. Я перемахнув для поважності на молебінь, давай вичитувати один, потім другий. Хоцінському дав на руки дитину. Він червоніє, от-от упаде! Годі, думаю,— буде пан до нових віників пам'ятати, як о. Хведор хрестив дитину. Навпісля чую — мій пан аж трохи заслаб, мабуть, одстояв ноги. Так-то ми й познайомились. Ковтай муху, о. Мойсей!

— Ні! щось мало поживи з цієї мухи. Буду я гедзів ловити абощо.

О. Мойсей достав з другого стола стакан, налив трохи не повний і почав дудлити.

— От і почав Хоцінський до мене вчащати; просить і до себе, дає мені гостинці, шле мені з сахарні по голові сахару,— бачу, чогось годить мені, тупцяє коло мене; а як прийде до мене в гості, в'ється коло моїх дітей, тирить їм у руки польські книжки, цвенькає до їх по-польській.

— Та наші пани,— промовив о. Мойсей,— таки догоджають батюшкам, хто вміє кільки слів цвенькнути по-польській. І я, грішний, колись ненароком так собі випадком промовив слів двоє по-польській до свого пана,— зараз на другий день прислав хуру дров! За дві слові!

— Зате ж підставляють вони стільця тому, хто не годить їм!— промовив о. Хведор.— Чи чув про благочинного з Куцого? Як його обговорював дідич Панятівський перед архієреєм, перед сторонніми людьми, перед панами за обідом, тоді, як вікарний їздив до єпархії! Де ж пак! видумав якусь історію, ніби його свиня вскочила в попів огород; піп ніби дав їй сто різок, звелів зв'язати і одіслав соцьким у стан, вкупі з прошенням на «оную безпокойную рябу панську свиню».

О. Хведор зареготавсь, наливаючи горілки в чарку, аж горілка перелилась через край.

— І справді, чудна та Польща,— промовив о. Мойсей,— сама лежить зв'язана, скручена, ледве дише, а ще таки простягає руки, щоб щось наше загарбати собі.

— Будьмо здорові, о. Мойсей! закушуй-бо, а то на голову буде важко... От і почав ходити Хоцінський з Серединським. Чи не моститься часом він у свати до моїх дочок?

— Ой, не хапайся, о. Хведор, з сватанням! Питай людей.

— Добре тобі й говорити, коли тобі на шиї не сидить сім дочок.

— Коли б мені хоч одну дочку! Вже я й хати святив, і пшеницю сіяв на чотирьох углах дома. Пшениця посходила, значиться, місце благословенне...

— Знаєш, що зроби, о. Мойсей! Об'їдь ти, голий, серед дня, верхом на лопаті тричі кругом хати та прочитай на ході тричі «Отче наш»; тоді, певно, так перелякаєш домовиків, що не потраплять куди втікати! Ха-ха-ха!

О. Мойсей підняв голову, думав почути щось путнє, але зараз схилив її вниз, осміхнувшись.

— От ходить до мене Хоцінський та годить мені. Недавно оце прислав мені деревні на повітку та на опал три хурі хмизу.

— Чи й той пан годив тобі, що передніше був тута?— спитав о. Мойсей.

— Де там тобі! Той був з багатих, значних панів, з аристократії, та гордий, та пишний! Йому, мабуть, здавалось, що він і тепер панує на Вкраїні, як було колись за царя Гороха, як людей було трохи.

— А хіба ж і не панували вони в нас? Що хотіли, те й робили, не було їм упину,— одказав о. Мойсей.

— Як приїхав до нас той передніший старий пан, я накинув свою скуфію, надів найновішу, найпросторнішу рясу, трохи напиндючився та й пішов до його,— думаю: познайомлюсь і поговорю за квит на дрова, бо тоді, бач, пани давали нам дрова на топливо з свого лісу. Заповістився через лакея. Коли це — виходить до мене пузань у шлафроці з люлькою в зубах на довженнім цибукові; надувся, насупився, напиндючився і заступив мені двері до гостинної, та починає питати, чого мені треба, як того мужика, а сісти й не просить. Е!— думаю,— вибач на цей раз! Не годиться ж таки мені стояти коло порога, та ще й в скуфії. «Вибачайте,— кажу,— пане, але ні вам, ні мені не випадає говорити навстоячки!» Взяв я поминув його, пішов в гостинну та й лагоджусь сісти в найбільшому кріслі, а його прохаю сісти коло себе. Він тоді ні в сих ні в тих! Круть-верть сюди, туди! так йому погано стало. Поставали ми обидва коло фотелів та й почали вгнізджуватись. Ніяк не влізу в прокляте крісло, таке вузьке! Коли дивлюсь, і пан трохи застряг, бо і сам не влізе гаразд. Ха-ха-ха!— зареготався я, а пан і собі за мною. «Шкода,— кажу,— пане, й заходу! не задля нас, певно, роблена ця мебіль. Сідаймо деінде,— на софі абощо!» Сів я та й упірнув у пружини сливе до самого долу, а пан упірнув з дру-

гого боку. Сидимо ми, тільки голови наші видно, мов десь за горбами виглядаємо! А софа трісь! лусь! трісь! та все тріщить помаленьку. Одже. од того часу і почав ласкавіше зо мною поводитись, почав навіть руку подавати.

— Випиймо, о. Мойсей, за вічну пам'ять шляхетського, польського гонору! За їх бундючність давню!

Випили й закусили.

— Е, о. Мойсей! ти, бачу, й честі не знаєш. Дивись! вже горілки тільки на дні!— промовив о. Хведор, трясучи останньою горілкою, котра шелестіла в пляшці.— Як же я теперечки добуду другого бутля? Треба хоч рачки лізти в ту хату, бо матушка почує.

О. Хведор знов, ступаючи навшпиньки, пірнув у темні двері. Але матушка, мабуть, звикла навіть через сон стерегти барильця і пляшок з горілкою,— зараз заворушилась. О. Хведор, наче архистратиг з небес, вилинув прожогом з темної хати, держачи в руках чимале барильце, в котрому горілка якось жалібно плескалася в порожньому місці.

— Благовіствуй, земле, радость велію!— каже о. Мойсей.

— Не дуже й «велію», бо тільки на дні, та й то простої, не настояної. Не потрапив на друге барильце... бо в хаті поночі.

— Дарма! давай покуштуємо, яка вона на смак!

— Як же твої сини? — спитав о. Мойсей, вп'ймавши доброго гедза з стакана.

— Як? Василь вже в філософії, вчиться дуже добре, а менший і досі в нижчих класах, бо все попасає в класах; вигнався аж до неба, а дурний, як треба,— не хоче вчитись! Таке ледащо! мабуть, тим, що в батька свого вдався. Ха-ха-ха!

О. Хведор зареготавсь, аж одна дитина закричала спросоння.

— Хіба ж ти не вчився в школах? — спитав о. Мойсей.

— Який там недовірок його вчився б! Ще в бурсі було сяк-так — вчителі добре приганяли, а я дуже боявся каторжної різки! Раз дали такої прочуханки, що й досі пам'ятаю. Було аж сльози тобі котяться, а таки вилупиш тих проклятих латинів та греків, як «Отче наш»! Перевели мене в семінарію, зачув я волю. Дивлюсь, авдиторів немає, греки та латини валяються в нас попід ліжками. Не вивчиш лекції,— професори й слова не кажуть,— а тут ще й

не визивають! Еге, думаю я, аж ось де лахва! Кидай, Хведю, книжки та гуляй! Гуляю я та гуляю, книжки і в руки не беру. Коли зирк! читають на конференції, що такого-то раба божого Хведора Чепурновського «по малоуспішію і маловозрастію» зоставили в тім-таки класі на другий курс, тобто ще на два роки попасати. От і попасав я, трохи покаявся; перевели мене трохи не в першому розряді. А в філософії я, розшолопавши філософію, як і подобає філософові, покинув знов книжки. Гуляв, гуляв, аж до кінця курсу, аж остобісіло! Зберемось було, та все молоді, веселі товариші, п'ємо, танцюємо, співаємо, байдики б'ємо, в карти граємо! Ой, що то за час був гарний, вольний, веселий! Випиймо, о. Мойсей, як ми колись випивали, як стояли в Качуренка! Пом'янімо дні наших веселих молодощів!

О. Мойсей добре поминав свої молодощі, бо дудлив без перерви з свого здорового стакана, вже не дожидаючись частування.

— Але, дивись, о. Мойсей!— крикнув о. Хведор,— вже й барильце спорожнили. Потривай! розкажу ж я твоїй Марії Йвановні!

— А я твоїй Марії Василівні,— одказав о. Мойсей.

— Ой, не кажи, братіку!

— А не скажеш моїй? Як не скажеш, то я і твоїй не скажу.

— Вже і в вікнах сіріє, і небо яснішає, світ недалечко. Чи не одпочити б нам, о. Мойсей?

О. Мойсей тільки нахилив голову ще нижче.

— Чи потрапимо ж до нашої постелі?— спитав о. Хведор.

— Потрапимо якось, хоч навпомацки, аби тільки з місця зрушити,— одказав о. Мойсей.— Підведи мене, а я тебе!

Побрались панотці за руки і, підводячи один одного, встали і тихенько подибали до постелі. Ні один навіть не заточився, доки вони дочвалали до другої кімнати.

— Знаєш, о. Хведор, що мені оце спало на думку? Як то пак ми оце вдвох подужали вкласти в копи стільки горілки! Одже ж ми вкутали якраз, мабуть, по два бутлі.

— Я думав, що тобі й справді яка путяща думка прийшла в голову!

Панотці полягали і ще довго балакали,— що далі, то все тихіше.

— Ну що, о. Мойсей, якби після цього всього та скласти нас докупи! Ой-ой-ой! Який би то з нас вийшов здоровий піп! мабуть, якийсь протоєрей або й архієрей!

— Ні! Бог з ним! — одказав о. Мойсей.— Теперечки з одного мене або з тебе вийшов би цілий причет церковний. Адже ж тієї горілки, що ти видудлив, стало б, певно, на ввесь причет!

— Чи не випити нам ще до подушки?Тут в моїй келії є з пляшка настоєчки. Я ховаюсь-таки од своєї жінки,— осьдечки я приховав! — сказав о. Хведор.

— Як випити, то й випити! Я не цураюсь того добра.

О. Хведор достав пляшку з-під якихсь паперів,— здається, «Єпархіальних відомостів», завішаних одежею, сів на ліжку, випив сам і почастував о. Мойсея.

— Ой, добра ж оця настоєчка, взяв би її лихий!

— Ну, випиймо за своїх овець, за «пасомих»!

Випили і сиділи хвилинку мовчки.

— Ну, випиймо за протоєреїв та архієреїв!

Випили знов і трохи мовчали.

— Випиймо за «христолюбивоє воїнство»! Йому перше місце! Куди ж нам до їх, о. Мойсей!

— Ну, випиймо ще востаннє — «на сон грядущих»,— додав о. Мойсей.

— Одже ж ти, панотче, здається, пив би і через сон: так оце розохотився,— одказав о. Хведор.

Полягали панотці і довгенько гомоніли щось, вже не слухаючи один одного.

— Як твоя Марія Йвановна оце ночує сама вдома? — спитав о. Хведор.

— Що? що таке? Гуска Йвановна, заправлена на горілці?..— замолов нісенітницю о. Мойсей та й заснув.

II

На другий день сонце високо підбилося вгору, а панотці ще одпочивали. Тричі закипав, тричі погасав самовар у сінях, а панотці спали. Вже матушка наготувала сніданя, порозсилала людей на роботу, ходила, нудилась без роботи, двічі молилась богу, а панотці все спочивали. Не втерпіла-таки матушка, пішла побудила панотців і послала до їх наймичку з водою й рушником.

Трохи перегодя в тій самій світлиці, на тих самих місцях, як і ввечері, сиділи на канапі панотці і мовчали.

О. Хведор, свіжий, здоровий, як і передніше, протирав очі, позіхав, хрестячи рот за кожним разом, одкидав за вуха мокрі після вмивання густі кучері. О. Мойсей сидів непорушно, похиливши голову, трохи скрививши набік сині губи. Причесаний, мокрий волос його поприлипав до голови. На столі, застеленім червоною скатеркою, стояли три стакани чаю. Збоку стояв той самий графин, повний жовтої горілки, тарілка з гарячими пирогами та накраяними скибками пухкої паляниці і маслянка з маслом.

— А доки ми оце будемо протирати очі? — промовив о. Хведор.— Рання пташка дзьобик набиває, а пізня очиці протирає. Матушко! ходи лиш до нас та почастуй нас!

Вийшла матушка, ще молода на взір, чорнява, в білому простенькому чіпкові. Є такі люде, що і до смерті не теряють краси, цілий вік цвітуть то молодою дівочою красою, то розкішною повною молодичою, то якоюсь старечою красою. По виду було знать, що Марія Василівна колись цвіла пишною красою. І тепер ще не втратила вона ні чудових чорних високих брів, ні іскряного блиску в огнистих променястих чорних очах, ні червоного цвіту на губах, ні рум'янцю на щоках. Здорова на виду, повна в тілі, навіть трохи огрядна, вона говорила дуже тоненьким голосом, тихим і співучим, вимовляючи слова з протягом, ніби вона пісні співала.

— Добридень вам, панотці! Як вам спалось, що снилось?

— Гуска Йвановна снилася, та ще й настояна на горілці,— приснув о. Хведор од сміху.— Еге, матушкам не верзеться таке у сні?..

— Добрі смішки, коли повипивав горілку з усіх бутлів! — загримала матушка.— Чого ж ви оце сидите та ніби куняєте! Чому не п'єте по чарці? О. Мойсей! Ануте лиш по старинному звичаю — до чаю.

Марія Василівна налила чарку, покуштувала, пригубивши й обмочивши тільки свої свіжі губи, долила знов і піднесла о. Мойсею.

О. Мойсей підняв очі з каламутними білками і зирнув на чарку. Він боровся з своєю думкою дуже-дуже, скільки було сили, як борються на смерть два закатовані вороги.

О. Хведор подивився на його, зареготавсь і промовив:

— Еге, о. Мойсей, в тебе тепереньки в роті наче чумаки ночували? Випий, будеш здоровший. Коли вчора пив, то похмелитись і бог велів.

О. Мойсей і не сперечався довго, випив і закусив пирогом.

Матушка взяла стілець, приставила до стола і сіла поруч з о. Мойсеєм. Свіже, повне її лице, освічене ясним сонцем, стало врівні з блідим, замлілим лицем її сусіда. Здавалось, що життя і смерть посідали рядочком, щоб глянути одно на одного і подивуватись з себе: дивіться, мов, яке я гарне та свіже, а ти жовта та кисла!

Тільки що випили вони по стакану чаю, надворі гавкнула собака і побігла до воріт, ніби комусь назустріч. Всі троє разом зирнули в вікна. В ворота входило два пани: один товстий, неначе барило, другий молоденький, тоненький, як очеретина.

— Бог несе дуже ранніх гостей,— промовив о. Хведор.— Це ж пан Серединський з Хоцінським.

Серединський, як показує його прізвище, походив не з польської шляхти. Його прадід не був приходько з Польщі, ні прилуда на Україні звідкільсь. Він був українець, тільки обляшений. Колись давно, ще не за нашої пам'яті, приїхав на Волинську Україну десь з-під Варшави один польський пан-дідич в свій куплений на Волині маєток. З панею наїхала польська двірня, польки покоївки. Дідич збудував костьол на українській землі, знайшов ксьондза, і тамечки незабаром завелась маленька Польща в нашому селі. Пан звелів набирати селян у свій двір. Наші хлопці й дівчата незабаром зацвенькали по-ляхівській, бо пан і пані нехтували нашою українською мовою, зневажали хлопів і заказали, щоб люде в покоях або говорили по-польській, або й ротів не роззявляли.

Швиденько потім пан вибрав собі до двору двох хлопців, нащадків давніх козаків. Обидва були високі на зріст, гарні, кучеряві, чорняві. Обидва були одного зросту, одної вроди, з однаковими чорними очима, з однаковим чорним великим вусом і товстими, аж кудлатими бровами. Одного пан знайшов-таки в своєму селі, а другого довго підбирав під стать по других селах, як от підбирають під масть паристі баскі й одноразні гарні коні.

Поприїжджають було до пана гості з Варшави. Козаки повинні стояти коло зали по обидва боки дверей; повбирані в червону й синю одежу, пообшивану сріблом, в широких синіх шароварах з червоними смугами, було стоять козаки, як вкопані. Молоді панянки аж жахались, що в козаків такі страшні вуси.

Панська челядь цвенькала по-польській, їздила з панами до костьолу, а далі пани звеліли, щоб уся двірська челядь говіла до костьолу, а не до церкви, вкупі з панами. Попереверту вали пани наших людей на свою католицьку віру. Тільки ті два козаки не згоджувались стати перевертнями,— одного дражнили Середою, другого — Суходолею.

Кажуть: де дідько сам нічого не вдіє, туди бабу пошле. Так і тут сталося. Поженив пан наших хлопців на ляхівках-покоївках, що пані привезла з-під Варшави. Пан вибрав других козаків, а Середу й Суходолю на старості літ одпустив на волю, дав їм до життя — по хаті й по грунту, бо тоді землі було доволі, а людей було не дуже густо.

Уплило багато часу, і козаки на старості літ вже говіли до костьолу, молились по-польській богу, сяк-так балакали каліченою польською мовою, били себе кулаком у груди за молитвою, «кленчили» на одно коліно. Середа став паном Серединським, а Суходоля — Суходольським. А через кільки десятків років два перевертні розвели двоє буцім польських гнізд на Волинській Україні, котрі замішались між сірячкову, чи ходачкову, дрібну шляхту, колись українську й православну.

З того одного гнізда вилинув і татунь нашого знайомого писаря Серединського. З землею стало скрутніше. Вже син старого пана пооднімав грунти й садки, кому що було надаровано до життя. Ціла сім'я Серединських розлізлась по Вкраїні, шукаючи хліба то в писарях по сахарнях, то в економіях, то в урядових канцеляріях. Дрібна шляхта біднішала і помаленьку вмішувалась у народ, втрачувала свою католицьку віру й польську мову. Батько нашого Яся Серединського вмер у бідності і зоставив сина сиротою.

Підпанок зріс між селянськими дітьми, зазнав доволі всякого лиха. Його мати мусила дати його в суконну фабрику робітником. Сміються було люди з пана робітника! Ясь Серединський не цурався і нашої церкви, бо костьол був за верстов шістдесят; він кільки раз сповідавсь і причащався в церкві, а кільки раз в костьолі і, певно, вважав за однакові обидві віри.

Ясь Серединський з дідичем Хоцінським увійшли в світлицю, привітались з господарем, з гостем. Хоцінського попросили сісти на канапі, а Серединський притулився на стільці коло вікна, недалечко од порога, напроти дверей до другої кімнати, де вештались дочки о. Хведора.

Товстий Хоцінський насилу дихав, одсапував після дороги. З широкого, м'якого, оперезаного густими зморшками його лоба скочувались краплі поту і застрягали в густих, сивих, кудлатих бровах. Товсте, повне, як торбина з борошном, його лице блищало, неначе маслом обмазане; очима він позирав згорда, по-панській, як звикли позирати в нас на Україні пани, навіть і тоді, як лестяться до будлікого.

Серединський частенько поглядав на двері, сидячи коло вікна. Веселий промінь сонця йшов через вікно, розсипався поміж зеленим листом китайської троянди, що стояла на вікні, і простягався золотим пасмом проз лице Серединського на підлогу. У тому золотому промені світилося молоде лице Серединського; в його лиці злучилось докупи все, що було луччого і кращого в красі типа українського й польського. Стиха освічений збоку, обквітчаний зеленим листом троянди, сидів тут неначе предок його, козак Середа: той був волос розкішний, густий, кучерявий; той вус чорний, те ж лице з рум'янцем, ті брови рівні, блискучі, густі; той козак Середа, та не той! І волос на голові був м'якіший у пана Серединського, і кучері лисніли, наче шовк, і брови тонші, і вуси наче вимальовані на білому виду. З-під чорних брів світились чисто польські ясно-сірі, позичені од помішки польської, великі очі якось по-дитячій, трохи з осміхом. Молодий був панок Серединський; в його очах ще не світилась його душа доросла, його серце достигле. А по тому стиха задуманому лиці, по дитячих рум'янцях на щоках трудно було вгадати, які думи колись заворушаться в голові, як він дійде до зросту, стане людиною з дійшлим розумом; які заграють у його серці принадки!

Серединський сидів і мовчав, трохи скорчившись, як-от сидять менші перед старшими. Розмову розпочав пан Хоцінський. Він говорив по-українській, але вимовляв слова якось на польський лад. Українське и він вимовляв як польське у або великоруське ы. Наші голосні й суголосні літери в його виходили такими твердими та шерсткими, ніби він ставив ъ перед кожною. Уся мова його була якась туга, цупка, лемехувата.

— Як же вас, о. Хведор, бог м ы л ъ у й е! як ж ы в ъ е т ъ е ви з д и т к а м ы. Як ваше здоров'я?

— Спасибі,— так само, як і ваше,— не вменшай, боже!

Усі осміхнулись.

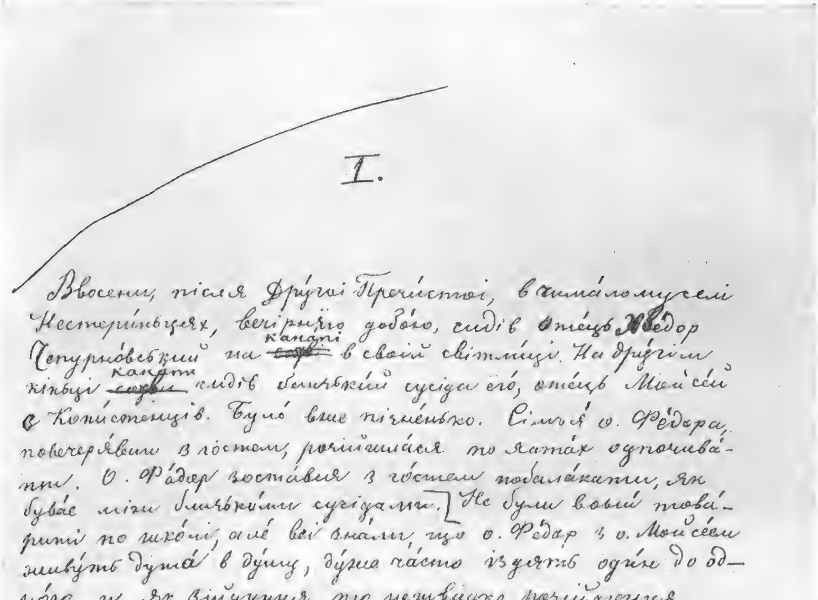
I.

Ввосени, після Другої Пречистої, в чималому селі Нестеринцях, вечірньою добою, сидів отець Хведор Чепурнóвський на канапі ~~софі~~ в своїй світлиці. На другім кінці канапи ~~софи~~ сидів близький сусіда его, отець Мойсей з Копистенців. Було вже пізненько. Сім'я о. Федора, повечерявши з гостем, розійшлася по хатах одпочивати. О. Федор зостався з гостем побалакати, як буває між близькими сусідами. Не були вони товариші по школі, але всі знали, що о. Федор з о. Мойсеєм живуть душа в душу, дуже часто їздять один до одного і, як зійдуться, то нешвидко розійдуться.

О. Хведор був веселий, реготун. Не один повіт знав о. Хведора: его знала навіть вся губернія. Хто не пам'ятав ~~знав~~ его круглого, повного, червоного лиця, его круглих, великих, сірих, веселих очей! Які ж то були веселі очі! самі реготались навіть тоді, як о. Хведор журився, або сумував.

Его повні червоні уста, здається, були зроду складені задля сміху. Вони стулялись тільки тоді лиш, як у сонного о. Хведора злипались очі. А то все було між черв ~~його червоних губ~~ губами блищить дви рядкі білих; рів~~них~~

Перша сторінка рукопису повісті «Причепа» з правками П. Куліша.

— Здається, насилу своє здоров'я носите? — додав о. Хведор і зареготавсь.

— Ой важке, важке моє здоров'я, нігде правди діти: аж зайве! — одказав Хоцінський, держачись обома руками за живіт.

— Мабуть, не погано жилось на віку, коли надбали од безклопіття такого зайвого здоров'я! — промовив о. Хведор, поглядаючи на його скоса.

— Ви б уже й не питали один одного про здоров'я,— вмішалась матушка.

— Що ж доброго начитали ви в вашому «Сині отечества»? — спитав пан Хоцінський після недовгої розмови то про се, то про те.— А я от приніс вам знов кільки номерів «Вести» [1]. Сказати вам, панотці, правду, ви не знаєте, що є в російській літературі кращого й цікавого, і читаєте не знати що, сказати по щирій правді. І між росіянами, бачу, є вже люди — як люди, і розумні, і просвічені, котрі гаразд втямили, яке становище справи в нас повинно бути найкраще. От дивіться! яка невеличка оця газета, а яка правдива!

Хоцінський розгорнув листок газети і почав водити очима за стрічками.

— Нарікають на нас, на поляків,— промовив далі Хоцінський,— буцімто тільки ми встоюємо в письменстві за панство. Дивіться! Ось пише те саме таки ж руський і либонь думає трохи-трохи не так, як і ми! Пішла оце в вас ніби пошесна мода на мужиків, а панам ніби на світі й місця вже нема! А коли сказати щиру правду, то тільки пани поробили все, що є на світі гарного й доброго: їх розумом та хистом стоять царства, процвітають науки, процвітають фабрики, живе сам мужик. А мужики тільки те й робили, що пили в корчмах горілку та орали, дбали про хліб, про шматок хліба та... лаяли панів. До чого мужик вартий? Тільки сіяти та орати! та панщину... чи то, правда, роботу чорну робити! Пани багато, без міри вартніші й здатніші за хлопів у всьому. А тепер дали їм волю, порозпускали їх; громада верховодить по селах; далі почнуть верховодити й над панами! Повигадували якісь вигадки: якісь земства, де мужик сидить попліч з паном. Це все я вичитав у «Вести»! По-моєму, хто до чого родився, до того й берись,— «як не піп, то й не микайся в ризи»; всьому

---

[1] Газету цю видавав в Петербурзі п. Скарятін. Вона встоювала за інтереси панські й аристократичні *(прим. автора)*.

дав господь своє місце в світі. Одним треба панувати, другим покорятись, треба ж комусь і мужикувати. Не можна бути всім панами,— не можна бути всім і мужиками! Що сам господь звелів, те й повинно бути.

— Коли ж то звелів таке диво господь? — спитав о. Хведор.

— Воно не велів-таки господь такими словами, але, бачте, в біблії.

— В якій же то біблії? хіба, пане, в вашій, бо в нашій нічого такого немає,— промовив о. Хведор, сміючись.— Чому ж і з мужика не може бути і вчений, і купець, і чиновник?

— А нехай бог милує! — крикнув Хоцінський.— Що создав господь, те не зміниться.

— Але ж господь создав тільки голого Адама та Єву і не создав ні шляхтичів, ні мужиків.

— Які-бо ви, о. Хведор, чудні, їй-богу! А ще й духовні, і просвічені! Ви знаєте, що не все бог написав у книгах, але є ще на світі і філософія...

— Це якась чудна філософія!

Подали чай. Серединському, мабуть, остогидло слухати таку розмову, ті старечі теревені. Він узяв свій стакан і пішов до другої кімнати до панночок. Старі самі зостались в світлиці.

Заговорили потім про господарство, про врожай, про буряки, про робітників. Пан Хоцінський звернув розмову на те, що колись-то було добре: всім панам, і духовенству, і навіть мужикам, як мужики були панщанні.

— Мова мовиться, як кажуть,— промовив Хоцінський,— а ми з паном Серединським до вас, о. Хведор, і в гості прийшли, і за ділом. Я знаю, що о. Мойсей — ваш приятель, і буду і при йому говорити щиро й прямо. У нас — молодий, а в вас, о. Хведор, молода напоготові. Старша дочка ваша і гарна, й здатна, й добра, і до всього степна, хазяйновита, а пан Серединський, як бачите, хлопець пристойний, здоровий, розумний, а до того незабаром буде на другій половині Нестеринець в мого сусіди, поміщика, економом, як вибуде рік старий економ. Сказати вам правду, Серединський, коли тільки схоче шануватись та не лінуватиметься, то чоловіком стане, бо він хлопець дуже розумний і до всього придатний. Ви знаєте, що ми близькі сусіди, що я вам не ворог, зла не мислю ні вам, ні

вашим дітям. Коли воля ваша, хліб наш прийміть і дітей заручайте. А як ні, то й ні. По чарці, та й додому!

— Цебто ваша мова мовиться про старшу мою дочку,— промовив о. Хведор.

— Еге,— одказав пан Хоцінський.— Чого їй сидіти та хліб батьківський збавляти, коли вона буде щаслива і за Серединським?

Хоцінський знав, що сім дочок сиділо на шиї в о. Хведора і богослови вже навіть обминали старших дочок.

— Про мене,— одповів о. Хведор.— Але ж треба передніше жінки й дочки спитати. Коли в їх згода, то про мене хоч і поклони бити. В мене дочок — хоч на продаж!

— Та молоді вже давно згодились! — промовив Хоцінський,— я вже за те добре знаю.

— Піду пораджусь із своєю старою,— потривайте трошки, будьте ласкаві,— сказав о. Хведор і вийшов до другої хати.

— І не говори! — промовляла стиха матушка в третій хаті,— не дам я своєї дочки за світського! Підождім трохи, може, хто навернеться, може, ще хтось трапиться.

— Нічого нам богословів ждати! Вони сватаються, де сотнями пахне. А які наші достатки, який наш засіб, про те знають усі. Хіба ж мало богословів перебуло в нас. А чи спитав хоч один? Не оддамо дочки за Серединського, то дамо за дяка. А по-моєму, лучче йти за панка, ніж за дяка. Все-таки буде Ганя пані, а не дячиха.

— Боже ж мій! Але ж вона буде не духовна! Наш рід споконвіку увесь духовний, одна Ганя наша одрізниться. Та ще якої він віри?

Очі одразу зайшли сльозою в матушки.

— Про віру — хто його знає! Він, здається, і нашим і вашим, і до костьолу і до церкви. Давайме дочок, поки женихи трапляються, бо потім і таких не стане.

— Як хоч. Ганя сама каже, що їй не йти за богослова. А мені жаль. Першу дитину видаємо, та й то богзна-як,— за якогось ляшка чи недовірка.

Матушка залилась слізьми і не змогла далі слова промовити.

— Будуть люди нарікати на нас,— промовила далі мати, втираючи сльози хусточкою.— Буде Ганя нещаслива,— скажуть, що ми втопили свою дитину. Коли б же він був хоч добрий! а то хто його знає, що воно за людина. Я —

мати своїй дочці. Чує моє серце щось недобре. Чи щаслива ж буде вона з ним, з чужим родом?

— А хто ж його вгадає? Якби пак знаття, що колись буде! Правда, і панки бувають добрі люди, а він таки не цурається нас і нашої церкви. Боже їх благослови! Між ними є любов; а де любов, там і щастя. А хіба ж ми не були щасливі, хоч були обоє вбогі?

Цими словами матушка трохи вгамувалась і заспокоїлась. А о. Хведор пішов сповістити пана Хоцінського, що од старих жадної притичини немає.

Як горлиця за дітками літнім вечором в лузі жалібно вуркоче,— так рідна мати перед заручинами за дочкою молодою плаче та сумує.

— Йди, дочко, коли твоя добра воля! не силуємо тебе. Коли будеш щаслива, дякуй своїй долі. А як будеш сльози лити, ввесь свій вік тужити, не нарікай на мене, не нарікай на батька. Чи я ж не мати своїй дитині? Чи я ж не бажаю, господа не благаю рано й вечір, щоб мої діти були щасливі, хоч і не багаті? Чи я б тебе, моя доню, не озолотила? Чи я б тебе не оддала за богослова, якби сила моя, якби воля моя!

— І тепер я за тобою плачу,— промовляла мати, обнявши Ганю,— і тепер боюся дати тебе в чужі, небезпечні руки! Луччe б я тебе під шум пустила, ніж мала отак видавати! Будеш, Ганю, безталанна,— не кляни, серце, своєї матері!

Як зозуля в зеленім лузі веде перед між галочками,— так молода зговорена виходить на заручини з молодими сестрицями.

Обсіли сестри, як галочки, навкруги всю світлицю. Зацвіла світлиця о. Хведора дівочими личками та все чорними очима та чорними бровами, як горідчик цвіте навесні. Сама Ганя, повна й здорова, була схожа на рослину, що виросла на добрій вогкій землі, поливана дощем, завсігди освічена сонцем.

Молода, кажуть, все буває гарна; гарний пуп'янок між зеленим листом, але краща квітка, як розгорне свій увесь розкішний лист й розпустить навкруги себе пахощі.

Ганя сиділа коло молодого в повній дівочій красі, як маківка ранньім ранком, що тієї ж ночі розвилася з пуп'янка. З її лиця ще не сплили ті рум'янці, що виступили при однім слові хлопця-чорнобривця: «Чи будеш ти, мила, навіки моєю?»

Мати сіла проти своєї дочки і очей з неї не зводила.

— Брови твої, серце доню, брови чорні! кому ж ви достаєтесь? чи другові, чи ворогові? чи долі, чи недолі? Не почорніете ви в розкоші,— коли б же ви рано не злиняли в нужді!

Взяв жаль серце матері.

Пан Хоцінський блискотів сірими вирячкуватими очима на молоду, на молодих її сестер, як той вовк, що залізе до овечок у кошару. А Серединський сидів поруч із молодою, гарний, молоденький, наче той місяць на підповні. З-за стола виглядали його очі тихі, густі кучері. Його раде лице повсякчас світилось і блищало веселістю, мов у хлопчика, тоді як його або похвалять, або по головці погладять, або дадуть дуже доброго гостинця.

Один о. Мойсей сидів похнюпившись. Невесела думка лежала в його на серці! «От мені ніколи не доведеться видавати дочок заміж, женити синів!» — була в його така думка. Поглядав він ласкавими очима на молоду, теплим поглядом на чужих здорових гарненьких дівчаток, а його серце занило якось. В йому прокидались батьківські почування, заворушилась потреба любові до дітей, невгамонна потреба щастя великого, хоч і неспокійного та болячого,— мати й годувати дітей, тішитись і піклуватись ними, а потім видавати їх заміж або женити. І заздрісно йому стало чужому щастю, навіть чужому клопотові.

Всі сиділи і більше думкою думали, ніж говорили. Буває час, де потрібніше красномовне мовчання, ніж говірке слово. О. Хведор, по своїй удачі, був незугарний наладити мову на тон дуже поважний, не жартовливий і теж мовчав.

Коли це з другої кімнати одчинились двері. У світлицю вступила стара бабуся, одягнена чепурненько в білу сорочку, в чорну спідницю з червоними квіточками і зав'язана чорною хусткою. Поцілувавши о. Мойсея в руку, вона хотіла приложитись і до руки Хоцінського. Він не дав руки, бо при людях пани й панки не дають руки цілувати. Бабуся принесла в руках килим і почала розгортувати в кутку перед образами. Всі встали. В молодих запалились щоки. Мати не вдержала сліз, як молоді стали на килим і почали бити поклони. Їй здалось, що дочка вже ступила на хистку кладку, звідкіль от-от посунеться в шум. Всі сестри, дивлячись на матір, і собі поскривлялись.

О. Мойсей прочитав тихо молитву. Його голос тихий, з недужих грудей, тремтів од жалю. З-за дверей виглядала

бабуся й дівчата. Побили молоді поклони, поцілувались із старими; Ганя поцілувалась зо всіма сестрами і з бабусею. Пан Хоцінський надувся, вирівняв спину, щоб наддати собі ще більше поваги; його живіт страшенно випнувсь, як здоровецький гарбуз, що часом на продиво вродить у городі між меншими.

Та ж сама бабуся ввійшла в світлицю і винесла на підносі пляшку вина й чарки. Всі побачили, що церемонія скінчилась, і почавсь звичайний час. Всі тихо загомоніли; сестри почали пошепки розмовляти; молодий почав тихо балакати з молодою.

Побрали чарки в руки.

— Тепер, Ганю, так,— промовив о. Хведор, взявши чарку,— або пан, або пропав! Будьте ж ви щасливі вдвох у парі, як і я щасливо ізжив свій вік. А ви, Іване Станіславовичу, жалуйте мою дочку, коли берете клопіт на себе, а то ще як схочу, то й одніму її.

— Годі вже тобі жартувати! І тут не обійдеться без жартів,— промовила матушка.— Пошли, боже, вам з неба чого тільки треба! Дай, боже, вік довгий і щасливий! — приказала Марія Василівна до чарки, втираючи сльози.

— Де ж ви, паничу, будете священиком? — промовила сміливо бабуся до молодого. Вона вигляділа всіх дітей о. Хведора, і молоду — Ганю, і була своєю людиною у господі, а дітям навіть здавалась близькою родичкою. «Чи далеко завезете нашу панну?» — спитала бабуся.

Всі засміялись.

— Я не буду священиком,— одказав Серединський, почервонівши на лиці.

Бабуся очі витріщила:

— То наша Ганя не буде матушкою? — спитала вона в Марії Василівни.

— Не буде, Мотре.

— А чим же вона буде?

— Вона буде пані.

— Ох, мені лихо! Нехай бог боронить! — прохопилась стара, й сама не зоглядівшись.— Ви, паничу, лучче-таки вистарайтесь на священика.

О. Хведор кивнув бабі, щоб вона йшла собі до пекарні, не соромила панів.

А тим часом у дбайливої господині паніматки вже й обід постиг. Вона попрохала всіх у столову кімнату до обіду, а бабуся розказувала в пекарні, що їх Ганя не буде

попадею. Пішла про те поголоска по селі; загомоніли молодиці. І не раз, зустрічаючись з Ганею, благали її добрі люде не йти за пана, а дожидати священика.

Тижнів зо три зоставалося ще до весілля. Тижнів зо три безперестану чути було весільні пісні щодня і щовечора до пізньої ночі в кімнатах в о. Хведора. Як ті пташки навесні, виспівували наймички в пекарні. А в покоях шість сестер Ганиних, готуючи сестрі виправу, перегукувались з наймичками, наче соловейки в гаю. А до їх голосів прилучала й молода свій голос, як та горлиця:

Заручена ти, Ганнуся,
Зарученая,
Та подала свою руку
На заруку.
Ручко ж моя білесенька
У батенька!
А чи будеш така біла
У свекорка?

— Коли б уже, Ганю, ти швидше йшла собі заміж! — сказав батько, сміючись.— Так накричали, наверещали мені вуха своїми піснями, аж в голові гуде. Піду в клуню, ляжу, думаю одпочину, а там під повіткою наймички коноплі тіпають та вищать так, що й спати не можна. А тут в хаті дочки голосять! І горло їм не заболить!

А тимчасом як в одній кімнаті весела молодість пісень співала, в другій хаті клопотлива старість раду радила.

— А яка твоя думка, паніматко? — спитав о. Хведор у жінки.— Я не думаю справляти такого бучного весілля, як наші батюшки скрізь справляють.

— А що ж ти думаєш? — спитала матушка, здивувавшись.

— Я те думаю, що не запрохуватиму гостей на весілля білетами. Попрошу о. Мойсея, та твого брата, та свата Хоцінського та й годі. Накажу молодому, щоб музик не наймав, коли то ще є за що найняти. Ти знаєш, які наші достатки, які наші засоби. Лучче дамо дочці ті гроші, ніж маємо витратить на весілля. А то наїде гостей трохи не з усього світу, і втрачайся на сотню або й на дві карбованців! Воно-таки якби дочка йшла за богослова, то не жаль було б і заходу! А цей латаний зятьок нехай пробачає.

— А хіба ж весілля справляється для зятя? Чом же не для дочки та й не для нас?

— А хто ж їй винен, коли вона не йде за богослова!

— Хто ж більше, як не отець-мати! Якби ми були багаті, не сиділи б паннами й досі наші дочки. Першу дитину видаємо, та й то не по-людській. Яке вже те весілля буде без музик? Скинеться трохи на панахиду... І дочка жалкуватиме. Скаже: випхнули батьки з хати, навіть весілля не справили.

— А хіба ж їй легше буде, як випхнемо з музиками та танцями?

— Що ж скажуть люде, гості?

— Які гості? — крикнув о. Хведор.

— А ті, що наїдуть!

— Я ж їх не проситиму!

— Наїдуть вони й самі, не прохані.

— То що ж? Воріт я не запру. А хто приїде, то й так поїде!

— Добре, їй-богу, добре! Та нас же осудять, обговорять кругом! А в нас діти, та ще й дочки! Не останню дочку видаємо заміж. Отам шість сидить.

— Еге-ге! Еге-ге! Осудять! Матері їх ковінька за це! Сім дочок, та це випадає сім весіллів. Клади по сто карбованців то й сімсот буде. А треба ж і до дочок щось прикласти! Не здобріють же вони бучними весіллями та музиками. Нехай гості дулю з'їдять, як понаїжджають. Не здивують, коли я їм дам по шклянці чаю та сяку-таку закуску. А вже там тих цукрових пірамід, тих вин шампанських... то за це нехай вибачать. Я б сам поживився таким добром, якби пак було. Дочки, правда, шкода; але «шкода, та не вигода!» — як кажуть в приказці.

— Про мою часть! — одказала жінка тихо, пересвідчена в правдивості слів свого чоловіка.

— Ти знаєш, що в нас грошей біг-ма! Коли б як одягти дочку, не випустити босою й неодягненою. А то виходе в злидні, та ще й з готовісінькими злиднями! Потім буде соломою топити, горшком воду носити та згадувати бучне весілля. Ти мені там не дуже напікай та наварюй! Я тобі на це й грошей не дам.

— Про мене! — сказала матушка, вийшовши до другої хати.

А в другій хаті панни, нічого про те не відаючи, виспівували веселих пісень, марили веселими думками про весілля, про тих паничів, що понаїжджають на весілля, про танці та музики. Кожна панна вже заздалегідь міркувала, як би вбратись до лиця і по моді, і як зачесатись, і чим за-

квітчатись, щоб заполонити серце будлі-якого богослова Тільки й мови було в їх, що перелічували гостей, паничів і панночок, котрі мали понаїжджати на весілля.

III

Перед самим весіллям, у суботу вранці, затихли весільні пісні. Панни ходили, мов неживі, поралися, як сонні. Одна насилу володала руками, прасуючи залізком сукню, друга чесала косу і спересердя рвала свій гарний волос. Навіть маленькі сестри ущухли й не щебетали, а молода сиділа невесела, поклавши руки на колінах. Всім стало відомо, що о. Хведор не звелів справляти весілля, напрохувати гостей,— всі знали, що й музик не буде. Всі надії на веселі танці пішли марно.

Одна тільки матушка частенько бігала до пекарні і крадькома шепталась з старостихою. В надвірній хаті, що стояла коло комори, вона готувала печене й варене, бо таки сподівалась багато гостей.

Коли це в хату вбіг о. Хведор. Лице його було неспокійне, його очі виявляли таку тривогу, переляк так очевидячки малювався на його обличчі, що всі в хаті ніби занімілі. Всім здалось, що в хаті або пожежа, або злодії шкоду зробили.

— Еге, в нашого дяка недавно шив Борух? — спитав він у матушки.

— Не знаю,— одказала матушка, не знаючи, до чого б тут стосувався Борух.

— Пошли наймичку до дяка спитати! та швидко! швидко! То-то я пам'ятаю, що бачив отого хирного Боруха! От тобі й на! Таки сховались ми з своїм весіллям! Таже ж він оце продзвонить на всю губернію про весілля! Бідна моя голівонько!

Прибігла наймичка і розказала, що Борух і справді шив дякові каптан оце недавнечко і поїхав того тижня десь-інде.

— Так і єсть! Ганя вже була заручена! — промовив о. Хведор.— Пропаща справа! Тепер Борух, як сорока на хвості, рознесе по всіх усюдах про весілля!

О. Хведор взявсь обома руками за голову і, замість бідкання, дрібно й весело зареготався. Заклопотане лице знов ніби вияснилось од сміху, як вияснюється надворі літом сонце після наглого дощу.

— Радійте, діти,— весілля буде! — крикнув о. Хведор до дітей.

Заворушились дочки, як пташки, завештались по хаті, прибирали й витирали. Знов разляглась пісня. Пооживали панни. А всьому тому був винен Борух.

Той Борух був «духовний» кравець; їздив по селах і шив священикам та дияконам ряси й каптани. По всьому повіті сливе він знав усіх батюшок і матушок, знав усіх попівських дітей, усіх дочок, навіть скільки котрій років. Знав він про всі хатні пльотки, де про що і про кого говорилось, переносив усе те далі, посердив не одну сім'ю з другою. Жадна газета, жадна пошта не переносила так швидко звісток з одного краю до другого, як язик Борухів. Жидівські кагали, ярмарки ставали йому замість телеграфів; широко він розкидав звістки про крайове духовенство. Всі знали Боруха, навіть годили йому, щоб часом він не наговорював чого на дочок. Зате ж і Борух не знав міри своїм витребенькам, де було шиє. Давай йому і нового горшка, і свіжих яєць, і меду, і коржів з питльованого борошна, і курчат, і молока,— так було канючить хирний Борух.

Не трудно собі тепер зміркувати веселість дочок о. Хведора. А його не дуже-то любив Борух за його глузування з жидів.

Тим часом о. Хведор, підобгавши поли каптана, тихенько сам почимчикував поза клунею, поза стіжками до старости і вирядив його до містечка за горілкою, за винами та ромом. А матушка ще частіше вештались із покоїв до кухні, частіше шепталась із титаркою, панни ще швидше заворушились по покоях. Вже й смеркло, вже й ніч настала, і другі півні заспівали, а світло не згасало в кімнаті в паннів. Там коло двох дзеркал товпились веселі дочки о. Хведора, одна одній завиваючи кучері. А тиха розмова про сусід, про паннів і паничів далеко одганяла сон од чорних очей.

Одна молода сиділа, не мовлячи й слова.

— Чого ти, Ганю, така невесела? — питали сестри.— Чи тобі молодий не до вподоби, чи тим, що сама бідна та за бідного йдеш?

— Ой, сестриці! І Ясь мені сподобавсь, а бідність, здається, вже на роду мені написана,— і дома не зазнала я розкоші. Тільки як подумаю, що я останній вечір духовна, а завтра, як звінчаюсь, я вже стану світська, то так мені стає чудно, так чудно, аж страшно! Мені здається, що я

стану або другою зовсім людиною, або поламаю віру... Всі мені змалку говорили, що я буду духовна, піду за священика.

Швидко й світло згасло; поснули панни тонким, чуйним сном, а більш того — дрімотою, пополовині з мріями. Остання заснула матушка: до півночі молилась вона перед образами, прохала в бога щастя-долі своїй першій дитині.

В неділю по обіді походжали дочки о. Хведора по хатах, повбирані в найкращий убір, який тільки знайшовся в скринях Марії Василівни. Старші панни скоса поглядали в дзеркало на свої талії, на білі та рожеві сукні, на вінки з зеленого свіжого барвінку, що краще од усяких квіток пристав до їх чорних кіс, до чорних брів. В кімнаті все було налагоджено до вбирання молодої на вінчання: біла сукня, білий вінок з троянд, букети зеленого мирту. Як рій, вилися малі сестри коло того убрання, оглядаючи його з усіх боків, неначе якесь диво.

Почали з'їжджатись прохані гості: о. Мойсей з жінкою, брат матушчин, один старенький батюшка, що просили його вінчати молодих. Швидко потім вступив у хату і пан Хоцінський з молодим. О. Мойсей убрався в нову рясу з претовстої вовняної матерії — баракану, що стояла лубом на його сухорлявій постаті, спадаючи рівними негнучкими фалдами, ніби дошками. Пан Хоцінський укрив свій живіт і груди якоюсь дорогою, але чудною матерією з лапатими квітками і трохи скинувсь на здорове ліжко, прикрите квітчастим укривалом. Господар убравсь у найширшу рясу, а молодий причепурився, мов лялька. Ніхто б в світі не подумав, що то пана писаря підписар.

Подали чай, переговорили, що треба було, і замовкли. Поввіходили панни, посідали.... Знов погомоніли трохи і знов замовкли... Вечір наближавсь, а гостей не було. Пан Хоцінський позіхав, щулився на канапі. Його очі засніталися, аж налились кров'ю. І о. Хведор позіхав і схилявся дуже часто на бік. Панни засумували та все поглядали на вікна, чи не котять гості з гори у двір. По дорозі не видко було ані конячки, ані візка. Вже панни поскривлялись, сподіваючись, що не буде ні гостей, ні музик. Молодий та молода сиділи, похнюпившись. Матушка засмутилась, що дурно тільки пекла й варила, а гостей нема. Навіть о. Хведор жалкував, що не їдуть гості тоді, коли людський звичай велить їм бути,— тоді, коли всього було наготовлено доволі, понаварювано й понасмажувано.

Аж ось наймички принесли звістку, що на Паляниківському кутку гості позаймали всі людські хати, стали в дяка, паламаря, навіть в проскурниці.

Панни загули в хаті, як бджоли, подражнені медом. Молода повеселішала. І їй хотілось вийти до вінця не одинокою, а з веселими подругами, з музиками, з проводом гостей. А молодий поглядав та поглядав на двері, неначе чогось сподівався.

Загуркотіло по дворі; собаки загавкали. Всі кинулись до вікон. З гори скотилась велика повозка і стала перед порогом, а за нею друга й третя. Повозки були повнісінькі! З їх почали вилазити панни, паничі, матушки, батюшки. Панни в'їхали в двір вже повбирані по-бальному.

Не встигли повозки од'їхати од порога, як у двір улетів здоровий старий фаетон і з розгону трохи не штурхнув дишлем у передню повозку. За фаетоном летів знов фаетон, а за ним три нетичанки, а за ними новий, гарненький фаетончик з баскими кіньми. Потім потяглась ціла валка повозок, нетичанок усякого фасону і всякої масті... Все те приїжджало й од'їжджало, даючи місце новим гостям. В повозках було повнісінько гостей,— батюшок, матушок, паннів, паничів, ляшків, навіть кільки німців з сахарні. Гості, знайомі з хазяйською сім'єю, понавозили з собою незнайомих і тут тільки перший раз знайомили їх. Деякі зовсім незнайомі приїжджали на весілля просто самі. Швидко потім все подвір'я і півгорода було заставлено повозками всякого фасону і старомодними чудними фаетонами, здоровецькими, старосвітськими, перекупленими у панів. Скрізь стояли нетичанки, шарабани, дуже чудні, схожі на коліщата скрині. Всі хати о. Хведора сповнились гістьми, що й протовпитись було трудно. Якийсь батюшка аж з другого повіту, товариш о. Хведора по семінарії, перечувши через Боруха про весілля, приїхав з цілою сім'єю. Семінаристи, їдучи до школи, звернули з дороги на весілля цілою валкою... Гостей було сила!

О. Хведор тільки стояв, розпростерши руки і приймаючи обіймання і цілування хто його знає й од кого!

— А що тепер будемо робити? — говорив о. Хведор жінці, викликавши її до комірки.— Чим будемо приймати гостей? Де візьмемо музик? Чи не наготувала ти чогось на вечерю?

— А ти наготував? — промовила матушка сердито.

О. Хведор замішався, і матушка чогось замішалась.

— Я знала, що без гостей весілля таки не обійдеться, хоч ми їх не напросювали багато. Де вже пак! Аби зачули десь весілля, приїдуть і непрохані. Хоч сердься, хоч ні, а я звеліла забити рябого бузимка, заколоти чорного кабанця та троє підсвинків, зарубати п'ять індиків, зарізати п'ятеро гусей, курей, качок...

— Хоч сердься, хоч ні,— а я купив десяток відер горілки, вин, рому...

— А на нечистого ж ти накупив тієї горілки такого багато? — крикнула матушка.— Хто її вип'є?

— А я, коли гості не доп'ють! Добре, бач, що весілля трапилось... Але навіщо ти збавила назимка, не спитавши в господаря? Адже ж з його був би через кільки років гарний віл!

— Бо я знала, що гостей треба приймати! Не останню дочку видаємо.

— Отак же само і я знав, що не останню дочку видаємо, та й вгилив ціле барило горілки, щоб не сором було перед гістьми. Не доп'ють гості, то буде моя частка. Не з'їдять гості назимка, про мене — доїдай собі і назимка, ха-ха-ха!

Коли тут несподівано музики вдарили якогось дуже веселого марша на привітання.

— От тобі й музики є! — промовив о. Хведор.— Зятьок таки попіклувався музиками. Мабуть, заставив десь в жида останню сіртучину. Не хотів я справляти бундючного весілля, а воно-таки само справилось! ха-ха-ха! Ходімо ж та погуляймо! Біс там бери і твого бузимка, і твоїх індиків! Час виряджати дітей до церкви.

Молода вже вбралась до вінця. Вся в білому, вона була прехороше убрана та гарна, як біла лелія. Нова сукня стиснула її повне, викохане тіло. Густий серпанок, спускаючись трохи не до долу, закрив її повний стан, не перетягнутий, не змучений давлячими корсетами. Між усіма паннами найкраща була молода. Як зірниця з зіроньками увечері зійшла, так молода, убрана до вінця, з подругами вийшла; як гарний місяць на підповні на синьому небі, такий гарний був Ясь між усіма паничами. Його лице, біле, делікатне, з червоними устами, аж ніби дихало щастям.

— Гарний твій зять, хоч і не дуже чиновний,— говорили батюшки о. Хведорові.

Музики заграли жалібну українську думку, ту думку, що може зворушити найтвердіше серце, захмарити найве-

селіше чоло і навіяти згадування про страту якогось щастя, якогось добра... Під грання музик молоді посувались ік столові, де їх ждали батьки з образами. Поважна година, смутний голос музик зігнали звичайну веселість з лиця о. Хведора і наддали його голосові жалібний тон. Матушка залилась слізьми; а за нею молода, за молодою всі сестри. Смуток молодої звернув увагу всіх гостей. Жадне прохання близьких приятельок не вгамувало її сліз. Дами почали шептатись. Всім здалось, що її присилувано йти заміж; всі знали о. Хведора, як не дуже-таки м'якого батька.

— Чого ви так плачете, Анно Хведоровно? — питали її подруги.

— Як же мені не плакати, коли як гляну кругом, усі тутечки духовні, всі духовні, одна я одрізнена од усіх, як скибка,— мов чужа.

Музики згодом вдарили веселого марша. Молоді сіли на повозку. Вже стемніло надворі, як поїзд рушив до церкви. Свіжий вітрець швидко обсушив сльози молодої, а ясні зорі розвеселили її очі, звернуті на прехороше лице молодого, на його чорні кучері. Глянулись вони — і молоде серце молодої швидко втихомирилось. Не гіркі то сльози молодої! то не пекучі сльози, що висихають од погляду милих очей, од щирого кохання!

Вернулись з вінчання; як слід по звичаю, випили за здоров'я молодих, потім напились чаю. Музики весело награвали до танців. В невеликих кімнатах було тісно й душно од великого натовпу гостей. Боярин насилу розіпхав гурт, щоб серед хати поставити молодих до першої кадрилі. Всім паничам хотілось танцювати, аж жижки трусились. Вся молодіж пішла заразом у танець.

Але все крутилось, вертілось трохи не на одному місці, штовхало одне одного ліктями, спинами, наступало на ноги. Вже було розідрано кільки суконь на паннах, вже не одна гірлянда на голові потерлась на потерть — як хтось покликав музик у велику надвірню хату. За музиками посипались всі паничі, молоді матушки, котрим ще не одпала охота до танців.

На подвір'ї о. Хведора стояла опрічня надвірня проста, здорова хата для челяді. Зимою там сиділи наймити, а влітку заганяли в присінок качки та гуси. Не гадаючи за весілля, о. Хведор і забув про неї. Зате ж не забули про неї його дочки та жінка. Там матушка готувала крадькома забитого бузимка та кабанця. Панни заслонили опонами

та килимами піч, вимазали, вичистили хату, причепурили й прибрали, чисто обвішали стіни й вікна кругом гірляндами та вінками з дубового листу, з зеленого моху і з огороднього зілля, гвоздиків, та чорнобривців, та ласкавців, ще не поморожених досвітніми холодами. По кутках і на печі вони поставили зелені соснові гільця, уквітчали їх калиною, чорнобривцями, пучками зернистих дорідних колосків вівса. Коло сосен понаставляли вазони олеандрів і інших хатніх квіток. Навіть на стелі якось приметикували причепити до сволоків гірлянди! То була найвеселіша робота в паннів перед весіллям; робили вони її крадькома, потай од батька, позаслонявши вікна од двору.

Освічена веселим світом, біла, просторна хата з повбираними стінами, з лавками навкруги, позастелюваними нерозрізаними рушниками, привітно прийняла в себе гостей. Музики сіли за опонами коло печі; а двоє малих музик з великими басами витеребились аж на піч під саму стелю. Швидко потім задрижали шибки в вікнах, застугоніла хата од танців. Сповнились надії й мрії дочок о. Хведора! Переважила весела молодіж, пішла марно лиха рада клопотливої старості!

— Де ж оце у вражого сина ділись музики та танці? — спитав о. Хведор, не чуючи в третій кімнаті гаму й стукання закаблуками.

— Пішли в надвірню хату,— одказав йому хтось.— Там грають і танцюють.

— В курятнику! — крикнув о. Хведор.— Ха-ха-ха! Мої кури ще зроду не гуляли на весіллі! Нехай же таки побачать весілля! А ходім, панотці, що там за диво діється в курятнику! Бігай, паничу, возвісти там, що, мов, старі йдуть танцювати! — крикнув він до якогось панича.— Мерщій бігцем!

Хлопець побіг, а за ним рушили батюшки і старі матушки.

— Матушки! — крикнув о. Хведор,— беріть же мене під руки! Хіба ж я не архієрей на весіллі в своєї дочки!

О. Хведор насторочив руки. Дві немолоді матушки в хустках на головах, веселі та жартовливі, вхопили о. Хведора попід руки і повели через двір. Деякі батюшки вели перезву, несучи попереду в руках свічки. Якийсь диякон, що з ним о. Хведор цілісінький вечір перекидався жартами, вхопив його рясу ззаду і поніс довгі фалди в руках. Позаду висипали всі старі матушки, всі батюшки, все, що

зосталося в покоях, навіть наймити йшли слідком і поразявляли роти, дивлячись на ту церемонію.

Темної ночі йшла та ніби перезва по дворі, тихо гомонячи. Всі паничі, побачивши жарт, стали рядками, неначе москалі, і крикнули «ура!» Музики заграли веселої метелиці, знаючи звичай старих. О. Хведор, з розставленими руками, з головою, закинутою назад, всунувся з перезвою в хату.

В одчинені настіж двері полився з хати хвилями світ на темний двір. Білі веселі стіни, білі сукні на паннах, зелені гірлянди та гільця наддавали тому курятникові такий панський, незвичайний вид, якийсь празниковий, що о. Хведор і справді аж здивувався. Повна веселих молодих гостей, з свіжими молодими видами, повна зеленого зілля й гілець — та хата здавалась багато кращою од усіх покоїв о. Хведора.

О. Хведор вступив в хату гордо й поважно, по-архієрейськи, зирнув очима і не втерпів: зараз зареготавсь. Поважність не держалась на його веселому виду, у веселих очах і спливала, як вода.

— Отак-так дочки о. Хведора! — промовив він,— хазяйки, нігде правди діти. Я думав, що вони, заслонивши віконця од людського ока, цибульку перебирають або буряки скромадять та весільних пісень співають. А вони витурлили моїх качок та курей...

— Дивись, брате, куди твої дочки позаганяли качки та кури,— промовила весела матушка, близька родичка його.

Вона одхилила ширму, а потім, присівши коло припічка, одслонила заслонку і посвітила в піч. О. Хведор так химерно присів коло припічка, передражнюючи свою родичку, що всі в хаті покотились од сміху.

В печі в ринках та мисках покотом лежала посмажена цілісінька зграя курей, качок, індиків, гусей...

Знов усі засміялись голосно. Музики вдарили метелицю. Старі матушки порозганяли паничів і розпочали метелицю. А о. Хведор, ухопившись за голову, вертівся в крузі та промовляв: «Ой, бузимки мої, кабанці, підсвинки, гуси, індики!!!»

— А барило горілки, а піввідра рому? — одказувала Марія Василівна, перекручуючись у метелиці.

Вже свінуло, вже й ніч минула, а танці не переставали, поки сам о. Хведор не порозганяв, жартуючи, паннів і паничів спати.

Другого дня, з півдня до вечора й до пізньої ночі — знов музики й танці! Нагулялися вволю дочки о. Хведора. Було про що згадувати на довгий час!

Недовго Серединський був писарем на економії. Після весілля зараз пан Хоцінський підставив стільчика старому економові на другій половині Нестеринець, що належалась до другого дідича. Серединський став економом і недалеко завіз свою молоду жінку.

IV

В перше літо після весілля, одного літнього дня, перед обідом, сиділа Ганя перед столом проти вікна і чесала косу перед дзеркалом.

Передобідяний час — то був задля неї вільний час. Вона вже впоралась, поприбирала в хатах, наварила й напекла і почала вбиратись, дожидаючи чоловіка обідати. Немолода сільська панія за вбиранням богу молиться або наймичок лає, а молода веселенькі думи думає.

«Чи щаслива я тепер за своїм чоловіком? — думала Ганя,— чи плакати мені на свою долю, чи сміятись до неї? Чи нарікати мені, чи дякувати своєму таланові? Казала мені мати перед весіллям, плачучи: «Не йди, доню, за його заміж! Лучче б я тебе під шум пустила, ніж мала отак видавати!» Помилилась моя мати, що не згоджувалась за милого заміж дати. Чи щаслива я з своїм милим?»

Обернула Ганя голову і зирнула допитливим оком по хатах, держачи в руках розплетену косу.

Кімнати були такі, як звичайно бувають на економіях. Дві кімнати були чималі, а одна була маленька. Через сіни була пекарня з комірчиною. Дім був не новий, але чисто вимазаний білою глиною, з новим непожолобленим, як буває на економіях, сосновим помостом, дуже чисто вишуруваним та вимитим. В покоях було просто й убого. О. Хведор не спромігся наділити свою дочку багатим приданим. В одній кімнаті стояло широке ліжко з подушками, а на стіні за ліжком висів не дуже новий килим домашньої роботи з червоними та зеленими квітками, невідомими в натуральній історії. Коло стіни стояла старосвітська скриня на коліщатах, обкована залізом, вся в червоних квітках по зеленому полі. А в першій кімнаті, що була ніби світлицею, стояла проста канапа з спинкою, прикрита килимом. Тільки шість нових стільців, покритих

світло-синьою матерією, веселили чисту хату з білими, як сніг, стінами, з великими, чистими вікнами, і наддавали горниці вигляд ніби панський.

Огляділа Ганя кімнати і зрівняла їх з батьківськими. Небагато кращий убір був і в кімнатах батьківських. Правда, в її думці майнув, як картина, гарний дім, як от вона бачила в панів, багатих священиків або про який читала в книжках. Уявилася їй, ніби намальована на картині, гарненька, м'яка мебіль, покрита рожевою свіжою матерією, а по стінах і по підлозі гарненькі килими з трояндами та гвоздиками; уявилося їй навіть велике дзеркало в золотих рамах, де її було видко всю — молоду та гарну. Майнули перед очима великі картини на стінах в золотих рамах, гарні завіси на вікнах... Швидко опам'яталась вона, аж засміялась сама з себе, що її думки шугнули так далеко. Не зросла вона в розкоші. Мрії про такі розкішні кімнати здались їй пустими.

«Роблю я й тепер, як і в батька робила,— пішла далі її думка,— та тепер працюю і для себе, і для свого милого. Задля його мені й робота не важка. Мені здається, що й та страва не буде йому смачна, що не я готувала своїми руками; і той поживок, і навіть той хліб не буде смачний, що не я своїми руками вчиняла, постіль буде тверда, що послана іншими руками. Робота мені не страшна».

А тим часом глянула вона на свої руки. Од ліктя було тіло біле, як папір, а пальці зчорніли, поморщились, пошерхли, щиколотки стали горохуваті. Якій молодій панії не схочеться білих м'яких рук, та ще тоді, як їх цілують гарячі рум'яні уста милого!

І знов неначе їй хтось показав на картині: сидить вона, як багата панія, убрана в багатий убір. Перед нею чудовий туалет в золоті та сріблі. В дзеркалі світиться, як повна троянда, її повне лице. В пекарні стукотять ножі,— кухарі обід готують. Лакей підносить їй снідання й чай. Слуг у покоях багато. Вони пораються і прибирають, а вона сидить та тільки порядкує. Вона не встає рано з теплої постелі, спить досхочу...

«Ні, робота мені не страшна! Не звикла я до ліношів. Я б і не всиділа без роботи і навіть світом нудила б, хоч би в мене було і три наймички.

Не зазнала я в батька розкоші; я зросла, ввесь вік панянський звікувала небагатою. Більше я працювала, ніж

гуляла. Невесело промайнув мій вік дівочий. Нічого мені парікати на свою долю; не гірше мені — й не краще мені».

Веселий промінь літнього сонця, зелена вишня, що заглядала гіллям в вікно, біле свіже лице, чорні брови її, що виглядали до неї з дзеркала — все те викликало веселі мрії, веселі думи. Вчулись їй, мов принесені вітром на променях сонця з зеленого саду, веселі музики, пісні; майнули перед нею танці, смішки, жарти, повна хата веселих гостей, хата висока, освічена і убрана квітками; потім майнули перед нею коні, баскі, високі, прудкі, з крутими шиями, як у лебедів; фаетон критий, а в фаетоні сидить вона поруч з милим, вертаючись, при зорях, полями та лугами додому з гостей.

Ганя кинула оком в вікно. На дворі проти самісінького вікна стирчав трохи не драбинчастий «богуславський» візок, простий, в одноконку, з голоблями. Подертий старий лубок, котрим був обшитий візок, висів, неначе подерті шматки старої одежі. На візку в розкинутому сіні греблись кури, неначе в кублі. Сіно повстромлювалось в дірки. Ряба здорова свиня, зіпнувшись на візок передніми ракотицями, всунула голову в сіно, шукаючи поживку, тільки довгі вуха її теліпались.

«Не знати мені розкоші»,— думала вона далі, заглядаючи в огород.

А там друга, сива свиня, прудка, як хорт, поралась коло картоплі, вивертала один кущ, хапала картоплину і зараз кидалась до другого хапком, користуючись часом. Наймички не було дома. Ганя вхопила кочергу, взяла пасмо недочесаної коси в рот і полетіла прожогом на огород і таки добре засапалась, поки вигнала свиню з огорода.

— Отаке щастя було і в батька! — промовила сама до себе Ганя, вертаючись у хату і дочісуючи косу.

Причесалась Ганя, наділа простеньку буденну сукню і оглядала себе в дзеркалі. Заткнула вона за косу червону макову квітку і викинула потім.

— Ні! лучче я зав'яжуся хусткою попросту, як позавчора. Він же мене звав в жарти чудовою молодичкою!

Ганя вийняла з скрині здорову перську хустку, ще материнську, по білому полі з червоними, як жар, квітками й торочками, і недбало завертіла голову. Білий шовк чудово пристав до чорних брів, до чорних очей, до рум'яного ли-

ця. Червоні торочки, що спадали аж на білу шию, не перемогли червоних, як калина, губів.

Сміючись до себе в дзеркало, вона наділа на шию товсте різане добре намисто. П'ять разків червоного намиста чудово приставали їй до лиця.

— Любить мене чоловік, та й є за що!.. Не зазнала я розкоші, зате ж зазнала кохання. Коли б же швидше йшов милий обідати зо мною!

Немає там справдішнього горя, де панує щира, гаряча, за все надаряюча, щастям наділяюча любов!..

Пішла Ганя виглядати чоловіка, вийшла в сад і сад собою закрасила, по садочку походжала, а очима на веселий яр раз у раз поглядала.

А яр той був глибокий і не дуже широкий, увесь зелений, веселий, як рай. Одним кінцем він простягався до села, де на взгір'ї було видко веселі білі хати в садочках, де блищав проти сонця великий став з двома млинами, з високими вербами коло греблі. З-за гори виглядала церква трьома верхами, трьома хрестами. Другим кінцем яр йшов між горами далеко-далеко, доки не зустрівся з високою крутою горою, укритою до самого верху старим зеленим лісом, розійшовся перед нею на два боки двома рукавами знов поміж горами, обминаючи під самою горою чималий ставок, світлий, як око. Кругла, мов шпиль, гора, обквітчана лісом, мочила зелений поділ свого убрання в самім ставочку, а другий такий самий шпиль, одкинутий в тихій воді, висів униз, у синю глибоку безодню, звісивши зелене верхів'я столітніх дубів та лип. Вздовж по яру блищала смужечка синьої води між осокою. Попід горами були кринички — жолобки або плетянки при самій землі, під зеленими вербами. На однім узгір'ї того яру стояла економія, вся в зеленому саду, розстеленому по косогорі. По другий бік яру, на горі, між зеленими житами, стояла скарбова клуня, кошари і довгі, зчорнілі од дощу, скирти хліба.

Не на шпиль погляда Ганя, не на три верхи сільської церкви, що ніби плавали в легкім тумані проти сонця: поглядала вона на сірі верхи току, на чорно-жовті стіжки. Там коло робітників був її Ясь; звідтіль її око звикло стрічати милого.

Вже вона і по саду нагулялась, і квіток нарвала, та все на гору поглядала, а милого немає. Вже й квітки прив'яли

в руках, сонечко з півдня звернуло, а милого немає. Вже Ганя втомилась, милого виглядаючи, а милого немає!

«Боже ж мій! що це з ним трапилось! Де це він забарився?» Засумувала Ганя за чоловіком, неначе він десь поїхав у далеку сторону, неначе він десь блукав по безкрайньому степу, на безбережнім морі.

«Може, він поїхав до козаків-лісовиків, може, заблудив де в лісі, а там усякого звіра; а там же вовки і вдень нападають!»

Засмутилась молода Ганя, опустила руки. Пов'ялі квітки посипались з руки по траві.

«І страва перепріє та перестоїть в печі,— думала вона.— Лихо йому з чужою роботою! За нею і шматка хліба не з'їсть саме в час».

Од скарбового току летіли з гори три найменші сестри Ганині, як три ластівочки.

— Ясь обідає в нас,— крикнула здалека одна щебетуха,— і казав, щоб ти сама обідала і не сподівалась його швидко, бо в нас гості.

«Не прийшов обідати...— говорить їй думка.— Може, я йому чим не догодила, може, недобре обідати варила, не приголубила його коли...»

— Ясь виїв аж дві тарілки борщу, а мама сміються та кажуть: мабуть, тебе жінка держить на голодному столі,— говорила далі щебетуха.

Знов задумалась Ганя, аж червоні торочки з голови звісились на щоки.

Сіла вона сама обідати. Страва в рот не йде; їсть вона знехотя.

— З ким же він там говорить? — спитала Ганя.— Може, розмовляє з гістьми, з якимись паннами?

— Зо всіма говорить, а зо мною найбільше. Він мені казав, що нема й в світі кращої од мене; що в мене брови, як шнурочок, оченята, як терночок, і поцілував мене, та так поколов мене вусами! бо в його вуси, як щетина...

І сама сестра побігла до дзеркала, роздивлялась на свої бровенята, лизала пальці і пригладжувала ними свої косенята.

Не стільки їла обід Ганя, скільки її сестри. Довго ще вони щебетали, забавляючись нарваними квітками та ляльками, а Ганя сиділа коло вікна та все поглядала на яр, на тік, на гору, чи не йшов її милий.

Вже сонечко спускалося над гай, як вернувся додому Ясь і застав Ганю засмучену коло вікна.

— Оце, як же я засидівся в батька! — промовив Ясь.— Приїхав о. Мойсей з жінкою, а я й забалакався з ними. А ти, серце, сама тут обідала? Вибачай мені, моя люба!

Лице її знов засвітилось, повеселішало.

— Червона ти калина в лузі, а не молодичка в хустці та в червонім намисті! — промовив Ясь, обнімаючи її.

— А я тебе ждала, в вікна виглядала! протоптала в саду стежку, по саду ходячи. Не кидай мене саму. Обід той мені несмачний, і день той невеселий, як тебе дома немає!

— Не тужи, Ганю! Якби воля моя, сидів би коло тебе і не оступався, та запроданий час мій!

Посідали вони рядочком на канапі. Ясь взяв її за руку.

— Почорніла твоя рука од роботи, серце Ганю! Жаль мені тебе, що ти робиш задля мене, як наймичка. Достатки та засоби наші невеликі. Не треба було б тобі йти за мене заміж!

— Рука моя почорніла, для тебе роблячи. А глянь он на себе, як ти запалився, для мене працюючи на полі!

— Ти, Ганю, молода. Невесело тобі самій літа молоді марно проживати на цім яру. Тобі треба веселих гостей, веселого товариства, музик, танців. Еге? А я небагатий: не зможу достачити цього та розважити твою молодість. Шкода мені тебе! Робота одриває повсякчас мене од дому, од тебе, гонить мене з господи.

— Цить вже! годі! — промовила Ганя, затуляючи своєю рукою його рот.— Ти оце передумуєш мої власні думки недавні.

— Що ж ти думала?

— Думала я багато і дійшла до такого кінця, що я щаслива і дуже щаслива, бо я люблю тебе, а ти любиш мене. Чого ж нам більше треба?

— Ходімо, Ганю, на яр та погуляймо. Ждала ти мене довго... Не піду ж я зате сьогодні до скарбу, щоб ти не нудилась.

Пішли вони через садок вздовж по яру, побравшись попід руки. Густа, неспашена трава плуталася під ногами, як найгустіше руно.

Вечір надійшов тихий та ясний. Яр увесь світився зеленою травою проти сонця, що пронизувало косим про-

мінням лист трави і подорожника. Ганя і Ясь йшли й мовчали. Краса місця ніби одібрала од їх думи і розмову.

— Знаєш що, Ганю?

— А що?

— Поробимо, попрацюємо, доки молоді, а там, бог дасть, забагатіємо, зберемо грошенят, візьмемо посесію або купимо десь поблизу хутір. Будемо якось хитрувати та мудрувати і таки добудемо того щастя. Адже ж люди з бідних поставали багатими. Раяли мені люде, щоб я брав тебе, коли хочу мати добру хазяйку. От я і взяв тебе; і щасливий кругом, тільки шкода мені твоїх білих рук.

— Годі вже, Ясю, з тими руками! Було брати будліяку польку, коли заманулось тобі дуже білих рук.

Білі руки, певно, не принесли б мені стільки щастя... А коли зберемо трохи грошенят, тоді матимемо більше слуг. Тоді я посаджу тебе в убраній світлиці, одягну тебе в шовк та оксамит, не дам тобі взятись і за холодну воду, накличу веселих гостей, даватиму по наших достатках вечорки та бали з музиками, щоб тебе тішили гості молоді, щоб тобі ніколи було і нудитись. А настане зима, загляднемо і в Київ, накупимо всякого добра...

— Коли б ти знав, таке саме мені верзлось оце недавно, вранці, як я чесала косу. А знаєш, що розвіяло всі мої веселі мрії?

— А що, моє серце?

— Сива свиня! Насилу вигнала з огороду. Скаче через тин, як собака. Завтра загадаю людям стриножити.

— Кинь, серце, той клопіт хоч на цей час! Боже, боже! як би то нам удвох завоювати те щастя?

— Мабуть, ми будемо тільки думкою багатіти. Чи ми ж не щасливі тепер? Чи слід же нам нарікати на свою долю? Наша робота не геть-то важка. А чи мало ж на світі людей, що позавидували б нам?

— Хіба одні мужики позавидують,— одказав Ясь.— А чому вже мужик не позавидує?

— Хіба ж мужики не люде? Дасть біг лучче,— буде лучче; але й тепер непогано...

Повернула молода пара коло ставочка і пішла далі яром, поміж горами та горбами, укритими гаєм. Знов вони обоє замовкли. Невимовна краса того місця одібрала в їх думи й розмову.

Дивні українські яри гайові між невисокими та крутими горами та шпилями, між дубовими та грабовими гая-

ми, що розкішно поросли на крутих покатах та ребрах, на вершках гір та шпилів! Ще недавніми часами йшли тими ярами стави за ставами. А ліс, не спиняючись ворожою людською рукою, обсіяв, обсадив деревом усі гори й неглибокі долини. Тепер ті веселі ставочки, знать, уплили в якусь кращу сторону! На їх місці поросла тонка, як нитки, густа, як повісмо, зелена трава, услала яри і долини, мов килимами. Колись у веселі ставки заглядали з гір столітні дуби та граби, свідки слави козацької, а тепер їх унучата обступили рівною межею ті зелені яри. А більш того, що панська сокира без жалю облупила, обголила милі гори нашої України. І більш там тепер стирчить їжаком малорослa ліщина, колючі будяки, як волосся на сирітській миршавій голові, обскублене руками мачухи. Сохнуть наші яри, висихає наша вода, горять од сонця наші гори, гадиною висисає останню силу нашої землі наш ворог, без сліду їдять панські сахарні нашу благодать, наші «зелені діброви», наші «темні луги», що так любо виспівано їх у піснях.

Ідеш ярами, ніби чудовими покоями. Чи є ж в світі покої, кращі од тих ярів? Під ногами стелеться зелений трав'яний килим; по обидва боки йдуть стінами гори з зеленим деревом. На шпилях стоять дуби зубчастою стіною, розіславши міцне гілля з міцним листом по синьому небі. Над головою стеля з глибокого, безоднього неба, синього, аж темного. А по тій стелі не мальовані, а живі птиці перелітають з гори на гору: то ряба горлиця, то сивий припотень, то синя сиворакша; то перенизують небо низкою дикі качки, дрібно тріпаючи гострими крильцями, то пересунеться важкий бусел, простягнувши назад свої довгі, як ломаки, ноги.

В тихих закутках стоять там пасіки, гудуть там бджоли, пахне свіжим медом, гайовими квітками, свіжою травою, грибами. З дерева на дерево перескакують білочки. Сидить там пасічник з білою бородою, в білій сорочці, цюкає сокирою або дибає старечою ступою попід гаєм з тиквою по воду до копанки. І стежок там не протоптала людська нога. І тиша там, як в небі, як між зорями, не мертва, хатня тиша, а повна поваги, урочиста тиша спочиваючої натури. Тільки часом жалібно йде по гаю туркотання горлиці, проноситься луною по кільки разів цюкання сокири пасічника.

Не дивлячись на сонце, не лічачи години, йшла моло-

да пара довгим зеленим яром, що гадюкою вився поміж горами то направо, то наліво, то звивавсь на всі чотири боки світу. Яр кінчався узірем між двома шпилями. На самому узірі між осокою блищала вода, а вище трохи під кущами ліски та калини, мов управлена в зелені рамця, блищала криничка в траві, обплетена лозою. Вода стояла чиста, як сльоза. Все дно, всі піщинки на дні було видко через воду. Вода була погожа, холодна. Як нап'єшся, то аж поздоровшаєш.

— Втомилась я, хочу пити,— промовила Ганя.

— Ходім до кринички.

Поки Ясь шукав широкого, як сито, лопухового листу, щоб зачерпнути ним води, Ганя припала лицем до води, ставши навколішки і обпершись руками об землю. В криниці, наче в дзеркалі, між синім знадвірнім небом і синьою безоднею, з'явилось її свіже лице, її біла хустка, а червоні уста з води впилися в її червоні уста і цілували її довго, аж доки вона напилась води. Червоні торочки шовкової хустки полягли на кришталеву воду і, легесенькі, навіть не ввігнули води під собою.

— Втомилась я. Сядьмо на час під липою на взгір'ї та одпочиньмо.

Сіли вони й замовкли. Почалась вечірня тиша в небі чистому, на землі, в гаю. Дерево стояло, ніби кам'яне. Сонце зайшло за одну гору. По яру полягла густа тінь. Дно ярів зробилось темно-зеленим. А зверху на дубах та на липах тихо світило сонце, розкинувши своє червонувате проміння по гіллі. Тільки десь далеко в гаю стукало калатайло на шиї ватажка вола, а потім десь у полі заревла корова, нудячись за телям.

— Щаслива я з тобою, Ясю, отутечки на економії. Як хороше в цьому яру! Я б рада тут і вік вікувати.

— А як ось через тиждень поїдемо до Хоцінського на бал, де в великих покоях горітимуть по стінах свічки та лампи, де блищатимуть дзеркала, де танцюватимуть молоді паничі та панни... Що скажеш тоді, Ганю? Га?

— Дивись лиш, яка ондечки картина! В ставку блищить червоне небо, і знадвору горить червоне небо. І надворі шпиль, і в воді — шпиль, перекинутий догори, неначе зелений пучок квіток. А коло ставка стоять лози, зеленіють коноплі, а за коноплями знов червона вода, ніби вогонь горить... Байдуже мені про панські будинки; тут би я і вік звікувала. Вряди-годи тільки поїхала б до міста, щоб

на людей надивитись, яка нова мода, як люде ходять, як убираються...

— Гарно й тут на яру, а ще краще між людьми, та ще багатими; а ще краще в багатому, великому домові, де все блищить і сяє, як сонце на цьому яру.

Знялись вони з місця і вертались яром додому. Сонце вже згасало, яр темнішав, ставок вкрила чорна тінь берегами, тільки середина блищала темним цвітом. Як наблизились до ставка, з осоки схопилось дві качки, тріпаючи крильцями, і сховались за шпилем. Скрізь було тихо й ніби порожньо. Всяка жива душа з гаю, з поля пішла до села або прилягла на спочинок під зорями.

Дома наймичка вже наготувала їм вечерю. Після вечері підлестився до їх мовчки сон, той сон сільський, міцний, що й не сниться чоловікові нічого, бо він обійме тебе всього, мов мати дитину, та й не випустить, доки гаразд не відпочинеш і од роботи, і од усякого клопоту, і од усякого горя і щастя.

V

Через кільки місяців Ганя сиділа коло вікна і колихала сина, в простій колисці, причепленій до стелі на вервечках, поглядаючи на яр. А менші сестри по черзі жили в Гані і помагали їй де в чому у роботі, доглядаючи дитини. Через рік пан Хоцінський вже сповнив своє слово, знайшов Ясеві краще місце в недалекому селі. Попрощалася Ганя з своїм рідним селом, зеленим яром, ставом, розпрощувалася, плачучи, з матір'ю, з сестрами. Неначе виїжджала за синє море, так плакала вона. Кому пак не жаль того місця, де хто родився і зріс, де жили батьки і діди? Ясеві було байдуже. Ніби не рідною землею була йому наша Україна!

— Ой боже мій, боже мій! — перекривляв о. Хведор дочку й жінку, затягаючи жалібним голосом, на зразець жіночого голосіння.— Куди ж це я виїжджаю так далеко на чужу сторононьку, аж у Кушнірівку! за п'ятнадцять з половиною верстов. Так далеко, що звідсіль і не видко!

— Господи! що ти за людина! — промовила з серцем матушка.— І дитини йому не жаль! Оддав дочку, як з хати випхнув, ще й сміється! Буде отак, безщасна, цілий вік тинятись та тягатись з економії на економію, не надбає

добра, ні птиці, ні худоби. А що тієї шкоди! А скільки перетовчеться посуду! Хвалити бога, коли ще трапиться добре місце; а як же сидітимуть на бурку!

Марія Василівна заплакала, а о. Хведор передражнював її, хлипаючи: «Ой боже ж мій, боже! Коли тобі, Ганю, буде нудота за Нестеринцями, то вилізь на вербу на вершечок та й подивись на Нестеринці, бо звідтіль буде видко їх».

Переїхав Серединський в Кушнірівку. Місце було трохи краще. Вже Ганя купила гарненьку канапу, справила гарну одежу, найняла няньку, держала корову, мала доволі молока й сиру і була щаслива по-своєму, не нарікала на свій талан. Понудьгувала трохи за домом, та й перестала. За господарством, за дитиною, за любим чоловіком і нудьгувати було ніколи. Жили Серединські не багато і не дуже вбого.

Пан Хоцінський частенько приїжджав в гості до Серединських, став їм великим приятелем, запрохував до себе в гості. Хоча він був і удівець, одначе ж любив закликати до себе веселих гостей, а найбільше молодих дам, і навіть справляв бали. Серед польських гостей Ганя і собі мусила промовляти потрохи по-польській. Всі польки без сорому хвалили її в вічі за те, що вона так чудово говорить по-польській, хоча вона насилу, велику силу змогла зліпити докупи кільки польських словець. А Ясь, невважаючи на те, що вже говів до нашої церкви, в домі Хоцінського знов став поляком, говорив по-польській. Хоцінський помагав Серединським, навіть годив, коли в чому була в їх недостача. Ганя дякувала йому, хвалила перед усіма його добрість, а все-таки було здвигне не раз плечима, не вгадуючи, чого він аж надто вже добрий та прихильний до їх, як батько!

Серединський не лінувався, піклувавсь, пильнував коло панського скарбу. Пан йому дякував за добрі порядки. Перепадала Серединському не одна зайва копійка. Пішла добра чутка про економа Серединського по всій околиці, як про хазяйновиту й здатну людину.

Одного разу влітку пан Хоцінський приїхав до Серединських в гості. Тільки що він переступив поріг, Ганя зараз постерегла на його лиці незвичайну веселість. Його сірі очі блищали сміхом, губи сміялись, ноги якось швидше й проворніше переступали поріг. Здавалося, неначе поруч із ним вступало в хату саме щастя, ведене його власною рукою.

— Добру оце звістку несу в вашу хату, Ганно Хведоровно! — промовив він, підступаючи до неї і цілуючи її в руку.— Я вгадував, що ви будете щасливі за Ясем. На моє й вийшло...

Ганя одразу замовкла й охолола: серце в неї якось чудно заколотилось, мов щось недобре віщувало. Тим часом вона ніби і зраділа, що панство таки наближалось до неї.

— Поздоровляю вас управительшою маєтності князя з Кам'яного!

Тут саме одчинились двері. В хату ввійшов Ясь. Хто б тепер пізнав Яся з тими дитячими ласкавими очима, з боязкою несміливою ходою! Несподіване, негадане щастя вже підняло його голову на плечах, звело докупи брови, надуло йому губи, наче витягло зріст. Ясь вступив до хати вже паном, гордо й поважно, без ознаки жадної тривоги, жадного зворушення на лиці, неначе він досягнув тільки того, що до його по праву й належалось. Він вже перечув випадком ще передніше про це, але мовчав і не сказав про це жінці, ще не певний в тому, чи дістане те місце.

Пан Хоцінський аж побіг йому назустріч, ухопив його, обнімаючи, і цілуючи, і поздоровляючи з новим місцем, з новою долею.

— Ну, Ганю! — промовив Ясь,— кидай тепер свої яри зелені, свої коноплі, гуси та кури! Рушаймо до Кам'яного. А за все те подякуймо панові Хоцінському, моєму названому батькові, за його добру рекомендацію перед князем.

Ясь знов обняв Хоцінського і поцілувався з ним тричі,— одначе не в губи, а по-польській: тикаючи губами на повітря проз щоки, а потім поцілував Хоцінського в плече і нижче плеча в рукав.

Пішла весела розмова за самоваром. Всі троє були веселі. Пан Хоцінський розказував про маєтності князя, про його багаті економії, про цілі череди волів, коней, про корисний уряд управителя. Розказував він Гані про той будинок, де вони будуть жити, про високі багаті покої з великими вікнами, з дорогою обставою, про багаті, родючі поля та садки, звідкіль можна загрібати гроші лопатою. А найбільше розводився Хоцінський про князя, про те, який в його золотоверхий палац, які в тому палаці покої, зали з мармуровим помостом, які кругом палацу розкішні парки, садки, квітники, оранжереї...

Ясь слухав і очей не зводив з лиця Хоцінського, не-

наче вперше на віку чув про такі дива. Не раз і не два Серединський марив про панську розкіш, про якесь краще життя. Не раз і не два Ясь до півночі не стуляв очей після розмови Хоцінського про те, що Ясь веде свій рід од панського польського коліна, що в йому плине кров шляхетська, польська, а не мужицька — українська, що його діди й прадіди були заможні, були панами й католиками, мали поля, села, людей. Звичайно, як поляк, Хоцінський любив дечого багато і прибільшити, прикинути зайве, маючи на думці піднести вгору, піддержати нижчу польську шляхту, що вже переходила на українську національність й віру.

Хоцінський своїм підмальованим оповіданням про минувшість Ясевого роду розбуркав у йому гордість своїм родом, пишання своїм панством, ту гордість, те пишання, що лежить в самому дні лядської шляхетської натури, плине в зливку з його кров'ю. Не бог зна яке минувше було у Серединського; одже доволі було навіть одного слова «пан», щоб розбуркати й розворушити в його серці позичену польщизну, бо він був з українського роду.

Ганя сиділа, мов у чаду. Неначе які чари розливали вони вдвох коло неї. Слухала вона їх розмову і не йняла віри своєму негаданому щастю. Згадала вона, що колись ще маленькою їздила з батьком на ярмарок у Кам'яне. Згадала вона про те Кам'яне, як про чудовий сон, що снився та не зостався в пам'яті, і тільки якісь невиразні місця, якесь пишне забудування, якісь гарні, але неясні обличчя носяться перед очима, ніби виткані з тонкого туману. А як силкуєшся їх впіймати, на їх роздивитись, то вони ще далі одлітають, та все манять своїм гаразд не окраєним, не омежованим видом. Мріло Гані, як у тумані, якесь місто, якась висока гора чи скеля, вся в зеленому дереві, а на самому вершечку якесь забудування, не то церква, і не то хата, а більше якась чудова цяцька з золотими верхами. Коло того будинку знов пригадувала якісь стовпи, якісь стіни зубчасті, як оборка, а потім пригадались їй якісь садки розкішні, доріжки поміж деревом, ніби жовто помальовані, дерево, позчіплюване гіллям, мов стеля; скрізь під деревом білі люди неживі, скляний дім, а в йому знов дерево і квітки, як і надворі, цілі ніби стіни й купи чудових незвичайних квіток. Все те вставало перед її очима, як в тумані. Бачила вона потім золотоверхі собори в Києві, здорове міське забудування, а все-таки давня дитяча мрія не зникла з її пам'яті.

Довго розмовляли вони, поки не потомились. Далеко за поріг випровадили хазяїни Хоцінського, дякуючи йому, як рідному батькові.

— От і завоювали щастя, Ганю! — промовив Ясь, зачинивши двері за гостем.

— Не завоювали, а само воно прийшло до нашої хати. Щастя блукає сліпе по світу.

— Ні, це ти, моє золото, приманила долю до нашої хати! Поки я сам жив, поти бідував. Ти, моя хазяйко, мене обшила і обмила.

Ясь розгорнув лист князя до пана Хоцінського та ще раз голосно прочитав запрохання себе за управителя. Князь просив через Хоцінського, щоб Серединський прибув якнайшвидше, обіцяючи йому річно плату з скількох тисяч карбованців.

— Завтра ж поїду я передніше сам, а ти лагодься тим часом у дорогу.

— Чимало підвід нам треба! Ми ж таки вже розжилися, маємо доволі добра, маємо птицю...

— Яку птицю думаєш ти оце брати?

— А індики та гуси... та...

— Ще вигадай що! — крикнув Ясь.— Та нас же люди обсміють, як ми притарабанимось з качками та з індиками!

— А посуду хіба мало? І на віз не заберемо...

— Чудна ти, Ганю, їй-богу! Який же посуд думаєш ти перти до Кам'яного?

— А який же? Не кидати ж нам сипанок, солом'яників, діжок...

— Свят, свят, свят! Нас люди обсміють, назвуть нас харпаками, обідранцями. Під такі палати вона під'їхала б з діжками, рогачами! Може б, ти забрала горшки й миски?

— Горшків не варто брати, а макітри заберу. Макітри новісінькі, здорові, платила по злотому,— це ті, що я купувала в Будищах на ярмарку. Таких макітер не знайдеш швидко. Обмотаю соломою, повтикаю в кадівб та й довезу хоч і за сто верстов!

— Ха-ха-ха! — зареготався Ясь.— Управитель з макітрами! Ха-ха-ха! Ой, простото, простото! Ой, господине моя дорога!

— Чого це ти регочешся? Ніби управителям і макітер не треба.

— Ха-ха-ха! Ти наробиш сорому на ввесь світ. Твоя думка про макітри, а я думаю, чим я завтра поїду до князя.

— А візком?

— Де ж таки візком!

— Візок же новий, мальований!

— Але ж до князя, пам'ятай собі!

— Неначе він бачитиме, чим ти там приїхав.

— От що я зроблю! Заїду до Хоцінського, покину там свій візок, а в його попросю фаетона та пару коней.

— Як собі знаєш. А на мене, то я б поїхала і візком.

— А я не поїду. Скажуть, приїхав якийсь безштанько на драбинчастому возі.

— Станьмо ж, Ясю, передніше панами, а потім вже будемо паніти. Поперед неводу не ловім риби!

Довго не спали вони, роздратовані негаданим, несподіваним щастям. Тікає сон од очей безталанних, не приступає ж і до щасливих. Ясь тішився панством. Гані з'являвся якийсь чудовий вигляд чарівничого місця, якась палата, якийсь садок, повний квіток, де поміж деревом гуляли мармуряні люди. А Ясь бачив себе великим бундючним паном в золотих палацах, де горіли тисячі свічок, де ворушились сотні великих панів.

Через тиждень шляхом до Кам'яного їхав фаетон Хоцінського, а в йому сидів Ясь із Ганею. Коло погонича сиділа наймичка. На руках у Гані спала мала дитина. Підвода з деякими хазяйськими причандалами їхала десь позаду. Ганя таки поставила на своєму: забрала кадовби, діжки, сипанки і деякий посуд. Одначе макітри з горшками мусили покинути матері. Підвода мала приїхати до Кам'яного вночі, щоб заховати од людських очей переднішу бідність управителя.

Коні витягли фаетон на гору. З-за гори разом устало все Кам'яне. Ганя, зачудована та замилована, аж крикнула од дивування! Її давні дитячі мрії тепер стояли і справді перед очима. І як багато справдішні дива були кращі, пишніші од тих неясних, невиразних дитячих дум!

Високі золотоверхі палати, збудовані в чудовім готицькім стилі, стояли на високому скелистому шпилі, над самою річкою, і дивились у тиху воду чотирма золотими баштами, веселими вікнами, високими стовпами. Той шпиль був на острівці, а через острівець лилася вода, розбившись на самовілки, падала з каменя на камінь, шуміла

попід стрімкими боками високої скелі. І шпиль, і острів були вкриті чудовим парком-садом. Неначе поясом, був оперезаний понад річкою той шпиль мурованою стіною з чудними зубцями. Саме проти широкого мосту стояли високі дві башти з зубчастим вінцем, а між ними була широка брама просто в парк. За стіною скрізь виглядали поміж гіллям штучно пороблені верхи оранжерей, ніби висіли над зеленим гіллям. Проти палат на другім боці річки, на високому скелистому березі, стояла здорова церква, з тонкою готицькою дзвіницею. Муроване будування йшло понад берегом, натикане задля убрання вигляду. Все те місце, облите навкруги тихою, ясною, мов дзеркало, водою, залите промінням сонця, було незвичайно гарне та веселе! неначе то був казковий зачарований палац серед лісу.

— Вгадай, Ганю, де ми будемо жити? — спитав Ясь.

— Мабуть, в цім домкові,— одказала вона, показуючи пальцем на чималу мурована хату.

— Тут живе княжий старий лакей; це дано йому до життя,— промовив Ясь, осміхаючись.— Дивись,— он далеко, за княжим садом, на тій горі стоїть палац: ото наша оселя.

На горі, на другім боці парку, стояв палац, високий, убраний в карнизи, заквітчаний на покрівлі химерними шпичастими башточками. Очевидячки, дім був збудований для вигляду по другім боці княжого палацу.

Ганя не йняла йому віри.

— А де тут, дядьку, управителева хата? — спитав Ясь так грізно, аж Ганя жахнулась.

— Ондечки, на горі за палацом,— одказав чоловік знехотя, показуючи пальцем.

Гані стало якось ніяково, неначе не хотілось їй їхати до того пишного дому.

Перебігли вони міст, з'їхали на острів, поїхали попід самим садовим муром. Золотоверхий палац висів у їх над головами. Ганя, погонич, наймичка і Ясь втирили очі в золоті башти, колони, заморське дерево, доки все те не сховалось за скелею. Серце в Гані стукотіло в грудях. Ясь надимався, взявшись у бік рукою, супив брови, морщив своє молоде лице, щоб додати собі більше панського виду. Підкотили вони під дім, і Ясь, взявши Ганю під руку, гордо й пишно переступив поріг своєї панської квартири.

Слуги забігали, загомоніли, забрязкотіли ключами.

Старенький лакей в синій лівреї одімкнув двері, одчинив їх, оступившись з поклоном.

Ще гордіше, ще пишніше Ясь вступив у дім, ще вище підняв він голову, проходячи через цілий ряд просторих, високих покоїв. Сердито кидав він очима на всі боки, оглядав стелю. Очі його ніби говорили всім, що все те було невдивовижу, що навіть все те було не дуже хороше, не дуже вдоволяло його. Через годину сиділа сім'я в одній окромній світлиці за столом, накритим тонкою білою скатертю, коло самовара.

— Якого тут багато кімнат! — промовила Ганя.

— От і багато! Перша кімната буде прихожа; друга — прийомна, третя — зала, четверта — гостинна, п'ята — твоя спальня, шоста — моя спальня, сьома — твоя убірна, восьма — мій кабінет, дев'ята — столова, десята — дитяча, одинадцята — дівоча, дванадцята — канцелярія, тринадцята... та ще й мало, коли б ти знала. Ми ж тепер неабиякі панки. Хіба ж ти не бачила, скільки покоїв у пана Хоцінського?

— І навіщо нам такого їх багато? З нас було б доволі трьох: задля себе, для гостей...

— Ти, серце, зросла не в панських будинках, ти не тямиш, що то потреба луччого життя.

— Та коли б ти знав, мені чудно й навіть сумно буде жити в багатих та дуже просторих світлицях. Чогось мені здається, що я оце не в хаті, а десь надворі... Ходжу по тих покоях, неначе по надвір'ю. Де ж пак, од кутка до кутка сливень цілі гони!

— Бо ти жила й досі в малих хатах, як у скриньках. А мені, то ще й мало! Я люблю розтушуватись, розгорнутись широко, на всі боки.

Ясь розкидався на широкій канапі, мов справдішній панюга. Наука пана Хоцінського «не пішла в ліс», а показала свою ознаку.

А Ганя ходила по покоях, придивлялась до всього, оглядала мебіль, високі дзеркала, завіси, килими. І чудно їй було серед такої розкоші; і багато дечого здавалось їй і зайвим, і непотрібним на очі хазяйки. Ті канапи, крісла, котрими були заставлені світлиці, щоб кутки були непорожні; ті дзеркала, поначіплювані, щоб стіни не були голі; те широчезне старинне ліжко, де лягло б десять душ, та ще було б місце,— все те здавалось їй чудним, непотрібним; все те здавалось їй великопанським вередуванням,

що розвернулось би на ввесь світ, ладне простягтись на всю землю, і ще й репетувало б, що йому й землі мало!

На другий день Серединський налагодився йти до князя — показатись його, мовляли, ясновельможності, поблагословитись на господарство, на панування над його добрами. Та сказано йому, що князь приймає тільки, почавши од дванадцятої години. Поки та година наблизиться, повів Серединський свою молоду жінку оглядати той рай, що сяв на сонці кругом княжої оселі.

Краса того раю, того місця невимовно здивувала Ганю. Рідко трапиться знайти на Україні таке чудове місце, де до краси натури прийшла на поміч людська вигадливість. На острові річка розлилася самовілками та поточками поміж купами каміння, між тісними розколинами скель. Все те місце було заросле зеленим деревом, заставлене по квітниках оранжерейними вазонами в чудових купах, залите квітками. Скрізь крутились широкі, посипані жорствою та червонуватим піском, доріжки поміж купами зеленого дерева, по зеленій траві, понад водою, попід скелями, завішаними диким виноградом та листатим хмелем. Через річечки з острівця на острівець були перекинуті над кипучою, спадаючою водою легенькі місточки, обвиті повійкою та усяким крученим зіллям. В темних закутках, в сутінках, попід навислими скелями стояли марморяні статуї. За високою скелею плавали пишні лебеді; по зеленому, рівнесенько стриженому дерні походжали пави та павичі, порозпускавши свої пишні хвости. Тут же були розкидані кружала квіток; а в річку заглядали легенькі, як цяцьки, верхи високих оранжерей. На скелях скрізь були поставлені статуї, вазони столітників, кіоски. Все те було оплутано густим крученим зіллям, що спадало вниз густими зеленими гірляндами, китицями, понависало разками і цілими гніздищами.

Великий пан, згадуючи стару шляхетську Польщу, позаводив таку розкіш на нашій Україні ще тоді, коли можна було людськими мужичими дармовими руками орати і сіяти, сади садити, каміння перевертати і гори рушати з місця. Дивуючись, незчулась Ганя, як уплило дві години, і якраз у свій час пішли вони до князя.

Недовго гостився Ясь в покоях княжих: одну хвилиночку. Він знав панський звичай, що не велів одбувати довгих візитів. Княгиня була дуже привітна, розмовляла, осміхалась, а князь навіть провів їх не тільки до прихожої,

але геть далеко у сад по широкій доріжці, обсадженій оргинією саме в цвіту.

Над самим берегом одного струмочка, шипучого тихим шумом, розлігся квітник з самих рож, закопаних в грядку на літо. На тих кущах цвіло сортів сорок усяких рожевих квіток. Князь махнув на садовника і звелів нарізати великий пучок пахучих троянд, білих пахучих додур і, взявши в свої руки, подав букет Гані, з додачею компліментів і ласкавих поглядів на її зачервоніле лице. Потім він загадав садовникові нарвати з миску морель і звелів однести на квартиру. А після всього провів Ганю до фаетона, сам посадив її в фаетон, ласкаво попрощався з Ясем і навіть просив до себе в гості.

Вернувся Ясь додому веселий; згадував, який князь був до їх ласкавий; яка ввічлива була княгиня; далі чогось насупився і промовив до Гані:

— Оце дивлюсь я на наше нове житло, а перед очима в мене все манячать князеві світлиці. Там, Ганю, прихожа, надісь, краща од нашої столової кімнати. І досі я не опам'ятаюсь! неначе мені оце снився якийсь чудовий сон. А пам'ятаєш, Ганю, той яр в Нестеринцях, де ми часто гуляли, ту бідну економію, де ми жили? Чи думали, чи гадали ми тоді, що нам трапиться такий талан, що ми житимемо поруч з великими панами! Що за багатство, що за пишнота, що за розкіш у тому дворці! Якого там срібла, золота, квіток, мармору! Побув я там годину і наче аж поздоровшав, наче зазнав якогось невідомого щастя. Неначе душа моя була в раї, в небі і закуштувала якогось кращого життя. Поки живий, не забуду я цього дня. А князь! що за добра, привітна людина! А його княгиня! Так мило, так просто обійшлася з нами, дарма що велика пані. Вже й не молода, а як на їй усе лежить до ладу, яка рівна її постать! навіть вона ще гарна.

— Яка ж вона гарна? — одказала Ганя.— Мабуть, ти на неї дивився гарними очима. Вона стара, як гриб.

— Одже ж ти, Ганю, мабуть, дивилася на неї негарними очима. Сказати правду, на тобі одежа лежить зовсім не так гарно та до ладу, як на їй, хоч ти й краща од неї. Не сердься тільки на мене, моє серце.

— За що тут сердитись? До князів нам далеко, як до неба.

— А хто б не хотів бути од їх недалеко?

— Я б не хотіла,— промовила Ганя, осміхаючись.

Замовк після цього Ясь, і не знать було, що він думав.

І зажив Ясь із Ганею в добрі та в гаразді. Високі, просторні покої були не пишні тільки врівні з княжими, а самі по собі були навспряжки дуже гарні! В перших, парадних покоях стіни блищали білими шпалерами з срібними квітками. Ганині покої були обсипані по стінах і по завісах чудовими букетами троянд, ніби недавнечко нарваних у саду. Скрізь по світлицях простяглася довга стежка дорогого килима, закиданого оберемками лелій, фіялок, рож, ніби на грядках. Під оком українки-хазяйки все в покоях заблищало, залисніло, засміялось з усіх боків весело й привітно. І не раз Ганя, сидячи на м'якому кріслі, задивлялась на веселі покої, а Ясь, заклавши руки за спину, закинувши гордо голову, спустивши віка на очі, тихою стопою походжав по покоях. По одній його поставі, по одному лиці можна було бачити неоднаковий вплив несподіваної зміни життя на дві неоднакові вдачі.

Раз якось з пекарні влетіла до покоїв привезена з Нестеринець наймичка і почала розпитувати в Гані про якусь там куховарську справу, держачи чималий горщик в руках. Наймичка весело й голосно щебетала до Гані, як було колись і в Нестеринцях. Голосна луна од її розмови розляглася по світлицях і вразила Ясеве ухо. Він аж почервонів.

— Геть в пекарню! — крикнув він на наймичку.

Наймичка злякалась, аж не стямилась, і випустила з переляку великий горщик з рук. Горщик безневинно гепнув на поміст і розлетівся на шматочки.

Вперше зроду заблискотіли якось чудно Ясеві очі. «Геть пішла в пекарню!» — крикнув він удруге. Наймичка, призвичаєна в Нестеринцях завжди приходити вранці до пані розпитувати про обід, про страву, невимовно здивувалась і ні в сих ні в тих тихенько почимчикувала до пекарні, зрозумівши свою нову провину, нечувану в Нестеринцях.

— Ганю! — промовив Ясь, зараз утихомирившись,— час нам знати своє місце між людьми, а слугам — свою честь. Тут тобі не Нестеринці! це Кам'яне. А ти теперечки управительша і пані. Нехай наймички не насмілюються з тобою отак балакати і сюди в покої ходити, швендяти тут з горшками. Прибігла, нагуркала, налепетала, ніби в корчмі! І страху немає у подлого народу! Тут ти, Ганю, не дуже балакай з робітницями та наймичками! Найшла гар-

ну компанію! Треба, серце, знати свою честь, шанувати себе, то й тебе люди шануватимуть.

— А хіба ж мене люди не шанують? — промовила Ганя.— А хіба ж тобі в вічі не хвалили мене нестеринські люде?

— Соромилась би ти, Ганю! Які ж люде? мужики!.. Шануватимуть мужики,— то пани не шануватимуть. Годі нам з мужиками куматись! З нас люде сміятимуться... люде кращі... Розумієш, Ганю?

— А колись передніше ж не сміялись. І Хоцінський бачив, як я балакала з наймичками, як я сама часом і обід була варила, та й не сміявся ж!

— То було передніше, колись,— одказав Ясь.

Задумалась Ганя, сидячи в кріслі; задумався Ясь, ходячи по покоях. З її думки не сходило Ясеве лице, гнівне, навіть люте, з думки Яся не виходив вид смирної, тихої Гані, балакаючої з наймичками запанібрата. На хвилинку тільки в серце Гані зазирнуло якесь недобре віщування, та й знов окрила його веселість. Бо про що тут було журитись у тому раї! Не раз і не два молоді гості, всі хороше повбирані, вилися роєм по блискучих світлицях та дорогих килимах. Кругом молодої хазяйки розлягались веселі сміхи й жарти, сяли щасливі лиця, блищали ясні очі. Не раз і не два музики лились чудовими гуками по покоях, облитих світлом канделябрів, і викликали до танців невгамовані рої панянок та паничів. І часто Ганя з Ясем при зорях верталася додому з гостей на баских конях в гарненькому фаетоні. Думки її навіть не досягали до такого талану.

— Тішся, моя мила! — було каже Ясь,— ми діждались щастя. Проси, чого душа твоя забажає! Все тобі зараз буде.

І залисніло на столах срібло та злото, залисніли на Гані дорогі квітки та сукні. Сама Ганя розпишнилась, як троянда повна. Несподівана розкіш, безробіття та спокій заколихали її, як малу дитину, наддали спокій рисам лиця чистого, білого, як мармор. А ті загорілі колись руки знов побілішали, зійшли, як на дріжджах, пухкі і кругленькі, як у її батька. Одна її душа зосталась, яка й була,— така ж добра, тиха, до всіх привітна.

— Знаєш, Ганю, яка в тобі недостача? — говорив не раз Ясь, сидячи коло неї ввечері.

— А скажи, чоловіче мій, яка в мені недостача? — питала вона його, жартуючи.

— В тобі нема ні кришки гордощів. Для пані — то ве-

лика недостача! Пані повинна бути гордовита, поважна, а коли не гордовита, то принаймні повинна знати, хто їй рівня, а хто й ні. Якось ти до всіх однаково привітна,— і до великого пана, і до писаря, і до наймички. Чи вже ж пак тобі великий пан і драненький писарець — усе одно? До одних треба бути, звичайно, привітним та звичайненьким, а до других — так собі... і щоб люде збоку постерегали теє. А ти — як говориш, так якось говориш зо всіма однаково! Гордість та пиха — то ознака розуміння своєї честі. Гордість — то прикмета й окраса аристократії.

Ясь підвисив голос і замовк. Він пригадував давні розмови та слова свого вчителя Хоцінського, як от школяр пригадує вивчену лекцію.

— І батько мій не був гордий, і мати моя не була горда, не буду й я горда. І не люблю я навіть людей гордовитих, що несуться вгору так, що до їх ані приступу! — одказала Ганя.

І не раз заступалася Ганя за безвинних людей, за писарів, не раз було, жартуючи, посилала чоловіка до людей, що ждали по півдня, сидячи без шапок у ганку, як звичайно буває в панів. Як добрий геній, Ганя здержувала шкодливий ляхівський вплив Хоцінського. По любові і добрій згоді між ними, Ганя завжди потрапляла до своєї мети.

Мати з сестрами частенько одвідували Ганю. Не забував дітей і о. Хведор. Ганя дарувала бідним сестрам гостинці, давала їм свої дорогі недоношені сукні. Не раз сам Ясь купував своїм зовицям стрічки та квітки, до котрих усі дівчата дуже ласі. Часто Ганя брала до себе на кільки місяців по черзі сестер. Довго й довго дочки о. Хведора згадували за ті веселі бали, де їм доводилось танцювати з паничами, зручнішими й кращими од богословів.

Раз зимою, якось при обіді, згадав Ясь, що не зробив візита одному економові, якомусь Лемішковському, про котрого йому усе торочив та нагадував Хоцінський, й не так про його, як про його сім'ю.

— І кільки разів я був коло тієї економії, та й не заїхав. Воно тута й недалеко, у Тхорівці,— буде, мабуть, верстов з сім або з вісім. Економія бідна, обшарпана. Мабуть, там живе якийсь куценький ляшок. Страх не хочеться їхати до його!

— Не забувай, Ясю, що й ми недавно були бідні. Поїдь же, поїдь, не лінуйся! — прохала Ганя.

— Біда мені з тобою! Що мені гірке, тобі солодке. Поїду, поїду, поїду, тільки цить.

І поїхав він одного дня зрання.

Економія стояла серед невеличкого бідного села, що належалось до якогось небагатого дідича. Бідність оселі неприємно вразила Ясеві очі, нагадуючи йому передніше життя в Нестеринцях. Хата з ганком похилилась на обидва боки, наче переломившись пополовині саме на середині. Старий ганок розхилив свої стовпи внизу, наче розставив од старості ноги, щоб міцніше встояти. На старих обідраних повітках подекуди світились крокви, наче сухі ребра. Вікна з темними старими шибками здавались темними очима сліпця, що лупає страшними більмами. По дворі скрізь валялись купи неприбраного гною, бігали собаки, никали худі шкапи. Голодні корови смикали стріху. Один садок, старий і густий, розрісся кругом хати, стані та повіток, повтикавши гілля під обідрану покрівлю.

Між двома стовпами, до котрих давно колись були причеплені ворота, вбігли баскі коні Ясеві і, як змії, полинули попід повітками.

Лихі, худі та миршаві собаки опали санки і смикали Яся за ведмедячий комір. Біднота, пустиня, голодні дикі собаки — все те так вразило Яся, що він трохи не гукнув до погонича: «Вертайся назад кіньми». Одначе було вже не можна вернутись. Ясь мусив недбайливо ступити в ганок. Тільки він ступив у ганок, звідтіля на всі чотири боки, покинувши просо та гречку, шарахнули кури, гуси, качки, голуби, горобці, навіть поросята. Півень кинувся йому в лице; поросята поточились під ноги. Все те кричало, верещало, киркало, кудкудакало, покидаючи пашню і втікаючи, кудою було можна втекти. А позад Яся завзятий Сірко вчепився зубами до шуби і немилосердно вихав на всі боки нещасного ведмедя, тільки шмаття летіло, тимчасом як інші обступили погонича, що хвиськав на їх батогом. Прорвавшись через таку орду, невидану навіть у свого тестя, о. Хведора, Ясь насилу одчинив сінешні двері і сховавсь за ними од собак, що вили, як скажені, і гризли од злості двері. Ясь прожогом одчинив ті двері в покої, котрі були саме проти сінешніх дверей, і влетів у хату, як той заєць, тікаючи од череди хортів. А там у хаті знов шарахнуло від його усе живе, вже не кудкудакаючи, а крикнувши: «Ох! ах! ой! ай! Єзус! Марія!» По хаті, як густий сніг, літало гусяче пір'я та пух і заліпило Ясеві очі.

Стуманілий, він стояв серед хати і не знав, що робити. Нова сцена в хаті здалась йому тільки протягом першої в ганку. Аж ось, крізь літаюче пір'я, він примітив перед собою чотирьох маленьких хлопчиків,— знать, хазяйських синків, що сиділи над горшками, повними гусячого пір'я. Тоді тільки він догадавсь, що сполохав економську сім'ю, котра вкупі з наймичками і малими дітьми дерла пір'я, як буває зимньою добою.

Наймичка показала Ясеві другі двері з сіней, на правий бік, в залу. Перша світлиця Лемішковського своєю бідністю нагадала Ясеві його передніше життя.

Довго ходив Ясь по світлиці, оглядаючи стареньку і простеньку мебіль, дешевенькі картинки на папері, польські образки ченстоховської богородиці та Ісуса з баранком. Ніхто не виходив до його. Вже Серединський нудився, позіхав, сідав, і вставав, і знов сідав. За стіною в другій хатині було тихо. Тільки дитина маленькими ніжками прибігла до дверей і висунула з-за дверей трохи не всю головку, в певній надії, що гість її не бачить. Коли це одчинились бокові двері. В залу вступив хазяїн Лемішковський, чоловік високий, поставний, повний, плечистий, з довгим чорним розкішним волосом на голові, з чорним вусом, з чорними великими очима. Як саме його прізвище, так і постать виявляли його вроду зовсім не польську, а щиро українську. Одначе Лемішковський звав себе,— принаймні при жінці і дітях,— поляком і в своїй сім'ї говорив завжди по-польській, хоч дуже погано.

Лінивою, длявою ходою підступив він до Яся і привітався до його якось ніби знехотя й не дуже радо. Вся його постать, цілий обвід повного, кругловатого лиця, м'які повні губи, ласкавий погляд великих очей, тихий, симпатично м'який голос — все те виявляло одразу його м'яку вдачу, ласкавість душі, невважаючи навіть на те, що розкішний, шерсткий та цупкий, як дріт, волос, мов грива у лева, і велика будівля тіла натякали на захований десь глибоко міцний характер і здорову завзятість.

Посідали вони на канапі і почали звичайну візитну розмову, нікому не потрібну, не цікаву, нікого не займаючу. Після перших слів зараз позіхнув господар, а потім — і гість. Ще кільки слів було промовлено, і розмова перетялась... Ясь звисока поглядав на Лемішковського й думав: «І чого мене занесла лиха година до цього Лемішковського, сонного, млявого, вбогого, з головою й одежею в гуся-

чому пуху?» А в господаря все вертілася така ж сама думка: «І яка лиха година принесла цього пана Серединського, певно, багатиря, управителя, в мою бідну садибу? І чого йому треба од мене? І навіщо я йому здався? Це, певно, вона! це жінка затягла його!»

Обидва вони сиділи й мовчали без сорому, давши сміливо волю своїм думкам. Хазяїн вряди-годи промовляв слівце, а Ясь ще з більшою неохотою одповідав йому, одначе не смів прощатись, сподіваючись виходу сім'ї, про котру йому торочив Хоцінський.

Довгенько-таки сиділи вони і більше мовчали, ніж балакали. Рівне, одноманітне цокання маятника коло годинника, тепло в хаті, тиша навкруги — все те наводило непереможну сонноту, тільки не на Яся, а на Лемішковського,— ще й надто, що він недавнечко, раннім простацьким звичаєм, пообідав і тільки що хотів спочити, аж тут принесло пана в ведмедях! Байдужне лице Лемішковського трохи зблідло і виявляло для цікавого ока якусь пережиту й перебуту скорботу, якесь горе. Та не Ясеві було читати теє. Він з огидою запримітив сонний погляд хазяїна, одначе сидів і дожидався, оглядаючи через вікно пару своїх баских коней, б'ючих копитами сніг під собою.

Коли це одразу, неначе вітром, одчинились обидві половинки дверей. В залу вступила з повагою, тихою ходою й трохи по-театральному пані Лемішковська і пишним поклоном привітала Яся, що схопився до неї назустріч. Зараз за нею всунулась, ніби возом в'їхала, середніх літ панія з лицем незвичайно чудним і негарним. Лемішковська назвала її гувернанткою своїх дітей — панною Теодозею.

Ні шелестіння довгих суконь, ні слова привітання не розбуркали, не ожвавили Лемішковського. Він собі дивився байдужісінько, наче крізь сон, на цю сцену. Лице пані Лемішковської спахнуло полум'ям од сорому, що її чоловік не знає своєї ролі. Та вона зараз поправилась і повела таку розмову:

— Вчора мали ми гарну компанію в себе, не спали сливе цілу ніч і дуже потомились, забавляючись.

Лемішковська говорила по-польській, бо була полька.

Швидко потім одлетіла одна половинка дверей, і в неї влетіла в куценькій сукні старша дочка Лемішковського, легенька, жвава, як пташка. Вона сміливо присіла серед хати до Серединського, пурхнула до мами і причепилась за її спиною на кінчику стільця, як часом пташка чіпляє-

ться ніжками на тоненькій висячій гілляці. Незвичайна схожість дочки з матір'ю дуже вразила Яся. Здавалось, ніби то були дві рідні сестри, а не мати з дочкою. Однакові лоби, білі і чисті, як мармор, однакові носи, тоненькі, рівні, з прозорими рожевими ніздрями, однакові губи, повні і свіжі, однаковий цвіт лиця — сніговий, білий. Тільки мати мала великі, щиро польські сірі очі, нагадуючі каламутну воду або просте скло, припале порохом. Яка б не була в польки краса, їй бракує одного — темних або синіх очей. Карі ж очі коли і бувають у котрої, то не з рідної раси,— це українська позичка. Дочка Лемішковської мала очі батьківські, великі, карі, блискучі, на чистих білках.

Панна Теодозя хоча була найкраще прибрана, в шовкову сукню, та неприємно вражала очі своїм чудним лицем. Треба було довго звикати до його, щоб з ним освоїтись. Теодозя сіла поруч з Ясем. Ясь трохи не пересів на другий стілець. Тільки почування шаноби людських звичаїв вдержало його на місці. А вона так і впилась у його своїми очима, сірими, ще й жовтуватими. Все її лице складалося з одного носа. Дивилась вона просто на Яся, а він бачив перед собою один тільки ніс. Повертала вона голову набік — він і знову бачив тільки ніс. Із маленького, неначе в кошеняти, лобка виступав її ніс, неначе погнавшись навздогінці за якимись ласими пахощами, і геть випередив малісіньке підборіддя, що сливе зовсім не було й знать, як вона нагинала голову трошки вниз. Недурно ж вся околиця звала її «губер-носом».

Лемішковська обперлась ліктем об подушку, закурила папіроску. Теодозя вирівнялася і бадьорилась, наче на смотру. Маленька панночка вертілась та обсмикувалась, як пташка, а Лемішковський насилу моргав сонними очима, що злипались як на тотеж, наче карюком примазані.

Хазяйка спитала в Серединського, чи сподобався йому цей край, а далі разом з Теодозею повела розмову про Варшаву, про Петербург. Прикинуто було кільки слів навіть про Париж і французькі моди.

— Ох! мій пане! — крикнула тоненьким, тільки не природним голосом Теодозя,— коли б хто відав мою тугу по нашій милій Варшаві! Що то за милий край! що там за люде! Ах! Ох! що там за веселість! Там люде ніколи навіть не зазнають нудьги. Цілий день біганина, вештання, стукотня! Та все те повбирано по найновішій моді. Чи

віриш, пане? Хіба тільки в Парижі можна знайти громаду таку веселу, говорючу, яка мала б стільки смаку в убранні, в манерах. Один мій знайомий князь у Варшаві казав мені, що Варшава навіть краща за Париж, тільки про Варшаву, бачте, мало знають. Ой, «матко-боска»! При однім згадуванні мені стає веселіше в сільській тиші. Я тільки й живу й животію згадуванням... Ох!

— А чом же ви там не зостались, в вашім Парижі, та приїхали в нашу Тхорівку? — спитав несподівано Лемішковський.

Жінка кинула на його неласкавим оком. Вона все сердилась, що він своєю простотою завдавав брехню Теодозі, як вона починала чванитись та вже дуже вислявляти Варшаву. Лемішковський замовк.

— А тим прибула сюди, що невідомий голос долі велів мені сюди їхати, доконче сюди! — промовила Теодозя, важко зітхнувши, і схилила голову, затулюючи носом усе підборіддя.

— Чи виїжджає ваша жона, чи не нудьгує на селі? — спитала хазяйка.

— Мало ще маємо знайомих. Була вона кільки раз у княгині,— промовив Ясь.

— Що за чудова панія, наша княгиня! що за добра, янгольська душа! Яка вона привітна! — промовила хазяйка, неначе вона з княгинею вкупі эросла і вік звікувала.

— Таких паній тільки в Варшаві можна знайти, таких милих, ласкавих, хоча й належачих до вищого світу,— додала Теодозя.— Останній бал в княгині зрівняється з балами наших вищих і багатіших варшавських аристократів,— промовила Теодозя, неначе вона й справді гуляла на тих балах.

— Чи не чули ви оркестра нашого князя? — спитала господиня.— Варто послухати! Хоч тут і село, й дичина, але в нас можна почути найкращих італійських і німецьких композиторів: і Бетховена, і Россіні, й Белліні. Як чудово недавно грав оркестр «Травіату» й «Норму»!

Так вертілася розмова коло матерій високих, поважних, дуже не гармонюючих з бідною, драною обставою старої економської хати.

Ясь підвівся і почав прощатись. Дами заворушились і просили навідуватись до їх в їх сільську пущу. Лемішковський не просив і слова не промовив.

Дві наймички з коромислами одганяли собак. Ясь, під захистом коромисел, вийшов з ганку і сів на санки. Лемішковський мовчки поклонився до його. З усіх чотирьох вікон виглядало на двір кільканадцять голов, і великих, і маленьких, котрі попритулювали лоби й носи до шибок, аж носи влипли,— щоб подивитись на багатого гостя, на коні, на погонича.

Через кільки годин при обіді Ганя розпитувала Яся про його недавній візит, про нових знайомих, а Ясь, регочучись, розказував їй за економію та за господаря й господиню.

— Не смійся, серце Ясю, з бідних людей, не цурайся їх! Згадай, що й ми були недавно бідні. Коли ти гордуєш ними і не хочеш знатися з ними, то я сама поїду колись до їх і запрошу їх до себе.

— Поїдь, Ганю, то побачиш, як Лемішковський спатиме при гостях у залі.

— Годі тобі вигадувати та видумувати! — одказала Ганя.

— Лемішковська, нігде правди діти, гарна панія, тільки вже надто багато говорить про щось дуже вже високе... А діти деруть самі пір'я! Та, певно, й сама панія з панночкою дерла пір'я, як я приїхав. Міркую, що й Лемішковському загадує жінка пір'я дерти. Не подякую я Хоцінському за таку рекомендацію.

— А я поїду до їх, коли вже на те пішло! — знов одказала Ганя.

— Їдь! про мене! тільки бери два козаки гайові з рушницями, щоб обороняли тебе в тому звіринці. Подивись лиш, що сталося з моїми ведмедями!

VI

Озирнемось тепер на Лемішковського рід, звідкіля він узявся. За панування царя Миколая І-го на Західній Україні в одному повітовому місті жив міщанин Лемішка. Між бідними невеличкими міщанськими хатами високо виносилась покрівля його чималої хати з білими цегляними виводами. Чималі вікна й двері, віконниці, помальовані зеленою фарбою, ганок коло дверей — все те дуже одрізняло Леміщину хату од других. На ціле місто не було такого розкішного садка, таких високих верб на леваді, такої густої дерези на окопі, свідкові давньої оселі, і оселі бага-

тенької давніх Лемішок. На ціле місто у міщан не було такої чистої просторної світлиці з кімнатою, великих нових образів, картин на папері, міцних дубових столів, добрящих лавок. Уся оселя стояла, як звичайно стоять міщанські хати, далеко од жидівського базару, над річкою, на височенькім пригорку. З гори до берега простягся старий здоровий садок, а далі за ним зелена левада та зелені верби коло криниці на самім низу. З огорода видко було недалечко водяний млин Леміщин, з чотирма колесами, з густим наїздом возів, навантажених мішками, з гуртом людей, застоюючих черги. Лемішка в місті був з перших багатирів. Заможність між міщанами, незвичайна на Західній Україні, в границях панування шляхетсько-жидівської Польщі, колись такої шкодливої для місцевого народу,— наводила людей на здогад, що Лемішка накладає з чортами, що він буцімто знайшов гроші. З важкою напругою якось спромігся Лемішка пропхатись між жидами і шляхтою до свого талану. Одначе він протисся не крамарством, а більше промислівством. Лемішка випасував на степах товар до різниць, а Леміщиха закуповувала садки, пильнувала там ціле літо і висилала хури з овощами в степові міста на продаж.

Одного ясного літнього вечора сидів Лемішка з жінкою в ганку. Сива смушева шапка з'їхала йому на потилицю і одслонила його високе й широке чоло, чорний, побілений сивиною, як сріблом, волос. Синій жупан розстебнувся, і через пазуху виглядали пасма чорного волосу на його мужніх міцних грудях. Його повне, колись гарне лице повертало разом з поглядом карих очей, оглядуючих своє добро. Леміщиха, в шовковій юбці і шовковій хустці на голові,— стара, але кремезна бабуся, сиділа проти його і вела з ним розмову. Як той старозавітний Захарія з Єлисаветою, вони втішалися одним живим сином, єдиником Якимцьом, котрий бігав з чужими хлопцями коло млина.

— Добра в нас, хвалить бога, чимало й грошей доволі. А Якимцьо вже підростає,— промовив старий Лемішка.— Чи не оддати б нам його в школу? Візьму ще оце літо його з собою на степи, а, біг дасть, діждемо осені — одвезу в школу. Нехай вчиться! Може, з його якісь більші люди вийдуть, ніж ми, стара, з тобою. Хвалить бога, вчити є за віщо.

— То й оддаймо! — промовила стара.— Я б хотіла, щоб наш Якимцьо був священиком. Оддаймо його в ду-

ховну школу. Може, доживемо, побачимо його в ризах у церкві, коло божого престолу, на службі божій. Мати божа! здається, од радощів вмерла б, якби побачила його в ризах! А як помремо, хто ж лучче за нас, старих, молитиметься богу, як не син священик?

— І це гаразд! Але в мене думка така, щоб він вивчився та й зостався на господарстві. Ми ж і невчені, а маємо хліб-сіль. Нехай би він був добрим хазяїном, як ми з тобою; нехай би він йшов батьковою стежкою. А то як він одірветься од старої господи, то піде марно наша праця! В нашій оселі житимуть чужі люде; наше добро, певно, перейде тоді в чужі руки,— хтось чужий буде їсти ті овощі, що ми садили своїми руками. Оддаймо його лучче в світську школу,— от, приміром, в гімназію.

Тодішніми часами міщанських і селянських дітей не приймали в гімназії. Тоді на нашій Україні тільки одні дворяни, тобто одна католицька шляхта, мала право просвіти в школах і прямування до вищого уряду. Середній і нижчий стан не мав права вчитись далі скарбової міри. Одному тільки духовенству була трохи вольніша дорога. Український народ мусив на віки вічні зоставатись в матеріальній і розумовій неволі.

Незабаром прибіг до ганку і Якимко, засапаний, гарячий, червоний, і притулив гарячу головку до матері.

Недавня розмова з чоловіком вже навела на Леміщиху сумну думку про розставання з своєю дитиною. Вона прибільшила свою ласку: вдвоє ласкавіше її рука гладила синову головку, вдвоє пильніше дивилась вона на його запалене, червоне личко.

— Чи хочеш, Якимцю, вчитись? — спитала мати сина.

— Не хочу, мамо!

— Чом же ти не хочеш?

— Бо досадно! Адже ж, мамо, наші хлопці не вчаться ні один. А навіщо ж мені загадувать вчитись!

— А до школи поїдеш?

— Нехай їй біс! Мені й так остогид той часловець та псалтир!

— Хто видав таке говорити! — мати прикрила його гарячий ротик пальцями.— А ми тебе одвеземо в школу,— промовила мати потім.

— То я втоплюсь!

— А ми тебе витягнемо.

— То я заріжусь або повішусь, а в школу не піду. Добре чустрить нас дяк і в нашій школі.

— Цур дурного, навісного! Хто видав так говорити!— промовила мати.

А старий Лемішка засміявся стиха, не зводячи очей з сина. В карих очах його світилася любов до мазуна сина. Тихий вітер обвівав щасливу сім'ю, обсипав опадаючим листом рож і бузку головку дитини та одежу матері.

Невесела думка засмутила головку Якимову саме серед веселої гульні з хлопцями: то була думка про школу, за котру казала мати. Нічим так не допікали Якимцеві наймити і наймички, як ляканням тією школою.

— Тривай, Якимцю! пустуєш ти! Прийде на тебе школа! — було кричить наймичка, розсердившись на пустуна хлопця.

Ледве дитина спробувала науки, і вже вона не любила науки, ненавиділа школу. Вчіння граматки, часловця, псалтиря, вчіння тих складів, тих *тма, мна, здо, тло,* тих псалмів, писаних незрозумілою мовою,— кому те вчіння не далося взнаки, не одбило змалку в дитини охоти до науки! Бідний Якимів розумок надаремно силкувався знайти хоч будлі-які зрозумілі мисли та образи в тих мертвих словах і не міг постерегти нічогісінько! Чудні слова тільки розбуджували в його дитячій голові часом якісь незвичайно чудні покручі мислі... Сліпає було Якимко по часловці: «Вскую шаташася язици», а йому здавалось, що по всій хаті долі шатаються та вештаються волячі та овечі поодрізувані язики, ніби ті курчата коло проса, стрибають. «Сії на колесницях, а сії на конях» — читає він далі, а його напружена фантазія, шукаючи образів у словах, показує йому якихсь людей то верхом на конях, то верхом на одному колесі, сіючих жито та гречку. Ідумея здавалась йому якоюсь здоровенною макітрою, Амалик здавався мамалигою з кукурудзи, Коноб — казаном, а Моав — собакою Бровком.

Тільки було й тішить хлопець свою уяву та думку чудними, кучерявими малюнками з початку і на кінці кожної кафізми та першими здоровими червоно-розмальованими літерами.

Після такої твердої науки в школі у дяка, котрий надавав ще до того добрих стусанів Якимкові, його посадили за гражданську граматку, тобто за московську, як звичайно вчать дітей у нас на Україні. І знов удруге силкувався

Якимко постерегти тяму тієї чудної для українця мови, і знов він постерегав тільки п'яте через десяте! Московські слова, схожі трохи з нашими українськими, знов підіймали в його головці — на другий лад — покручі думок, якусь каліч образів. Московська о в ц а здавалась йому таки вівцею, тільки якоюсь чудною — ніби з одрубаним хвостом, з одрубаною мордою і безухою; к р ы с ы (пацюки) здавались йому крисами коло горшка або коло миски, а не пацюками. І поки-то дитина освоїлась та оговталась з мовою чужою! І скільки-то воно перетерпить головної муки од фальшивої педагогії, накидаючої нам чужу мову! І як дитина покалічить мозок покрученими образами! А таку муку терплять діти нашого духовенства, селян, міщан, та й ще за свої злиденні гроші!

Минуло літо. Якимко прогуляв його на вольних степах. Повернуло вже на осінь.

Одного буденного дня в пекарні Лемішки ніби без жадної причини розпочали пекти й варити, ніби на якесь велике свято. Леміщиха готувала торбинки з салом, крупами, горщик з маслом, насипала в торбинки яблука, сливи, навіщось складала Якимові сорочки й одежу в скриньку. Наймит викотив новий візок насеред двора. Якимові ніхто не казав про те ні слова, для чого все те робиться. Але він постеріг, що то його мають виряджати з дому. Недовго думаючи, дав він драла через огороди до млина, а потім сховався в лози, що росли густо понад водою. Вже сонце високо підбилося вгору. Вже все було наготовлено, а хлопця не було! Наймити, наймички розійшлися шукати його по огородах, в дерезі по ровах і таки знайшли в лозах і принесли на руках додому. Мати хотіла одягти його в козачину, в нові крамні штанці; та ні прохання, ні гостинці нічого не помагали. Якимко кричав, дригав ногами, махав руками, зачіпаючи по виду матір і наймичок. Насилу-силу всі гуртом вбрали його, держачи за руки й за ноги. Сам Лемішка взяв його на руки і сів на віз. На перевозі через річку дитина силкувалась вирватись і кинутись в річку, так що Лемішка ледве його вдержав. Так-то завезли Якима в духовне училище, що стояло за кільки верстов, на другому боці того ж таки міста,— і покинули одного між чужими людьми.

Сумно було дитині в чужій хаті, а ще сумніше в училищі. Наука там була та ж сама, що і в дяка: той же таки псалтир з І д у м е є ю і А м а л и к о м, те ж вчіння на-

пам'ять і без тями, без жадного розуміння церковнослов'янської і московської мови. Вчителі тільки назначували нігтем, доки було призначено лекції, школярі мусили вчити все те напам'ять, а того, хто не гаразд вивчив, катували різками, аж увесь клас рюмсав.

Раз якось старий Лемішка стояв коло одчиненого вікна і, згорнувши руки на грудях, молився богу. Лемішка любив молитись богу довго й голосно, кільки разів одривався од молитви, ходив по хазяйству, вертався і знов починав бубоніти, перевертаючи листки товстого акафісника. Вікно було одчинене. Осіннє раннє сонце піднялося над садом. Біла осіння роса лежала в сутінках на траві, на покрівлях загороди. В вікно потягало свіжим повітрям. Лемішка, молячись, поглядав у вікно і, не маючи на думці прогнівити бога, перемішував слова молитви з хазяйською клопотнею.

«Хліб наш насущний даждь нам днесь...» — промовив Лемішка і зараз додав, голосно кричачи на двір: — Параско! не чуєш? бодай оглухла! Одлучи теля од корови.

«І ізбави нас от лукавого. Яко твоє єсть царство, і сила, і слава...» — А, прокляті свині! Параско! свині в городі!

І Параска ставила дійницю в ганку і бігла виганяти свині.

«Господи помилуй, господи помилуй, господи помилуй. Слава отцу й сину...» — А бодай чорти спину городили Шпаченкові, як він оце мені погородив тини!

Коли зирк у вікно! в воротях йшов Якимко. Лемішка вийшов на ганок, не перестаючи бубоніти: «О всепітая мати, родшая всіх святих святійшеє слово...»

— Чого це ти прийшов? — спитав батько сина сердито.

Син залився слізьми. Вийшла мати і почала питати сина.

— Не хочу я, тату, вчитись у школі! Візьміть мене додому,— говорив син крізь сльози.

— Чом же ти не хочеш? Може, тобі хазяйка їсти не дає? Може, тебе хто обіжає? — спитав батько хрипким голосом.

— Не видержу, тату, занидію я в тій школі. Така мене нудьга бере, що вмерти треба. Учителі б'ють та катують, кажуть вчитись, а я нічого не розберу, нічого не втямлю. Ніхто мені не показує нічого. Хто його зна, як і вчитись!

Лучче, тату, я піду за пастуха, піду в степи, наймусь наймитом, а вчитись не буду...

Мати почала й собі плакати, а батько запріг конячку та й одвіз його того ж таки дня знов до школи.

Зломила дитину школа, як лиха година. І почав Якимко вчитись. Не раз тішив він батька і вчителів незвичайним поспіхом у науці. Було підійметься вище за всіх товаришів, то це одразу, дивись, і опаде нижче од усіх, опустить руки, похилить голову. Стала потім гімназія доступніша для простих, не шляхетських дітей, і Лемішка перевів сина в гімназію. І там було вчителі не надивуються незвичайній в його охоті до науки, а потім швидко — незвичайній страті завзяття до роботи.

Поки Якимко був малим в нижчих класах, поти батько і мати не примічали в йому ніякої зміни. То був добрий, слухняний хлопець, не цурався гульні з простими хлопцями, не цурався простих родичів, навіть з охотою кидався до всякої простої роботи, звичайної в сім'ї простих міщан. Було оце прийде додому на святки, скине свій мундир, сховає його в скриню, вдягнеться в просту козачину і ганяє з батьком по степах за товаром, аж піт йому з лоба крапає. І не раз мати спиняла його, одривала од роботи.

— Одпочивай лучче, моя дитино! набирайсь здоров'я та моці! — говорила вона часто.— І в школі не гуляєш,— ще й дома будеш робити.

Швидко Якимко скінчив гімназію і вернувся додому вже здоровим паничем, чорнобривим та тонким, в новому суконному мундирі. Він почав говорити до батька, до матері, до наймичок і сусід по-московському, бо вже ніби соромився своєї української мови, і очевидячки пишався цим та чванився перед домашніми і перед сусідами.

Через кільки день по приїзді сім'я Лемішок сиділа ввечері в світлиці. На столі стояли недоїдки вечері, валялись качани кукурудзи, ложки, стояли полумиски.

— А що, синашу? — сказав батько,— чи вже спочив ти після школи? Час би нам і до роботи ставати. Наймит на степу. Я завтра раненько побіжу на місто, а ти повезеш борошно; та напій коня, вставши раненько, та випусти його на леваду, нехай трохи попасеться.

— Хто, тату, я? — спитав Яким — само по собі по-московській.

— Атож! а до кого ж я говорю?

— Як же я в сіртуку буду коня напувати та пасти?

— То скинь сіртука та одягнись у жупанок.

— Де ж ви, тату, бачили вчених людей у жупанах або в свитах, та ще коло коней?

— А хіба ж давно ти ганяв конем до води і вичищав станю, що було аж мати тобі забороняє? Чого ж тобі пиндючитись тут, сливе як на селі?

— Бо тоді я був малим і дурним, а тепер інша річ — теперечки треба пиндючитись хоч-не-хоч.

Батько подивився на сина, неначе вперше бачив його. Перед ним сидів панич, як маківка, в сіртуці, з розкішним кучерявим волоссям, зачесаним набік. На білому панському виду грали рум'янці. Шия була зав'язана шовковою хусткою.

Довго й пильно дивився на його батько, і в його брови насупились, насунулись на очі, а голова хилилася од нової невеселої думи. Одразу і вперше батько одгадав, що вигодував і вивчив сина не на поміч собі... Та дума блискавкою мигнула в його голові, збурила кров. Лемішка одначе рівним і міцним голосом промовив, глибоко ховаючи свій здогад:

— Коня тобі можна й не пасти і не поїти. Напоїть твоя мати. Так вези ж завтра борошно на продаж до Ямполя. Та торгуйся добре з жидами і не давай набор. Зараз бери гроші.

— Як же я поїду: сидячи на мішках?

— А хоч би й на мішках. А де ж я тобі візьму карети?

— Я, тату, одвик од такої роботи. Де ж таки! Я скінчив гімназію — і везтиму... борошно на продаж! Якось ніяково...

— А що ж ти в мене робитимеш? Іншої роботи тобі тут немає.

Яким замовк. Мати сиділа нишком і мовчки поглядала то на чоловіка, то на сина, догадуючись, у чому тут річ.

— Я, тату, в школі одвик і одбився од роботи. З цього в нас у школі сміються. Мені соромно якось оте все зробити, хоч це й не велика труднація.

— А хліб їсти не сором? Га? не труднація? — спитав Лемішка, і голос його затремтів.

Яким осміхнувся. Мати сиділа ні в сих, ні в тих.

— А хіба ж люде їдять хліб тільки з волів, з хазяйства? — промовив Яким.

— Ми, хвалить бога, їмо хліб тільки з того, як бач, і хліб не черствий, неабиякий, як знаєш! А коли ти думаєш їсти хліб з чогось іншого, то немає тобі роботи в моїй господі. Чи хіба будеш цілий вік сидіти, згорнувши руки, та дивитись на батьківську працю?

— Годі тобі, старий! — промовила мати, здержуючи чоловіка.— Хіба ж ти не бачиш, що син молодий, набрався трохи фанаберії од тих дворянських дітей у школі, а дійде до зросту — й до розуму дійде.

— Годі вже мені, мамо, до розуму доходити. Вченій, просвіченій людині не слід піклуватись худобою та борошном. Наука, бачте, провадить зовсім не до того, а деінде.

— А до чого ж? — спитав батько.— Не повинні ж таки науки допровадити до голоду! Бо це були б якісь навісні та скажені науки.

— Науки повинні допровадити до хліба тільки через чини, через скарбову службу. Що ж з того, що я матиму хазяйство, хліб! То пуста річ, коли я не матиму чинів! Мене ні один пан, ні один офіцер, ні поляк, навіть і жид не поважатиме, нехтуватиме мною, не схоче говорити зо мною.

— То дай їм усім дулю під ніс! На дідька вони тобі здались — ті пани, офіцери?

— Е, тату! на дідька!.. То було мене не оддавати до школи. Як я піду на скарбову службу, добуду чинів, обвішаюсь хоч маленькими орденами... о! тоді інша справа! Тоді ніхто мною не гордуватиме, тоді мені не сором буде по улиці пройти; скрізь мене прийматимуть і поважатимуть. А то що з того, що я вчений у школі? І дяк наш вчений. А чи дуже ж поважають дяка? Мені треба йти в урядники або в військо, добути еполетів, хрестів...

— Схаменись! опам'ятайсь, дурню, хоч ти й вчений! — крикнув Лемішка.— Чи ти хліб їстимеш із тих хрестів, чи що?

— Та ви люде прості, не казавши лихого слова! ви того не розумієте,— промовив син, спахнувши і розсердившись.

— Та й ви стали щось дуже вже к р и в і в тих школах! — промовив батько,— бо щось аж надто вже багато тямите! В вас ум за розум заходить. Дав я тебе в школу, та й жалкую. Між панськими дітьми і ти, бачу, нахапався панського духу.

— Ні, тату! Що правда, то не гріх! Вченому чоловікові сором сидіти коло господарства та пильнувати його.

— А я думав, сину, що ти розуму наберешся та ще придбаєш до того, що ми з матір'ю надбали. Пропащий той день, коли мені прийшла думка завезти тебе між паничів.

Вийшов з хати Лемішка. Син зостався з матір'ю.

— Сердиться на тебе батько, та й сам не знає чого. Ти б йому так не одказував круто, то йому б було й байдуже про те, що ти собі іншої дороги в світ шукатимеш.

Мати пригорнула його голову до себе і почала гладити рукою.

Обоє довгенько мовчали. Мати наче вгадувала, що в сина є щось на думці. Аж ось почав він їй стиха казати, не підіймаючи очей.

— Позавчора, мамо, сидів я надвечір над річкою, нижче нашого млина, коло верби, закинувши удки. Ви знаєте ту високу вербу, що стоїть над водою, під високою скелею і досягає зеленим верхом до самого верху скелі. Сиджу я, задумався. Сонце вже стояло на вечірньому прузі, вже спускалось низенько. Підняв я голову, зирнув на гору, а там... там, мамо, на горі, на вершечку каменя стояв ніби якийсь янгол. Увесь він був білий, і убір на йому білий, і личко біле, і волос ясний, кучерявий, та ніби аж вився по плечах. Перед моїми очима упав він на одно коліно проти сонця, склав на грудях руки до молитви і нахилив голову. Густі коси спали з шиї і звісились двома пасмами. Вітрець гойдав ними стиха, гойдав білою сукнею. Здавалась та постать духом прозорим, при рожевих промінняхсонця. Над самою водою стояв янгол на скелі. Коли ж зирну на воду, а там не стояла, а ніби плила на перекинутому небі та сама постать, як літаючий херувим. Я встав... Якась сила потягла мене на гору. Вибіг я, дивлюсь... нічого нема.

— Я вже догадуюсь, який то був янгол,— одповіла мати.

— А вчора, мамо, я знов сидів там цілий день сливе...

— І не прилітав вже до тебе янгол з неба? — спитала мати, осміхаючись.

— Сонце знов стало на заході. Вечір був тихий, чудовий. Сиджу я над удками, а на удки й не дивлюсь і не одриваю очей од того місця в ясній воді, де я позавчора бачив чудову мрію. Коли дивлюсь — разом, наче з неба, зли-

нула і сіла її тінь... тінь того янгола, над зеленою вербою на одкиді скелі. Тихе гойдання води гойдало ту тінь, і вона виглядала до мене з води, наче літаючи на повітрі. Підіймаю я голову, дивлюсь, а на скелі знов стояла та ж сама неземна постать, тільки не в білій, а в рожевій сукні, з рожевими квітками на голові. Знов стояла вона проти сонця на колінах, згорнувши білі руки на грудях. Знов так само нахилила вона голову, наче кланяючись до сонця, котре обливало її всю рожевим промінням. Я не втерпів, сидячи над водою,— не знав, що почати, що діяти! Серце моє затремтіло, в душі похололо. Коли дивлюсь, вона одчіплює одну квітку і, піднявши руку, кидає вниз. Рожа впала передо мною. Я — за рожу. І знов якась сила поволокла мене на гору! Вибігаю, дивлюсь — нічого нема...

— То якась панна, певно, жартує з тобою, мій ясний красуню,— сказала мати, обнімаючи сина.— Куди ж тобі ставати коло простої роботи з цими білими панянськими руками!

— Не буду я, мамо, тут господарювати! Піду я лучче, мамо, в військо та буду офіцером. Буду конем вигравати! А на мені золоті еполети сяєвом блищатимуть! Всі панни подуріють, як забрязкаю підковами, як застукаю закаблуками! Ох, мамо!

І Яким знявся з місця, взявся в боки і пішов по хаті мазура. Мати водила очима слідком за ним, милувалась його легенькими скоками, сміялась з пустування молодого хлопця.

— Недурно, сину, купала я тебе в любистку...

— Ой, мамо! тісна мені буде ваша світлиця! Було мене не давати до школи. Страх мені хочеться розвернутись, розім'ятись, розгулятись! Коли б мені музики гримілили, бубни били, кругом мене літали панни, як метелики, що постав на долоню та дмух! а вони й полетіли вгору пухом.

Замість панни, Яким ухопив стільця і почав з ним крутитись по хаті, пустуючи без міри.

Двері рипнули. В хату заглянув Лемішка.

— Лягай, паничу, спати; годі крутитись. А ти, стара, не дуже лишень потурай своєму мазунові. Завтра треба вдосвіта вставати.— Лемішка гуркнув дверима і пішов спати.

На другий день Лемішка пішов до священика порадитись, що йому робити з сином. Священик порадив дати йо-

го в університет, щоб він вистарався на доктора або на урядника. Не пошкодував батько грошей, вирядив сина в Київ, в університет.

Яким видав екзамен в університеті дуже добре. З незвичайним палом та завзяттям кинувся він до наук. З ранку до пізньої ночі не виходила книжка з рук. І не раз пізньої доби, лягаючи на постіль, жалкував Якимко, чому день не довший, а ніч не коротша; чому не можна разом усе вивчити, усе збагнути розумом, все постерегти. Він почував у собі якийсь огонь у грудях, якийсь голод науки й науки! Кинувся він на науку, неначе голодний на хліб.

Веселе молоде товариство почало знайомитись з Якимом, котрому ще в гімназії змінили фамілію Лемішки на Лемішковського, щоб не здавалась геть-то вже мужицькою. Раз якось увечері затягла його до себе весела компанія. Випили по чарці, пробалакали цілий вечір. Яким вернувся пізно додому, ліг спати, спав довго, а прокинувшись вранці, почутив уперше лінощі і млявість в тілі. Він неначе розм'якинивсь. Взявся він до книжки, не пішовши на лекції,— книжка випала з рук; очі, неначе втомлені, дивились проз книжку, через вікно, у синю далеч. На другий, на третій день він і не брався вже за книжку. Охота до вчіння пропала так швидко, як і припала. Яким почав байдикувати й залежуватись.

Саме тоді підпав якийсь студентський празник. На одній улиці Старого Києва, в низенькій, чималій кімнаті, де жили студенти, зібралося ввечері молоде товариство. На ліжках, на стільцях кругом стола сиділи студенти. Деякі грали в карти, деякі бренькали на гітарах. На столі серед хати стояли бутлі з горілкою, валялись шматки й скибки покраяних паляниць і житнього хліба, покришена ковбаса й сало; на папері лежала сіль, стояли пляшки з пивом. Після перших чарок вся компанія загомоніла, почала змагатись про всякі наукові речі, про своїх професорів. Після других і третіх чарок всі заспівали бурлацької пісні: «Вниз да по матушке, да по Волге». Потім співали, хто що вмів. Були тут і романси, були й польські пісеньки, навіть і наші туди ж між гурт попали, тільки не ті, що будять спасенні думки про долю рідного краю, що підіймають угору занедбану народність українську, а сміхотворні й навіть соромицькі, складені по міських шинках та по розпущених вечорницях. Хто знає наш університет тих ще недавніх ча-

сів, той, певно, догадається, куди це затягнуто Лемішковського. Ніколи цей університет не стояв високо своїми професорами, опріч хіба німців, та й ті працювали більш для своєї ерудиції, ніж для підняття вгору духу молодіжі. Російські ж професори бували або затуплені перейнятою на віру од німців наукою, або псевдовчені болботи, або зовсім ледачі пройдисвіти, що втирились у професорство, мов у яку канцелярію, задля «жалування» та чину. От же дарма, що наука на кафедрах тоді кульгала або дрімала. Між молодіжжю бували невеличкі, сказати б, братства, що кохались у їй щирим серцем і серед офіціального університету робили свій університет, живий, багатий надіями. Хто встрявав до такого братства, той на все життя набирався у йому пошани до просвіти і зневаги до безглуздого буяння вчених неуків. Та було таких дуже, дуже мало! Лемішковському судила доля опинитись між тими, що не дбали про високе, про велике, про святе, а бажали тільки молодого буяння, широкого якогось розгону слова, голосу, сили,— на що, про що, ніхто про це не думав!..

[Хто не впізнав би тут потомків старого Запорожжя, старої козаччини, одягнутої в мундири з синіми комірами! Тут була та ж запорозька одвага, сила натури, та ж гульня до краю, та ж неповага розкоші, нечисть і грубіянство. Тільки не було тут запорозьких скарбовень серця: не було любові до свого народу, не було й сліду думки жити й помирати за свою Україну.

Хто з киян не пам'ятає часу перед Севастопольською війною? То був важкий час для України, то було її лихоліття. Простий народ стогнав у тяжкій неволі на панщині, мусив мовчати й терпіти, гірше як до Хмельницького. А за кожний стон його катовано. Україна забула історичні перекази і не могла наукою дійти до страчених думок. На обох боках Дніпра усі опинились у чужих порядках, набирались чужої мови і нехтували своєю. Загинула наука, впала просвіта, зоставшись тільки в схоластичних духовних школах. Університетська наука була тільки азбука європейської просвіти, обрізаної по скарбовій мірі. Та наука хотіла повиучувати собі людей на москалів, до війська, до уряду. З українських університетів й інших шкіл повиходили ті хаптурники, хабарники-урядники, неправедні судді, що правого робили винним, а винного правим,— ті консерватори, вчителі і професори, що вертіли наукою по офіціальному загаду,— ті офіцери-москалі, що забивали

свій же народ на екзекуціях. А народ робив панщину, а дідичі-поляки дерли останню шкуру з України, тимчасом як наші щиро українці за свою молоду українську ідею на далекій півночі сиділи вже в неволі. То був тяжкий час, бодай він не вертався!

Наша молодіж вчилась тоді в школах більш солдатського муштрування, ніж наук. Тим університетська молодіж і гуляла з козацьким запоєм. Хто з старих киян не пам'ятає її розгардіяшу?

На студентському вечорі був і Яким, вже не Лемішка, а зовсім Лемішковський. Лице його було бліде, з червоним рум'янцем, його очі посоловіли, волосся на голові було розтріпане. З чаркою в руках стояв він між студентами і з усієї сили пер: «Вниз да па матушке, да па Волге».

Опівночі знялося з місця товариство, яке ще стояло на ногах, позабирало в руки товсті киї і потягло по улицях, лякаючи спокійних жильців своїм гамором та свистом. Усі люде по дорозі звертали далеко набік. Проти студентів йшла валка офіцерів. Слово по слову — і закипіла на улиці бійка. Офіцери дали драла і втекли в першу публічну хату. Студенти почали брати її приступом. Швидко застукотіли киї, забряжчали вікна. Крик, галас, регіт розлягався серед ночі понад Подолом і сполохав сусід. Набігла поліція. Студенти побили й поліцію. Одначе їх усіх позаписували. Дехто одбувся карцером. Якима разом з другими випровадили з університету.

Повернувся Лемішковський до Лемішки.

— А що, сину? довчився до якого чину? — питав старий батько, осміхаючись.

— Коли ж, тату, чогось зникла охота до науки, і хто його зна, де вона ділася! Але доволі з мене буде й цього. Поступлю я, тату, в суд або десь в урядники, таки в нашому місті. І од дому не одіб'юся, і до чину дослужуся.

— Хазяйнуй, сину, як і батько твій хазяйнував, так буде найдогідніше,— одказав йому Лемішка.

— Ні вже, годі! Було мене не давати до школи. Не приходиться мені братись до такої роботи; та й хист до цього десь дівся.

— То, про мене, й просовуйся в пани! Бог тобі на поміч.

Яким пішов на службу в урядники в канцелярію, таки в тому самому місті, де жив його батько. Невесела дорога лежала тоді перед людиною не дворянського роду. Тро-

хи не піввіку треба було тягти службу, щоб дослужитись до першого чину. Не смачна була й служба писаря. І не раз було, сидячи за столом і гнучи трохи не цілий день спину над паперами, Яким поглядав в одчинене вікно на вольний світ божий, на зелені степи і пригадував ту важку науку в бурсі, як йому привиджувались у класі зелені степи, вольні пастухи, як завидував навіть вольній череді, що паслася на вольній сіножаті на луці понад берегами річки. Одначе Лемішковський працював, як віл у ярмі, з тим раптовим завзяттям, з яким працює українець, поки його охоти, снаги й волі. Якима надихувала надія чинів, надія вислужитись, вийти в л ю д е, дойти до панства. А мати не раз, сидячи вечірньою добою коло сина, втішалась його надіями.

— Не довелось мені побачити тебе, сину, в золотих ризах. Коли б же, сину, я тебе побачила в золотому мундирі, в хрестах та стрічках, у великому чині! Тоді мені будеш слати шовкові хустки та оксамити.

Раз якось у начальника Якимового був бал. Він мав багато дочок, вже доходжалих і негарних, та затягував до себе на вечори молодих паничів. Лемішковський, як маючий дістати після батька чималу державу й млин, звернув на себе його увагу; запрохано й його на вечір. Цілий день не було йому спокою. Увесь день він чистився, чепурився, виглядався в дзеркало. Старий Лемішка дивився, дивився, та й годі сказав, вийшовши з хати. А мати сама наливала синові свіжої води, подавала білий рушник, служила йому, як наймичка.

— Дай лишень, синку, я розділю тобі проділь, зав'яжу тобі шию, приберу тебе, як ляльку! Як би я хотіла побачити тебе в гостях, як тамечки коло тебе будуть роєм витись панни, дивитись на твої чорні брови!

— Одчепіться, мамо! — одказав синок з досадою.— Чи зугарні ж ви проділити проділь по-панській!

— Не буду, не буду, тільки не сердься,— сказала мати, оступаючись назад з гребінцем.

Вона стала оддалеки і, згорнувши руки, дивилась на сина. З невимовною любов'ю водила вона очима слідком за сином по хаті, за його чорнобривим лицем у дзеркалі.

— Коли б мені глянути на тебе в гостях хоч через віконце! — сказала мати.

— От іще! наробіть сорому! покажіться там з хусткою на голові!

— Чи пішов панич? — спитав Лемішка, одчинивши двері.

— Ондечки пішов через двір! — одказала жінка, не одриваючи лиця од шибки.

А через двір пішов гордою ходою Яким, рівний та дужий, як явір. Чорні кучері блищали проти сонця, як шовк. Довго слідкувало за ним материне око поза тином, попід зеленим гіллям садків. Мати була горда красою й розумом свого сина, а батько все гомонів та бубонів, супившись мовчки, хоч і його око не втерпіло, щоб не піти через вікно слідком за гордою ходою сина.

Нетвердою ходою підходив Яким до дому свого начальника. Вікна були освічені. На дворі коло ганку стояли коні приїжджих гостей. Не вперве траплялося йому бути в порядних гостинних в заможних панів, але вперве він йшов до свого начальника в гості.

Гостей в світлицях було чимало, та все поляків, як звичайно буває в повітових містах Західної України. Сам начальник Якимів був поляк, бо поляками тоді був закиданий в нас ввесь уряд. Ніхто не привітав Якима ласкаво, ніхто не подав йому руки, окрім товаришів по службі, хоча вся шляхта знала його дуже добре. Одначе панни були до його багато ласкавіші, як пани. Гарна врода, краса його очей, краса лиця неначе закривали собою просту матір, міщанина батька, не шляхетський рід. Хазяйські дочки обступили його з усіх боків. Гості сходились. З'явились дами, гарно повбирані, надуті, вдаючі з себе значних, навіть великих паній. З'явились молоді панни, і чорняві, і біляві. Між матерями вились, як бджілки, маленькі дівчатка й хлопчики. Все повітове місто насунуло у світлиці начальника з своїми сім'ями, з горничними.

Вже пізно рипнули двері якось ніби голосніше; в прихожій кімнаті почувся великий шелест, неначе через неї тягали сіно, копицю за копицею. У двері було видко три сукні, котрі ворушились од кутка до кутка і зайняли собою трохи не всю кімнату. В залі замовк гомін. Всі дивились на двері і таки довгенько ждали появу нових гостей. Коли це одчинились обидві половини дверей, і в залу вплили три панні, як три паві, три дочки станового пристава, пана Пшепшинського. Між широкими їх сукнями плутавсь маленький, старенький, лисий, як коліно, панок.

То був їх батько. Він був в старенькій, притертій сіртучині. Зате ж бундючні дочки тягли за собою хвости трохи не на всю залу. Голови гостей, що сиділи навкруги зали, з-за тих мушлинових суконь виглядали, неначе з-за білих хмар. Ніхто не вмів увійти в залу з такою повагою, як панство Пшепшинство; ніхто не вмів так поводитись, так поважно поставити лице, очі, губи, як ті три панні.

Лемішковський виглянув з другої кімнати і спинився на порозі од великого дива. Серед зали стояла та панна, котру він колись передніше, влітку, бачив на скелі, перед заходом сонця, котру він бачив в прозорій річці, в синій безодні одсвіченого там неба. То була найменша Пшепшинськівна. І тепер вона стояла, як і тоді, вся біла, в білій сукні, в білих рукавичках, в білих квітках на голові. Тільки тепер широка стрічка червоно-кров'яного кольору обхоплювала її тоненький стан і червоними смужками вилася по білій сукні на обидва боки. І тепер, як і тоді, ясні м'які коси вились кучерями навкруги тоненької білої, як папір, шиї. Чарівна споминка разом устала перед його очима у всій красі тодішньої обстави серед розкішного зеленого листу, на фоні темно-синього вечірнього неба. Проти волі Яким повів очима навкруги, наче шукаючи десь, ніби в прозорій воді, її чарівного одсвіту, що так принадно з'явивсь колись на хвилину перед його очима.

Гості вже пили чай. На столі стояли печені на маслі бублики, сухарці, варення і повний піднос великих, дорідних та добірних червонобоких груш. Хазяйка попросила панночок Пшепшинських сісти до чаю коло стола. Дві старші, вже доходжалі сестри сіли по обидва боки стола, а найменша — саме проти Якима. Все в хаті ущухло. Всі вважали дочок станового за розумних, добре вихованих, статковитих, але надто вже цікавих й злющих та лепетух, що обсуджували сливе усей повіт. Дами їх трохи боялись, а чоловіки звали їх прехорошими гадюками.

Розмову повела хазяйка з старшими сестрами. Обидві вони цідили слово за словом з таким тоном, неначе на ввесь світ промовляли якісь закони доброго розуму і високої вподоби.

Найменша сестра не схотіла чаю (мабуть, щоб одрізнитись будлі-чим од інших), а взяла найбільшу, найчервонішу грушу за довгий, загнутий хвостик двома пальчиками, підняла до світла, зогнула трохи набік голову і, з не-

вимовним кокетством запишавши губки, оглядала її червоний бік; а потім, як уже дала на себе надивитись гостям, мов на картину, промовила до сестер — звичайно, по-польській:

— Що за чудовий овощ натури! що за краса! Здається, ніякий маляр не вдав би такого любого рум'янцю на людському лиці, як тут природа намалювала на щоках груші!

Вона схилила голову на другий бік, оглядаючи ту грушу, мов яке невидане диво, з другого боку. Густе пасмо русої коси скотилося з плеча. Великі синюваті очі розплющились, веселі брови піднялись угору. Осміх блищав на рожевих устах, виразно обведених навкруги. Вона підняла руку з грушею до самого світла. Рука, маленька, як у дитини, з одного боку забіліла, як найбіліший мармор, а проти світла вся світилась наскрізь, ніби налита калиновим соком. І рука з грушею, і сама панна і справді здавалась гарною цяцькою серед гостей.

Яким не зводив очей з тієї руки з грушею, з того червоно-рожевого просвіту її перед світлом. Після чаю старші панни Пшепшинські почали гуляти по залі і зашелестіли своїми сукнями. Найменша не пішла, а ніби покотилась до дверей, дріботячи ніжками. Коло Якима вона ніби ненароком випустила з рук хусточку. Яким в одну мить нагнувся і подав їй. З невимовним осміхом вона подякувала йому, спинившись на льоту, і пурхнула до другої кімнати щось поправляти на голові перед дзеркалом.

Вертаючись назад, вона промовила, дивлячись на Лемішковського: «Ох, як же мені хочеться пити!»

Мов несамовитий, кинувся він і приніс їй води. Вона кокетно взяла шклянку двома пальчиками, ледве помочила свіжі губи в погожій холодній воді і вернула Якимові, промовивши: «Який же пан ласкавий і звичайний».

Яким не втерпів і простісінько промовив: «Чи не вас то я бачив колись влітку на скелі над водою в цій самій сукні? Ви стояли навколішки так надвечори і молились богу, згорнувши руки?»

Панна трошки почервоніла, а Лемішковський спахнув полум'ям до самих брів: йому здавалось, що він її зневажив.

— Ні, я ніколи не лазю по скелях,— промовила вона, осміхаючись.— Може, то була мрія вашої дуже палкої фантазії?

— То була мрія, котрої я ніколи не забуду,— промовив Лемішковський просто й щиро, аж кокетна панянка здивувалась.

Свою розмову панна вела по-польській, а панич по-московській — така чудасія частенько трапляється на нашій Західній Україні!

Почалися танці. Лемішковський раз у раз танцював з нею під бренькання розбитого клавікорда. Старі дочки хазяїна понадимались, а Лемішковський літав по хаті з своєю панною, забувши про все і не зводячи очей з її білого личка.

Як танцювала вона з іншими, він водив очима слідком за її легким літанням, за тонким станом, за ясними локонами, розвіяними по голові в танці.

— Чи ви пак не нудьгуєте у нашому невеселому місті? — спитала Зося (так звали найменшу панну Пшепшинську).— Може, ви маєте доволі розваги у сім'ї з братами, з сестрами?

Лемішковський почервонів од цього натякання, та переміг себе і одказав:

— Мої батьки старі, а сестер не маю. Моє життя дома невеселе.

— Чому ж ви не шукаєте знайомості?

— Тепер мені цього не потрібно. Тепер мені вже всюди світитиме моє сонце!

Зосі не сподобалася така швидка побіда над хлопцем. Їй заманулось любощної тяганини на трохи довший час. Наче його не зрозумівши, вона повела таку розмову:

— А пан думає, що мені весело жити в сім'ї? Одна музика, читання улюблених авторів та молитва до бога,— от і всі мої забавки й радощі.

— Чи не прийдете ви знов молитись на ту скелю, де я вас колись бачив? — каже Лемішковський.

Зося осміхнулась.

— Тільки й мого щастя,— промовила вона,— що молитва серед розкішної натури, де мене ніхто не стривожить тим матеріальним клопотом. Я люблю молитись під небом, під зорями, де душа прямує просто до бога.

— Який би я був щасливий ще раз побачити вас на молитві! Як сяє тоді краса вашого лиця!

Зося аж облизнулась, а старша сестра вже давно кмітила за Зосею та Якимом.

— Зосю,— сказала вона,— чи не час пак нам додому?

— Нехай же пан не тривожить моєї набожності, як часом побачить мене на розмові з богом,— промовила вона тихо до Якима на прощання.

Тоді, як Лемішковський літав із Зосею в танцях, впивався красою її лиця, саме тоді двоє так само щасливих очей ходило слідком за ним до півночі, кмітило за його чорними кучерями і за білим личком Зосі. То були очі його матері. Вона не втерпіла, сидячи дома, таки почимчикувала до дому, де Яким гуляв на балу. Під світлими, незаслоненими вікнами стояла купа простих людей, дивлячись, як гуляють і танцюють пани. Стара Леміщиха вмішалася між погоничів, між молодиць, знайшла очима свого сина і милувалась ним до півночі. Вона не втерпіла, щоб таки не торкнути ліктем одну перепічайку й бублейницю, приказуючи: «Отак наші верховодять! отак мій Якимко правує паннами! Линуть до мого сина, як бджоли до меду! Та й гарна ж ота русява панночка! Це менша Пшепшинськівна. Отаку б мені невістку добути!»

Вже почало на світ благословитись, а танці не переставали. Вже Леміщиха позіхала і вернулась додому, лягла на постіль, пославши передніше синові найм'якші подушки, а Якима все не було. Стара мати не спала,— щаслива щастям свого сина, горда його красою, його вродою й танцями і навіть залицянням.

Вже надворі добре свінуло, як Лемішковський прийшов додому. Рання роса присипала срібними краплями його чорні кучері, а ранній вітер, тихий і свіжий, прохолоджував його гаряче лице, палаюче щастям і любощами, одганяв дрімоту од очей і навівав милі думки. В щебетанні пташок йому вчувалось дзвеніння фортеп'яна, а червоне небо на схід сонця, а блискуча зірниця на синьому небі малювала перед його очима вид рум'яної Зосі з синюватими тихими очима, з привітними устами.

Яким рипнув дверима, а мати вже й схопилась йому назустріч з жартовливим наріканням на пізнє вертання додому.

— Лягай, сину, та спи до півдня. Може, тобі приснитьсяся Зося Пшепшинськівна.

Мати ненароком потрапила на його мрію.

— А ви, мамо, як знаєте про Зосю? — спитав син.

— А хто бігав цілісінький вечір слідком за тобою, як не та хирна Зося? Ще й хусточку випустила з рук!

— А хіба ж ви, мамо, там були?

— Хоч і не була, та бачила...

— Чи не заглядали часом ви в вікна? — промовив син.

Кров кинулась йому в лице. Темрява досвіткова заховала рум'янець сорому на його лиці.

— І прийшла вам, мамо, охота на старості слідком бігати за мною, тертись попід вікнами, між погоничами!

Мати замовкла.

Старий Лемішка вже давненько встав і ходив коло хати, згорнувши руки і бубонячи молитву. Через одхилене вікно до його вуха долетіла розмова матері з сином.

Лемішка всунув голову в вікно знадвору:

— А що це, волоцюго! думаєш матір вчити на старість, чи що? Спи, коли даю тобі пристановище в моїй хаті, а то, про мене, на всі чотири!

Не озвавсь до його син,— він боявся батька, його крутого норову, твердого слова.

Довго не будила мати сина. Вже в церквах задзвонили на пізню службу, а Яким усе спав,— йому все снилась Зося то на високій скелі, то в тихій прозорій воді, вся біла, як перший сніг, то з'являлась вона йому з грушею в руці, то стояла вона перед ним вся прозора й рожева, мов огнева, в вінку з червоних зірок на голові, то з'являлась перед ним в блискучій короні, як-от малюють святих на образах.

Промінь пекучого сонця впав йому на лице і розбудив його. Він швиденько вмився, одягся і побіг до церкви, маючи надію побачити там Зосю, хоч не в церкві, то, може, десь на улиці. Вже кінчали одправу, як Лемішковський протовпився наперед до іконостаса і, на свою велику радість, побачив там Зосю.

При недостачі католицьких костелів на Західній Україні католики не цураються православних церков. Зося стояла навколішки перед образом богородиці, по польському звичаю, і, опустивши вії на щоки, схилила голову над молитовником. Густий чорний вуаль затуляв її білий лоб і прибільшував білину її лиця, трохи блідого після вчорашніх танців. Ні разу не підвела вона очей, ні разу не подивилась вона на людей.

Люде заворушились, зашамутіли, виходячи з церкви. Не дивлячись на Якима, пішла Зося за людьми. За густим гуртом не можна було протовпитись до неї. Вихопивсь він у бокові двері і обійшов кругом церкви, гадаючи, що наздожене її. Зосі нігде не було видко. Мов привиддя,

зникла вона кудись у бокову улицю. Довго він зиркав сюди й туди по місту,— нігде не було Зосі. Коли — підняв він очі на взгір'я, що тяглося понад домами,— щось біле майнуло між кущами ліщини. То була Зося. В одну мить оббіг він поза дворами і наздогнав її на зеленому взгір'ї. Щоб одсапатись трохи, зайшов він за кущі і почав стиха ходити по горі, ніби оглядаючи чудову околицю, що розстелялася внизу з цілим містом, з домами, хатами, сіножатями, городами. Далі, мов несподівано, зустрівся з Зосею. Вона жахнулась, аж кинулась, вглядівши його перед собою, чи зробила такий вид, ніби жахнулась; а проте швидко оговталась і почала:

— Чи й ви любите гуляти по цих взгір'ях та милуватись виглядами на околиці? — спитала вона його і, не ждучи одповіді, додала,— ой, як я люблю природу! То найліпший час мого життя, як зайду я в тиху долину, в тихий гай, зостанусь сама з моїми думами, моїми мріями або з книжкою та з богом.

— Як мило слухати, що гарна панна та ще й любить те, що найкраще на світі! — сказав Лемішковський.

— Чи бачите той зелений гай на долині? Там є криниця, там є каміння, там повно квіток. Мій боже! — промовила Зося тоненьким голоском, згорнувши руки, як до молитви, і підіймаючи очі до неба: — Яке там чудове місце! Там птиці цілими хорами виспівують концерти, там травиця зеленіє...Ох! які солодісінькі години перебуваю я, сидячи там в самотині або гуляючи ранком, а часом ввечері!

— Тепер і я буду любити те місце, де ваша біла ніжка покинула слідочок.

Так розмовляючи, Лемішковський геть-геть провів Зосю, трохи не до господи її тата.

Вернувшись додому, Яким застав чималий гурт гостей у свого батька. На завтра лагодився ярмарок у близькому містечку. До Лемішки заїхав, прямуючи туди, брат у перших із жінкою; та заїхало двоє міщан, приятелів з недалекого міста, та завернули два мужики-крепаки із жінками, давні знайомі, що Лемішка, ярмаркуючи по повіті, часом попасав в їх коні.

Яким довго не приходив з церкви. Треба було ждати його з обідом. Лемішка сидів насупившись. Він давно почав примічати, що син не поважає ні його, ні матері, дивиться на їх згорда, зневажає їх просту мову, цурається

їх при людях, хоч дома на самоті ще сяк-так обходиться з ними.

— Давай лиш, стара, по чарці! — промовив Лемішка,— вітай гостей! Доки ж нам ждати нашого панича!

Гості випили по чарці і розговорились. Молодиці зацокотіли про свої хатні справи. Чоловіки балакали про ярмарок. Коли це двері одчинились, і на порозі з'явився Яким. Він окинув здивованим оком усіх гостей, не здіймаючи картуза, стоячи на порозі і держачись за клямку.

— Просимо до хати! Не лякайся! — сказав Лемішка.— Не вовки! не з'їмо!

Син скинув картуза, вступив у хату. Його панське убрання і біле лице дуже одрізняли його од чоловіків і молодиць. Він насилу гордовито привітався до гостей своїм звичаєм по-московській.

Леміщин родич Охрім, високий і плечистий міщанин, сміливо підступив до його і тричі поцілувався з ним. Другі гості, як знайомі, підходили до його і цілувались з ним усі, навіть молодиці.

Лемішковський очевидячки з досадою і навіть з огидою одбував той простий, але щирий звичай привітання.

— В наших краях давно час обідати,— промовив батько.

Посідали гості за стіл, а Яким майнув у кімнату і довгенько не виходив до гостей. Зоставлене йому місце за столом дожидало його.

— Просимо, сину, обідати! — гукнув батько якось з досадою.— Іди хоч посидь з нами, коли після панського балу не хочеш їсти.

Яким вийшов і сів коло дядька. Гості мовчали, сподіваючись розумного слова од чоловіка вченого.

— Як же вас, небоже, господь милує? як живете? — спитав його дядько Охрім.

— Так, як бачите,— промовив Яким, похнюпившись у тарілку.

— А наші синки дуже нудьгують за вами,— додала весела Охрімова жінка.— Все згадують про вас, а теперички, якби побачили вас, то й, певно б, не впізнали.

Яким нічого не говорив,— їв мовчки, що йому мати присовувала.

— Мій Василько і сьогодні згадував за вас,— зацокотіла весела дядина.— Вже й виріс, а такий тобі пам'ятли-

вий, що й господи! І досі все пам'ятає, як ви було приїжджали до нас у гості з татом своїм, як годувала вас наша покійниця мати горішками та медяниками, як ви було пустуєте з нашими хлопцями. А ви, мабуть, вже позабували про те в школах? Чи пам'ятаєте, як ви з нашим Васильком влізли у город та нарвали повнісінькі пазушки огірків-пуп'янків з огудинням, та ще й принесли нашій матері ніби гостинця? Не знали старі, чи сміятись, чи досадувати!

Яким не знать чого почервонів.

— І наша Варка Макотрусівна, таки колись ваша сусіда, що вийшла заміж у наше село,— озвалась одна молодиця,— й досі згадує про вас. Каже, що бачила вас недавно на ярмарку, та не насмілилась підступити. А колись, каже, ви так з ними вигравали у хрещика та в киці-баби! Їй-богу, і тепер все згадує!

Яким навіть не звернув уваги на її слова й мовчав.

— Чом не одвідаєте коли нас, старих? — спитав дядько ласкаво.— Приїхали б коли-небудь, небоже, посиділи б, побалакали б. Ви люди вчені, а ми прості, темні. Ви б нам дещо розказали, а ми ладні послухати доброго слова.

— Коли немає часу,— буркнув Яким.— Я на службі вже.

— Цураєтесь ви нас, як бачу! — одрізала попросту й щиро дядина.— А доки були малим в менших школах, то було і в руку мене цілуєте.

Лемішка сидів насупившись.

— Господь гордим противиться,— промовив батько словами святого письма.— Коли, сину, не хочеш з нами розмовляти й пити, то ми й самі вип'ємо й побалакаємо. Давай, стара, по чарці! Будьмо здорові! Помершим душам царство небесне, а нашим родичам нехай легенько гикнеться!

Чарка пішла навкруги стола. Яким не випив і тим показав очевидячки неповагу до гостей. Гості загомоніли, повеселішали, вже й не обертаючись з розмовою до Якима, і, випивши, почали, як кажуть, «наздогад буряків» судити панича.

— Доки маленькі діти, доти й шанують батька-матір,— сказав дядько Охрім,— а повиростують, то вже й дивляться в ліс. Нащо їм тоді батько й мати?

— Воно, бач, не те! — промовив старий Лемішка.— Поки дитина не вчена, поти й поважає батька-матір. А як

закуштує школи, вже й одвертає пику, вже й кирпу гне! І робити не хоче, бо, бач, ручки білі щоб не зчорніли.

— Їй-богу моєму, правда! — додав селянин.— Дав я оце дочку до школи. Одже ж, песька дитина, тобі вже й до роботи не кидається! Схопиться раненько, зараз миється, прилизується до дзеркальця, каже: треба йти до барині чи до тієї вчительки.

— Все то преться в пани, аби закуштувало школи,— промовив Лемішка.— Все то лізе на службу до того дворянства. А господарство марнується, бо до його треба догляду; до хазяйства треба хазяйського ока. Недурно ж кажуть, що хазяйським оком худоба сита, або — що руки хату держать. Всім хочеться того панства, неначе не доволі є тих панів на світі!

— А хто ж буде свині пасти, як усі постають панами? — додав один сільський філософ.— Це буде гаразд, як усі вивчаться та покинуть роботу! Хто ж настачить хліба на ту панську голоднечу, коли всі позакладують за спини руки та свистітимуть, ходячи по хаті. А мені здається, що книжка книжкою, а робота роботою. І книжку читай, і богу молись, і до хліба берись! Наш дяк вчений, а снопи на полі верне, як і наш брат, тільки коси йому теліпаються та борідка трясеться.

Знов пішла чарка навкруги стола.

— Пошли, боже, нам щастя й здоров'я! помершим чарка, а нам горілка,— приказував Охрім,— нехай нашим ворогам легенько гикнеться, як собака з тину ввірветься!

— Так-то так! — промовив Лемішка.— Ми й небагато вчились, а цілий вік працювали, то й маємо. Хто дбає, той має! Не дуже гонимось за тим панством. Бог знає, як воно далі буде з нашими достатками та засобами. Я таки не дозволив своїй жінці одягатись у сукню. Ходи, було кажу, в спідниці. Бо надівати сукню — чесно, але, якби довелось потім після сукні знов улазити в спідницю,— як би то воно здавалося? А чи мало я знаю, хоч би і в нашому місті, таких, що ходили в тих капелюшах, а тепер і босенькі ходять! Бо, відомо, злидні не за горами.

— Я б зроду-звіку не ходила простоволоса, хоча б ти мене й силував,— обізвалась Леміщиха.— Чи слід же молодиці світити грішним волосом проти божого сонця? І мати моя носила очіпок на голові, і я зав'язуватимусь в чушку вже й до смерті.

— І душа моя ненавидить тих панків-голодранців! — промовив Лемішка.— Останню копійку занапастить, аби здаватись паном. Сьогодні пан, а завтра пропав!

Яким слухав, мало їв і нічого не пив. На всяке питання він одрізував гордовито й по-московській, коротко й звисока. Його вже ніхто не став і займати. Серед компанії свого народу, серед своєї сім'ї він сидів, мов чужісінький чоловік. Московська школа на нашій Україні багато одрізнила луччих людей од свого народу, од свого плем'я, од сім'ї, од батька й матері. А знов народ дуже одрізнив сам себе од панів, од вчених українців і косим оком поглядає на їх! Між ними викопана велика безодня! І потрібно великої-великої праці не одного генія, щоб засипати ту провалину, почату поляками, скінчену москалями, щоб зв'язати те, що порвала наша недбайливість. та стидка українська байдужість, та ледача недобачливість.

Якимко, колись коханий син свого батька, своєї матері, втіха своєї родини, цурався свого роду, свого плем'я, тікав од матері, соромився мови свого народу, не любив батька. От до чого допровадила його наука без народності!

Почали їсти всяку страву, а після вареників Леміщиха винесла добрий глек варенухи, смачної, пахучої та солодкої. Пішла чарка з варенухою кругом стола!

— Та випийте ж, небоже, хоч раз до нас! — просив дядько Охрім Якима.— Сама ж паніматка варила, а я вас сам почастую. Коли ж не вип'єте з моїх рук, то я більше до вас і не приїду.

Яким хилив тоді горілку не згірше свого дядька Охрима. Але що скаже Зося, як довідається, що він п'янствує з мужиками? Ця думка не давала йому спокою. Піднесена близенько варенуха так гарно залоскотала йому в носі, що він не втерпів, привітався по-письменному, випив чарку, другу. Гаряча варенуха трохи вдарила йому в голову.

— Ми думали, що ви нас втішите вченою розмовою,— говорив далі дядько.— Ми радніші й до вечора слухати розумного слова за чаркою доброї варенухи.

— Нехай бог спасеть і нашого батюшку, та й його синів,— промовив селянин.— Оце було як прийдуть на проводи на громадський обід, то так наслухаєшся всього, що й господи! Було розкажуть нам, як на тім світі буде людям: що буде грішним, а що праведним; розкажуть було і про Адама, і про пекло, і про рай. І малі ті паничі, а так тобі розказує, та все попросту, та все по-нашому, мов шов-

ком гаптує! Що то пак письменний чоловік! У книжках все написано. Розкажіть, будьте ласкаві, дещо, а ми послухаємо! Адже ж, кажуть, і ви колись вчились на священика, та вже опісля повернули тобто на пана.

Якимові сподобалась річ селянина. Варенуха трохи розворушила його наукову пиху. Він почав розказувати про те, як наука допомогла всім народам вийти з темряви, а потім повернув на розмову про блискавку, про грім, про дощ. Спершу почав був таки говорити по-українській, але сам язик, привчений московською школою, зараз повернув на великоруську мову. І потекла його мова книжна, школярська, невтямлива народові.

— Молния (блискавиця) праисходит вследствие скапления електричества в воздухе. Это, видите, такая огненная сила, каторая скрывается в земле, в воздухе, а потом разряжается, загорается, воспламеняется...

— Господи, як хороше! як гарно! — промовляли молодиці, киваючи одна до однієї головами.

— Кагда електричество скапляется и начинает разряжаться, тагда воздух с страшною силою устремляется в безвоздушное прастранство, прастранство, то есть место пустое, примерно как ета комната. Патом гром!.. Трах-тарарах!

Яким, бувши вже напідпитку, тарахнув кулаком по столі, аж пляшки задзвеніли. Варенуха почала його гарячити.

— Ой, господи! аж страх бере! — промовила молодиця з слізьми на очах. Їй здавалося, що Яким розказував про пекло.

— То грім битиме всіх грішних? — спитала вона в Якима.

Всі слухали, обернувши очі до Якима, ловили кожне його слово; усім здавалося навіть, що вони розуміють, хоч кожне слово Якимове було для них тайною, потайнішою од християнських тайн.

— Скажіть нам, коли ласка ваша, чи правда тому, що під землею є риба-кит, котра часом трясе землею? — спитав селянин.

— Не вірте! тому неправда,— одказав Яким.— Земля крутиться круґом сонця і вертиться на своїй осі.

— Осі? чи вже ж то? Хіба ж земля крутиться, як колесо?

Всі засміялись, зглядуючись.

— Авжеж так! — говорив далі Яким.— Движение бывает центростремительное, тобто...

Яким постерегав, що його й справді не розуміють слухачі, хотів говорити попросту, але якось не потрапляв. Піт виступив у його на лиці. Його розмова, мабуть, не дуже вдоволяла слухачів, бо один дядько покрутив, покрутив головою і сказав:

— Це все... бог з ним... А скажіть нам, паничу, коли-то добре буде людям? Бо вже лихого натерпілись ми доволі. Ви людина письменна, може, де вичитали в книжках!

— А якого ж добра ви ждете? — спитав Яким, не розуміючи, що йому одповідати на теє.

— А якого ж добра нам ждати? Чи не буде полегкості на податі, на хліб?

— Про це я не відаю, навіть у книжках нічого про те не начитував.

Яким утомився, силкуючись розмовляти з народом. Розмовляти з народом він не вмів, хоч і жив між простими людьми.

Вже звернуло з півдня, як гості почали прощатись. Старий Лемішка повеселішав тим, що таки його вчений син показав гостям хоч трохи свого розуму. Мати була рада і все щось говорила та говорила. Дядько Охрім з дядиною теж були раді, що небіж сподобив їх розмови і не гордує ними. Всі вийшли надвір, всі обнімались, цілувались, обнімали й міцно цілували Якима, потім посідали на вози і під гарячим промінням південного сонця рушили в дорогу. За воротьми знов спинились. Стара Леміщиха з пляшкою в руках частувала гостей на дорогу, подаючи чарку на вози. Ще раз перецілувались і, розпрощавшись в останній раз, рушили на ярмарок. Старі вернулись до хати, а Яким пішов в садок, ліг в затінку в холодку під гіллястою яблунею і міркував про випадки того дня.

«А що буде, як Зося часом почує, що я п'янствую з мужиками та міщанами, веду з ними компанію? Чи знає вона, чий я син, хто мої батьки? А як дізнається, чи буде мене любити? Чи схоче вийти за мене заміж...»

Такі думки промайнули в його в голові, тоді як його очі дивились на той гай, де Зося любила гуляти ранком та вечором. Верхове гілля того гаю витикалося з-за зеленої гори. Над гіллям миготіло блискуче марево сонця, слалась тонесенька намітка сизого туману. Той гай здавався йому зачарованим, тягнув до себе всю його душу, принаджував його очі, його думи. Чи не під тим дубом во-

на тепер гуляє, що ондечки розіслав гілля, як ті руки? чи не та липа з зеленим листом дивиться на її красу?

Вже сонце наближалося до заходу, як Лемішковський встав і поволікся до того гаю.

Місце, де любила гуляти Зося, було найкраще на всю околицю міста. В свято або в неділю туди йшли на гулянку не одні панночки Пшепшинські, але й другі городяни, панки, міщанки і навіть міські наймички. Неширокою зеленою долиною, між двома крутими зеленими боками гір крутився маленький поточок води, переливаючи воду з одного ставочка до другого. Подекуди попід горами росли густі гаї, розкидані ніби букетами. По долині росла осока понад водою, цвіли купами лісові квітки. З боків гори місцями виступало сіре каміння. В одному узірі яру блищав ставочок, обсмугований високими вербами, чорнів млин, а другий узір вганявся в зелену діброву. Узенька стежечка крутилася гадючкою по зеленій траві і доводила до криниці з погожою водою.

Вернувшись додому, Зося до словечка розказала сестрам про зустріч з Лемішковським і навіть про те, що Лемішковський повинен сьогодні стрінутись в долині. Зося була певна в тім, що Лемішковський любить її. Їй забажалось допекти старшим сестрам за важку опіку над нею, що вже їй остогидла.

— Мої сестриці кохані! — промовила найстарша сестра Люцина.— Давайте пожартуємо трохи з тим чудовим м у ж и ч к о м!

— Добре, моя дорога! — одказала середуща, Рузя.— Він такий гарненький хлопчик, хоч і мужичок!

Кожній хотілось причарувати серце молодого і гарного мужичка.

— Знаєте що? — промовила Люцина.— Уберімось так, щоб підійти під його міщанський смак. Понадівайме сукні, які в нас є найясніші! щоб так і різали в вічі. Це йому, надісь, буде до вподоби.

Панни кинулись до гардероба. Та думка стала їм приводом і до забави, і до кокетства, без котрого полька ані тхне і не дихне!

Люцина знайшла не дуже модну сукню, ясно-червону, без жадних квіток. Червоний кольор дуже пристав їй до лиця! Вона знала теє. Поверх червоної сукні вона підперезалась ще червоною широкою стрічкою, на голову наділа якісь квітки з бархаток огневого цвіту, схожі на червоний

мак. Її чорні брови, карі очі, повне рум'яне лице з повною шиєю серед червоного цвіту покращали вдвоє. Вона взяла в руку пучок найчервоніших оргиній.

Рузя убралась так само в саме зелене. Темно-зелена сукня дуже пристала до її не дуже темних кіс. Свої розпущені кучері вона перевила зеленою оксамитовою стрічкою. Її повне біле лице з дуже ніжним рум'янцем, з червоними губами здавалося пишною квіткою серед зеленого листя.

Зося убралась в нову ясно-блакитну сукню,— блакитну, як небо. Без жадних квіток або стрічок на голові і на шиї, вона зливалася з синім небом, тоді як йшла по горі. Тільки її русява головка з кучерями та з білими, як сніг, одслоненими плечима, здавалось, літала по небі, як той двокрилий херувимчик.

Саме вбирання коло дзеркала було для сестер такою втіхою, таким проводом безробітного святкового часу, що панни безперестанку реготались з своєї вигадки, з своїх театральних суконь.

— А знаєте, мої сестриці, яка мені оце думка прийшла? — промовила Люцина, дивлячись на одну картину на стіні, де були намальовані три богословські доброчинки: віра, надежда й любов у постаті трьох панночок, що сиділи під пальмовим деревом. Одна панна була намальована з хрестом, друга з чашею, а третя з малою дитинкою.— Чи пам'ятаєте ви, сестриці, ту високу грушу, що схилилась над самою криницею? Ми посідаємо під грушею доконечне так, як оці панни, і будемо дожидати Лемішковського.

— А справді посідаймо! посідаймо! — гукнули в один голос сестри, припліскуючи в долоні.

— Тільки що ж оце ми позабираємо в руки, щоб достоту сповнити оцю картину! — промовила привідниця Люцина.— Тут одна панна держить хрест, друга чашу, третя дитинку. Не позабирати ж нам у руки таких речей. Ми й без того в цих патріархальних сукнях поставали схожі на якихсь святих преподобниць! І без того ціле місто чудує з нас. Дитину ще сяк-так... Хіба взяти того опецка нашої наймички.

— А хто ж його візьме? — спитала Зося.

— Зося! а хто ж більше? — одказала Люцина, і всі засміялись.

Той регіт долетів до ушей сонного батька, що спочивав по обіді в другій кімнаті, завертівши голову білою хустиною, щоб по лисині не лазили мухи. В довгому шлафроці,

в патинках, з білою хустиною на голові, котра до того прехимерно стирчала якось ріжком, виглянув Пшепшинський з-за дверей, сліпаючи сонними очима.

— Що тут діється? — спитав він з гнівом.

Дівчата з реготом кинулись до його й почали цілувати з усіх боків, просячи пробачення.

— Смійтесь, діти, аби не плакали; та коли б ви собі йшли або гуляти, або заміж, абощо! Жених от трапляється...

Незабаром потім вийшли сестри з дому і пішли до гаю глухими переулками, щоб сховатись од цікавих очей городян. Люцина, вся червона, горіла, як огонь, і несла в руках великий букет з оргиній, червоних, як жар. Червоний убір на голові, що скинувсь на дівчачі квітки на кибалці, наддавав їй вид сільської дівчини в квітках. Рузя, вся в зеленому убранні, несла в руках розкішну гілку рай-дерева. А Зося, блакитна, як небо, держала в одній руці книжечку, а другою вела невеличкого сусідського хлопчика, гарного, як янголятко.

На яру коло криниці було найкраще місце. Високий камінь трохи виступав з гори. З-під його лилася вода з холодного джерела і стікала в широку криницю з природним кам'яним дном. Чиста, як кришталь, та погожа вода стояла сливе вщерть з кам'яними цямринами криниці. В воді тихо плавала криничана червонобока жабка. Прихожі люди, припадаючи коліньми на камінь, нахилялись і пили воду. Густі кущі ліщини, бузини, чорноклену понависали зверху над криницею, а збоку росла стара широкогіллясга та дуплинясга груша. Коло груші повитикане з землі каміння лежало, ніби природні лавки для спочинку. Те місце вибрали панночки Пшепшинські для своєї комедії. В театральнім покладі сіла Люцина під самою грушею коло стовбура, широко розіславши червону сукню по траві. Трохи нижче, на кам'яних східцях, по обидва боки посідали сестри. Рузя обмахувала лице зеленою гілкою рай-дерева, а Зося посадила коло себе хлопчика в білій сорочині, підперезаній червоним пояском. Вона розгорнула книжку і почала нібито читати. Вигляд і справді дуже нагадував картину трьох доброчинків і тільки тим одрізнявся, що старші сестри, з гарними, але злими лицями, більше обтілювали ніби гріхи, ніж доброчинки.

Усі прохожі, навіть селяни, задивлялись на панночок, на убрання, на сукні, стрічки. Деякі міські штукарі назвали

старших сестер гарними кольорованими гадюками, що вгніздились на зеленій траві. Але всі задивлялись на Зосю з малою дитинкою. Гарна й тиха, з малим хлопчиком коло себе, вона навспяжки здавалась янголом, котрий на образах проводить на небо праведну душу.

Панни не помилились. Лемішковський приблукав до гаю і тихо ступав стежкою, шукаючи очима Зосі. Червона постать Люцини, як та огнепальна купина серед зеленого листу, звернула на себе його очі. Наблизився він і остовпів. Картина дуже вдарила йому в очі. Зося здалась йому якимсь незвичайним духом, котрому б жити тільки на небі.

Не досягаючи до самого більшого доброчинку, він сів коло Зосі, поклонившись сестрам і привітавшись з ними. Зося ледве підвела на його очі і знов опустила їх несміливо додолу.

— Чи й пан любить самотину, як і ми? — спитала його згори Люцина.

— Я недавно полюбив цей гай. Він од нас далеченько,— одказав Яким.

— Що ви знайшли тут таке принадне? Чи погожу воду в криниці, чи тутешнє чисте повітря? чи, може, тутешніх людей? — спитала Люцина.

— І вода добра, як видно, і повітря чисте, і яр зелений, але я тієї думки, що люде багато кращі од усієї краси натури!

Люцина двома руками загарбала собі той комплімент, аж очі в неї заблищали радісно, аж ніби заграли.

— То пан не любить краси цього місця? — спитала Рузя тоненьким, але підробленим, не своїм голоском.— О, який же сором! Не розуміти краси синього неба! Дивіться! — промовила романтична панна,— яке тут дерево розкішне, небо чисте! А той потічок, що тихо дзюркотить коло ніг наших по камінчиках, ніби мале дитя рюмсає! А ті квіточки, що он-оно на долині засіяла божа рука! а те зелене бадилля...

— Тим, певно, ви й сукню добрали до своєї вподоби... Вона зелена, як те бадилля...

Рузя прикусила язика, трохи зобідившись.

Яким простяг руки до дитини, не знаючи, як зачепити Зосю. Дитина сміливо обняла його шию рученятами, притулила до його лиця головку і своє біле, як лляні пачоси, волосся до його чорних, як воронове крило, кучерів.

— Ви, надісь, дуже любите дітей? — спитала Зося і зачервонілась.

— Дуже люблю дітей і всіх людей, добрих, як діти.

— Діти — то те саме, що й натура,— перебила Рузя.— Вони нікому не заподіяли лиха, як от ті квітки, що ростуть ондечки на долині. То земні янголи, послані богом на втіху людям.

— Я, здається, бачу вас тутечки в перший раз,— спитала Люцина згори.— Чом ви сюди не приходите гуляти?

— Бо не маю часу. Тепер нас закидали роботою.

— А як мило після важкої роботи зостатись з своїми думами в такій чудовій околиці! — промовила Люцина.— Як це місце придатне для філософських дум!

— А ви тут часто філософствуєте? — спитав Яким.— Мене дуже бере цікавість довідатись, про що молода панна думає, та ще в лісі?

— Чи вже ж ви думаєте, що панна незугарна навіть думати про що путнє?

— А мені здається, що панни тільки вигадують модні сукні та всякі убори.

Люцина почервоніла. Другі сестри осміхнулись.

— А мені здається, що панна, коли вона хоч трохи путня, таки зугарна й погадати, подумати головою, і пожити серцем, помарити гулячою мрією і часом інколи й погадати про сукні та стрічки, як ви кажете,— сказала Люцина.

— Вважай, пане! дівочий розум зугарний і здатний постерегати навіть філософські тайни і складати отакі прехороші букети, як отсей,— додала Люцина,— і навіть жартувати з молодими паничами...

Щоб здаватись молоденькою, трохи легкодумною дівчиною і підійти під стать простих дівчат, вона одірвала найбільшу оргинію і кинула нею згори на Лемішковського. Якраз тоді йому трапилось підвести очі вгору! Оргинія потрапила йому в самісінький ніс, ляпнула листом по щоці, одскочила і тихо впала в криницю, розстеливши червоний лист по воді і ніби сміючись жовтим осередком з незручної панни.

Всі засміялись. Дитина аж покотилась од сміху. Люцина почервоніла і почала просити пробачення, додаючи одначе, що панна, на який би спосіб не дарувала паничеві квітку, не повинна просити вибачення.

— Добре даруєте! Мабуть, од щирого серця, бо в мене аж ніс заболів,— обізвався Яким по-простацькій.

Тимчасом як старші сестри пускали на його свої стріли, щоб вразити його серце, Зося розгорнула книжечку і почала читати. Лемішковський не зводив з неї очей. Яка вона здавалась йому гарна, добра, тихенька, ласкава поруч з кокетками сестрами. І вона не подивилась на його, не зайняла й словом... і тим ще більше сподобалась йому.

Незабаром потім всі встали. Яким зараз пристав до Зосі, взявши на руки хлопчика, в котрого боліли од ходні ноженята. Доріжка була вузенька. Старші сестри тулились до його, спихаючи одна одну, одначе мусили вдвох ступити вперед і зоставити позад себе Зосю з Якимом.

Вже починало смеркати, як Лемішковський проводив панночок до дому. На ганку сидів їх батько. Вернутись назад Якимові було незручно; він мусив підійти до самого Пшепшинського і привітатись до його.

Становий, не подавши йому руки на балу, теперечки трохи не обнімав його, побачивши коло своїх дочок, і просив зайти в гості. Яким тільки того й ждав.

В покоях у Пшепшинського було бідно, але з великою претензією на панську обставу. Над канапою висіло дуже велике дзеркало в золотих рамах, але позолота була вся витерта. На столах, на канапі лежали всякі штуки, повиплітувані й повишивані з гарусу. Глиняні і фарфорові кукли по кутках на столиках нагадували про статуї. Плетених з ниток завіс коло вікон, плетених скатертів на столах,— було так багато, що, здається, самі павуки не спромоглись би понаплітати їх стільки. Під столом був розстелений старий килим з полинялими квітками. Забігала, завешталась прислуга, задзвеніла посудою, забрязкала ключами.

Люцина сіла коло самовара на місці хазяйки, щоб наливати чай, хоч другим часом та повинність лежала на Зосі. З незвичайним кокетством наливала вона чай: згинаючи свою білу руку, держачи чайник трьома пальцями і піднімаючи його високо над стаканами, вона розтягувала золоту, пахучу цівку чаю, ніби гралася своєю роботою. За кожним поворушенням чайника, за кожним поданим стаканом вона виринала стан, шию, повертала в'язи так мило й легенько, неначе вона вся була на пружинах.

Розмова пішла весела, жартовлива, займаюча молодого хлопця,— та розмова, яку вміють провадити веселі польки, та ще й тоді, як їм сподобається гарний хлопець. Навіть Зося розговорилася і показалася зовсім не такою тихою і немовою, яку вона удавала себе при старших сестрах.

Яким зоглядівся тільки тоді, як батько, трохи кректячи, піднявся з-за стола і тим дав знати, що гостеві час би й додому.

Батько ввійшов у свій кабінет. Лемішковський пішов додому. Сестри зостались балакати коло стола. Самовар погас. На столі стояв порозкиданий посуд. В кімнаті всі вікна були поодчинені настіж. На далекому небі червонів, ніби жеврів, вечір. Зелене гілля вишень і груш заглядало в хату. Через поодчинені вікна було видно темно-синє небо з ясними зорями. Через усі вікна небо здавалось чудовою завісою, затканою золотими й срібними зірками. Тихий вечір, свіже повітря, краса неба — все те навівало мрії трьом сестрам, з очей котрих недавно зник чорнобривець-хлопець.

— Пішов же наш гість... і, певно, жених,— промовила Люцина,— котра ж з нас, сестриці, вибере його собі за жениха?

Менші сестри мовчали.

— І що ж нам з такими женихами? — говорила вона далі.— Це вже не перший такий. Нам що не трапляється, то все півтора людського. Один був і дідич, та богзнаякий; другий був і капітан, та голодранець. Цей і гарненький, і молодий, має сяку-таку маєтність, та зате міщанин, коли ще не сірий мужик.

Менші сестри слухали мовчки.

— Як подумаю, що ми такі безщасні, то мене аж жаль бере! — промовляла далі Люцина.— Здається, між нашими поляками і нема таких бідолашних, як ми! Всі наші поляки багатирі, мають багаті землі, ліси, фольварки, повні хліба. Мій боже! що там того добра в наших сусід Зайончковських! В їх економ живе багато краще, ніж ми. Що там на економії корів, гусей, молока, масла! Які там чудові городи, садки! Ох, Єзус, Марія! Не знаю, за віщо нас господь карає! Всі поляки живуть по-панській, мають повний двір слуг, челяді, їздять в каретах. Ой господи! за що ж ти нас так важко караєш!

Пан Пшепшинський сам виїхав на Україну з Польщі. Його дочки родились у Польщі, але зросли на Україні, і тут вони втягли з матернім молоком і благодатним повітрям нашої землі шляхетський погляд, що ніби кожний поляк повинен бути паном, багатим, значним, мати землі й ліси. Паннам, котрі зроду й не бачили польського мужика, і в голову не приходило, що на світі є поляки — не пани,

а просто-таки мужики, в сіряках, в простих чоботях, котрі так само роблять і бідують, як і наші українські селяни. Дурненьким паннам здавалось, що сам бог споконвіку призначив полякам панство, держави, розкіш, просвіту, а українцям — мужицтво, нужду, сіру свиту, мазані дьогтем чоботи та неписьменність.

— Нам зосталась одна надія — вернути втрачену долю,— прикинула Люцина,— вийти заміж за багатих людей. Ох! розкіш, розкіш! як я тебе люблю! Ох! панство, панство! моя золота мрія! Рузю, як би ти себе обставила, бувши багатою панією? — спитала Люцина.

— Та вже б обставила себе не погано,— одказала Рузя.— В мене була б гарна велика зала з рожевою мебіллю, з дзеркалами. Свою опочивальню я б убрала, як квіточку! Над вікнами, над ліжком я повішала б тонесенькі рожеві завіси. До завіс, до рожевого шовкового укривала я попришивала б тонесеньке кружево, як павутиння. Над ліжком, і під ліжком, і скрізь по світлицях я розіслала б килими, обвішала б стіни, обставила б столи й вікна всякими квітками і мармуровими статуями. Квітки й мармор, рожевий і білий кольор, то моя принада. Мій боже! якби моя воля, я з половини свого дому зробила б оранжерею або й зимовий садок, де б взимку до самої весни цвіли — не переставали всякі квітки... А в тій оранжереї на першому місці, в самім кінці найкращої алеї зеленого дерева, я б поставила вівтарик м а т к и б о с к о ї, ввесь у марморі й золоті, обвішаний трояндами й леліями. По алеї я послала б квітчастий килим і приходила б туди кожнісінький ранок бесідувати з богом...

— А я не маю потягу до твоєї дуже вже поетичної обстави...— одказала Люцина.— Квітки, та квітки, та й ще квітки... Я воліла б собі збудувати принаймні три великі зали — довгу, квадратову й круглу. І як би я їх прибрала! Я туди впакувала б все багатство вподоби, розкоші. Одна зала в мене була б блакитна, як небо, з зорями-цятками на стелі, друга, як рай, біла з золотом, а третя червона, як пекло. В білій залі я поставила б мебіль з покриттям лиснючим, золотуватим, ніби до матерії попристав промінь літнього сонця. Щоб мені вікна були довгі й широкі! Щоб мені дзеркала були на всю стіну, столи мармурові, канделябри срібні; щоб мені скрізь блищало й лисніло по світлицях і на слугах! Я люблю багато блиску, світу, багато простору.

Люцина аж ногою тупнула, ніби викликаючи якогось духа чарівничого, ладного їй служити в її мріях та вередах.

Зося мовчала й слухала. Старші сестри мали її за недорослу дівчину, хоч вона лічила сама собі вже сливе дев'ятнадцять років. Невважаючи на теє, вона тільки рік передніше скинула дитячу одежу, куценьку сукню. Вона все слухала розмову старших сестер і, як та бджола, збирала з квіток мрій своїх сестер найсмачніший мед. Їй, сказати правду, заманулось і багатих покоїв, обмальованих палкою фантазією Люцини, і багатих оранжерей з образом м а т к и б о с к о ї.

— Яких би ти суконь понашивала собі, Рузю? — спитала Люцина.

— Я б собі пошила білу атласову сукню, а стан обшила б золотою сіткою. По сукні я розкидала б рожеві банти,— одказала Рузя.

— То й була б схожа на ксьондза. А я люблю оксамит! Є з у с, М а р і я! Яких би я собі суконь понашивала з оксамиту! А по гарній сукні я ладна розсипати ясні зорі. На голову я б наділа брильянтову діадему. Я люблю убір поважний, королівський. Яка б з мене королева вийшла, коли б мене доля була кинула в рід королівський! Коли б хоч в театрі трапилось хоч раз на віку вийти в ролі цариці або будлі-якої коронованої княгині. Як би мені це убрання приялічало! А то... Ет! Не живемо тут, а тільки животіємо та чевріємо.

Люцина встала і поважно пройшлась по хаті.

— А ти, серце Зосю, мабуть, мариш про тирольські пастухівські спіднички та солом'яні брилики? — спитала в Зосі Люцина.

Зося засміялась. Не в пастухівському брилику вона бігала на скелі, щоб зачепити Якима. Всі мрії старших сестер передумала вона ще либонь років зо три передніше. Її фантазія й межі не знала!

— Як би я хотіла жити в великому розкішному місті, щоб можна було щодня по магазинах, по улицях нагодувати свої очі розкішними матеріями, сріблом та злотом, бровами, й очима, і вусами гарних молодців! — промовила Люцина.

— А на мене,— промовила Рузя,— то я б тільки взимку жила в місті, а літом доконче на селі, десь в густому лісі, в зеленому садку, над річкою.

— Ет! не люблю я лісової вовчої та лисичої компанії. Я б і влітку не виїжджала з міста. Бо в великому місті і

PRZYBŁĘDA.

POWIEŚĆ UKRAINSKA

IWANA NECZUJA.

Z RUSIŃSKIEGO PRZEŁOŻYŁ ST. SZ.

W POZNANIU

NAKŁADEM I DRUKIEM JAROSŁAWA LEITGEBRA.

1878.

Титульна сторінка видання повісті «Причепа» польською мовою.

влітку ввечері приємно пройтись по улиці. А потім я поїхала б у театр, заняла б ложу, гордо-гордо обвела б очима ті місця, де сидять дами, ласкаво й прихильно подивилась і на партер, де сидять пани та паничі...

Люцина показувала, як би вона обвела театр гордовитими й ласкавими очима.

— Ой світе великий, панський, блискучий! Як до тебе лине вся моя душа! — промовила Люцина, важко зітхнувши.

Зося аж зачервонілась од палкої розмови сестри. Її груди хвилювалися бажанням достягти до того, про що марила сестра.

— А теперички ми марно тратим літа наші молоді, дівочі в цьому паскудному місті,— промовила Люцина.— Літа минають, час пливе, час дорогий, бо молодий, коли тільки й можна б пожити на світі! Занидіємо ми, зачевріємо тут в глушині.

— Так-то, Люцино! так! — додала Рузя.— Тепер тільки й мило нагулятись у зеленому садочку, наслухатись пташиного щебетання. Тепер тільки з милим і спів пташиний був би милішим, і сад здавався б зеленішим.

— Яка ти чудна, Рузю! — крикнула Люцина.— Їй-богу, ти чудна з твоїми садками та пташками! В цім паскуднім місті нема з ким й побалакати по-людській. Все простота, міщани та якісь писарці з московською мовою. Господи! як важко бути людині найрозумнішою од усіх! Як недобре, коли стоїш вище за всіх. От і цей міщанчук! Піди за його заміж! Яке життя він тобі дасть? Сам змоскалений писар; батько й мати прості міщани, балакають по-українській, по-хлопській. Ніхто й слова польського не тямить. Несамохіть і сама станеш такою, як і та сім'я. А поки ж то повернеш її на польський лад, вивчиш її говорити по-польській, трохи її обітреш! Чимало води втече для такої, хоч і високої, але не дуже веселої місії задля молодої панни, тієї місії, що більш з руки якомусь францишканові... Ет!

Люцина задумалась і позіхнула, за нею позіхнула Рузя, а потім і Зося.

— Час до постелі,— сказала Люцина.— Коли б хоч приснилося те, про що ми тільки що оце марили!

VII

Через тиждень, в неділю вранці, Лемішковський убрався в свій писарський фрак, надів найтоншу сорочку, купив навіть нові білі рукавички і пішов з візитом до станового.

Панни, знать, його сподівались, бо повбирались в гарні легесенькі літні сукні, простенько, але дуже до лиця. Старші сестри порозпускали по плечах свої розкішні коси, мов ті гриви, і, скільки мога, постягували свої стани, щоб здаватись і тоненькими, і молоденькими. Раннім, церемонним візитом Яким дуже піддержав свою репутацію як людина, що таки тямить заведені скрізь звичаї.

Сам батько привітав Якима дуже ласкаво, стиснув його руки, навіть обняв і тричі цмокнув в щоку, запрошуючи до себе в гості. Всі посідали і почали балакати про звичайні пусті речі. Лемішковський, убраний в чисту нову одежу, в білих комірчиках, дуже пристаючих до лиця чорнявим людям, вразив панночок своєю оригінальною красою українського типа, що виходить з-поміж народу, шляхетніє од цивілізації й приймає форми і здорові, міцні, і разом з тим спанілі, делікатні. Біле рум'яне Якимове лице, чорні очі, обведені чорними віями та віками, цупкими, як ріг, рука, жилава й чиста, з блискучими міцними, як сталь, ніґтями; його щоки здорові, припалі пушком, його волос, шерсткий, як дріт,— вся його постать, міцна й ніжна, тхнула здоров'ям селянина, чистотою і делікатністю панською. Побіч тих тонконогих, як журавлі, панків, Яким скинувсь або на волоха, або на грека і цією одличкою од панків одразу зачарував усіх трьох сестер. Панни вставали, бігали, сідали і знов чогось вставали, вертіли головами й хвостами суконь, чогось шептались, червоніли і не відали, як ступити, як сісти.

Щасливий і веселий вертавсь Яким додому, проведений ласкаво хазяїном і гарячими поглядами дівочих очей. Дорогою якось випадком він всунув руку в кишеню свого пальта. Там зашелестіли папірці. З великою цікавістю він розгорнув папірці. Їх було аж три. В однім було написано: «Сьогодні ввечері жду в тім самім яру, де ми гуляли в неділю. Там стримить під горою найбільший камінь, з гострим верхом, високо над кущами. Там ждатиму!»

В другому папірці, такому ж тонесенькому, було написано: «Сьогодні надвечори я буду в знайомім нам обом яру. Там є найкраще місце. Його не довго шукати. Там зелені липи обступили круглий камінь, посхилялись над ним зеленими гілками. Там тиша і поетична темрява. Кругом квітки, а на дереві щебечуть пташки. Там, там, серед краси того місця, серед пахощів гайових квіток і співу пташиного, побачимось незабаром».

Яким розгорнув третій папірець, простий, навіть оддертий на швидку руку. Там було написано: «Сьогодні надвечір гулятиму коло криниці, де ми недавно стрічалися, буду сидіти на тім самім камені, де ми сиділи в неділю...»

По кокетливих папірцях, налитих пахощами, по самих словах записок, Яким зразу вгадав, що першу записку писала Люцина, другу — Рузя, а третю — Зося.

Надвечір Яким уже прямував до криниці на яр, навіть не наважившись шукати других сестер десь між камінням та липами. Усю дорогу з його думки не зникав вид причепливих старших сестер, які так нецеремонно лізли до його з непроханим коханням. По всьому було знать, що доходжалим паннам, нудьгуючим в малому місті, була не первинка затягувати паничів до яру й оповіщати їм про своє кохання. А Зося? якою вона простою і молоденькою дівчиною здавалась йому! І чи не мала ж вона рації написати до його після щирої розмови з ним? Який би він був щасливий, коли б вона хоча слівцем натякнула про своє кохання!

На старому місці, коло криниці, Яким знайшов Зосю. Він не помилився.

Вузісінькою стежкою пішов він з нею між густими липами та кленами, між зеленим листом бузини та калини. Зося то червоніла, то блідла. І яка вона здавалась йому тиха, спокійна, як дитина, в міру весела, в міру поважна!

Щиро і настіж Яким розгорнув перед нею всю свою душу, свої думи, розказав про свою службу, про свої надії, про своє життя, навіть не посоромився розказати про своїх батьків, простих міщан, про свою добру матір і крутого батька. На решті розмови, тоді як сонце погасало і обзолотило цілий яр червоним полум'ям, він розказав про своє кохання, випитав про її любов до його і натякнув про свою надію на їх сватання. Зося зблідла; вона не сподівалась так швидко почути його останнє слово, просила трохи заждати, передніше спитати батька. Одначе дала йому надію...

Веселий і щасливий, Яким вів Зосю під руку додому. А тим часом Люцина й Рузя, сидячи в своїх місцях між кущами, мали певну надію, що молодий хлопець ніколи не поцурається таких ласощів, як дівоче кохання. Вони вже знали те по власному досвідові, і кожна з великою нетерплячкою ждала Якима. Вже почало смеркатись, а панич не

приходив. Люцина почала сердитись, а Рузя похилила голову, не слухаючи навіть пташиного щебетання. Вже добретаки стемніло. Люцина почала навісніти. Рузю почав брати страх. Для її полохливої фантазії здавалося, що розбишаки шелестять за кущами, що зеленоокі русалки, рогаті дідьки витріщають на неї очі з зеленого листу. Рузя, дуже полохлива зроду, непоетично стрибнула з каменя, прожогом полетіла через сіножать і трохи не загрузла на мочарі, натрапивши на його. Як птиця, вилинула вона на стежку з-за кущів і стикнулась несподівано з Люциною, котра повагом чвалала додому люта-прелюта.

Зрозумівши одна одну, не промовивши й слова, пішли вони на гору. Коли — зирк! — поперед їх ішов Яким попід руку з Зосею. Назирцем та навздогінці за ними пішли вони до самого дому і зараз побігли до батька жалітись.

— Чи ви пак, папо, знаєте, що таке зробилось? — промовила Люцина до батька, бліда, як смерть.

— Чи ви, папо, ждали такого? — підхопила Рузя, червона, як рак.

— Що таке? що? говоріть-бо, ради бога, не мучте мене! — одказав батько, сам трясучись, немовби ним пропасниця трясла. Його чорне сумління часто полохало його таки добре.

— Вона! така мала! і таке робити! — запищали обидві сестри, трохи не скрегочучи зубами.

В батька од серця одлягло.

— Ще в дитячих штанцях, а вже водиться по ярах з чужим паничем! — крикнула Рузя через сльози, кидаючись на батька.

— Говоріть-бо як слід або йдіть собі! — крикнув становий, вже сердячись на бабів, як він звав своїх дочок.

— Ми, папо, застали Зосю в яру одну з Лемішковським! — крикнула Люцина.

— Вона йшла з ним попід руки! — крикнула Рузя.

— Він навіть обнімав її! — додала знов Люцина, маючи себе за матір нібибто маленькій сестрі.

— О! так то погано! — крикнув батько, розгнівавшись.— То він у мене повинен зараз оженитись із Зосею!

Сестри стали, як укопані. Чого вже, чого, а цього їм дуже не бажалось, щоб через Зосю втратити жениха, гарного, молодого й небідного, хоч і міщанина.

— То так, папо? — крикнула Люцина.

— То так? — промовила Рузя.

— А то ж як! хіба нехай і її люди обносять та ославлюють, як і вас ославили! А що мені з того, що ви всі три посивієте на пні? Нехай іде! «З богом, Парасю, коли люди трапляються!» — як наші хлопи кажуть.

Сестри мовчки вийшли з батькової хати і вернулись до світлиці, де сиділа Зося коло вікна.

Облершись ліктем об одвірок і втупивши очі в далеке полум'яне небо, дала вона волю думам про свою розмову з Лемішковським.

— То так, Зосю? — промовила саркастично Люцина, цідячи слово за словом.

— То ти вже пустилася на амури? — крикнула Рузя, співом протягуючи мову.

— Їй-богу, добре!

— Ні бога не боїшся, ні людей не соромишся!

— Чого вам од мене треба? — спитала їх Зося і при своїх словах так сміливо подивилась їм у вічі, що сестри і здивувались, і знавісніли.

Непідхильність Зосі в сім'ї, як найменшої сестри, була їм дуже досадна.

Мати вмерла давно, ще як вони усі були невеличкими. Старші сестри не були їй рівнею, бо вона й зазнала їх вже дорослими. В сім'ї її всі звали дитиною тоді, як вона була вже дівчиною, а дівчиною звали тоді, як вона була вже панною і навіть стала на порі. Вона мусила слухати старших сестер, як опікунок; при людях мовчати тоді, як вони розмовляли; слухати їх загаду, носити перешиту одежу з їх плечей. Розумна зроду, тиха недоброхіть, вона терпіла свою долю, не жалілась нікому, але зате ж зненавиділа сестер. І їй прийшов час кохання, а сестри заступали їй дорогу, силуючи ждати черги, коли серце черги не жде. Тим часом вона вбирала в себе, силою своєї молодої вдачі, всі думи й мрії доходжалих сестер, які їй доводилось переслухати довгими зимніми вечорами; вибирала, що варто було вибрати по власному серцю, прикладаючи ще й свої молоді надії. Маючи вже певне слово Лемішковського, вона зрозуміла, що вже виходить й визволяється з опіки старших сестер.

— Чого вам од мене хочеться? — спитала вона вдруге.

— Добре робиш, Зосю, їй-богу, добре! Така мала...— почала говорити Люцина.

— Дай покій, сеструню! Мені сливе швидко двадцять років. Яка ж я дитина?

— А що б сказала наша дорога мати, якби була жива? — спитала Рузя.

— Хто його знає, що б сказала! Пером земля над матір'ю! Не тривож материної могили,— одказала спокійно Зося.

Сльози виступили з очей у Рузі.

— Що скажуть люде, як почують, що молода панна, трохи не дитина, ходить пізнім вечором з молодим хлопцем десь по ярах, по байраках? — сказала Люцина в тоні матері.

— Те, що й про тебе, сестро, говорять,— одрізала Зося.

— Вибачаю тобі, як дитині, Зосю! ти ще молода для того, щоб поводитись тобі самій собою, не порадившись із старшими сестрами. В нас матері нема. Хто ж більше має права доглядати тебе, наставляти на добру путь та на добрий розум!

— Знаю я твій розум! Якби я твоїм розумом ходила, то б свій талан минула.

— Зосю! що ти кажеш! — крикнула Люцина.

— Те, що чуєш,— одрізала Зося і повернула голову до вікна, задумано дивлячись на небо.

— Зосю! дивись сюди! Не бундючся!

— Чому пак ні!

— Зосю, я тобі велю! — крикнула Люцина, підіймаючи голос.

— А я тебе не слухаю.

Люцина стояла здивована. Слухняна Зося чомусь сміє не слухатись її і навіть глузувати з неї.

— Зосю! де ти була сьогодні ввечері? — спитала Люцина.

— На Куришковім яру.

— З ким же ти там ходила? Надісь, сама?

— З Якимом Лемішковським,— одказала сміливо Зося.

— Мій боже! мій боже! Сама одна, з хлопцем! — закричали сестри, бігаючи по хаті.— Що ж ти там робила? — спитала Рузя.

— Милувалась, розмовляла любенько та гарненько,— одказала Зося, дратуючи сестер.

— Єзус, Марія! — зарепетували сестри.— Як же ти насмілилась сама, без нас, піти в ліс з хлопцем?

— Чом же не піти з тим, кого я люблю, і, як я впевнилась, з тим, хто мене любить?

— Одна? Сама?

— Як же сама, коли ви обидві ганяли за нами слідком? — промовила Зося, чудно зареготавшись.

— Нема тобі й сорому! ти шкодиш і нашій добрій славі.

— Нікуди вже шкодити! А за себе не боюсь, бо я ходила з женихом.

Сестри опустили руки, наче на їх хто линув холодною водою.

— В нас і весілля швидко буде.

Сестри, зітхнувши важко, вийшли з кімнати.

Через кільки неділь Яким почав присватуватись, а потім спитав Пшепшинського. Становий поблагословив його на радощах обома руками, додавши, що од його жадної притичини не буде, аби тільки дочка згодилась. Лемішковський просив дозволу заслати старостів, а становий обіцяв зайти до старого Лемішки, щоб поговорити про прийдешню долю своїх дітей.

Того ж таки дня за чаєм ввечері Пшепшинський мав довгу розмову з своїми дочками, варту, щоб її послухати.

Старші сестри вже вгамувались, притихли і були дуже вважливі до Зосі. Люцина ласкаво промовляла до неї, подаючи їй чай. Рузя подала їй сухарчики на тарілці. Сам батько присунув до неї мисочку з варенням. Одна Зося не змінилась ні кришки. Така ж спокійна, тиха, задумана сиділа вона і тепер коло столу, як і передніше.

— Так оце, Зосю,— почав батько— ти вже нас швидко покинеш, підеш в чужу сім'ю, між чужі люде. Ніяково тобі буде звикати до чужої хати, та ще такій молодій.

— Та ще й до таких людей, якихсь міщан та перепічайок чи перекупок. То не мала буде для тебе жертва. Не знаю, чи по твоїй спроможності буде вона? — спитала Люцина.

— По моїй силі й спроможності,— промовила спокійно Зося.

— Лемішка багатий,— говорив далі батько.— Якби його струснути, то посипалось би багато карбованців. Одна держава: грунт, сад, хата, млин коштує не одну тисячу карбованців. А окрім того — він і не без копійки в кишені.

— Ох, який же сад в його гарний! яке дерево велике! які яблука! І справді, наче рай! — сказала Рузя.— А місцина грунту — на взгір'ї, над водою! Як намальована! Там завжди чути, як вода шумить під млиновими колесами.

— Все те добре при чому іншому, моя сеструню,— одказала задумана Зося.

— Якби на мене,— сказала Люцина,— я б зроду не пішла в таку сім'ю, просту, мужицьку.

— Все те нічого, моя кохана! і простота нічого,— промовив батько,— тільки горе, що вони не шляхетського роду! Є ж на світі багато й наших поляків і бідненьких, і простеньких, але ж вони природні шляхтичі, з батьків, з дідів, з прадідів. В їх, бачиш, вже кров інша, панська, що не тхне дьогтем та смолою.

— Лемішковський, папо, з університету,— озвалась за жениха Зося,— він людина з розумом й хистом, заслужить чин, матиме й дворянство.

— Ти, Зосю, далебі, багато розумніша й практичніша, ніж я думав до цього часу,— сказав батько, сміючись.— Правда твоя, що він дослужиться до чину, певно й до дворянства, але ж його батько й мати міщани, та ще й, надісь, довго житимуть. А коли б і померли, то пам'ять про їх не швидко помре. Всі тутечки знають, що Лемішка торгував худобою, а його жінка була перекупкою, як жидівка. А вже наші поляки, наші знайомі сусіди-дідичі всі одкаснуться од тебе, не приймуть тебе за рівню...

Всі почервоніли. Зося сиділа червона, як жар. В очах Люцини засвітився гнів, в очах в Рузі виступили сльози. Батько сидів засмучений...

— І бог святий знає, чому воно нам не ведеться! — говорив далі батько.— Здається, вже нам от і жених трапився, і гарний, і розумний, і моторний, і навіть вчився трохи в університеті, а все-таки справа йде якось не по-людській! Молода ти дуже, кохана Зосю! І не знаю я, чи розумієш ти, як себе поставити в твоїй новій сім'ї, в твоєму новому житті!

Батько похнюпив голову. Всі мовчали.

— Ти католичка,— говорив батько далі,— але ваших дітей похрестять по-московській.

— Знаю, папочко,— відказала Зося.— Але під московською покривкою можна розвернути щиро польський дух. Моя сім'я, тату, буде польська, як би її там не охрестили.

— Ти розумна дитина, хоч і молоденька,— сказав батько, цілуючи її в чоло.— А поки що ти переверни Якима на поляка. Він обмоскалився в школі, базікає по-московській, вдає з себе ніби москаля. Але все те дурниця! Українську вдачу я добре постеріг. Все це москальство лежить

на їх, як на волі сідло; все те — вовча шкура, котра ніяк не прирасте до українського тіла. Тільки роби діло помалесеньку, потихесеньку, щоб він не розшолопав; бо як розчовпе, так тоді пропаще діло! Мужик — то вже гадюка, як кажуть жидки! З письменними дурнями багато легша справа!

— Цю справу, папочко, зоставте здатності жіночій, нашому хисту,— промовила Зося.

— О польська женщина! — додала Люцина, підіймаючи вгору свої гарні очі,— чого вона не зробить! чого вона не досягне ласкою, підлесливістю й коханням!

— З батьками Якимовими тобі треба обходитись ласкаво, не дуже гордувати ними,— навчав батько,— не змагайсь з ними, нічого не вимагай зайвого, навіть не справдовуйся, бо старий цього не любить. Це запекла людина.

— Мій боже! — крикнула Люцина.— Та вони ж мужики! та в їх же збираються родичі, гості, такі ж прості, як і вони! Та вони ж п'ють горілку! Велика твоя жертва, Зосю!

— А хіба ж і ми не п'ємо горілки? — сказав батько.— Хто її на світі не п'є. Її п'ють і пани, й мужики, і царі, і князі, і біскупи: це світова річ.

— Ти, Зосю, не живи вкупі з старими,— радила Рузя.— Я, на твоєму місці, зараз би одрізнилась од їх: найняла б собі гарнісіньку, малісіньку квартиру, з гарним садочком, і жила б там собі, а старих я покинула б таки зараз.

— І втратила б спадщину,— одказала рівним голосом Зося.— Од гостей Леміщиних можна будлі-де сховатись, а тим часом колись прийде і мій час.

Зося вже давно збудувала в своїх думках план прийдешнього життя з Лемішковським. Обляшити чоловіка і свою сім'ю, загарбати спадок од старого Лемішки, перевести все на чисті гроші, потім їхати в Київ або до Одеси і шукати в великому місті будлі-якої служби своєму чоловікові — то був її план! Вже їй уявлялась прийдешність щасливого життя в великому місті; вже вона ніби бачила перед собою багатий салон з багатою мебіллю, критою оксамитом, бали, театр, оперу, баскі коні, пишне убрання, до котрого такі охочі польки. Не маючи потреби в жадній пораді, вона трохи не сміялась з батька, з сестер, котрі наводили її, молоденьку, на добру путь.

Тимчасом як сім'я Пшепшинських переводила на гроші Леміщину маєтність і бажала якнайшвидше заспівати йому

«Вічную пам'ять»,— того ж вечора в Лемішки йшла така ж цікава розмова.

— А що, тату й мамо! — промовив Яким до старих,— благословіть мені під вінець стати. Я хочу сватів слати.

— До кого, сину? — спитала мати.

— До Зосі, найменшої дочки нашого станового.

— Я вгадувала те давно, отже і вгадала! — сказала весело мати.— Кращої од неї нема на цілісіньке місто, та й не тільки на одно наше місто!

— Стара, стара! ти й досі з молодою головою, як я бачу! — промовив неласкаво Лемішка.

Його понуре лице, насуплені брови, низький і тихий голос зараз дали знати, що батькові не подобається таке сватання.

— Чого там тобі «стара!?» — крикнула Леміщиха.— А яка тобі недогода в Зосі?

— Як її звуть? — спитав Лемішка, підіймаючи один край рота.

— Зося,— одказав син твердо.

— Який же піп дав їй таке химерне ймення? — спитав батько.

— Та вже ж не православний піп хрестив її, коли вона зветься Зося. Але що мені до того, коли я її люблю?..

— То ти й справді її любиш і хочеш оженитись з нею? Я думав, ти жартуєш.

— Ні, тату, не жартую, бо вже питав її про ту справу, і вона мені дала слово.

— Чому б пак і не дати... Гм!..— одказав ледве чутним голосом Лемішка, потім устав з місця і, взявшись за потилицю, став никати од кутка до кутка.— То був нещасливий, важкий день, коли я тебе оддав до школи! — додав він потім згодом якось сумно.

— Чого ж, тату? — спитав син.— Хіба ви жалкуєте, що я чоловіком став?

— А ми ж хіба вже й не люде? — гримнув батько на сина, піднявши голову.— А чи ти знаєш, що в твого тестенька Пшепшинського довгів на цілe місто? Чи не хоче оце він моїми грішми розплатитись з жидами?

— Тату, так не годиться говорити!

— Чому ж не годиться говорити, поки ще до вінця не дійшли? Ні, сину; сядь лише та порадься з батьком, з матір'ю. Хоч я чоловік і простий, але я тобі не ворог. Я твій батько, хоч ти зневажаєш і мене, і ввесь наш простий рід.

Пшепшинський — голий, як пень. Він і їсть, і п'є, і дочок своїх зодягає й годує набор, поки жиди йому вірять і його бояться. Од мене він не покріпиться ні на один шаг. Дулю візьме од мене під самий ніс!

— Тату! коли не даєте, то й не лайте. Я беру жінку на свої руку і буду сам її зодягати на свої засоби.

— На твої, сину, засоби не можна гаразд зодягти й наймички, не тільки жінки, та ще й Зосі. Глянь на Пшепшинськівен! яких вони суконь тільки не носять! чого вони на голови не начіпляють! Хіба ж ти не знаєш польок? Та вони б тобі понатягали й понапинали на себе всі магазини, всі крамниці, які є на світі! З своєю Зосею і ти, сину, будеш таким голодранцем, як її батечко. Вона панського, та ще й польського виховання й заводу. А та польська дрібна шляхта ладна пнутись з останніх злиднів, щоб тільки пустити ману на людські очі.

— Зося дуже розумна, тату. Вона того не схоче зробити: в неї є доволі тями в голові.

— Я ще не бачив таких розумних шляхтянок. Вони до розуму доходять, аж як волос посивіє. Прості польки, не панії — ті гарні люде, хазяйновиті: слова нема про це.

— Чого це ти, старий, розходився? — промовила мати.— Чому ж і не вбиратись молодій панії, та ще й хороше?

— Стара! нам час про домовину дбати, а тобі й досі на думці казна-що! Якиме, твоя Зоська схоче по-панській жити. Я й те добре розумію. Спатиме вона до півдня, снідатиме в наші обіди, обідатиме в наш полудень. Коло неї треба тупцяння, панькання та біганини. Вона наставить коло себе слуг, заведе тих паскудних лакеїв, щоб вони подавали їй, на що тільки впаде її око. Та готуй їй чай, та готуй їй каву, та пундики, та ласощі! А в нас наймичками не поле засіяно. Одна в нас наймичка, та й та вміє ходити тільки коло нашої печі. Будеш ти, синку, для своєї панії шукати і наймички панни і лакея панка. Ось побачиш!

— Не журись, Якиме! — сказала мати.— Коли вона буде нас поважати та не вередуватиме, то я сама наварю їй і кави, й чаю.

— Чи потрапиш же ти на старість служити за наймичку, та ще й для своєї невістки? — спитав грізно Лемішка.— Ти будеш їй потурати. Вона тепер ходить пішки або їздить на громадських та злодійських конях; а од тебе, сину, вона вимагатиме добрих коней, панського поґонича; вона тобі схоче бити байдики, баляндраси та шляхетські уся-

кові витрембаси, а ти їй тільки настачай! О, я придивився на своєму довгому віку до всяких людей, шляхетську вдачу добре знаю! А як помруть твої батьки, піде тоді наше добро, наша праця марно! Її легковажна рука, сину, розвіє, як полову, ту копійчину, що ми з старою цілий вік складали, добували потом, заробляли простими, чорними руками. Коли б же дав господь, щоб я помилився, щоб моє ні однісіньке слово не справдилось! Коли б тобі, сину, не довелось горювати і в чинах, і в хрестах! Оженися, синку, з нашою дівчиною, таки з міщанкою! Чи мало ж тепер їх ходить вже і в сукнях! Вона буде проста, трохи не така, яка була й твоя мати. А хто ж скаже, що Лемішка не був щасливий з твоєю матір'ю? Вбереш її по-панській — вона тобі і привчиться до панських звичаїв, навчиться й штокати по-московській. Чого вже, чого, а панувати — то наука дуже легка! Аби грошей доволі!

— Е! ні, тату! Чи тямитиме ж міщанка, хоч і в сукні, як повести себе так, як панія з батька, з діда?

— Не вмітиме так вертіти хвостом та крутити головою, як уміють Люцина та Рузя,— перебив синові батько.— Про мене! Вольному воля! Я не вижену тебе з жінкою з хати, прироблю збоку хати вам кімнату. Живіть собі з богом! Тільки душа моя щось не почуває наперед добра. А старий голодранець становий не покріпиться од мене ні на комареву ніжку.

— Зате ж матимемо невісточку, як перепілочку! — приказала мати.

Пшепшинський, того ж таки вечора, поговоривши з дочками, одійшов до свого кабінету і почав неспокійно бігати од кутка до кутка так швидко, ніби ним лихо кидало по хаті.

— Де я в світі божому візьму грошей на весілля, на виправу? — промовляв він сам до себе і плескав сам себе рукою по лисій голові.— Позичити? ніхто не позичить. Чи не попросити б у старого Лемішки? Але я Лемішку знаю: то дідуган завзятий! та й сором трохи. Піде чутка по місті... А! — закричав становий, ляснувши себе з усієї сили по лисині.— Покличте мені десятників! — гукнув він, одчинивши двері в прихожу кімнату.

Десятники прийшли.

— Біжіть ви мені до міста та зараз, зараз арештуйте Іцька, Боруха і Янкеля. Зараз же, зараз! Ви чуєте?

Ті жидки були всім відомі конокради. Через їх не мож-

на було ніяким способом устерегти добрих коней на всю околицю. Ті злодії навіть не раз вже попадались в руки, але все виходили чомусь невинними на диво всім людям. Вони ділились краденим добром пополовині з самим-таки становим, котрий частенько через їх-таки руки переводив знайдені крадені коні.

Десятники постягали жидків з бебехів серед ночі, без жадної причини, й повели до станового. Пшепшинський наробив галасу на цілий дім, лаяв їх, кричав, совався до їх з кулаками, винуючи їх у недавній крадіжці сусідських коней.

Догадливі жидки тут-таки вийняли з кишені гроші і дрижачими руками поклали на стіл купу асигнацій.

Пшепшинський полічив спокійненько грошики і, звелівши подержати жидків через ніч, а вранці випустити, ліг спати багато спокійніший.

В холодній під арештом сиділо ще кільки жидків, злодіїв і конокрадів. Іцько й Янкель заґерготали до їх посвоєму і оповістили всім, чого вимагає й намагається становий. Визволений Іцько на другий день приніс арештованим злодіям гроші. Ті гроші дійшли до кишені станового, і кільки душ злодіїв знов пішло по світі шукати по великих шляхах і в чужих коморах собі поживи.

На подвір'ї станового передержувалось ще кільки пар крадених коней, до котрих не знаходились хазяїни. А знайтись хазяїнам було дуже трудно! Становий мав дуже вірного конюха, парубка Хтодя, котрий зріс і вигодувався коло станового і розумів думи й кожне слово свого пана. Попсований змалку до самих п'ят, як і вся панська двірня, Хтодь умів дуже штучно перероблювати крадені коні і потім перепродував їх сам або через жидків на сусідньому злодійському ярмарку.

Тоді саме стояли на подвір'ї коні, вкрадені у сусіднього священика, вже знайомого нам отця Мойсея, котрий навіть приятелював з становим. Отець Мойсей дістав од станового бумагу, щоб він їхав до стану пізнавати якісь перехвачені у злодіїв коні. Отець Мойсей недавно давав повістку в стан про свої крадені коні.

Ще не родився на світі такий чоловік, щоб йому вернулись покрадені коні. Знаючи теє добре, отець Мойсей послав до стану свого титаря, аби тільки сповнити форму. Хтодь вивів саме опівдня на широкий двір пару коней, високих, чистих, з чорною лиснячою шерстю, гладких, опасених і баских.

— Чи ваші коні? — спитав становий.

Титар ходив, дивився, заглядав їм у зуби і став, не знаючи, що й казати.

— Чи ваші? — спитав становий удруге.

— Не скажу, ваше благородіє! Нехай сам батюшка приїдуть та подивляться, щоб я не був винен. І наші ніби, й не наші! Трохи неначебто й вони; але наші були не такі.

— А що, титарю, наші коні? — питав чоловіка отець Мойсей.

— Бог же його відає! Їдьте, батюшко, самі та гаразд роздивіться! бо мені або полуда на очах сіла, або мене отуманено.

Титар й справді протирав очі.

—Які ж коні показували тобі? — спитав отець Мойсей.

— Наші коні були трохи гніді, а мені показували зовсім чорних. Наші були тонкі, високі, худі, як драбини, а то якісь товсті, гладкі, як печі, баскі, зовсім панські. Їдьте, батюшко, щоб я часом не був винен, та придивляйтесь добре, бо щось вони мені-таки по знаку! Либонь, я бачив їх у якогось пана, чи хто його зна.

— Чи не заїжджав ти поперед того до кума?

— Ні, батюшко, хранив бог! Їй же богу, кажу правду!

Поїхав сам отець Мойсей.

Серед літнього дня вивів Хтодь на показ з-під повітки пару коней. Баскі, гладкі коні, чорної блискучої масті, з підрізаними трохи хвостами й мичками, блискучими обскромадженими копитами, в нових гнуздечках, обкладених срібними цвяшками, били копитами землю, насторочили вуха й насилу стояли на місці.

Отець Мойсей згадав свої коні, худі, миршаві, з запалими боками, з сухими ребрами, кудлатими гривами, пелехатими мичками, згадав їх звислі додолу вуха і похнюплені морди — і зараз махнув рукою.

— Не мої коні! Дурно я оце їхав до вас, пане Пшепшинський!

— От же й дурно! Спасибі коням, що заволокли до моєї хати дорогого гостя. А без того багато б в Дніпрі води утекло, поки б отець Мойсей одвідав свого приятеля.

Становий обняв отця Мойсея і тричі цмокнув його в губи гаряче й щиро, дякуючи йому думкою за пару коней. Хтодь постарався, як бачимо. Швидко потім веселий становий пив могорич з отцем Мойсеєм за коники ж отця Мойсея.

От і грошики на весілля знайшлись. В першу неділю після того Пшепшинський після обід завітав до старих Лемішок. Лемішка, вбравшись до вечерні, ходив по світлиці і голосно бубонів молитви. Леміщиха вив'язала вже голову хусткою і почала одягатись у шовковий синій літник. Коли це одчинились двері; становий шубовсть у хату! В Лемішки рот закляк на якомусь слові молитви, а його жінка стояла, натягнувши тільки один рукав літника. Поліція звичайно віщує якесь лихо!

— Моє шанування моїм любим, дорогим сусідам! З святою неділею будьте здоровенькі,— прокукурікав становий, розмахуючи картузом.— Як же ви живете на старості? як же вас господь милує?

Пшепшинський говорив так добре по-українській, як щирий українець селянин.

— А я оце гулящим часом до вас. Піду, кажу собі, та одвідаю старих знайомих.

— Прошу ж сідати в моїй господі, коли сподобили нас одвідинами,— сказав господар.

Стара завешталась по хаті, не знала, чим і приймати такого гостя. А тим часом її руки, не питаючись її, самі застеляли стіл білою скатертею і ставили пляшки з наливками та запіканками.

— Яка з вас хазяйочка, паніматко! Яка з вас господиня! — лестивсь до неї становий.— Дай, боже, щоб мої дочки повдавались у вас!

Почалось поштування. Становий пив та знай похваляв господиню й господаря.

— Які у вас гарні світлиці! — казав він.— Які чудові образи на всі стіни! А скільки в вас усякого добра! Ваш двір та ваша господа повні, мов та чаша. Аж через край ллється! Повітки в вас добрящі, загороди великі, комори дубові, а садок — то правдивий рай! А ви з старенькою паніматкою живете тут, мов Адам з Євою, в простоті, в чистоті, не відаючи доброго й лукавого.

— Може, моя стара й не відає,— одказав Лемішка,— а що я... надісь...

Становий перебив його:

— Прошу ж, якнайласкавіше, до мене в гості. Не цурайтесь і мого хліба й солі. Хоч я й удівець, але молодець, а мої дочки, як голубочки: і напечуть, і наварять, і добрим словом привітають.

— Ми люди прості,— промовив Лемішка, насупивши брови.

— Господь з вами! не жартуйте, пане Лемішко, і ви, пані Леміщихо.

— Який з мене там пан! — миркнув Лемішка.— Чого вже, чого, а од цього господь милував.

Становий жартовливо засміявсь.

— Які-бо ви, Трохиме Сидоровичу! Їй-богу! — крикнув він і поцілував його в колючу щоку.— Тепер не той світ настав. Тепер всі рівняються! І в книжках всюди пишуть, що на світі всі люде — рівня, що не повинно бути ні старшого, ні меншого, ні панів, ні мужиків. Всі рівня та й годі...

Лемішка покрутив головою.

Догадуючись, що з Лемішкою погана справа, Пшепшинський просто приступив до діла.

— Де ж ваш первенець! — спитав він, підроблюючись зумисне під церковну мову, щоб як-небудь ублагати старого.—Чи во здравії обрітається? Як його господь милує?

— Та здоровий собі, нівроку,— одказав понуро Лемішка.

— Гарний у вас син та розумний! — говорив Пшепшинський.— Рветься вгору, мов той орел у синє небо. Скажу вам щиру правду: ваш син не цурається мого дому. Не годиться і вам, старим, одхилятись та одсовуватись, коли молоді присовуються: я таки прошу вас до себе на хазяйську хліб-сіль і на пораду.

— На яку ж це пораду? — спитала цікава Леміщиха.

— Чи говорив вам син ваш що про мою дочку?

— Щось торочив там старій матері,— промовив Лемішка,— та я не дуже дослухався.

— Та що тут таїтись? — сказала Леміщиха.— Син говорив, що йому дуже припала до вподоби найменша ваша дочка. Та й гарна ж бо, нівроку їй! коли б ще не наврочити.

— Стара! — миркнув Лемішка.

— Так, так, моя люба матусю! — вхопився за її слова Пшепшинський.— Ваш син навіть питав мене про цю справу...

— Батькам треба б підождати трохи, поки молода думка переграє,— сказав Лемішка.

— От про це ж то я й хотів би порадитись із вами,— сказав становий.— Наші діти молоді, а ми, хвалити бога,

люде досвідні, вже підтоптались на віку. Кому ж більше їх наставляти на добру путь? З щирим шануванням одходжу од вас і прошу, якнайласкавіше, одвідати старого удівця в його господі. Там про все й побалакаємо і переговоримо. Прощавайте! зоставайтеся здоровенькі!

Вклонившись привітненько і таки геть-то вже низько, Пшепшинський одступив до порога та й зоставив самих старих у хаті. Стояли вони й дивились одно на одного.

VIII

Невважаючи на прохання станового, Лемішка ні разу не пішов до його в гості в його житло і не пускав навіть своєї жінки. Він думав, що все те сватання перетреться, перемнеться та й так минеться. Однак же син не кидав своєї думки. В цілому місті він не знаходив кращої молодої для себе.

— Тату! — говорив не раз Яким,— я в вас єдиник. Не робіть мене безщасним! Благословіть мені старостів слати. Я служу, гроші заробляю. Коли хочете, я в вас не візьму ні шага на прожиток. На свої гроші і зодягну, і прохарчую себе й жінку. Не треба мені нічого вашого!

— А кому ж достанеться все моє добро, коли тобі не треба? В мене ж дітьми не поле засіяно. Шли, про мене, старостів! Нехай тобі бог благословить! Даруй, боже, тобі щастя. Коли б же моя стара голова помилилась у тім, що я тобі говорив про Зосю! Ми помремо, тоді буде твоя хата, твоя й господа. А тим часом я тобі приставлю до хати ще одну кімнату. Там будете жити вдвох з молодою жінкою.

Швидко та хапком майстри будували нову кімнату. Яким пішов з старостами на заручини до станового. Побили молоді поклони. Сторонніх гостей, панів, панянок, окрім своєї сім'ї, нікого не було. Молоді помінялись перснями. Лице молодого аж палало, а Зося була спокійна, тиха, неначе вона затаїла якусь думу в душі. Тільки становий радів за всіх! Веселий, жвавий, він точив якісь теревені, частував старого Лемішку, старостів і все обнімався та цілувався зо всіма, навіть з старою Леміщихою. Тільки Люцина та Рузя сиділи цілий вечір смутні та невеселі. Менша сестра побила поклони, а вони, старші, зостались у дівках, і на який кінець? і для яких женихів зостались

їх білі руки? Веселість сплила з гордих брів в Люцини, а Рузя навіть трошки заплакала.

— Коли ж, батьки, назначите весілля? — спитав один староста з урядників.

— Про мене, хоч і в першу неділю,— одказав весело становий.

— Але ж, пане свату, наша кімната ще не добудована,— обізвався Лемішка.— Голубенят ми вивели, а гніздечка та кубелечка не звили,— додав Лемішка іронічно.

— Е! чи то їм тепер в думці ваша кімната! — промовив становий.— Ми вже, старі, позабували, як женились. Чи правду я кажу, пані свахо? — обернувся він до Леміщихи.

— Через місяць гніздечко молодим, надісь, буде звите, а ви, свату, тим часом наготуєте скриню й перину нашій княгині,— сказав Лемішка.

— Годі вже тобі, старий, допевнятись! — сказала Леміщиха.— Нам треба доброї дочки, а синові вірної дружини. А про скриню байдуже! Я про це таки зусім не дбаю.

— Так, моя свашко, так! Свята правда! — сказав становий, осміхаючись.— Недурно співають у пісні, що «воли та корови — все те поздихає, а біле личко, чорні брови — повік не злиняє!» Ой, пане свату! Давно те діялось, як ми бралися та вінчалися!

Пізненько вже хазяїн випровадив гостей і молодого далеко за двір, цілуючись та обнімаючись.

— Поздоровляю тебе, Зосю! — промовив становий, вернувшись з дочками до хати.— От ти тепер вже пані Лемішковська! Коли правду сказати, то прізвище не дуже лепське, але що ж маємо робити, коли краще не трапляється в цій глушині! Сядьмо ж тепер, мої дочки милі, та порадимось про весілля. Люцино! ти моя старша дитина, ти в нас хазяйка та й порадниця. Що нам діяти з весіллям? Як нам обійтись з Лемішками і їх міщанським родом? Чи кликати їх на весілля, чи ні? Таже ж у старого Лемішки є брат, а в того брата є жінка й діти. Є в їх ще й більше родини. Все то люд простий, міщанський: жінки позавірчувані хустками чи намітками, чоловіки в чекменях чи в жупанах. А нам треба ж кликати на весілля сусідніх знайомих дідичів і багатих і просвічених поляків. Аж мене страх бере, як тільки подумаю, що скажуть наші знайомі пани, лицем до лиця стрівши таку громаду в моєму домі!

— І бог з ним, з тим родом Лемішок! — одказала Лю-

цина.— Нам не доведеться з ними жити і брататись. Коли вже таке діло скоїлось, то попросимо тільки Лемішку з жінкою та й годі. Засадимо їх десь у куточку, щоб не дуже було видко. За молодого не сором. Він панич хоч куди.

Зося чула, як говорили про батьків її жениха, і байдужність виявлялася на її лиці, неначе мова мовилась про якихсь наймитів або наймичок.

— То й добре радиш, Люцинко,— одказав батько,— а все-таки наші пани й панни, певно, крутитимуть носами... Було б найлуччe, якби пішла поголоска, що буцімто Яким викрав Зосю з мого дому і повінчався десь на селі... Потім вони приїхали б до мене... я б ніби простив за цей вчинок молодим і поблагословив їх. От і обійшлося б і без весілля. А тепер вже трохи пізно. Треба справляти весілля і поневолі знеславити себе й свою сім'ю. Ох! горе, горе на світі! І тут гаряче — і там боляче!

Становий важко зітхнув, а за ним дочки.

— Вам-то, тату, нічого! — промовила Люцина.— А нам же то, нам! Як люде подивляться на нас, на Зосю? Чи будуть потім пускати нас у свої салони, чи одкаснуться од нас, як од зачумлених?

На очах усіх дочок виступили сльози. Зося впала на плече Люцини і заридала. День заручин Зосиних з Лемішковським скінчився смутком і навіть слізьми.

Швидко збудували кімнату позад Леміщиної хати; швидко висохла вона на гарячому спасівчаному сонці. Гарненька, просторна, чепурно прибрана та весела, на помості, кімната стояла вікнами в садок. Під вікнами розстелялася зелена травиця. Поблизу стояли старі вишні. Через тиждень після посвячіння оповістили в церкві про вінчання Якима з Зосею.

Перед другою пречистою становий розіслав білети до знайомих, запрошуючи їх на весілля своєї найменшої дочки Зосі.

В неділю надвечір почали з'їжджатись гості на весілля.

В одчинені вікна станового заглядало сонце згасаючими червоними промінням і освічувало рядок панянок у веселих білих і рожевих сукнях, що сиділи рядком попід стінами. Міські паничі й панки то сиділи, то стояли гуртом коло порога і в кутках. Всі мовчали і поглядали на двері до другої кімнати, де сестри й подруги вбирали Зосю до вінця. Коло стола з образами, хлібом і сіллю сидів старий Лемішка з жінкою. Між панянськими сукнями й вінками,

між фраками й сіртуками дуже видавався простий убір Лемішок: суконний синій жупан старого батька і шовкова хустка на голові та юбка його жінки, а ще більше од того, що вони тільки вдвох були в міщанській простій одежі. Молодий між паничами в кутку і не зводив очей з дверей, звідкіль мав вилинути його янгол і покликати його до вінця. Всі мовчали і ждали, вряди-годи перемовляючись кількома слівцями.

Коли це обидві половинки дверей одчинились. Червоне проміння, що лежало на білих дверях, полягло через двері в другу кімнату, впало ніби золотим килимом під ноги молодої, обсипало поділ білої сукні, білі черевички і подало одлиск на її лице, на білий вінок з троянд, на тонкий серпанок, що спадав з її ясних, золотих кучерів і окривав її білі плечі, тонкий стан, огортав сливе всю її постать до самого долу. Легенько вона сперлась на руку боярина. Лице її здавалось трохи втомленим; рум'янець виступав на щоках. Вії були спущені. Вся вона, легка, тонка, в тонкому, як пух, білому убранні, здавалась безтільним духом, котрий тихо линув на білих хмарах по повітрі під промінням сонця.

Зараз за молодою вийшли старші сестри. Розкіш їх рожевих суконь і білих вінків була не гірша од убрання молодої. Їх здоровий, повний вид, їх білі, пухкі, одслонені плечі притягували до себе очі своєю дуже вже матеріальною красою.

При виході молодої всі в одну мить піднялися з місця. Леміщиха трохи не крикнула, як побачила Зосю в гарнім убранні молодої. Навіть в старого Лемішки серце трохи затремтіло і прихилилось до невістки. Гордовито зирнув він на людей, як його чорнобривий син приступив до Зосі і разом з нею попрямував до покутя до образів. Малий, сухорлявий, лисий становий взяв у руки образ і перехрестив молодих католицьким хрестом. Потім поблагословила молодих якась родичка замість матері, котра материнувала на весіллі. Лемішка, роблячи своєю огрядною постаттю й зростом велику супротилежність з дрібним становим, перехрестив молодих православним хрестом. Дійшла черга і до Леміщихи. Сміливо й голосно промовила вона крізь сльози прості народні приказки, і голосно рознеслося українське слово по хатах, скрививши сміхом не один польський рот...

Молода і її сестри засоромились і чогось аж почервоніли од сорому. Деякі польки затулялись хусточками, деякі ляшки одхиляли голови й ховались поза спинами... Де ж пак! Леміщиха благословила молодих попросту, ніби проста українська молодиця!

Пізно вернулися з церкви, вже при світлі. Лакеї в білих рукавичках розносили чарки з шампанським, котре в наших повітових містах схоже більше на поганий квас або на якусь джумигу, бо його роблять жидки в себе в льохах. Всі привітали і поздоровляли молодих і станового. До чарок Лемішки й Леміщихи з гостей не доторкувався жадний поляк з перевертнів, жадний дідич, окрім сестер молодої, котрі зробили ту церемонію з якимсь химерним та робленим поклоном...

Ще вся сім'я стояла й сиділа коло стола з образами, ще всі пили чай, як надворі загуркотіли колеса завальних екіпажів. На весілля з'їжджались сусідні дідичі, полякипани. Одчинилися двері. В світлицю вступив високий, тонкий пан, держачи під руку рудоволосу панію, убрану в багату сукню. На її руках, на шиї блищало золото. На грудях у пана теліпався золотий важкий ланцюжок. Усі розступились перед гістьми. Хазяїн побіг до їх назустріч. Пан і пані почали поздоровляти молодих і станового. Рудоброва пані очевидячки придивлялась до Якима і милувалась гарним, здоровим його видом. Коли ненароком звернула вона увагу на старих Лемішок, котрі сиділи тутечки ж рядком... Пані так жахнулась, аж одскочила, аж скривилась, ніби вкололась або опеклась... Міщанський жупан, просте убрання Леміщихи в тім салоні, куди вона приїхала на вечір, так її зачудували, ніби вона побачила тут між людьми ведмедів. Одначе те жахання її трохи засоромило. Вона стояла ні в сих ні в тих, поки не взяв її під руку чоловік і не повів до другої гостинної.

Приїхало ще кільки багатеньких панів. Прибув навіть якийсь польський «грабя», в котрому, мабуть, зосталось не більше двох крапельок старошляхетської крові, та й ті, певно, підроблені. Всі ті гості конфузились, метушились, примітивши Лемішок в жупанах, і мерщій втікали до гостинної, де їх вітали Люцина з Рузею і сама молода... Здавалось, ніби коло Лемішок стояла невидима постать з огняним мечем і страхала значну шляхту. Грабя, «десята вода на киселі», надув свої губи, сидів мовчки, не випускаючи з рук шапки і поглядаючи на двері. Гордовиті

панії ледве перекидались словами з господарем і його дочками й все лестились та хвалили молодого.

Музики заграли. Молоду попросили до танців. Зараз-таки вся ватага високодумної польської, з перевертнів, шляхти, що одрізнилась од усіх гостей, разом устала, зашелестіла дорогими шовковими сукнями і, маючи наперед тонконогого графа, почала прощатись з хазяїном і дочками, просячи вибачення за себе. Всю провину вони склали на якийсь бал, куди вони були вже передніше буцімто запрохані. Гордо і черство попрощалось панство з молодими і посунуло в двері, зоставивши по собі в гостинній пахощі дорогих парфумів на споминок про свої одвідини. Люцина, Рузя й Зося трохи не заплакали, трохи не попростягали слідком своїх благаючих рук. Вони бачили, що їх вже цурались більші й заможніші пани, і розуміли за віщо...

А в світлиці, де були всякі гості, не дуже шляхетні, розпочалися танці, безперестану, без утоми. Швидко Зося, а потім Люцина і Рузя забули про великопанство, закрутившись з молодими паничами в танцях. Леміщиха слідкувала очима за своїм сином, за невісткою, сиділа мовчки і тільки роздивлялась, як справляють у просвічених людей весілля. Ні одним словом, ні одним незвичайним вчинком вона не скомпромітувала себе в домі, де були заведені європейські звичаї. Українська женщина, навіть сільська, має свою природжену вподобу, природжене розуміння делікатного обходіння з людьми і ніколи не поведе себе тривіально між панами. Леміщисі було байдужісінько, що цілий вечір ніхто до неї не промовив слова, не дивився на неї, не сів поруч з нею. Поруч з своїм старим вони просиділи цілий вечір осторонь і тільки роздивлялись на літаючі в танцях пари. Їх простий убір лежав на їх ніби печаттю Каїновою, хоч на весіллі було багато їм знайомих панків, урядників, синів деяких міських міщан, таких простих, як і Лемішка. Були навіть такі панки, котрі стояли вище за Лемішку тільки європейською одежею, трошки тільки письменні, ледве вміючи читати й писати. Але вони говорили московською або польською мовою і вже гнули кирпу, цурались своїх батьків, котрі не знали іншої мови, окрім своєї української; і вони вже соромились при людях сісти з ними поруч, розмовляти з ними попросту, піднімали їх на глум.

Гарно обставила Зося свою кімнату в домі своїх нових батьків! Здавалось, що Європа сіла в сусідах у Лемішок,

притулилась до стародавньої їх хати! На всіх трьох вікнах своєї кімнати вона почіпляла завіси, плетені з тонких білих ниток. То був подарунок старших сестер. Ліжко було застелене червоним шовковим укривалом. Над ліжком висів килим фабрицької роботи, з квітками, багато ближчими до натури, ніж той килим, що висів над ліжком в Лемішки. Коло стола, застеленого червоною вовняною з китицями скатертею, стояло чимале крісло, з високою й широкою спинкою, оббите малиновою матерією. На столі стояло дзеркало на точених ніжках, весільний подарунок Якимів. На вікнах стояли вазони. Під стіною лисніла політурою нова шафа... Хатина мала зовсім європейський вигляд...

Швидко європейський вплив показався на всьому побуті старосвітського дому. В світлиці в Лемішки стіл стояв вже не в кутку під образами, а опинився перед канапою. Передніше всі образи були стовпились в один куток під стелю на покуті і в чотири ряди вкривали дві стіни, ближчі до покутя. Зося зоставила в кутку зо три образи, а другі картини порозвішувала симетрично й гарненько по три, по чотири скрізь по стінах, на панський лад. За обідом почали з'являтись на столі деякі нові потрави, печеня, пундики. Зося навіть вмовила стару Леміщиху надіти на голову чіпок з білими оборками, стуливши його як можна ближче до форми хустки.

Одначе Зося у всьому була покірна в новій сім'ї, змовчувала, нічого не вимагала, годила старому свекрові і очевидячки силкувалась постерегти звичаї й норови старих, призвичаїтись до їх собі і не йти наперекір їм. Хазяйство Лемішок було без міри більше, ніж у станового, де Зося ще й звикла на все готове. Комори й хижки, льох — були тут багато повніші всякого добра; товару й птиці було багато більше! Зося нічого не тямила в хазяйстві і навіть просила свою свекруху вчити її й показувати, що до чого стосується. Одначе Зося, лучче од своєї свекрухи, вміла з простих припасів, що купами лежали в коморах, зготувати щось смачне й добре. Леміщиха на все місто хвалилась своєю невісткою.

Освоївшись, оговтавшись в новій господі, в новій сім'ї, Зося почала постерегати вдачу й норови своїх нових родичів. Вона бачила, що Леміщиха хвалиться нею перед гістьми, поважає її за панство, за красу, за розум й просвіту, навіть ладна їй служити й годити, як коханій жінці свого сина. Зося говорила з нею завжди по-польській.

Зате ж вона страх як боялася Лемішки! і не знала, з якого боку підступити до його. Насуплені брови, гострі, чорні очі, твердий погляд, товстий голос — все те обсипало її спину дрижаками. Розумна і кмітлива, цікаво назираючи над усім, Зося добре кмітила і зараз постерегла, що Лемішка її не любить, хоч і жалує її. Зося почала говорити з ним по-великоруській. Лемішка хотів і собі закидати по-московській, розмовляючи з нею, але замолов таку нісенітницю, що тільки сам махнув рукою, а в хаті усі зареготались. Од того часу він говорив до неї по-українській. Зося втратила надію мати вплив на такого «гайдамаку», як вона нишком в думці звала свого свекра, одникувала, навіть втікала од його, ледве висиджувала з ним за обідом.

Зате ж у своїй кімнаті вона була всьому господиня. Пам'ятаючи слова свого тата про українців письменних і вчених, помоскалених школою, вона щодня пересвідчувалась у їх правді, щораз більше постерегаючи вдачу свого чоловіка. Своїм гострим розумом вона швидко постерегла, що українець, вчений на чужому грунті, чужою мовою, не має жадного міцного грунту під своїми ногами і схиляється туди, куди повіє дужчий вітер. Свою любов, його любов до себе вона вважала як велику силу. Одначе хотіла ще вивірити правду своєї думки.

Восени, пізнім вечором, тихо й привітно світилася нова кімната Лемішковських, з чистими стінами, чистим помостом, білими завісами і червоним ліжком. На столі стояв ще не прийнятий самовар. Чай пили молоді в своїй кімнаті. Старий Лемішка не любив чаю і казав своїй невістці, що чарка доброї горілки багато дужче гріє старого чоловіка, ніж ота нісенітниця, ота панська вигадка. Зося дуже була тому рада: вона б ніколи не напилась всмак чаю вкупі з свекром. В кімнаті було тепло. В кутку коло груби, на лежанці з зелених кахлів, сиділа Зося. На маленькому круглому столику коло неї стояло світло. Як той павук в павутинні, Зося сиділа в своєму нитяному плетінні, котре закривало її коліна і, ніби волок, висіло аж до долу. Вона виплітувала скатерть на стіл — на гостинець своїй свекрусі. Якимова кучерява голова спочивала на Зосиному коліні, на жмутах білої скатерті. Він одпочивав од канцелярської роботи і милувавсь білими руками жінки, котра швидко вертіла пальчиками, роблячи заіграшки легку роботу.

Розмовляючи з чоловіком, Зося перестала вертіти гачком і поклала білу руку на чорноволосу Якимову голову. Вона пильно придивлялась на його лице.

— Чого ти, Зосю, дивишся на мене? — спитав він її.— Неначе ти мене бачиш вперше.

— Дивлюсь на тебе, бо право маю; дивлюсь на тебе, бо ти гарний!

— Поцілуй же мене, Зосю!

— Чи любиш же ти мене, Якимцю? — вивіряла в його правди Зося.— Чи я більше подобаюсь тобі тоді, як я весела, чи тоді, як я спокійна? — вивіряла в його правди цікава жінка.

— Це ти сама добре знаєш! Нащо ж в мене питаєш? Люблю тебе веселою, як ти пустуєш, неначе мала дитина; люблю тебе, як ти пташкою літаєш в танцях, сама легенька, як пух, жвава, як білочка на зеленому дереві. А як сидиш непорушно, як дума схилить твою гарну головку, ти всю душу мою тягнеш до себе! Тоді мої очі цілий вік спочивали б на твоєму личкові. Чи перейдеш ти сад поважом, мов та пава, чи побіжиш по траві ягнятком,— мої очі все слідком за тобою ходять!

Зося осміхалась, дивлячись йому в вічі з невимовною любов'ю.

— За це я тебе поцілую,— промовила вона.

— Моя мила, моя кохана! Для тебе я ладен стати, чим тільки хочеш! Чини з мене, що твоя любов скаже! Бо я для тебе животію й дишу, працюю і на чин служу.

— Як ти мило промовляєш про своє кохання! — сказала вона.— Ще ж воно буде краще, як ти скажеш оце все по-польській.

Яким чинив її волю.

— А бач, я тебе слухаю! Бий мене, я й тоді нічого не скажу. Чом же не похилитись під таку білу руку!

Яким взяв її пухку руку і почав ляпати себе по щоці, спочатку стиха, а потім дужче й дужче, неначе пробував, чи довго витерпить-то він таку муку од її руки. Яким вдарив її рукою по своїй щоці так, що аж Зося закричала, вхопивши пальці другою рукою.

— Ну! скуби мене за чуб,— промовив Яким, загорнувши її руки в свої кучері.

Зося, жартуючи, таки добре цуприкувала за його патли... Яким тільки осміхався. Все те одначе очевидячки бавило й тішило Зосю.

— Я вже старий, Зосю! навряд я вивчусь по-польській. А як будуть у нас дітки, то гляди, вивчи їх по-польській, а я по-московській! Добре?

— Ні! я краще вивчу їх тільки по-польській. Доволі й того, що їх школа вивчить по-московській...

Про українську мову само по собі не було й слова промовлено.

Сам Яким, невважаючи на свою «старість», як він казав, вивчився по-польській і балакав з своєю жінкою завсігди по-польській. В їх закутку, в їх кімнаті запанувала вже Польща.

Настала зима. Минули різдвяні святки. Пішли дні за днями однакові, буденні. Зося, живучи на всьому готовому, рідко заглядала в пекарню і не показувала вже охоти до казяйства. Вона все шила або плела, або книжку читала, сидячи в своїй хатині. Луччі й багатіші панки, її знайомі, не приходили до неї в гості, цурались не так її, як старих простих Лемішок. Гості Лемішок були їй дуже не до вподоби. Прості міщани, знайомі Лемішки, навіть не приходили до його в гості, а до других вона не виходила з своєї кімнати.

Зося задумувалась, сидячи за роботою.

— Що ви думаєте? — питала часто її Леміщиха.— Чого ви задумуєтесь? Може, вам у чому недогода або недостача? Може, вам чого треба? Може, в вас що болить?

— Ні, моя мамо кохана! Спасибі вам! Є що мені їсти й пити; я здорова й щаслива. То я так собі задумалась.

Мати розказала за це все синові.

Раз Лемішковський вернувсь додому з канцелярії трохи раніше, як він звичайно вертавсь. В одчинені двері він вглядів Зосю. Вона сиділа кінець стола, спершись на одну руку. Перед нею лежала розгорнута книжка. Друга рука лежала на книзі. На її молодім лиці лежала дума, а в очах стояли сльози.

Яким довго дивився на неї і прикмітив сльози. Всю його душу порушив жаль до самого дна. Йому здавалось, що батько чимсь обідив Зосю, скривдив.

— Ти плачеш, Зосю? — спитав її Яким, а в самого голос затрусивсь.

— Ні, Якимцю! то мені... так... собі...

Зося згорнула книжку і залилась слізьми.

Яким зблід і кинувся до неї. Йому чомусь здавалось, що він вже втрачає Зосю навіки.

— Зосю! моя мила, моя дорога! скажи ж мені всю правду: чого ти сумуєш та плачеш нишком та потай від мене? Може, тебе хто скривдив? може, тобі чого треба? Скажи, і я продам останню свою одежу, щоб тобі тільки догодити!

— Та то я так собі заплакала... Ти на службі, а я дома сама нудьгую. Мене чогось все бере нудьга,— з якої причини, я й сама гаразд тому невідома.

— Що ж маємо робити, моє серце! Не можна ж нам цілий день бути вкупі. Ти б пішла до сестер в гості або покликала б їх до себе... Ти нудьгуєш отутечки сама. Нудна моя хата задля тебе. Ти ще молода, дуже молода!

Книжка, котру читала Зося,— то був том Пушкіна. Вона саме тоді прочитала «Євгенія Онєгіна», прочитала на самоті, серед мертвої тиші, дуже штучне, геніальне обмалювання столичного життя, столичного балу. Блискучий салон, повний веселих гостей, гусари, паничі, пишні панії, ніжки на паркетовій, блискучій підлозі, весела мазурка — все те обмалювання генія встало, ніби живе, перед її очима і з'явилось ніби уявки саме тоді, як Лемішка лаяв надворі наймитів так голосно, що його товстий голос досягав аж до Зосиних вух. Зося прокинулась ніби од сну, заколихана спокійним життям і гарячим коханням. Вся її легковажна вдача аж затрусилась. Їй забажалося життя світського, гучного, салонного. Вона вперше запримітила, що одно кохання, найщиріше, найгарячіше, не вдоволить її веселої вдачі. Вона побачила, що не зможе довше жити в самотині, хоч би з найлюбішим чоловіком, почувала серцем, що її душа не може оддатись одному почуванню, одній думі, і вона впала в смуток та тугу...

Настала весна. Сонце кинуло в вікна ясніший, гарячіший промінь. Річка в повіддя розлилася по луці. Лемішин млин стояв сливе під стріху в воді. Бруньки в саду на дереві понабрякали, зазеленіла брость на грушах, а з грядок повитикались червоненькі шпичаки півонії та півників. Жайворонок піднявся до неба, щебечучи, ніби дзвонячи. Почався час, коли з натурою оживає й прокидається думка й серце, коли разом з пташиними піснями голоснішає пісня дівоча, коли швидкий живчик природи швидше тріпоче людським серцем.

Зося все сиділа коло вікна, поглядала на той млин, що купався в воді, на синє небо, на зелененьку травицю, а

невесела дума ще більше наполягала на її чоло, ніби наперекір веселій весні.

— Не сумуй-бо, не смуткуй, моя Зосю, бо й я зажурюся,— втішав її Яким.— Дам я тобі грошей. Піди в магазини, в крамниці, накупи собі матерій, стрічок, яких твоя душа бажає. А прийде літо, поїдемо в Київ, трохи світу побачимо та й завеземо й закинемо десь на шляхах твій смуток!

Зося зраділа, як мала дитина; кинулась на шию чоловікові і почала прохати, щоб він узяв «отпуск» і повіз її трохи по світу. Леміщиха обіцяла їй випрохати коней у свого старого, як тільки потеплішає надворі. Зося заспокоїлась і почала себе тішити думкою про Київ.

Почалися великодні святки. Зося побувала в гостях, а гості побували в неї. Вона трохи повеселішала і не раз марила з своїми сестрами про київські розкоші, сидячи з ними в садку Леміщинім. Стала весна у всій красі. Яким випросив одпуск, випросив у батька коней і поїхав з Зосею до Києва.

В великому місті Яким вперше постеріг щиру вдачу своєї жінки і запримітив, що слова його батька мали дещо правдиве. Вперше, серед веселого натовпу городян, він побачив, що Зося непридатна до самітнього, тихого життя, що її вдача лине туди, де багато людей, багато міського гуку, гармидеру, де музики вигравають, а паничі роєм в'ються коло панянок. Цілих чотири дні Зося не давала йому спокою, не давала йому присісти й одпочити, обліталa з ним по всіх усюдах, тягала його по вулицях, магазинах, церквах, виводила по всіх київських горах, де тільки ворушився гуляючий гурт людей.

Царський київський сад стояв у весняній красі, пишно розкиданий по високих горах над Дніпром. Вода в Дніпрі після повіддя вже спала, і між рукавами й самовілками-течіями виступили зелені, плисковаті острівці, вкриті високою травою, квітками та лозами. Не можна було одірвати очей од чудового вигляду, що розкинувсь внизу за Дніпром на кільки десятків верстов лугами, луками, сосновими борами, оболонями і світлими покрученими самовілками. Між темними пущами було видко блискучі хрести і баньки сільських церков в прозорому опарі з води по течіях. По шосі, що оперезало поділля київських гір і вилося понад самим берегом, далеко до чудового мосту, снувалися люде і вози. Вранці і ввечері в саду грали музики.

Доріжки кишіли убраними веселими гуртами. Краса Зосі була зразу примічена. Коло неї товпились та сновигали навкруги молоді паничі; на неї прямували бінокли. Зося почувала себе щасливою, вештались по алеях, розглядаючи і не минаючи очима жадного гарного видатнішого дамського убору. Ввечері пускали фейєрверки на одній долині в саду; співали московські цигани, гриміли музики. Зося загулювалась сливинь до світу. Втомлений, ледве волочачи ноги, вів Яким свою жінку в гостиницю і роздумував про її легку, веселу вдачу, липку та чіпку до розривок, до гульні, до веселого гурту людей... А на другий день вона вже сама побігла по магазинах, розглядаючи і людей, і всякий крам жіночий. Яким з підбитими ногами ждав — не діждався своєї жінки.

— Якимцю, серце! Побудьмо в Києві ще хоч деньок! Чого нам хапатись додому!

— Не можна, Зосю! Грошей немає. Нам ледве стане додому вернутись. Коням нічого їсти.

— Щоб тих коней дідько забрав! — аж залаяла Зося.

Вернулись додому. Зося перестала журитись. Од ранку до вечора вона розказувала сестрам і приятелькам про Київ. Як найкращий письменник пером, вона обмальовувала словом і людей, і моди, і всякий крам, і театр, і гулянки... І тим жила, і тим годувала свою думку, тішила свою уяву. Сливе кожного дня виймала з скрині накуплені матерії, стрічки, черевички, примірювала, тулила до лиця, показувала всім гостям...

А тим часом Яким, вернувшись додому, не вставав з ліжка цілий день, не ходив на службу...

— Чого ти лежиш? — питала жінка.— Чого ти валяєшся?

— Одпочиваю,— хіба ж не бачиш! В мене ноги після Києва, як одрубані.

Од того часу Яким почутив у собі велику потребу «одпочивати». Надія швидко дістати ч и н навела на його думку не дуже вже гаряче братись за діло, робити поволі, частіше одпочивати. Яким, проти українського звичаю, навіть почав по обіді спати.

— Нащо ти псуєш постіль кожного дня? — гомоніла Зося.— Дивись, як замазав моє червоне укривало своїми чоботищами! Вставай! Годі тобі качатись.

Зося зганяла його з ліжка; він примощувавсь на лежанці. Зося стягала його й звідтіль; Яким тікав у батькову кімнату або до пекарні, до клуні, на сіно.

— Якимцю! вставай, серце, гості прийшли. Іди-бо, йди, та поговори з ними хоч трохи! — будила його й там жінка.

— Які гості у вражого сина! — гомонів Яким сердито.— Скажи їм, нехай вони йдуть ік бісу. Ото нахаба! Ото причепа! Не дає спокою та й годі!

— О, пхе! Хто тебе вивчив так погано лаятись?

І Зося тягала його за руки, шарпала, смикала за одежу, поки таки не розбуркувала і приводила до гостей.

Швидко Зося забула про Київ, перестала навіть згадувати й говорити про його.

Пишно нарядився Леміщин сад! Високо піднялася од землі зелена трава. Кущі цвітучих рож, півоній, лелій, півників заквітчали грядки понад доріжками. Соловейки між вербами не давали Зосі вночі спати, лящали, аж садок розлягався. А Зося знов зажурилась й засмуткувала.

— Якимцю, серце! мене знов нудьга бере! — промовляла вона, сидячи коло вікна та поглядаючи в садок.

Яким лежав на ліжку.

— Вже знов! так швидко! — обізвався він з постелі.— Києва стало тобі трохи не довше, як на тиждень!

— Що то значиться раз побувати! От якби ми жили в Києві! то інша річ...

— Ти пішла б у садок погуляла. Дивись, як надворі пречудово.

— Я в твоєму садку всю траву витолочила, гуляючи! Ходжу я по саду,— та не находжуся! Нудота мені!

— То послухай соловейків!

— Я б тим соловейкам голови поскручувала! Кричать, лящать, верещать, аж вуха болять.

— Оце, лихо мені з тобою та й годі! Це твої вереди? коверзування?

— Другі люди гуляють, їздять у гай, а ми крячкою сидимо дома. Поїдьмо й ми в гай на гулянку! Теперечки в гаю така благодать! Тепло, тихо, надворі ґодина. Вставай лиш, чоловіче! Піди по місту та поскликай мені всю молодіж, всіх панянок, всіх паничів! Та не клич тих старих, тих цокотух. З їх нема жадної веселості. Потім підеш наймеш музики. Завтра по обіді виїдемо в ліс та погуляємо.

Вставай-бо, вставай! Завтра ж неділя: не підеш в канцелярію.

— Як же я тобі поскликаю молодіж з усього міста? Хіба вилізу серед базару на віз, підійму шапку на палиці, як дід викликальник, та й буду скликати!

— І вигадує богзна-що! Підеш передніше за все до сестер, а потім до моїх приятельок, а там до своїх товаришів, хто молодший, бо я танцювати хочу! Вставай-бо, вставай! Годі тобі валятись.

Зося тягла його за обидві руки, потім за вухо. Яким опинавсь ліниво, як сонний кіт.

— Ой, не встану, бо лінуюсь! А ти ще хочеш, щоб я оббігав усе місто! Ти мені плати й переплати, то я тобі не піду!

— Піди-бо, Якимцю! я тебе прошу! — примазувалась Зося.

— В мене ноги не конячі й не чортячі.

— Піди, серце! Я тебе поцілую. А підеш?

— Поцілуй, то вже піду.

Зося цмокнула його і тим підняла з постелі і випровадила по місту скликати молодіж на гулянку.

Стара свекруха, як певний заступник за Зосю перед Лемішкою, обіцялась випрохати на завтра коней. Люцина й Рузя закликали музики і оповістили збиратись на другий день по обіді на Ходакову долину.

На другий день пишно зійшло сонце, ніби прислужилося Зосі. Земля стояла в дивній весняній красі, як дівчина в прикрасах на первій порі. Обіди в повітових містах бувають зарані, в одинадцятій або в дванадцятій годині. Молодіж вирядилась на гулянку опівдні. Після недавнього дощу на шляху не підіймалося і порошинки. При окопах на дорозі зеленіла свіжа трава; за окопами слалися зелені ниви, а на горах зелена діброва приманювала до себе холодком.

Весела й щаслива, Зося їхала з Якимом. За ними котилася повозка з Люциною й Рузею. Яким навіть почав пісню, а Зося потягала за ним, як уміла. Поперед їх одна повозка вже добігала до гаю і швидко сховалася за деревом, тільки паничівські картузи майнули здалеки.

Незабаром ліс прикрив зеленим гіллям Якима і Зосю. Очі Зосині блищали таким дитячим щастям; її біле лице од свіжого й чистого гайового повітря так світилось веселощами, так палало рум'янцями, що Яким несамохіть за-

дивись на неї. Мов весела пташка, вона щось розказувала, щебетала, сміялась, жартувала безперестану, перекидала словами до сестер. В гаю щебетали пташки. По шляху, в коліях та в бакаях, видко було сліди дощової води. Зелений лист на дереві, пронизаний зверху промінням сонця, аж лиснів ясно-зеленим світом. Коні бігли з гори на переярок, а з переярка на гору, доки Зося перша не побачила на долині паничів і малих хлопчиків, що грали вже в гилки, розсипавшись попід гаєм. То була Ходакова долина.

Врочище це лежало серед гаю. Кругом його стояли шпилі, укриті густим деревом. Воно було дуже добрим місцем для гуляння. В лісі було багато паші для коней, а під однією горою блищала криниця з погожою водою. Вся долина була вкрита квітками, жовтими й білими, червоною смілкою, синіми дзвониками. З усіх боків широке гілля дерева приманювало одпочити в густій тіні. Там широколистий кленок простягнув гілки з листом, схожим на долоні з розчепіреними пальцями; там купи лип, обнявшись гіллям, мов рідні сестри, кидали на зелену траву темну тінь, а під високими гіллястими дубами притулилась тонка ліщина, поспліталши свої верхи з його гілляками.

Люцина і Зося пішли вибирати місце для гулянки і зостановились під зеленою ліщиною. Стара ліска, сплівшись гіллям, зробила ніби природній високий курінь. А поверх неї лапатий лист кленків та дубів кидав найтемнішу тінь і робив холодок. Паничі замостили гільцями один бік того куреня, забили чотири кілки серед куреня, а на їх прив'язали дві дошки. Люцина розіслала скатерку і на такому невисокому столі поставила самовар і усякий посуд. Барильця з водою стали замість стільців, і три сестри, як три гайові грації, сиділи в зеленому курені і вітали гостей.

Почала з'їжджатись молодіж, як бажала Зося: молоді урядники, канцеляристи, студенти, панни і молоді дами. Швидко курінь став повний одними паннами, а долина вкрилась паничами і цілими юрбами малих хлопців, що гуляли в гилки. Приїхало п'ять музик, міських жидків. Трохи пізніше притарабанились і старі батьки й матері, на великий смуток Зосі, котра ненавиділа старечу компанію. Приїхав суддя — товстий пан, потім сам Пшепшинський, доктор та казначей з жінкою і протопопшею. Кожну повозку стрічали музики гучним маршем. Зібрався чималий гурт людей, урядників, багатих, трохи цивілізова-

них міщан... Швидко запалало багаття, закипіли самовари. Музики вдарили веселий кадриль, аж одляски пішли далеко лісом. Паничі почали просити паннів до танців, а панни опинались, соромились танцювати на зеленій траві. Паничі мусили самі почати танці. Одначе швидко взяла охота і паннів. Попереду пішла Люцина з Зосею, а за нею і другі. Старі сиділи під деревом, дивились на гуляючих, балакаючи про старовину, а хлопчики, як зайці, літали за м'ячем по долині. Швидко потім Люцина з Рузею в курені наливали чай, а в курені і під куренем сиділи на килимах паничі без картузів, з червоними щоками, панни свіжі, що аж пашіли після танців. Кругом не переставала весела розмова, сміх, жарти, було доволі й залицяння. Старі прикидали слівце до жартів молодих. І нігде не було видко ні одного блідого, заниділого, мізерного лиця. Повновиді панни, повні рум'яні дамські лиця були в повній гармонії з цупким дубовим та кленовим листом, з соковитими квітками та травою. А паничівські чорні брови та кучері, а ті опецькуваті хлопчики з загорілими щічками — все те підходило до темно-синього неба, що крило долину, мов шовковим наметом.

Після чаю рушили й старі до гулянки. Дехто пробував силу в гилки, бив гилкою опуку вище шпилів, вище дубів на горах. Товстий суддя попросив не тоншу за його протопопшу до кадриля. Паничі почали вже скакати в довгої лози, давши більше вольності гулянці, а потім стали з паннами грати в кота та в мишки, в хрещика, як от грають прості дівчата на майдані або коло цвинтаря. Гулянка приймала вигляд більше сільський, демократичний. Незабаром старі повитягали з возів поховані в сіні пляшки з ромом, з винами і почали тягти пунші... Веселий суддя затяг якийсь московський романс; до його пристала протопопша, а потім казначейша,— і гай оголосився мелодіями стародавньої московської пісні:

Звук унылый фортепьяна,
Выражай тоску мою...

Одначе «звук» виходив справді «унылый» (смутний). Всім хотілось пісні голоснішої, сміливішої. У всіх з'явилась охота співати. Музики догадались, чого треба, і вдарили «Петруся». Двадцять дужих голосів підхопило пісню, і молоді груди покотили по ярах, по горах голосами, мов тими дзвонами, розливаючи між деревом попід небом ме-

лодії рідних українських пісень. Всі голоси злились в один хор; дами пристали до других; навіть Люцина і Рузя, забувши на той час, що співається мужича пісня, підтягували в хорі гуртового співу. Пісня лилася за піснею. За «Петрусем» почали співати «Гриця», потім «Бурлаку», «Чоботи» й «Гречаники»... Вдача українця — це музичний струмент. Зачепи одну струну, обізветься друга й третя. Заграй на йому, торкни його, і він дзвенітиме і густиме довго-довго, доки замруть-затихнуть у йому гармонічні мелодії...

Сонце незвичайно красно сіло за горою при двадцятій чи тридцятій пісні. Шпиль послав свою довгу тінь через долину. Останнє проміння палало на горах, на високих дубах та липах. Вже діти потомились бігаючи, а наймити — носячи воду на самовари. Десь далеко в гаї ревли корови, вертаючись до міста. Вже сонце згасло, і надворі почало сутеніти. Серед самого неба зайнялася перша зірочка. На килимі знайшлась десь закуска: печене порося, індик, кільки курей. Паничі і панни, наспівавшись і натанцювавшись, кинулись до їжі.

Швидко потім на долині запалало велике багаття. Між двома шпилями, з-за темного зубчастого лісу, виглянув здоровий, повний, червоний, як жар, місяць. Всім було так гарно, так весело, що про господу ніхто не мав і гадки. Паничі попарувались з паннами і балакали тихенько. Суддя приставав до протопопші, котра одхилялась все за кущі. Хлопчики вже спали суспіль покотом на килимі, покриті одежею. А пунші пилися, а вино лилося. Паничі поштували паннів гостинцями, апельсинами, горіхами, конфетами. Музики грали й не переставали, і молодіж знов пішла в танці. Зося, гарна, мов весняна квітка, літала при місяцеві, як той легенький метелик.

— Грай козачка! — гукнув суддя на музик.

Музики вчесали козачка.

Повний, огрядний суддя, потягши за собою Якима, пустився козачка, розстебнувши жилетку. Яким узявшись у боки, пішов у танець проти його. Всі панни, всі погоничі збіглись дивитись на їх. Невважаючи на свою тілистість й огрядність, суддя садив гопака так легенько, пускавсь навприсідки так штучно, ніби щирий сільський парубок, аж всі погоничі здивувались. Яким, гарний та рівний, приймав незвичайно штучні пози. Зося милувалась ним, слідком водила очима за його легкими скоками.

Червоний вогонь багаття освічував ту картину збоку, а місяць кидав ясний світ зверху. На долині було видко, як удень. Швидко до козачка попристановало багато паничів, та ніхто не зумів зрівнятись із суддею та з Якимом.

— Я потанцюю краще, як ви, пане! — обізвався наймит Леміщин, Тарас.

— А йди порівняємось! — гукнув суддя,— побачимо, чий батько дужчий!

Парубок, в одній білій сорочці, підперезаний червоним поясом, в брилі і в простих важких чоботях, пустився, як та птиця, по траві. В швидких рухах його ніг чоботища здавались легесенькими паничівськими чобітками. Його широкі рукави здавались крилами, що носили його, кидали ним, мов кулею, на всі боки. Суддя виробляв дрібушки,— Тарас йшов ще дрібніше. Його ноги й руки тремтіли, як лист на дереві. Суддя пускавсь навприсідки,— Тарас розганявся і здалеки падав птицею йому просто під самі ноги і одскакував в одну мить на добрий козацький сажень. Суддя скинув з себе сіртук, потім і жилетку і все не переставав танцювати, одначе знемігся і впав знесилений на траву. А Тарас літав сам і гукав до Якима.

Яким виступив до його. Не раз і не два, ще хлопцями, вони вибивали на полі гопака та тропака. Тарас очевидячки зрадів, ставши в танцях з вартим себе танцюристою, свиснув, гукнув і ніби почутив нову силу в ногах. То гнались вони навперемінки один за одним, то сміялись і глузували, дригаючи й махаючи ногами, то хапались за руки і перекручувались через голови, вивертались, то, зачепившись правими ногами, передками чобіт, летіли на лівих ногах, розмахуючи руками. Наймити підкидали сухого хмизу в багаття. Полум'я палало, і Тарас з Якимом, здавалося, плавали в червоних хвилях світу. Всі стояли навкруги і дивились, як на дивовижу. Місяць з неба щедро лив ясний світ на сугорби, на гаї й шпилі, котрі ніби дивились на танець наймита і на танець Якима, доки вся громада не крикнула: «гарно! б р а в о!» і не заплескала в долоні. Сам суддя почастував Тараса двома чарками горілки.

І знов почались пісні з музиками, тільки вже деякі голоси дуже хрипіли й різнили. Суддя з якимсь столоначальником духовного правління вили вже навіть вовчими голосами і, побравшись у боки, пританцьовували до дам. Панни почали вже одхилятись набік. Столоначальник, з доброго дива, розігнався і плигнув через багаття; суддя

полетів за ним, Яким скочив слідком за суддею, а там далі згодом почали плигати паничі. Всі реготались, а панни втікали і сідали на повозки з позапряганими кіньми. Пішла по руках остання чарка і остання пісня: «Час додому, час!» В останній раз вона розляглася луною по сонних горах. Наймити загасили багаття. Матері понесли й повели за руки сонних дітей до повозок. Увесь поїзд рушив у дорогу, а позаду зосталася тиха долина, залита мертвим світом місяця. Одні дуби, та липи, та ясний місяць тільки дивились на місце шумливої гулянки городян. Зося цілу дорогу згадувала про танці Якима й Тараса і дивувалась, де набралось стільки жвавості, спритності в тому неповертайлові та непроворному Тарасові!..

— Чи надовго ж оце стане тобі, Зосю, цієї гулянки? — спитав Яким жінки в жарти.

Та надаремно питав її чоловік. Зосі вже було не до гулянки. Леміщиха лагодила все до родива. Баба повитуха вже днювала й ночувала в Лемішок.

IX

Другий день одначе був не такий веселий для Зосі. Коні були взяті без згоди старого Лемішки, котрий на той час ходив десь до сусіди.

— Де це коні? — питав Лемішка у наймички, заглянувши в станю.

— Там, де й пани,— одказала проворна наймичка.

— А пани де ділись?

— Поїхали в гай гуляти, на якусь маївку, чи що.

Лемішка вилаяв жінку, а на другий день причепився й до Зосі, на котору він був вже давно сердитий.

Зося в сльози, а стара Леміщиха й собі. Лемішка вийшов в сіни і тільки дверима гуркнув. Од того часу Лемішка не ховався з своєю неприхильністю до невістки, а невістка почала навіть зневажати свекра і, маючи велику надію на Леміщиху й на Якима, почала вередувати та трохи коверзувати.

— Знаєш що, Якиме? Всі наші знайомі мають гарненькі повозки і добрі коники. Купім і ми невеличкий добрий візок і одного доброго коника, а то мені сором їздити на такому возі.

— А де ж ми наберемо грошей?

— Я недавно бачила, як тато одчиняв скриню і лічив

гроші. Самих бумажок превелика купа, а з срібними карбованцями чи червінцями либонь кільки торбинок стояло в куточку. Попросимо маму, а мама попросить тата. Або купім за свої гроші візок, а тато вже прикупить й припряже до нашого візка доброго коника.

Як радились, так і зробили, передніше спитавши матері. Купили вони візок, а батько... все-таки батько своїм дітям,— мусив купити доброго коня, «для унучка», як він казав, хоч передніше і прочитав добру молитву та виварив воду і жінці, і Якимові, і невістці.

Почав синок Якимів підростати, почала Зося знов до себе гостей закликати сливе кожного дня. Наймичка тільки те й робила, що поралась коло їх, гріла самовар, бігала в крамниці по ласощі та варила вечерю. Сама Леміщиха, люблячи без міри і без тями свою невісточку, часом служила їй, як наймичка: гладила сукні, спідниці, варила кофе, ставила самовар, готувала гостям вечерю. Вся та біганина й вештання сердило старого Лемішку. Часом зумисне він одсилав наймичку будлі-куди по хазяйству, і гості Зосині часом пили дуже пізно чай. Зося знала те і нишком лаяла старого батька.

Мала дитина не давала Зосі вночі спокою і часом розходжувалась саме при гостях. Яким і Зося почали прохати в батька дати їм свою кімнату. Для однієї тільки дитини згодився старий перенести своє ліжко з того місця, де воно стояло ще од весілля, хоч і важко йому стало, як рушили з місця його, старого. Лемішка полюбив унучка, як другого рідного сина. Часом було вночі заплаче дитина. Всі сплять, як побиті. Ніхто не встане поколихати дитини. Один батько зараз почує, човгає старими, але міцними ногами до колиски і при світі місяця довго гойдає колискою за почепку й уколошкає малого плаксія. І не раз Леміщиха, прокидаючись, бачила його старе, суворе лице, сиву голову, обернену до дитяти, як воно вже мовчало і спало тихим сном. І не раз було, як розплачеться дитина, старий приходив і своїми міцними руками, що вдержали б за вуха ведмедя, тихесенько брав дитину на руки, ніс у світлицю, ходив по хаті, ставав перед образами, бубонячи молитву, приносив вже сонну дитину і, перехрестивши, клав тихо в колиску. Стара нянька говорила, що він уміє замовляти ті уроки, що наслані на дитину лихими людьми...

Зося звеліла перенести своє ліжко в кімнату старих, а свою кімнату переробила на світлицю, купила нову канапу,

оббиту червоною матерією, розставила шість нових гарних стільців, простелила килим під канапою і під столом. Мати, потай од батька, достачала їй грошей, що заробляла за огородину. Час од часу Зося стала веселіша і якось бадьорніша, знов скликала молодих гостей у свою світлицю; час од часу вважала вона, що її думка справджується, що її хазяйнування ширшає в оселі старого Лемішки. Всім забезпечена, вона цілі дні й вечори сиділа в своїй світлиці, вишивала на п'яльцях гарусом квітки, плела з ниток скатерки, завіси до вікон, до дверей, до своєї постелі.

— Ви б, невісточко, взяли ключі та пішли б з наймичкою до комори. Надворі негода, а ви не вважаєте на те, що стара мати мусить усюди вештатись та бігати по грязі. У вас ніжки молоді, а ви все сидите та швидко всі хати заснуєте отими сітками, нікому не потрібними!

Так гримав старий батько на Зосю. Зося кидала свої п'яльця, вбиралася в теплу удяганку і мусила йти з ключами до комори видавати харч на обід, проклинаючи те просте, грубе сільське господарство і старого Лемішку. Наймичка набирала пшона, солі, борошна, набирала багато зайвого і почала красти, а Зося навіть не бачила, що брала наймичка, і з нетерплячкою дивилась на далекий гай, стоячи на дверях комори. Трапилось так, що один наймит виніс з комори пару чобіт, зараз-таки слідком за Зосею. Лемішка знайшов ті чоботи і прогнав наймита. Зосі не сказав ні слова, але од того часу Зося не ходила більше до комори з ключами...

Почала Зося вередувати так, що ні мати, ні Яким не вміли їй нічим догодити. То страва була дуже проста, то печеня пересмажена, то хліб перепечений або з закальцем, то нетривна й несмачна страва, то наймичка не слухала її! Батько все чув і терпів.

Надходив день Зосиних іменин. Лемішка не мав звичаю справляти щось їй на іменини, бо такий звичай не поводиться між простими людьми. Зося знала, що в його є багато грошей, і була дуже зла, що свекор ніколи не купував їй гостинців.

— Якимцю! я хочу справити собі сукню на свої іменини. Позавчора наша казначейша в гостях у протоєрея розпустила свою нову шовкову сукню і, ходячи по хаті, надісь, зумисне вертіла своїм довгим хвостом передо мною. Сукня, правда, й дорога, але коли б ти знав, як вона по-

гано зроблена, який простий, мужичий кольор матерії! Я їй докажу, що вона з своїм смаком нічого не варта передо мною. Справлю я собі сукню таку, яку я бачила в театрі, в опері, на примадонні: всю чорну, з міцного шовку, а на боках повкидаю ясно-зелені широкі клинки аж до долу. Попущу я шлейф рясний та довгий, на піваршина довший, як у неї.

— Серце Зосю! я грошей не маю.

— Я набор візьму, а батько нехай заплатить. Не збіднієє, одначе грошей має дуже багато! Ніколи пак не купить гостинця ані на сміх!

— А як часом не заплатить?

— То заплатить часть мама, а часть — ми самі. А я натякну: наряджуся і... подякую татка за гостинець! Нехай-таки знає честь!

— Серце Зосю, не дратуй ти батька! Він чоловік добрий, але простий і крутий.

— І я крута, та ще й не проста: будемо переважуватись.

— Я тебе прошу, Зосю... Батько дає нам хату й слугу.

— Нехай сховається з такою слугою, що сором у хату пускати.

Прийшли іменини. Назбиралося гостей повна світлиця. Наймички гріли самовар за самоваром, готували вечерю до півночі. Вже проспівали другі півні. Гості не давали спати Лемішці. Через двоє дверей Лемішка чув, як грала гітара, а наймички вештались, рипались та все бігали через сіни. Вже минула північ; Лемішка перекидався з боку на бік, а музики й танці не переставали; світло горіло в пекарні і в Зосиній світлиці.

Лемішка встав, накинув наопашки кожух, пішов передніше в пекарню, погасив там світло і звелів наймичкам лягати спати, бо завтра був робочий день. Потім тихо одчинив двері в Зосину світлицю і, як мара, став на дверях у білій сорочці, в кожусі. Паничі й панни сиділи навкруги світлиці парами і грали в с у с і д а. Зося, розпустивши нову дорогу сукню, з чорного шовку, з зеленими клинками і зеленим широким поясом, походжала по світлиці од пари до пари і розпитувала кожного, як буває в тій гулянці, чи вдоволені вони своїм сусідом. Чотири свічки горіло на столах...

Ясний світ полився назустріч Лемішці в одчинені двері. Він несамохіть забубонів молитву: «Світе тихий

святия слави безсмертного», котру читають прості люде, як уперше побачать або місяця-молодика, або як блисне вогонь увечері. Тихо човгаючи чобітьми, сміливо підступив він до одного стола, дмухнув на одну свічку, потім на другу, на третю й на четверту. Гості сиділи, як неживі, і дух попритаювали, дивлячись на високу сивоголову та кремезну й здорову постать Лемішки, котра здавалась якоюсь марою, а не людиною. Панни аж жахнулись. Зося стояла серед світлиці, як кам'яна. Лемішка, сповнивши господарський економічний обряд, дав знати гостям, що вже час би й спати, і в темряві тихо посунувся до дверей, бубонячи далі почату молитву: «достоїн єсі во вся времена пєт биті гласи преподобнимі...»

Гості сиділи в темній хаті, але, почувши, що Лемішка зачинив двері, всі раптом зареготались. Яким тернув сірничок і знов засвітив свічки. Всі сміялись, аж за боки брались. Сама Зося од сміху аж впала на канапу. Одначе швидко всі ущухли й замовкли; почали знов гуляти: гульня не вдавалась. Гості почували, що краще за все зробити — розійтись і йти додому. Швидко світлиця Зосина спорожнилась. Зося зосталась одна з Якимом.

— Так таку штучку встругнув наш тато! — промовила Зося.— Що ти на це скажеш?

— Нічого! Таку штуку не вперше робить мій батько. Як було ми зберемось і засидимось до пізньої ночі, зараз входить було батько й гасить світло. Ото був знак, що гостям вже час додому.

— Може, таким гостям, як твій дядько Охрім та його жінка з сільськими молодицями. Але... але... Що ж скажуть наші гості? Що скажуть мої сестри, казначейша, протопопша? Та вони ж мене обсудять, обгудять, обсміють! Мені тепер сором буде навіть по місті піти? На мене навіть жиди тикатимуть пальцями. Побила мене лиха година та нещаслива!

— Не знать, яка лиха година побила тебе!

— І ти за батьком? і тобі не буде шкода, як з мене глузуватимуть люде? Та я одного дня не житиму в твого батька! Завтра шукаймо квартири і переїжджаймо з сього поганого дому!

Зося зблідла. В неї очі блищали, ніби зайнялись.

— Зосю! богзна-що ти вигадуєш! Жалування моє невелике, а в батька, як у бога за дверима.

— Як у чорта в пеклі, от що! В батька грошей, як у

жида, а що нам з тих грошей? Тільки того, що харчує нас та дає житло. А за все те дорікає, коле очі, що я не господиня, що я сиджу та плету непотрібні сітки, б'ю байдики, справляю посиденьки та одриваю слуг од роботи. Чи так же можна б нам жити при його достатках, при його грошах? Чом би пак нам не їздити по-панській, не вбиратись краще, не справляти балів? Покарав нас господь твоїм батьком! Не буду я більше страждати й терпіти. Завтра переїдемо на другу квартиру.

— А як старий не покине нам спадщини?

— А кому ж він її покине? Спадщина буде наша, а старого треба провчити й навчити, й напутити на старість.

На другий день Зося не вийшла до обіду до столу і обідала в своїй кімнаті. Надвечори вона вбралася в шовкову чорну сукню з зеленими пасами і вийшла до старих у світлицю набундючившись, з повагом, тихою ходою.

— Я принесла вам, тату, чотири стеаринові свічки, що вчора ми спалили ввечері. А з тим дякую вам за цю сукню, що ви мені справили на мої іменини.

— Носіть на здоров'я, коли справили за свої гроші. Свічки, правда, й можна вернути назад, та не вернете мені тієї ночі, що я не спав на старості літ.

— Вибачайте нашій молодості і нашим літам, а з тим ми дякуємо вам за хліб-сіль вашу і за квартиру. Ми завтра переберемось на нову квартиру...

— Воля ваша. Коли я вам невподобний, то й силувати не буду. Може, переберетесь до свого татуся?

Щоки в Зосі запалали. Очі блиснули гнівом.

— Вам моєму татусеві і в слід не вступити... Поки в його жила, поти й щаслива була.

— Та вже ж! Він чоловік вчений, багатий; він збудує вам дім, найме вам наймичку, купить мебіль. Тільки там матері нема, щоб служила вам, як наймичка. А вашому батькові ваші гості будуть так вподобні й потрібні, як і мені.

— Про матір я не кажу й слова. Моя рідна мати не жалувала б так мене. Але я за шматок хліба, за хату не хочу терпіти того, що дотерпіла в вас. Ви мене знеславили, опоганили перед цілим містом, ви мені допекли до живого серця. Ви вриваєтесь серед ночі в мою хату; при чужих людях соромите мене, як малу дитину...

— Я вчетверо старший од вас. Всі ваші гості мені годяться в унуки, не то що в діти. Є час гульні, є час одпо-

чинку. Треба гуляти, та не загулюватись. Все моє добро— не чиє ж, а ваше. Ви колись будете тутечки в оселі господинею. А мені не бажається, щоб моє добро пішло марно.

— То ви мене маєте за нікчемну, пусту женщину? То ви мені ще й докоряєте тим, чого не даєте? тими грішми, що закопані десь у вас?

— Грошей тепер я не дам до ваших рук, бо швидко розкотяться. Постарійтесь лишень трохи,— ще дуже молоді! Та й од батька таки навезли доволі всякого добра...

Зося бігала од злості по хаті. Довгий шлейф її дорогої сукні підняв куряву по хаті, аж Лемішка закашлявся.

— Та не куріть-бо так своїм хвостом! — насилу промовив Лемішка від кашлю.

— Годі тобі, старий! Неначе й справді молодим людям не можна себе розважити, погуляти,— гримнула на його Леміщиха.

— То ви мене маєте за якусь легковажну вітрогонку? — приступала Зося ближче.

— Де ж таки таку велику паню звати вітрогонкою! — обізвався Лемішка.— Тільки не гоніть-бо вітру своїм хвостом, бо кашель мене от-от задушить. Кахи! кахи! — кахикав Лемішка.

— Я пані! — промовила Зося, притуливши палець до грудей, ніби показуючи на себе.— Я зробила честь вашому домові, що ввійшла в його.

— Будемо за те повік бога дякувати! — сказав Лемішка, поглянувши на образи.— Де ж пак, таке щастя?

— То ви мене маєте за свою наймичку чи що? — кидалась і сікалась до його Зося вже з кулаками.

— Доглядайте господарства, не справляйте так часто балів, наче якихсь весіллів, помагайте старій матері,— навчав Лемішка.— А то ви все справляєте посиденьки та походеньки, мов навспряжки дуже вже велика пані, згорнузши ручки! Тільки хліб дурно збавляєте!

— І ви мені смієте давати пораду, навчати, як от у мужиків буває?

— Не справляйте дорогих суконь, та ще й набор, то й гроші матимете, як і ми, старі, маємо... Хто дбає, той має. А нестатковиті та непомірковані люде ніколи нічого не надбають, а що мають, то й те прогайнують швидко.

— Якиме! Якиме! ходи сюди! — зарепетувала не своїм голосом Зося, бліда, аж біла, як крейда.

Яким спав і дуже злякався, почувши через сон несамовитий крик Зосі. Він миттю кинувся до дверей.

— Квартиру давай мені! Зараз! Одної години не буду я в цьому домі! Чого ж ти витріщив баньки? Іди шукай квартири.

Яким, розшолопавши діло, тихо повернувся до ліжка, ліг і заплющив очі. Зося побігла слідком за ним.

— Чого ти ліг? Вставай та шукай квартири!

— Богзна-що видумуєш ти, Зосю! — промовив сердито Яким,— це ти, певно, жартуєш.

— Квартиру давай! — закричала Зося і застукотіла кулаком по столі.

Яким підвів голову, лупнув сонними очима і знов ліг...

— Ой, боже мій! боже мій! — заголосила Зося, впала на канапу і залилась слізьми.— Всі мене тут обіжають, трохи не б'ють! Усі знущаються надо мною!

— Схаменись! Який там ворог тебе б'є! — крикнув Яким з ліжка.

Зося почала зомлівати й плакала. Яким мусив устати і кинувсь до неї.

— Жінка твоя згедзкалась; вже геть-то опришкувата вдалась! — промовив старий батько через поріг і пішов до пекарні.

Зося хлипала, аж стогнала. Якимові стало жаль її. Він почав прискати на неї водою, обмочував їй виски, лоб, втихомирював.

— Йди шукай зараз квартири, бо я тут загину, занапащусь, вмру до завтрього!

— Годі, Зосю! Годі плакати! Не муч мене, бога ради! Піду зараз квартиру знайду, тільки перестань.

Яким ухопив шапку і вибіг з хати.

— Найми вже їй там на кільки тижнів квартиру,— сказав йому на вухо батько.— Нехай спробує жити за свої гроші й покуштує свого хліба: нехай спокутує свою опришкуватість на непомирливість.

Невеличка квартира була найнята того ж вечора в одному жидівському домові, навіть на першій вулиці в місті. На другий-таки день Зося з Якимом перебрались на нову квартиру, найняли свою наймичку, а мати, потай од Лемішки, дала їм куховарське знаряддя і трохи столового посуду, бо Зося од свого батька не привезла-таки нічогісінько.

Нова квартира була багато поганша, ніж батьківська кімната, нова, світла, простірна, з світлими вікнами в зелений сад.

З невеличкої світлиці з погнутим помостом двоє вікон виходило на вулицю, а малесенька кімнатка і пекарня були од поганого, жидівського двору. Зося, смутна, як був смутний дощовий тоді день, сиділа в кімнаті і, засмучена, дивилась у вікно. Цілий двір був залитий грязюкою, котру помісив товар та кози своїми ногами. В тих болотяних баканях та ямках стояла вода, як стоїть мед в щільниках. Попід самим вікном замазана, обстрьопана жидівська наймичка несла цебер помий і вивернула його просто серед двору. Тричі перед її очима чогось промайнув жидок, на котрому каптан був стулений ніби з самісіньких ганчірок, а на всю спину була дірка, так що видко було його чорну сорочку. Третій вже раз він ніс попід її вікном якусь паскудну риночку, в котрій бовталась якась юшка, нечиста, як помиї, з покришеною паляницею. Кожний раз Зося іздригалась уся, як тільки повертала очі на ту риночку, на замурзаного, засмальцьованого жидка. В придачу до всього прийшла корова, стала проти вікна, обернула до Зосі свою рогату і вухату голову і витріщила на неї свої дурні очища.

Зося заплакала несамохіть.

— Дивись! що то?—промовила вона до Якима з серцем.

— Що? корова! Хіба ж не бачиш? — одказав він знехотя.

Корова навіщось лизнула довгим шерстким язиком по склі.

— А то що? — показала Зося пальцем, плачучи.

— Шибку лиже навіщось: певно, хоче пити.

— Шибку лиже!..— перекривила його Зося.— А подивись, що там на дворі?

— Грязь! що ж більше? Сльота!

Саме тоді пройшов той самий замурзаний жидок з порожньою риночкою. Зося крикнула на жидка, застукавши в вікно:

— Як ти мені ще раз пройдеш коло вікна, то я тебе повішу!

Жидок злякався, аж жахнувсь, і кинувсь навтікача.

Почало сутеніти. Зося звеліла засвітити свічку і подати самовар. Наймичка подала лойову свічку, таку смердючу, що не можна було сидіти близько коло столу. Кращих сві-

чок не було за віщо купувати. Сахару в сахарниці теж не було. Зося сіла і засмутилась.

— Якиме! пошли за сахаром.

— Грошей нема. Хіба послати до батька — позичити?..

— Лучче не питиму до смерті чаю, ніж маю позичати в твого батька.

— Про мене, як хочеш!— одказав Яким.

Зося плакала. Неясно сліпала свічка; поночі було в хаті. Непривітно дивились стіни, вікна. В скрині було порожньо; гроші були потрачені, бо мусив Яким заплатити за житло за три місяці вперед, а то б не пустив жид на квартиру. Та й грошей було обмаль.

— Зосю! вертаймось до батька. Бачиш, яке наше життя!— сказав Яким.

— Лучче отут загину, ніж маю перепрошувати твого батька,— одказала Зося.

Коли це рипнули двері. В хату ввійшла Леміщиха і почала розв'язувати велику хустку. Витягла вона звідтіль чай, великий шматок сахару, велику свіжу пухку паляницю, десяток здорових яблук, розіклала всі ті гостинці на столі, потім поставила на вікно глечик свіжого молока; з другої хустки витягла чималий шматок сиру, горщик свіжого масла... Як добрий ґеній, вона принесла це все од щирого, люблячого материнського серця, тишком-нишком, щоб і старий про те не відав. Швидко закипів самовар. Зося сиділа за столом, наливала чай, тішила очі всяким добром і поцілувала в руку Улиту Сидорівну за те, що вона одна любила, й пестила, й жалувала її, як рідна мати. На прощання Улита Сидорівна обіцяла заплатити жидові, нишком од старого, кільки десятків карбованців за дорогу Зосину сукню, набрату набір, щоб тільки жиди не чіплялись до неї і не робили їй сорому.

Так жили Лемішковські довгенько на новій квартирі. Зося ні разу не була в свекра, не думала його перепрошувати та просити вибачення, а старий Лемішка теж не любив кланятись нікому. Зося неслася вгору своїм панством та шляхетством; Лемішка був гордий своїми літами, сивою головою, хазяйством і своїми грішми.

— Не я виганяв невістку з сином, не я буду їх й просити. Вгодно — нехай живуть, а неуподобно — про мене, як знають,— часто говорив Лемішка сусідам.

Такі були його слова, та не така була думка в душі... Зося одібрала в його сина й унучка.

Настала весна. Зося не приходила до старих. Почалося літо, кімната Зосина пустувала. Сумно й тихо стало в Лемішки в домі після шумливого, веселого життя молодої сім'ї. Не гомоніли жваві гості в кімнатах в молодих до півночі, не плакала дитина, не вештались слуги до світу й до білого дня. Спокійно шепотів молитву Трохим перед образами; мирнота була в його господі, та старі почували, що то був спокій близької смерті, близького вічного спокою. Після гармидеру, після вештання кімнати здавались надто вже просторними і наче стояли пустками. В житті дітей старі наче вдруге переживали своє власне життя. Маленького унучка вони любили, як свого сина Якима. Гармидер, рух, гомін, дитячий плач в молодій сім'ї — все те нагадувало старим про людське життя, завісою заслоняло од їх думку про смерть. Тепер же, серед мертвого спокою та тиші, старий Лемішка став віч-у-віч з своєю думкою про домовину.

Одного ранку Трохим устав з ліжка, і ноги в його заточились так, що він мусив притулитись до стіни.

— Що це з тобою?— спитала Улита.

— І сам не знаю! вчора горілки я і в рот не брав.

Трохимів голос став слабкіший і тихіший удвоє і трохи трусивсь.

— Чи не слабий часом ти?— питала жінка.

— Ні, в мене ніщо не болить,— одказав ще тихіше Лемішка.— То вже, певно, приходить мій час... Старий я став. От що! Смерть моя близько.

Лемішка присів на ліжку і схилив голову. Голова в його трохи заморочилась.

— Пошли лишень таки зараз за священиком та за Якимом,— промовив ще тихіше Трохим.

Улита послала наймита за священиком і за сином, а сама плакала. Лемішка нездужав тільки раз на віку, на тридцять п'ятому році свого життя. Слабість його дуже вразила її серце.

А тим часом, поки прийшов священик і син, Лемішка вже ходив по дворі, як і передніше. Тільки міцний його голос став багато слабкіший і тихіший та ноги обважніли.

— Висповідайте мене, панотче. Здається, мені час збиратись у далеку дорогу.

Священик висповідав його й запричастив. Трохим вийшов у світлицю спокійніший і бадьорніший. На серці йому

стало очевидячи легше. Улита подала закуску, пляшку горілки, пляшку наливки. Всі сіли за стіл, випили по чарці. Священик і Яким почали звичайну деяку розмову і силкувались заспокоїти старого. Швидко й сам Лемішка, випивши чарку, почав тихим голосом розмовляти. Тільки він одразу спав з лиця, щоки осунулись нижче, два зморшки на щоках стали глибші, очі потягло трохи під брови, руки почали труситись.

Улита Сидорівна попросила священика зостатись на обід. Лемішка за обідом їв мало, одначе підкріпився і повеселішав. Всі силкувались його втішати, розважати, розказували про деяких старих довговічних людей, відхиляли думки од смерті. Швидко потім всі вийшли з хати і посідали під причілком, котрий виступав у садок. Хазяйка винесла пляшку з вишнівкою. Довгенько вони сиділи, випивали по чарці й балакали. Ясний день, година, здорове повітря, зелений садок — все те наводило на душу спокійні, несмутні думки.

Священик пішов додому. Лемішка забажав подивитись на свого унучка, одначе не згадав про Зосю ні одним словечком. Сама Леміщиха швиденько побігла за дитиною. Лемішка пішов по саду, а Яким сидів на призьбі, не зводячи з його очей.

Неміцними ногами чвалав Трохим стежкою по саду. Сонце кидало вечірнім промінням у бік яблуням і грушам і пронизувало наскрізь кожну гілку. Нанизу, між вербами, було видко млин, а з двору виглядали всі забудування. Лемішка окинув хазяйським оком всю оселю. По всьому було видко, що його хазяйське око не дрімало на старості літ. Скрізь був лад, чистота; все добре держалось, все лагодилось. Повітки не світили кроквами, дубові комори стояли просто, не перехнябившись; хата була вшита новими куликами. Нанизу млин крутив усіма колесами. Проти сонця на темних колесах дуже ясно блищали нові приставлені лопатні, хапаючи за кожним покрутом колеса лиснючу воду та срібні проміння сонця. В одчинені двері миготіли нові товкачі ступ та валюш. Коло млина вештались люде, зносили з возів мішки млива, пірнали в темряву дверей і знов виринали, вертались до возів. Завозу стояло дуже багато. Через греблю сновигали проходячі люде. Робота кипіла; млин стукотів, гуркотів, як і передніше. А в садку тихо плинула жизність: там наливалися яблука, груші, вже одрізнялися од листу, були примітні для очей й стиха

гнули рясне гілля додолу; там цвіли квітки, підганялася вгору трава, готова під косу. Одні дуже старі дерева в саду, однолітки самого Лемішки, нагадували йому, що не все на світі віковічне.

«Цей рік, надісь, буде останній рік мого життя...— Та думка не випадала в його з голови.— Надбав я всякого добра; засадив я садок, загатив греблю, збудував млин. Мої комори повні всякого добра. Я орав і сіяв, торгував, продавав: мої скрині повні грошей. Свого сина я вивчив і довів до розуму й до пуття; та чогось душа моя смутна й сумна... Кому дістанеться оце моє добро після моєї смерті? Чи моє плем'я їстиме овощі з мого саду? Чи мої онуки топтатимуть ці стежки, котрими я теперички ходжу? Я закладав комори й хату з віковічного дубового колоддя на два або й три людські віки. Хто ж покористується моїм добром?»

Тим часом Леміщиха принесла унучка і подала Трохимові. Старий легесенько взяв дитину на руки і поніс попід яблунями. Спокійно й мовчки лежала дитина і все лупала та зиркала вгору оченятами, з котрих починала вже визирати іскра людської душі. Над її оченятами вгорі колихавсь зелений лист, а між листом висіли пучки груш та яблук. Через гілля блищало високе синє небо. Пташки тріпались, пурхаючи з гілки на гілку, з дерева на дерево і плутаючись в гущавині. Дитина роздивлялась на невиданий зроду вигляд, а сивий дід тішився його личком, його маленькими ручками. Леміщиха стояла оддалеки і слідкувала очима за ним.

«Мій син, мій й унучок, та невістка — ворог мій,— ішла далі думка Леміщина.— Вона одняла в мене мій рід, моє плем'я, мого сина, моїх унуків, вона своїми руками загребе мої гроші, переведе, прогайнує моє добро, добуте кривавицею. А синові на думці чини та хрести».

— Хто ж пом'яне нас, стара, як ми помремо?— промовив він вже голосно, наближаючись до жінки,— хто помолиться за нас богу? Чи довго пак пам'ятатимуть наше іменя наші унуки, що ми з тобою жили на світі і надбали для їх усякого добра? Чи, надісь, затопчуть ногами й нашу пам'ять, щоб і сліду нашого не зісталось...

Улита Сидорівна, не розуміючи переднішої думи чоловіка, сама не знала, що йому відказати, і мовчки дивилась на його.

— Запишімо, стара, частку грошей на церкву, щоб нас поминали, щоб нас записали в субітник. Купімо ми за жи-

воття великого дзвона у собор, щоб хоч дзвін нагадував нашим дітям і унукам про нас і довго дзвонив на все місто про нашу пам'ять. Нехай говорить людям, що колись жили на світі Трохим Лемішка і жінка його Улита... Нехай хоч дзвін голоситиме за нас до бога.

— То й купім. Доволі всього зістанеться й дітям.

Тихо вертався Трохим до хати поруч з своєю старою. Вид в його був зовсім спокійний. Його суворі очі, насуплені брови і ввесь обвід лиця світився добрістю і ласкавістю, неначе після молитви або якогось доброго вчинку. Мала дитина ссала кулачок і повертала оченятами на всі боки. Сонце світило вже тихим вечірнім світом. Наймички носили воду, лагодились варити вечерю. Наймит зловив порося і, держачи ніж у руці, волік його на заріз.

— Тарасе!— промовив тихим голосом хазяїн,— пусти порося! Нехай воно росте!

В загороді стояв товар, що вернувся з череди. Непорушно лежали коло ясел товсті воли, ремигаючи. Декотрі поклали рогаті голови на тин і дивились в двір.

— Улито! Не продам я цього товару до різниць, ради цього дня. Нехай ці воли зістаються живі. Треба їх попродати людям до плуга.

Почування близької години смерті, години, коли треба було покинути цей світ, розжалобило міцну душу Леміщину.

— Чом та невістка не вертається до нашої хати?— промовив сам до себе Лемішка.— Чи вже ж вона хоче прийти до моєї господи тим слідком, що понесуть мою домовину?

— Бо якби таки пішов та гарненько попросив...— почала Улита.

— Просити, й хилитись, і кланятись, та намагатись я нікому не буду... Одна смерть хіба нахилить мою голову. А схоче перебратись до нас,— про мене, хоч і зараз. Скажи їй так од мене, коли хочеш вволити мою волю і моє бажання.

Леміщиха передала слова Лемішки синові.

— Швидше загину в цім жидівськім смітнику, ніж перейду знов до Лемішки; до загину тутечки ладна сидіти! От що!— одказала Зося Якимові.— Коли старий хоче щось нам уділити, то нехай передасть нам сюди.

Зося сподівалась, що вона недовго-таки житиме на смітнику. Вона сподівалась недалекої смерті старих і з нетерплячкою цього ждала.

Лемішка пішов до протопопа, записав півтори тисячі карбованців на дзвін і дав сто карбованців на помин душі своєї й жінчиної «со чади». Швидко сторгували майстрів, швидко лився великий дзвін. Все місто загомоніло про Лемішку, про дзвона.

— Поспішайте, майстрі! лийте мерщій дзвона день і ніч!— просив Лемішка.— Нехай моїм дзвоном задзвонять по моїй душі.

А тим часом, щоб вилився голосніший дзвін, пустили брехню, що старий Лемішка несподівано вмер. Перший прилетів до Леміщиної хати старий Пшепшинський і невимовно здивувався, стрівши Лемішку на самім порозі хати. За ним слідком вшелепавсь дяк в двір з псалтирем під пахвою, потім диякон...

— О, голосний буде мій дзвін!— зареготався Лемішка, частуючи свата і церковний причет.

— Ото ж певний знак, що ви, сватуню, будете ще довго-довго животіти,— говорив Пшепшинський солодким голоском.

— Та, либонь, не всі люде будуть цьому раді! — одказав Лемішка.— Чи не прибігла часом моя люба невісточка?— подумав він.

Одного тижня заворушилось ціле місто. Дзвона привезли і поставили коло дзвіниці. Дітвора сиділа кругом дзвона, повитріщавши оченята. Всі збирались на цвинтар дивитись на дзвона. Після служби протоєрей покропив дзвона і поблагословив тягти на дзвіницю. Ввесь цвинтар був залитий народом. Лемішка стояв коло самого протопопа в синьому суконному жупані. Коло його збоку тулилась Улита. Сонце ясно освічувало сотні чоловічих і жіночих голів. Швидко потягли і почепили дзвона на його місці. Всі дзвони здавались проти його малими його дітьми. Вся громада ущухла і ніби замерла. Всі ждали першого благовіста; всім хотілось почути, яким голосом зареве здоровий дзвін. Діти пороззявляли роти і повитріщали очі на вікна дзвіниці. Тільки високо на дзвіниці було чути, як голосно командували чоловіки, заряджував рядчик.

— Вже!— гукнув хтось на дзвіниці.— Вже, вже! почепили! — зашепотіли всі люде, і заворушились сотні голів, як та комашня. Всі насторочили вуха.

Коли це вдарили в новий дзвін раз, другий, третій... Рівно, плавко, голосно полився голос над цвинтарем, над

містом. Мідь ревла і дзвеніла, аж хрест трусився та хилитався на дзвіниці. У всіх людей заворушились руки. Всі хрестились і молились.

— Трохи не такий дзвін, як у Києві в Лаврі...

— Якраз такий, як в Софії, на Старому Києві...

— Ні! буде такий, достоту, як в Братському на Подолі або в Михайлівському у Варвари.

Такі слова було чути скрізь на цвинтарі.

Всі люде розходились, молились за Лемішку, поминали його на ймення так, що декотрі ті слова долітали до його вуха. Лемішка стояв поважно. Добром світилося його лице, а Улита стояла, згорнувши руки, мов преподобна, наче й вона вже присвятилась.

— От тепер і вмирати не страшно!— промовив Лемішка до жінки.— Будуть за нас люде пам'ятати, будуть поминати і молитись за наші душі.

Протопоп попросив Лемішок на громадський обід у титареву хату. Лемішка з жінкою сиділи коло духовенства на пошановних перших місцях. Всі їм дякували, всі їх частували, всі очевидячки їх поважали. Тільки було й мови за обідом, що про дзвони. Один Яким сидів насупившись, мало випивав, мало балакав. Йому шкода було потрачених на дзвін батьківських грошей, що мали бути колись його грішми. А Зося сиділа дома і, почувши нового дзвона, аж стурбувалась: почала бігати по хаті і клясти нового дзвона і свого тестя Лемішку.

Почалася осінь. Почала спадати спека. Помалу гасло гаряче проміння сонця, стиха згасало життя Лемішки. Його ноги слабшали, в очах темнішало, і зір ніби згасав; голова стала зовсім сива, аж біла; стан дуже зігнувся. Лемішка завсіди сам дивився за всім, доглядав, тупцяв коло всього, хоч його душа вже почувала, що йому не їсти взимку овощів, що вродили рясно влітку в його садку.

Одного ранку Лемішка ввійшов у пекарню і попросив води вмиватись. Голос його зовсім опав, його ноги заточились під ним. Трохим, як старий дуб, похилився на стіл, потім на лаву. Наймички злякались, наробили крику. Прибігла Улита Сидорівна. Лемішка лежав на лаві, жовтий, як мрець, з заплющеними очима. Всім здавалося, що він вже неживий.

Через хвилину він розплющив очі, просив усіх тихим голосом не турбуватись. Його перевели в світлицю і поклали на ліжку.

— Улито!— насилу промовив він.— Попроси зараз священиків. Я хочу маслом соборуватись.

Улита Сидорівна швиденько розіслала слуг до священиків, розпочала варити обід і готувати все на маслосвяття. Швидко потім в світлиці завешталось духовенство. Паламарі вбирали в ризи міських священиків. Перед образами в кутку і на столі, в руках у священиків позасвічували воскові свічки. Серед хати стояв застелений білою скатертю стіл. На столі стояло дві великі миски з пшеницею. В одній по пшениці було натикано сім свічок, а в другій стирчали квачики з скалочок, обмотаних білою ватою. Священики стояли рядом коло стола і правили маслосвятіє. Дим з кадильниць розходився клубками по всій хаті і стояв хмарами попід стелею й сволоками. Вікна й двері були одчинені. В хаті і в сінях товпивсь натовп людей. Лемішка, старий, сивий, аж білий, в білій сорочці, з розстебнутою пазухою, сидів на канапі. Подушка стриміла за спиною, одначе він не доторкувавсь до неї плічми і сидів рівно. Йому не хотілось перед людськими очима стогнати, хилитися од слабості. Його бліде лице ще більше осунулось; обважнілі віка були спущені додолу. Він кріпився для людського ока, хоч сива голова хиталась вже і просилась на вічний покій. Улита стояла коло священиків, дивилась заплаканими очима на образи і все хрестилась. Поруч з нею стояв Яким, спокійний, задуманий, а коло його стояла Зося. Очі в Зосі були обернуті на вікна. Для неї був важкий той церковний обряд. Вона прийшла, щоб тільки одбутись од людського нарікання. Ще більше збиралося народу. З усього міста зійшлися старці; діти заглядали в вікна. Ще густіше пішов дим з кадильниць, ще голосніше заспівали дяки. Деякі молодиці стояли заплакані. Все в хаті дуже нагадувало похорон. Недоставало тільки домовини, та мерця, та жіночого голосіння. Важкий, сумний обряд маслом соборування, нагадуючий про близьку дорогу на той світ, наводив сумні думи на поморщене чоло Трохимове. Ні разу не підвів він очей, не глянув на гурт людей, що стояли лицем до його лиця. Священики по черзі підступали, помазували його оливою, ніби неживого.

Скінчилась одправа. Народ, молячись, повиходив з хати. Священики порозбирались. Трохима поклали на ліжку. Духовенство й гості загомоніли й забули навіть про недужого.

Блиснув промінь сонця в вікно, впав на лице Лемішки, і ввечері Лемішка оддав богу душу тихо, спокійно, ніби заснув. Все своє добро він одказав синові, просив його доглядати й не покидати до смерті матері. Пізньою добою, на тім самім місці, де столи стояли з обідом, де гомоніли гості, там лежав небіжчик Лемішка. В головах стояли ставники. Перед образами дяк читав псалтир; по закутках, сидячи, куняли баби, а в одчинені вікна дивились в хату ясні зорі з далекого синього неба, з далекого невідомого краю... Почало на світ благословитись. Сонце кинуло з-за гори перший промінь; на дзвіниці собору задзвонили по душі Трохимовій. Голосно й жалібно гув новий дзвін над містом, довго розливався його гук, коли вже затихли другі дзвони. Подали дзвони по всьому місті звістку про Трохимову смерть. Люди збиралися до Леміщиної хати; входили і виходили з хати од ранку до вечора, од вечора до ранку, всі молились і поминали душу небіжчика.

— Піди, сину, та запроси сім священиків,— говорила Леміщиха Якимові,— поклич багато дяків і дияконів; позабирай цехи з усіх міських церков, та поховаймо твого батька гарно, як слід, по закону. Пошли, сину, під церкви та позбирай всіх старців і вбогих людей, роздай їм милостину та запроси на обід. Твій батько жив і нажив; є чим пом'янути його душу.

Пішов Яким по місту, поїхав по сусідніх селах і запросив аж сім священиків. Задзвонили дзвони по всіх церквах; всі цехи понесли перед домовиною. За домовиною йшла незліченна сила народу. Позбирався на похорон увесь рід Лемішок, що не були в його оселі од того часу, як Зося перейшла до свекра. З великою процесією занесли Трохима передніше в собор, одправили там велику панахиду, а потім поховали на цвинтарі коло церкви. По широкому Леміщиному дворі були розкладені дошки, поставлені столи для старців і вбогих, а в хатах обідало духовенство, рідня і всі знайомі гості. Вже пізньою добою, встаючи з-за стола, заспівали ще раз «Вічную пам'ять» Трохимові,— і понеслася та «Вічна пам'ять» по всій оселі його, по всій державі, де він жив і працював, садив і сіяв, понеслася та сумна пісня і по садку, і по огородах, де колись ходила його хазяйська нога, дивилось його хазяйське око. Ще раз нагадала та пісня, що вже нема господаря в господі, що він усе, все покинув і пішов у якусь далеку, невідому сторону.

Зараз після похорону старого Лемішки Яким перейшов в батьківську хату. Зося почувала себе щасливою і була зовсім незасмучена. Старий Лемішка лежав у ямі; земля надавила йому груди. Ніхто їй не дорікав; у хаті ніхто їй не загадував нічого. Вона вважала на себе тепер, як на справдішню господиню в господі. Давня її дума, давні мрії тепер справдились: і хата, і сад, і оселя, й млин, і гроші — все те було вже в її руках. Одного вона не могла перенести — гудіння того дзвона, що небіжчик Лемішка купив для собору.

Ще не минули сороковини по Трохимовій смерті, а його господу вже руйнували і перероблювали. Зося всім верховодила; вона хотіла з стародавньої, простої хати зробити гарненький міський дім. Незабаром майстри викинули стінку між старою світлицею і кімнаткою і зробили з неї одну просторну гостинну. Малі вікна й двері були попрорубувані й побільшали; з сіней була перероблена хатина й сінці. В хатах був уже новий чистий рівненький поміст. З старих хат вийшли просторні, панські покої. Здорові вікна були позавішувані плетеними тонкими завісами. В хатах скрізь була розставлена європейська мебіль. З двадцять старих образів було винесено до пекарні. Покойова дівчина ходила чисто вбрана. Всі звичаї були вже міські: вранці пили чай, обідали пізно. Мала Якимова дитина вже бігала по хаті, убрана, як лялька, а друга лежала в колисці. Сам Яким розмовляв з Зосею хоч каліченою, але польською мовою. Малу дитину Зося заборонила пускати до пекарні, між наймичок, щоб воно не зучилось говорить по-мужицькій, цебто по-українській.

Улита Сидорівна заправляла ще всім хазяйством,— і млином, і садком, і худобою, і птицею. Яким ходив до канцелярії; він не мав часу навіть на все в домі звертати увагу; а Зося була дуже рада, що мати так добре скрізь увивалась та справувалась. Тільки швидко стара мати запримітила, що їй дають усю волю клопотатись, та не дають волі користуватись усім добром. Швидко вона побачила, що на старості літ вона стала ніби наймичкою в своїх дітей, а не господинею в своїй господі.

Надходили різдвяні святки. Улиті приснився сон, ніби вона сама сидить у давнішній світлиці, яка вона була ще передніше. Коли це рипнули двері: в хату ввійшов старець, обвішаний торбами. Вся одежа на йому була драна, вся в латках так, що не було на йому і місця цілого. Од-

нією рукою він спирався на милицю, а другу простяг до неї і почав жалібним голосом просити милостині «христа ради». По його голосі Улита впізнала покійного свого чоловіка, але борода в його була довга та сива, аж біла, лице бліде, зчорніле, неначе припало землею. Голос був такий недужий, тихий, як був перед смертю. Він просив милостини таким жалібним голосом, як найбідніший, найостатніший старець.

Улита почала розказувати сон дітям.

— Ви б, мамо, не часто думали про покійного батька,— втішав її син.— А то ви все думаєте, а батько вам і сниться.

— Ні! не те, сину. Душа твого батька просить помочі з того світу. Я хочу поставити обід за душу небіжчика на третій день святок.

— Що ж то за обід?— спитала її Зося, котра не гаразд тямила, бо ніколи не бачила, як справляють обіди на селах.

— Треба запросити духовенство, та покликати старців і вбогих людей, та одправити велику панахиду, а потім поставити обід.

— То це такий обід, як справляли по батькові похорон? — спитала Зося.

— Еге! дійсно такий,— одказала мати.

— Але ж тоді ми нагодували душ сто самих старців та всяких людей, душ з тридцять попів, дяків!..— крикнула Зося.

— Еге!— одказала мати.

— Яка ж буде користь душі небіжчиковій, як ми нагодуємо сто ледарів і дармоїдів?— промовив Яким, котрому теж не дуже бажалось справляти обід.

— Яких же дармоїдів! Чи можна ж так звати божих старців?

Яким трохи не прохопився, що ставити обід — все одно, що купувати дзвони. Самі зуби якось зціпились і ледве вдержали його язик. Щоб не розгнівати старої матері, він почав вговорювати її, щоб одкласти обід на літо.

— Тепер, мамо, зима. Хати наші не богзна-які великі. Де ми будемо садовити тих старців? А прийде літо, можна буде й обід варити надворі в золійниках, і людей садовити в дворі або під причілком.

— То треба ж хоч панахиду одправити! щоб хоч принаймні заспокоїти душу небіжчика,— промовила Улита,—

не ми заводили закони та звичаї, не нам їх і визаконити. Та й люде гомонітимуть.

— Панахиду... можна й одправити,— насилу вимовила Зося, щоб не розгнівити матері.

Вже надходив третій день свят. Улита веліла розчиняти і хліб, і печиво паляниць, і печиво книшів, і пироги; веліла різати двоє гусей, порося...

— Мамо! нащо ж ми будемо так багато напікати й наварювати? Це ж не обід, а тільки панахида. Дамо духовенству закуску та й годі!— вговарювала Зося.— Адже ж їм, надісь, треба гроші платити.

— Про мене, порядкуйте вже ви самі!— промовила з серцем мати.— Не без того, щоб і сякі-такі родичі не прийшли, щоб і старець який не попросив хліба.

— Не сердьтесь-бо, мамо! Їй же богу, я кажу правду! Доволі буде книшів та пирогів.

Наймички спекли одно печиво книшів і пироги.

Цілий вечір сльози душили Улиту в грудях. Вона вже не насмілювалась сама порядкувати.

На другий день уранці син згадав про панахиду і пішов до церкви, щоб запросити священиків. Улита заслала в світлиці стіл, поставила на столі мисочку з книшами, яблуками й пирогами, як звичайно поводиться, і кинулась готувати закуску. Ключі були в невістки, а невістка ще спала. Улиті чогось здавалось, що вона ніби в чужому домові задумала справляти панахиду. Розійшовся по хатах сумний голос панахидних пісень та смутної одправи і страшно вразив Зосине вухо. Вона веліла мерщій попричиняти всі двері. Духовенство, зачувши про обід і згадавши про ті розкішні, багаті обіди, що колись бували в небіжчика Лемішки,— з усього міста зібралося на панахиду. Голосно загули здорові голоси «Вічную пам'ять» Трохимові, і в перероблених хатах вже давно його пам'ять стала тільки згадкою. Ніщо не нагадувало в нових світлицях про старого Лемішку. Одна тільки Улита в темному горсеті, в темній спідниці, з богомольним видом, заплаканими старими очима, нагадувала про небіжчика, господаря тієї господи.

Духовенство сіло за стіл. Паламарі й дяки були одрізнені од священиків, як козлища од овець, і пішли закушувати до пекарні. Улита Сидорівна звеліла давати закуску. Закуска була бідненька. Зося не звеліла напікати багато пирогів. Повбирані гарно й по-панському наймички бігали,

розставляли тарілки, розкладали ножі, виделки. Все було чисто на столі, по-панській, та трапеза була вже багато скудніша, ніж як було колись передніше за старих хазяїнів.

З маленького, гарненького графинчика, маленькою чарочкою духовенство випило по чарці, і... горілки зосталось трошки на дні. Всі взяли по пиріжку — пиріжків зосталось зо два, зо три. Пиріжки були малесенькі, так що декотрі диякони клали їх в рот, не перекусюючи. За пиріжками подали смажені карасики, дуже смачні, смажені на сметані, але всім досталось тільки по одному карасикові. Випили потім по чарці наливки, а більше пляшок не приносили. Зося не звеліла подавати багато пляшок на стіл, щоб духовенство довго не засиджувалось. Всі батюшки навіть не йняли віри, щоб на тім закуска скінчилась; всі сиділи, балакали, сподівались тривного та довгого обіду. Одначе ж за обід не було й натякання. Минула година. Вже гості потомились, балакаючи. Голод страшно нагадував про обід. Всі пам'ятали давні, ситі обіди і... не вставали з-за столу. А обіду не було, та й не було. Протопоп таки не витерпів і спитав Улити: «А що обід, не готується?»

Улита замішалась, заметушилась і, запикуючись, промовила: «Вибачайте! я... невістка... не встигла...» З тими словами вона встала. За нею встали і всі гості, котрі тільки за столом поцокали виделками об порожні тарілки та й пішли голодні додому.

— Еге-ге!— гримали священики.— Вічна пам'ять старому Лемішці й його обідам! В цім дому щось іншим духом тхне. Невістка навіть не вийшла з своєї кімнати помолитись за душу небіжчика!

— Полька!— загомоніли всі.— Недурно ж тут й наймички вже цвенькають польською мовою.

В пекарні паламарям було ще гірше. Їм дісталось по пиріжечку. Вони вхопили по пиріжечку, а на тарілці, неначе на сміх, зістався тільки один і єдиний пиріжок.

— Давайте будемо вимірятись: кому достанеться оцей пиріг?— сміялись та глузували дяки.

Соборний паламар, дуже спішний та жвавий, похопився і загріб той пиріжок своєю здоровецькою п'ятірнею.

Зачувши про обід, сила старців кинулась до Леміщиного двору. Яким звелів заперти двері і подавати їм по шматку хліба. Довго вертілись старці попід хатою, не тямлячи, чом їх не просять на обід в господу, де недавно ще

так привітно їх приймали такими братерськими щедрими обідами та ситими потравами.

Улита за обідом нічого не їла. Прийшов вечір — вона й не вечеряла. Її душа була смутна, серце неспокійне. Її думка ніби підказувала, що така панахида не піде за душу небіжчика, що бог не прийме її, що не буде полегкості душі на тім світі через такі поминки. Цілий день з думки її не виходив у неї той сон, те смутне обличчя, та драна одежа, ті торби, той Трохим, що приходив до своєї господи, ніби прохач, прохати милостини. Душа її турбувалась, аж мучилась і боліла за чоловікову душу.

Другого дня вранці Улита встала з постелі ще смутніша. Вона завважила, що не вона вже хазяйка в своїй господі, що вона не сміє спекти й зварити, взяти і дати, як би їй бажалось.

— Чого це ви, мамо, плачете?— питав син.— Настане літо, поставим за батька великий обід, як і давно колись ставили за життя покійного.

— А чи добре ж буде його душі ждати там, на тім світі? От і цієї ночі снився мені твій батько. Йду я ніби до церкви в неділю; приходжу на цвинтар, розв'язую хустку і починаю роздавати старцям пироги та гроші. Коли дивлюсь — між старцями стоїть твій батько. На йому свита ще поганша, торбів — ще більше. Його лице ще чорніше; насилу я впізнала його! Він упав мені в ноги і жалібним голосом просив милостини. Я поклала йому в руку пиріжок. Коли дивлюсь — рука чорна як земля, тіла нема, самі тільки кістки. Тоді він підвівся, взяв мене за руку й повів. От ідемо ми вже ніби з церкви додому, приходимо до греблі. Гляну я на воду — греблі немає, тільки млин стоїть і меле на всі колеса, а через воду лежать кладки, перекинуті з каменя на камінь. Під кладками вода реве, клекоче. «Йди за мною»,— промовив до мене небіжчик. «Не піду! боюсь»,— кажу я. «Йди, не бійся»,— промовив він, осміхаючись, і повів мене через хистку кладку. А вода аж кипить під кладкою, сипле бризками мені під ноги. Глянула я вниз, голова моя заморочилась, і я прокинулась...

— Ви б, мамо, не думали багато про батька! Що думаєте, те вам і сниться.

— Ні, сину, душа його просить помочі, аж намагається. Треба найняти сорокоуст.

Найняла Улита сорокоуст, понесла під церкву милости-

ну, роздала старцям деяку одежу покійника, і душа її втихомирилась. Чоловік перестав снитись.

— Коли б ви знали, що за вас і за нашу паню сьогодні говорили на ярмарку?— дзигоріла наймичка-лепетуха, чухаючи язик об свої зуби.

— А що ти там чула?— питала Улита.

— Та там розказували таке, що й казати якось ніяково: казали, що як прийшли до нас священики опівдні, то ніби ви й молодша наша пані ще спали... А священики прийшли та покропили вас на ліжку свяченою водою, а потім пішли з кадилом та водою далі по хатах і застали молоду панію в купелі, покадили кругом купелю та й вернулись до світлиці і почали правити панахиду... І господи! та там верзли таке, чого вже й не було! Не знаю, чи говорити вже, чи й ні?

— Та що ж таке? Говори вже, коли почала.

— Та як почали нібито правити панахиду, то ніхто й не вийшов до світлиці. А як сіли попи та дяки за стіл, то й не було чим душі покійного хазяїна пом'янути! Бо, кажуть, ніби молода пані все позамикала і ключів вам не дала, ще й вилаяла. А попи й дяки постукали заграничними видельцями по німецьких тарілочках та з тим і пішли. І обіда ніби людського не поставили! Та так сміються з вас, та докладають, що ви зробились на старість ляхівкою і що молода пані всім верховодить, а про покійного хазяїна вже навіть забули. Їй-богу, не знаю, чи казати, чи ні?

Леміщиха мовчала.

— А як почали старці сходитись на обід, і то їй-богу, й присяй-богу, і побий мене святий хрест! говорили, буцімто молодий пан звелів спустити з ланцюгів собак і цькувати тими псами нищих; і своїми власними руками запер сінешні двері. Їй-богу і присяй-богу! божусь, і присягаюсь, і буду землю їсти, що це не я вигадую брехні, що говорили так!

Леміщиха через силу на ногах стояла. Вона бачила, що все місто знає, що вона не господиня в своїй хаті, що вона на старості літ забула про покійного чоловіка, насміялася з бога, з священиків, з святих звичаїв, з душі небіжчика.

Людський поговір вразив Улиту в саме серце, показавши їй уявки лепетливим язиком наймички, що вона значить в хаті, в сім'ї; показавши їй уявки те, про що вона або зовсім не знала, або не догадувалась, все покриваючи

материнським серцем та любов'ю. І стали різдвяні святки задля неї сумніші за будень.

А тут наближалась голодна кутя. Леміщиха хотіла справити кутю по старому звичаю, бо першої куті перед різдвом Зося не звеліла справляти, як поводиться між людьми; не звеліла наварювати й напікати, а узвар і кутю звеліла поставити на покуті в пекарні... За життя Лемішки кутя й узвар ставилися на покуті в світлиці на столі, на зеленому сіні, а в куточку ставилось з півснопа пшениці, що згинала колос над горшками, понакриваними хлібом. Улита й тепер приставила стіл в куток і звеліла наймитові внести сіна та добрий пучок пшениці та жита, висмикнутий з стіжка.

— Що то буде, мамо?— спитала Зося в Улити, котра несла в світлицю добрий оберемок сіна і з півснопа пшениці.

— А хіба ж ви не бачите? Кутю треба поставити на покуті. Хіба ж ми не християни, чи що?

— Але ж, мамо, ви нанесете в хату сміття!— обізвався син.

— Сміття валяється на смітнику,— одказала мати і почала мостити сіно в кутку на столі.

— Мамо! в нас же завтра гості будуть,— промовила аж крізь сльози Зося.— Що ж вони скажуть, як побачать оте кубло! Вони ж мене обсміють!

— Доволі й того, що і так глузують з мене люде,— одказала стара мати.

— Мамо! прошу вас!— озвався син.— Не робіть ви того! З кутею нічого не станеться, як вона постоїть до вечора в пекарні. Нащо нам держатись тих старих звичаїв? Доволі буде з нас того, що ви потрусите по столі трошки сінця та закриєте скатертею, як-от роблять наші панки й священики. Хіба ж священики робили б так, якби то було не по-християнській?

Син забрав з рук материних сіно й пшеницю, потрусив трошки сіна по столі, а решту одніс до кухні. Улита тільки махнула рукою, скривившись.

— Гляди лиш, сину! В нас садок, в нас сіно на леваді, в нас худоба... Мудруй лишень, та не дуже, щоб часом...

— Та що ж! Ми не оремо й не сіємо; товару в нас не багацько. Та мені, мамо, здається, що все те бабські забобони...

— Нехай здається, та не дуже! Вам, вченим, за все байдуже.

Настав святий вечір. Леміщиха згадала, як вона колись справляла кутю. Вона сиділа, схиливши стару голову, а перед її очима ніби уявки стала знов стара світлиця. Під образами стоїть стіл, застелений білою скатертею; перед образами горять воскові свічки, неначе в церкві, а по світлиці розстеляється синіми хмарками ладан. В кімнатах тихо; всі ступають легенько, всі говорять сливинь нишком. Один тільки господар промовить коли-не-коли слівце голосніше. От наймички готують вечерю, вносять свіжі білі книші, пироги, накладають на стіл усякого добра, аж одна паляниця спихає з стола другу, а пироги в мисках товпляться на купу, мов бджоли в улику. Вона розкладає по три книші в миски і одсилає наймичками в е ч е р ю до родичів, до баби-повитухи, а тут вони й самі присилають вечерю. От поввіходили в світлицю всі слуги і разом з хазяїнами почали молитись перед образами і бити поклони. Потім всі сіли за стіл, а хазяїн на покуті на першому місці. Позгадували всіх родичів, випили по чарці з хазяйської руки і почали вечеряти тихо, повагом, мов святе діло сповняючи. Один Якимко гомонить тонким голоском, п'є воду, невважаючи на те, що хто нап'ється за вечерею води, той в жнива дуже хотітиме пити. Вже покликали мороза вечеряти, кинувши з ложки вгору, на стелю, кутею. Якимко передражнює і, сміючись, сам швиргає до стелі вареною грушею. Все те передумала Улита, дивлячись у вікна нової гостинної, де не було й сліду, й признаки старої світлиці, де молоді хазяїни й не думали, й не гадали про те, що тоді був «святий вечір».

Почався вечір. Наймички почали накривати стіл, ставити вечерю. Була й риба, була й кутя і узвар, та всього було трошки, все подавалось ніби видавцем. На тарілці лежала паляниця, покраяна тонісінькими скибочками. Ніщо не нагадувало про багату кутю, про достаток. Вечеря була дуже звичайна, ніби буденна, коротенька, без молитви, без народнього обряду. Їх тройко сиділо за столом і вечеряло так, як і щовечора. Улита сиділа та сумувала. Перед нею все манячив давній багатий стіл, повний білих книшів, пирогів, пухких паляниць, манячила вся челядь навкруги стола, вся празникова обстава багатої куті. Сльози виступали через її довгі вії, висіли краплями на очах. Туга за минувшим видавила з серця її не одну сльозу. Вона згадала

небіжчика, згадала всю свою родину, що одцуралась од неї через невістку, через сина, вона бачила себе чужою в новій сім'ї, в своїй господі. Хоч і було до кого прихилити голову, та не було до кого прихилити серця та осиротілої душі.

Тихо минула вечеря. Улита більш згадувала та думала, ніж вечеряла. Тихо сіли, тихо й встали. Діти пішли одпочивати, а мати вийшла до пекарні, винесла слугам по чарці горілки, почастувала всіх своєю рукою, сіла на лежанці і, дивлячись на їх, довго думала та згадувала про все минувше, при світлі воскової свічки перед образами. Вона не спала цілу ніч проти великих празників. Швидко вдарили в дзвін на утреню. Гук великого дзвона, справленого Лемішкою, здався їй голосом небіжчика, рідпішим і милішим за рідних дітей. Вона почвалала тихою ходою до церкви вдвох з наймичкою.

Повертались додому з «Ордані», пообідали, а духовні не приходили «з кропилом». Вже й день минав, вже духовенство пройшло по кутку, співаючи «Во Іордані», а до їх двора не завертало.

— Минає духовенство нашу хату,— промовила Улита Сидорівна.— Швидко й бог мине нашу оселю. Недурно ж ви повикидали старі, батьківські образи до пекарні.

І знову празник здався буднем для Леміщихи.

Настав вечір. Улита звеліла запрягти одну коняку.

— Куди, мамо, оце поїдете?— питав син.

— Поїду, сину, в гості до твого дядька Охріма та вп'юся на старості літ. Дядько родається зо мною і не цурається мене...

Поїхала Улита до Охріма. Там її вітали й приймали, як рідну матір. Цілий вечір вона розказувала та жалілась на невістку, на сина, на своє життя; розказувала про свої сни, про ту панахиду за душу небіжчика, що наробила їй сорому на ціле місто. Всі її слухали, всі жалкували за нею, всі гомоніли на невістку й сина, що не поважав старої матері, не шанував пам'яті батька.

Леміщиха привезла з собою своїх грошей, що зоставались у неї ще од покійника, і другого дня, на Івана Хрестителя, справила панахиду й обід за душу покійного чоловіка, як було слід по закону. Вона покликала духовенство з того містечка, напросила старців і вбогих людей, розставила столи і нагодувала нищу братію. На обід зійшлись близькі й далекі родичі; всі молились за душу по-

кійного, всі його згадували, добрим словом поминали за обідом.

І здавалось Улиті, що всі ті слова старців і вбогих летять просто до бога, благають за душу її чоловіка, дають його душі покій. І її душа стала спокійнішою. Вже не снився їй той старець, що прохав у неї милостини і тривожив її душу.

Зажилась Улита в родичів. Не хотілось їй вертатись до господи, що стала чужиною, поки не поїхав сам Яким і не взяв її додому.

Минулись святки, почалися будні. Стара мати не цуралась роботи по-давньому: вона тупцяла і коло хазяйства, і по дворі, ходила до млина, розсилала на продаж борошно. Хазяйство ще держалось її старою головою, бо невістка паніла, син все сидів в канцелярії, а вернувшись додому, лягав по обіді спати і потім ввечері завжди сливе грав з урядниками в карти.

А тим часом унучок почав уже лепетати. Перші слова його дитячої мови були польські: така була воля його матері. Наймички мусили хоч не говорити, то принаймні закидати по-польській. Нянька не сміла до дитини й слова промовити інакше. Сам Яким давно вже в своїй сім'ї балакав по-польській.

Забавляючи довгими зимніми вечорами своїх унуків, Улита Сидорівна любила тихим старечим голосом співати дитячі пісні. Діти почали переймати од неї ті пісні. Зося сердилась і шепнула на вухо Якимові.

— Мамо! ви вже старі; чи не гріх же вам співати тих пісень? Нехай вже дівчата співають, а то й вам схотілось,— говорив син до матері.

— Про мене, то й не буду: може, й справді гріх!

І Улита перестала співати, а Зося не веліла і наймичкам співати українських пісень, щоб часом діти не почули й не вчились по-українському говорити й співати.

Настала весна. Зося почала і надворі, і в хаті руйнувати все по своїй вподобі. Під самим вікном росли на маленьких грядочках квітки: півонія, півники, лелія; високі кущі рожі, бузку, рай-дерева порозростались до самих стін. Одчинивши вікно, можна було доставати рукою квітки. Зося звеліла повикопувати всі чисто кущі, всі коріння квіток, звеліла поробити далеченько в садку кружала і туди попересаджувати кущі і коріння. Замість вузісіньких стежечок скрізь по садку розіслались широкі доріжки, поси-

пані жовтим піском. Невважаючи на грядки, Зося зачепила доріжками частку огороду, де Леміщиха садила висадки цибулі й капусти й інші.

— Ви-бо й справді вже дуже широко розкидали ті шляхи по городі,— казала мати.— Огородина потрібніша в хазяйстві, ніж ваші широкі стежки. Де ж я тепер буду садити висадки?

— Хіба ж, мамо, в нас мало города?

— Та доволі, хвалити бога, але ж і тими шляхами не кіньми ж будемо ганяти! Попсували мені п'ять найкращих грядок. І навіщо було викопувати й квітки? Я їх садила своїми руками, кущі порозростались і прехороше цвіли під вікнами! Ні, нехай-таки буде по-нашому!

Коло самої хати росли вишні й груші, як звичайно буває коло старосвітських домів. Зося звеліла повирубувати й повикорчовувати дерево.

— Це вже ви таке вигадуєте, що й купи не держиться!— знов сердилась мати.

— Коли ж, мамо, дерево вікна затуляє і зовсім сонце застує! Чи вже ж ви хочете, щоб дерево і в хаті поросло? Ми живемо мов у якихсь пущах та нетрях. Кущі незабаром поростуть перед самими дверима.

— Про мене!— махнула тільки рукою Улита Сидорівна.

Наймити повикорчовували вишні, що росли трохи не під самими стінами і пускали пагоння аж у призьби, і почали рубати груші. Груші були старі, добрі на овощ, родючі. Одну грушу посадив своїми руками небіжчик Лемішка.

— Якиме! чи ти бога не боїшся, що загадав оце збавляти садок, неначе якийсь ліс! З одної груші беремо чотири мішки груш. Ти пошанував би хоч те дерево, що садив твій батько, зараз як ми побрались.

Ніхто не вважав на прохання Леміщихи. Дві величезні груші впали на землю. Вийшла Улита з хати, глянула на те, тільки руки зняла та аж заплакала. «Бодай лучче б не садив небіжчик, коли діти так нівечать дерево! Швидко хату перевернуть догори дном»,— промовила вона.

Од коріння старої груші, що посадив небіжчик Лемішка, зійшли дві молоденькі грушки. Улита Сидорівна звеліла їх викопати і сама посадила на могилі чоловіка: одну в головах, а другу в ногах.

— Коли поховають мене коло старого, то тільки й пам'яті про нас буде, що ці дві груші, бо в наших дітей, здає-

ться, швидко про нас і пам'ять зникне!— жалілась Улита Сидорівна сусідам.— І тепереньки як гляну на хату, на двір, то не пізнаю своєї оселі. Якби не бачила всього, що робилось та вчинялось перед моїми очима, то й заблудила б у своїм дворі і, надісь, минула б свою хату, мов чужу...

І справді, було трудно впізнати хату старого Лемішки серед розкішного квітника з широкими чистими стежками, що крутилися між зеленим дерном.

Невважаючи на стару матір, на її старосвітські звичаї, Зося вже почувала себе господинею в оселі Лемішки, побачила себе на самім березі того щастя, того бажання, якого можна було досягнути, живучи в невеликому місті, серед незначних людей. Її місія, як колись казала Люцина, вже доходила до кінця. Зоставалось тепер користуватись усім батьковим добром та надбанням, жити, як душа забажає.

Одного коника й повозочки було вже Зосі мало. Вона справила повозку на ресорах і держала пару добрих коней, погонича вбрала в городську чемерку і в широченні шаровари. Було пролетить вона по місті,— всі жиди очі повитріщають, всі пани задивляються. А погонич ганяє коні та котить, аж грязюка летить на два сажні по обидва боки!

Насправляла Зося суконь, яких ні в кого не було на ціле місто, вбиралась, як кукла, вичісувала коси, накручувала локони по останній моді. Всіх міських дам вона присадила до самої землі, всіх заломила своєю красою, своїм убранням!

Тим часом стара Леміщиха все кволилась, та кволилась, та кородилась то на голову, то на спину: восени злягла, а потім швидко вмерла.

Пішов Яким до протоєрея просити на похорон.

— Як дасте десять карбованців, то піду поховаю вашу матір і випроводжу аж до самої ями,— сказав він, пригадуючи не дуже давні поминки по старому батькові.

Яким одлічив десять карбованців і поклав на столі, дивуючись: ще ніколи духовенство не торгувалось ні з ним, ні з його покійним батьком.

Пішов Яким до диякона.

— Як дасте п'ять карбованців, та ще й зараз, то піду ховати вашу матір.

Яким знов здивувався, одначе мусив витягти з кишені і покласти на стіл п'ять карбованців.

Тільки що вийшов він за ворота, стрічає дяка.

— Прийдіть, будьте ласкаві, читати псалтир над матір'ю.

— Чи з своєю закускою приходити?— промовив дяк, хитаючись на ногах,— три карбованці за псалтир, а то з місця не рушу!— промовив дяк, ледве стоячи на ногах.

Яким тоді тільки догадавсь, що всі злостують на його за панахиду, коли вони пішли од його додому не нагодовані гаразд і не п'яні.

Один титар видав з церкви сукно й ставники без грошей, звелів кільки раз дзвонити по душі,— це за того великого дзвона, що Лемішка справив у собор.

Вже не сім священиків ховали Леміщиху, як ховали колись Лемішку; не всі цехи несли з усіх церков,— ховали Улиту Сидорівну дуже просто: один протопоп з дияконом та з дяком. Вже не збирались на обід старці з усього міста, з усіх сусідніх сіл,— зійшлися тільки ближчі сусіди, з'їхалися родичі та декотрі знайомі небіжки. Йдучи за домовиною, всі молодиці згадували, як колись ховали Лемішку, який похорон, який обід справляла стара за його душу; всі гомоніли на невістку, на сина, що ніби випихали з хати матір у домовині на гробовище.

Поховали Улиту коло могилки покійного Лемішки: між тими двома грушами, що Улита Сидорівна посадила своїми руками.

Невеличка купка людей вернулася на обід до сина: кільки душ духовенства, кільки душ родичів та близьких сусід. Як велике диво, всі побачили сльози на очах у Зосі і зачудувались. Вона була рада смерті старого тестя, але щиримі слізьми плакала за свекрухою.

— Вона була мені за рідну матір,— промовляла Зося до гостей, котрі одначе їй не дуже-то йняли віри,— вона ніколи не покидала мене, жалувала нас й була доглядачкою наших малих дітей, доглядала всього хазяйства, не вразила, не зобідила мене ніколи й словом!

Зося говорила од щирого серця, під впливом свіжої втрати. Вона забула на той час навіть про міщанський рід небіжки та її простоту. Вона добре тямила, що втратила добру хазяйку, досвідний господарський розум старої людини, посидящу женщину в хаті і люблячу матір, на котру можна було у всьому здатись і ніколи не каятись.

Обід був чималий. Смачних та тривних потрав було багацько. Духовенство вийшло з-за стола неголодне й напоєне. Зося звеліла зумисне поставити перед дяком здоро-

ву пляшку горілки. Дяк, як побачив, так і простяг руки, щоб ніби обняти її і пригорнути до серденька; а навпісля мовчки наливав горілку в шклянку і так дудлив за обідом, що після обіду не зміг до ладу й заспівати «Вічную пам'ять».

Забувають діти рідного батька й матір, а Зося швидко забула нерідних батьків. Одначе ж молоді хозяїни побачили, що втрата матері була великою втратою в господі. Зося не любила дрібного клопотливого хазяйства, не любила швендяти до комори, видавати, лічити і про все пам'ятати. А теперечки довелось їй самій всім клопотатись: і хазяйством, і дітьми, й наймичками. Яким ходив на службу і не дуже доглядав усього. Він ставив вище за все свою службу, а найбільше — чини. Швидко виявилось, що в господі не стало вважливого, за всім слідкуючого ока.

Раз полаялись наймити й наймички і почали виказувати одні на одних. Одна наймичка прибігла до Зосі і просила її швидчій заглянути в пекарню. На полиці під горшком вона знайшла шматок сала і десятеро яєць і показала нишком на другу наймичку.

— Що то за сало лежало на полиці під горщиком?— питала Зося в тієї наймички.

— То я так поклала. Щоб я таки вкрала! Та нехай мене святий хрест поб'є! Я не така, як та поганка, що носить сіль та пшоно до своєї матері, а раз з своїм Тарасом (наймитом) винесла півмішка борошна з комори.

Почалася лайка, та сварка, та трохи не бійка між слугами. Виявилось, що наймит виносив з комори, що хотів, а наймички брали потроху всякої харчі. Тарас доказав, що сам мірошник сливе щоночі переносить до шинкарки Берчихи по мішку пашні. Наймички плакали, наймити лаялись.

— Цур їм! Кинь ти розправу з ними!— кричав Яким на Зосю,— бо таки нігде правди діти: найбільше винна ти сама, бо не доглядаєш усього добре. Адже ж при матері того не було!

— А ти хіба не винен, що ніколи і в млин не заглянеш? Я тобі не ключниця! я не буду тобі глядіти курей та свиней, лічити крашанки чи що там.

— Найми ключницю, то й вона буде те саме робити, що й наймички, буде одникувати од роботи, ще й крастиме. Треба тобі-таки самій піти і до комори, і по огороду, і частіше заглядати в горшки...

— Спасибі тобі за добру раду,— я це давно чула ще од твого покійного батька Трохима,— промовила Зося, звичайненько всмішки кланяючись йому.— А ти якби менше грав у карти з своїми червономордими урядниками та більше доглядав млина, худоби, наймитів, то й ладу було б більше. А то лінуєшся, лежиш, лежиш, як колода, а прийде вечір — зникнеш з дому кудись та в карти граєш...

— Знаєш, яка мені думка прийшла?— промовила раз Зося до Якима.

— А яка?— питав він.

— Я не сільська господиня. Не люблю я цього гармидеру в господарстві. Нема в світі, як послати на базар та готовеньке купити! І світ його не скаже? А то панькайся коло курки, коло качки, як коло дитини, піклуйся худобою та назирай і за наймичками, за всім, за всім. Та й з тебе не богзна-який хазяїн! Щось і ти любиш залежуватись по-городянському.

— Може, й правду ти кажеш...

— І яке наше життя в цьому поганому місті? Є в нас усього доволі, та нема перед ким навіть показатись! Пролечу я на своїх баских конях через місто,— нема кому на мене дивитись; вберусь я в дорогі сукні,— нема кому мій смак цінувати. Що з того, що я покажу свої убори казначейші, протопопші чи докторші! І вони самі, а найбільше їх чоловіки, і всі твої кавалери розуміють у тому стільки, скільки от ті воли та корови, що повитріщають на мене дурні баньки, як я йду через подвір'я... А луччі люде, правдиві тутешні аристократи, цураються нас... бо всі знають, що твої батьки були міщани, хоч і не злиденні, але прості люде, українці... І будуть цуратись, доки ми житимемо в цьому гніздищі, що звили твої прості батьки. Вони вже не на цім світі: тепер я тобі просто скажу, що твій рід поклав на нашій фамілії чорну пляму, од котрої тут одкаснуться кращі люде, поляки. Їдь, Якиме, до Києва, напитуй собі там місця, продавай хату й грунт...

— Чи це ти фантазії тільки розпустила, чи говориш, щоб наговоритись?

— Який ти чудний! Нащо ж мені говорити, коли б не стосувалась до діла моя мова? Візьми коні, та поїдь до Києва, та напитай добре місце; а потім продамо грунт...

— Чи не здуріла, чи не знавісніла часом ти, Зосю, вибачай за це слово!— промовив Яким, лежачи на ліжку і підвівши трохи голову.

— І коли ти забудеш оте паскудство, оту непотріб, що повиучував тебе твій батенько! Я говорю тобі людським язиком!

Яким замовк. Тим і скінчилась розмова.

На другий день Зося знов розпочала ту саму розмову, Яким слухав та сміявсь. Зося почала сердитись, аж прискала.

— Та вставай, та думай щось, лагодься до Києва! Чого ти лежиш, нічого не робиш, хазяйства не доглядаєш!— так гризла йому голову жінка.

— Думай вже ти, а я нічого не думаю. Індик довго думав та й здох, кажуть люде: довго думати та гадати, як бач, небезпечно.

— Чи вже ж ти думаєш отутечки і вік вікувати, і вмерти, де вмер твій батько!

— А чому ж пак і не вмерти тутечки?

— Може, ще другого дзвона почепиш на дзвіницю?— питала всмішки Зося.— І лежить, качається! Люде їздять, шукають щастя, знаходять долю, заслужують великі гроші, чини. Хіба ж у тебе розум не такий, як у людей?

— Їздять, бо дурні; а розумні люде сидять на однім місці та не рипаються.

Минув тиждень; Зося знов почала гризти голову чоловікові. Велике місто, нові люде, нове товариство, молоді паничі — все те тягло її кудись, не давало спокою.

— Якиме! думаймо що-небудь, бо життя моє важке. Продавай грунт оцей поганий з свиньми, з качками, з вівцями, та їдьмо до Києва.

— Оце! як коржа, так коржа! як спечемо, то й дамо,— одрізав їй Яким, та ще й по-українській.

Зося аж угору підскочила. «Чи ти не бачиш, що діти в хаті! По-якому це ти закинув? Зараз мені запрягай коні та їдьмо до Києва! Нам треба дітей вчити. А тут де ти їх вчитимеш? Тільки вивчаться говорити, як говорила твоя мати, та співати мужицьких пісень! Їдь мені зараз!..»

Зося вже репетувала і присікалась до Якима.

— Оце причепилась нахаба та якась причепа! Не хочу, не піду. Не мав клопоту, то поїду його шукати! Не мала баба клопоту,— та купила порося... щоб кувікало на всю садибу з нудьги в самотині без поросячого товариства.

— Не клопоту шукати, а щастя! розумієш? щастя-долі собі й дітям.

— Та дітей можна возити до школи своїми кіньми!

— А ми? а я? Хіба я живу не для себе? Тут я не живу, а тільки животію та чеврію. Занидіємо ми тута з дітьми.

Так гризла Зося голову Якимові сливе що божого дня трохи не півроку і поставила-таки на своєму. З великою неохотою, ніби спиняючись, Яким поїхав до Києва напитувати місця. Він рушив з місця в дорогу і більше тим, що сама Зося поїхала з ним.

Приїхали до Києва, стали на станції.

— Зосю! побігай собі трохи по городу, набігайсь, погуляй, та вернімось знов додому! Чого нам сюди перебиратись! Хата в нас своя, гарна, тепла; шматок хліба свій. Сидіти б та не рипатись!

— А хазяйство, а клопіт! Коли вже маємо грунт і хазяйство, то треба коло його клопотатись, та пильнувати його, та піклуватись усім.

Зося побігла, розпитала, де «губернські міста», знайшла всі входи й виходи, скрізь водила за собою Якима, трохи не пхнула його в двері з «прошенієм». Яким якось випадком таки дістав місце в Києві, трохи краще, ніж в своєму повітовому місті.

Рада верталася Зося додому і дорогою так натуркала вуха своєму чоловікові, так розмалювала йому міське життя у великому городі, ті чини, хрести, гроші, які він мав колись там дістати, що Яким був вже радніший продати батьківський грунт хоч і зараз.

Вернувшись з Києва, Лемішковські продали зараз батьківську хату, грунт з садком і млином за кільки тисяч карбованців. Небіжчик Лемішка наче дійсно знав, що не його унуки й правнуки топтатимуть стежки в його саду.

Перейшла батьківщина в чужі руки.

Приїхали в Київ, найняли гарненьку квартиру. Але за одну квартиру пішла трохи не половина жалування Якимового за цілий рік.

— Що ти робиш, Зосю?— говорив Яким.

— Дай же пожити по-людській хоч один рік,— одказала Зося.— Грошей у нас доволі.

І Зося зажила по своїй вподобі. Сам Яким не пізнав своєї Зосі, як убралась вона у чудову сукню, накинула через плече незвичайно кокетливо шаль, як розпустила кучерями свій довгий волос та ще й, само по собі, притулила багато чужих кіс; як вона взулась в малесенькі гарнесенькі

черевички. Всі дивились на неї, як вона плила — не йшла — по вулицях, всі розпитували про неї.

Незабаром приїхали до їх в гості Люцина й Рузя. Зося справила вечір. Ще зранку прибігали урядники з візитами, а з собою приводили юрбу паничів. Яким дуже здивувався, що вони обходились з Зосею, як із знайомою...

Ввечері на бал наїхало багато товаришів Якимових, начальників, паничів, говорючих, ввічливих.

Зося була і хазяйкою, і царицею балу. Од неї не одступали паничі, бігали, просили на танці, ловили кожне її слово, слідкували очима за нею. Оце було життя, якого бажала Зося, про яке вона колись марила вкупі з сестрами, якого потрібно було для її веселої, гулячої вдачі!

Вечори з танцями йшли за вечорами. Попереду Зося одмовлялась тим, що їм треба знайти женихів для сестер. Одначе женихи не траплялись, і незабаром два начальники Якимові, удівці, забрали їх до себе за хазяйок. А паничі все налітали вечорами, а збірня й танці все не переставали.

Якимові обридло таке неспокійне пусте життя, остогидли гості, навіть карти безперестанку. Він не хотів вже й виходити до гостей.

— Якиме! бога бійся! вбирайся, причепурись трохи та йди до гостей. Дивись, дами сидять та нудьгують! Іди-бо розважай їх компліментами.

— Одчепись ти з своїми дамами! В мене язик не на пружинах. Хіба я обіз'яна, що буду перед ними щовечора, щогодини штуки показувати.

— Якиме! ти мене компромітуєш перед людьми. Йди! не муч мене. Ти розм'якинився, як велике ледащо. Я вже кільки раз одмовлялась, що ти нездужаєш і не виходиш навіть з дому, а сьогодні гості бачили тебе на вулиці.

— То скажи їм, що мене трясця схопила та трясе так, що мені гості не в думці. Йди лишень, йди в гостинну, бо оті шелихвости та підчихвости нудьгують тамечки без тебе.

— Ох я нещаслива з таким чоловіком!— промовила Зося і нібито заплакала.

— Ох я нещасливий з такою жінкою! Чи ти знаєш, що сливе половини батьківських грошей вже нема?

— Будеш служити, матимеш чини й гроші. Йди ж бо! Я не втерплю та ще нароблю плачу й галасу на цілий дім.

І Яким, як та машина, мусив натягати сіртук і йти до

гостей. Зося йому здалеки моргала й кивала, як він переставав розмовляти з дамами, і він з великою напругою мусив знов лепетати нісенітницю.

— Якиме! проведи мене в царський сад. Сьогодні там велике гуляння.

Яким, хоч і через силу, одягався і проводив її в сад, по разів сто крутячись з нею, ніби в хрещика граючись, по доріжках.

— Якиме! сьогодні митрополит служить в Софіївському соборі. Там буде багато панів. Проведи мене, голубе!

І Яким одягався і проводив її, а потім мусив з нею перейти разів три Хрещатик.

— Якиме! сьогодні свято. В Братському монастирі ректор академії читає чудово акафіст. Мені про акафіст байдуже. Але там будуть самі аристократичні дами. Піду подивлюсь на убори.

І Яким віз її до Братства.

Так тягала вона мужа за собою, ніби налигачем. І звик він покорятись, як машина, передніше за любов, а потім через її вереди.

А тимчасом як рік упливав за роком, і батьківські гроші розкочувались... Лемішковські мусили вже найняти бідненьку квартиру, жити тільки на своє невеличке жалування. А чини не прибували, і грошей не прибільшувалось... Другі товариші Якимові йшли вгору, а його все минали... Зосі вже не було за віщо убиратись в дорогі сукні та шалі. Спом'янув Яким батькове слово, що хрести та чини не нагодують, і каявся, що послухав своєї жінки — спродав батьківську хату, й млин, і державу.

— А що, жінко, будемо робити?— питав раз Яким в Зосі, котра сиділа, похиливши голову.— Я б радніший одкупити батьківське гніздо, та біг-ма за віщо! Мудруй та міркуй тепер своїм розумом, коли довела мене до бідності.

— До бідності ще далеко! Але вже я тим щаслива, що мені ніхто тут принаймні не докоряє міщанським родом, ніхто мене не цурається. Другі ж люде шукають і якось знаходять щастя-долю.

— Шукай вже ти, а з мене буде вже того, що я тебе послухав.

— То й ще раз послухаєш! Нащо ж бог дав розум чоловікові, як не на те, щоб ним добувати талану. Чи не пригадаєш ти нашого давнього знайомого Ключковського, що був управителем в селі біля міста. Які в його чудові покої!

Якого в його птиці, корів! які в його баскі коні! Та він же користувавсь трохи не всім панським добром. Чому б пак і тобі не стати за управителя в будлі-якого багатого пана? Кидай ік нечистому цю скарбову службу, коли з неї користі, як кіт наплакав.

— А може б, мені швидко дали вищий чин, а може, й хрестик!

— Годі вже тобі марити про чини та хрести! Коли дають їх видавцем, то бог з ними! Нам треба грошей! Нам треба дітей вчити і самим пожити по-людській, всмак.

Яким і справді згадав покої Клюцковського, згадав широкий двір, обсаджений високими тополями, а по дворі отари овець, зграї гусей, індиків, корови, коні; а за домом сад, оранжереї; згадав жінку управителя, що жила, мов іста дідичка, згадав їх дітей, що бігали по хаті повбирані, як ляльки, згадав гарно повбираних няньок, що водились з дітьми. І він, здатливий на вдачу, вже почав здаватись в жінчині руки.

— Тільки хто його поїде шукати того місця?— питав Яким трохи перегодя.— Раз я зрушив з місця, та й не на добро...

— Тобі б тільки лежати та байдики бити. Як не поїдеш сам шукати місця, то я сама поїду...

Зося так і зробила, як казала: поїхала до батька, а там розвідала, розпиталась поміж знайомими і... таки напитала місце управителя в одного пана.

І знов потягла Зося чоловіка по світу, а він волікся за нею, не почуваючи в собі спроможності, щоб не послухати її. Місце управительське, або економське, буває й корисне, але дуже небезпечне. Пани міняють економів, як хазяїни — наймитів, бо панське добро чогось любить переполовинюватись і переходити в руки управительські.

І знов зажили Лемішковські в гаразді, хоч і не на своєму грунті, не на своїй оселі.

Знов Зося літала баскими кіньми, вбиралася в гарні сукні, вбирала дітей, як ляльок, не мала ні в чому недогоди й недостачі. Ні одного діла не робив Яким, не порадившись із Зосею. Вона ж давала йому лиху пораду, як зручніше користуватись чужим добром... Швидко зауважив Яким, що ступив знов на стежку дуже небезпечну... Трохи не щороку тинявся він по економіях, переходив він з місця на місце. Траплялось і добре, траплялось і погано. Раз просиділи Лемішковські довго на бурку, без місця,

прожили, що нажили, й збідніли. Яким мусив на той час зайняти непоказне місце економа в Тхорівці, навіть в небагатого пана, в бідній економії. Отут же його і знайшов Ясь Серединський серед бідної обстави.

X

Після веселого життя в великому місті Зосі було дуже важко жити в Тхорівці. На економії було не погано жити. І на поживок було добре: харч була довільня. Був там і розкішний сад, та не було там того, чим живе і тішить себе вдача польської панії; життя там було нудне й дуже нудне для Зосі. До міста було далеченько; кругом по околиці товариство було не багате. Зося мусила найняти для своєї дочки гувернантку, носату немолоду панну Теодозю. З нею тільки Зося тішила себе розмовою про Варшаву, про гуляння, про бали, про котрі розказувала Теодозя, само по собі пополовині з неправдою та власним підмалюванням і вигадками.

В своєму безталанні Зося винувала одного Якима, гризла йому голову, настиралась, докоряла за його недбайність, за лінивство. Яким слухав й вже не виправдувавсь і не огризавсь, опустив руки і став попихачем у своєї жінки.

Візит такого значного пана, як Ясь Серединський, нового управителя всього княжого добра, несказанно стривожив і звеселив Зосю. Новий багатий сусіда, дуже гарний з лиця, ще молодий, сам приїхав до Лемішковських і запрошував до себе. Одним тільки зоставалась Зося невдоволена: молода управительша не приїхала до неї з візитом.

— Якиме! їдь ти сам з візитом до Серединських. Я не поїду, доки його жінка не одвідає мене. Вона більша пані, ніж я.

— Чого я поїду?— насмілився Яким говорити.

— А ти, певно, хочеш, щоб я заниділа отут, в цій поганій Тхорівці, без порядного товариства, без людей! Покарав мене господь таким чоловіком! І не знаю, коли я тебе хоч трохи обтешу, вивчу!

— Покарав мене господь такою жінкою!— трохи не зірвалось в Якима з язика; одначе він прикусив язик і мусив їхати до Серединських. Сама Зося натягла на його фрак, причепурила його і трохи не випхнула з хати.

Серединські привітно й ласкаво прийняли Лемішков-

ського. Ганя прохала через Якима Зосю в гості і сама обіцяла прибути до їх. Згодом трохи вона сама поїхала в Тхорівку якось в великий піст і просила Зосю і панну Теодозю бувати в неї у гостях без церемонії, по-сусідській.

Настали великодні святки. Ганя сподівалась в гості Лемішковських; одначе минув третій і четвертий день, а їх не було.

— Щось дуже гордовиті наші нові знайомі!— промовляла Ганя до Яся.— Не їдуть до нас у гості. Недурно вони говорили з тобою все про князів та про Париж.

Весна надворі стояла рання; дні були чудові, тихі, сонячні. Княжий сад подекуди вкрився бростю, навіть зеленим листом, наче пухом, а над ним ніби плавали золоті вершечки дворця. Квартира Серединських стояла на взгір'ї серед саду, що був одгороджений од княжого тільки невеличкими зелено помальованими штахетами. Князів садовник-німець піклувався і коло управительського саду. З княжого парку в управительський сад можна було ввійти через легесенькі ворітечка з точених кілочків, гарні, як цяцька.

— Пані!— крикнула наймичка до Гані якось уранці п'ятого дня великодних свят.— До нас йде в гості князь з княгинею і з тою панею, що оце гостює в їх... От подивіться в вікно, коли не вони! Бо за собою тягнуть такі хвости, що я ще таких ізроду не бачила!

Ганя кинулась до вікна, а Ясь за нею. З княжого саду через ворітечка виступали пани по широкій доріжці, що йшла просто до покоїв Серединського, до бокових дверей.

Попереду тихою ступою йшла рівна пані, вся в чорному, ніби черниця. Сукня спадала з неї рясними фалдами та жмутами і тяглася позад неї довгим шлейфом. Половина її лиця була заслонена чорною сіточкою. Поруч з нею, взявши її під руку, йшла молоденька дівчинка в білому тонкому куценькому убранні. За першою парою йшла друга пара: то був пан з розкішними чорними кучерями, в високому капелюсі; він вів під руку пані, так само убрану в чорну сукню, що волоклася далеко позад неї.

Обидві пари йшли так поволі, ніби стояли на одному місці. Вони роздивлялись на дім, що стояв перед їх очима, з великими прозорими вікнами та здоровецькими шибками, з готицькими стрілками, понатикуваними скрізь на покрівлі задля краси. Вони роздивлялись на високі тепличні квітки, що були вже поставлені гарними купами попід стінами

дому, по грядках в квітнику, чисто заскороджених і засіяних. А над ними гойдав тихий вітер зелене свіже гілля, а коло їх стояли вже зовсім порозпукувані кущі троянди, бузку, агрусу, цвіли вже якісь ранні кущини лелії. Над зеленим дерном вже високо підіймалися широкі круглі кущі півонії, півників, китицями стриміли пуп'янки тюльпанів, цвіла вже рання жовтогаряча лелія. Доріжка була чиста, заметена. І дім, і сад, і квітки — все було залите золотим весняним сонечком, котре не жалувало проміння і щедро обсипало дві парі, що тихою ходою ледве посувались до дому, милуючись всім, що кидалось їм в вічі.

Ганя з Ясем бачили в вікно, як гості одчиняли ворітця, як йшли по доріжці, роздивляючись на всі боки.

— Князь іде з княгинею і з петербурзькою графинею,— промовив Ясь гордо й весело.— Тільки не вгадаю, що то за дівчинка тягнеться з княгинею поруч!

— А я не убрана! Що ж мені робити?— крикнула Ганя, одхилившись од вікна.

Дві парі наближались до дому, кивнули на хлопця, що скородив залізними грабельками грядки, і про щось його питали. Ясь придивився гаразд,— аж то не князь з княгинею, а Яким Лемішковський з своїми дамами простував до його житла. Він аж засміявся.

— Добрих князів будемо вітати, Ганю! І вбиратись не вбирайся, і не дуже чепурись. І принесла ж їх лиха година, та ще таким чудовим ранком!

Ганя вийшла в свою убірну кімнату, щоб трохи причепуритись, а Ясь зостався в гостинній вітати гостей.

Гарно убраний лакей одчинив двері. В гостинну вступила Зося, держачи за руку свою молоденьку дочку; за нею слідком увійшла Теодозя з Лемішковським. На всю просторну гостинну зашуміли їх шовкові сукні, їх довгі шлейфи, що волоклись по блискучому паркеті. Зараз-таки вийшла до гостей і Ганя. Всі дуже церемонно посідали на фотелях коло стола.

Зала й гостинна були дуже просторні і світлі. Світ заливав гостинну з двох боків; з двох боків освічував Зосю, що сиділа на самім переднім кріслі коло широкого мармурового стола, якраз проти Яся, освічував Теодозю, що сиділа поруч із Зосею. Яким і Ганя помістились проти їх, а молоденька дочка Лемішковських притулилась ніби під крилом своєї матері, прихиливши русяву головку до її плеча. Вся група дуже добре одбивалася в широкому дзерка-

лі, що висіло над другою канапою коло противної стіни, а найзначніше постать Зосі і Яся, що сиділи на передніх кріслах. В блискучому склі дзеркала Ясь роздивлявся на Зосю, ніби бачив її вперше. І справді, тепер в гарному чистенькому убранні вона здавалась йому зовсім іншою, ніж тоді, як він був у неї з візитом.

Розкішна чорна шовкова сукня, пообшивана чорними оксамитовими стрічками і кружевами через свої фалди і шлейф здавалась хвилею, на котрій пливли повні, білі, як мармор, її плечі. Її лице, гладесеньке, делікатне, біле, як лелія, здавалось прозорим під пасмами ясного проміння світу, котрий перетинавсь і переплутувався з двох рядків вікон. Розкішні русяві буклі, зібрані пучком серед голови, розсипались дрібно й рясно по всій голові, черкались об білі плечі і лисніли, мов золота хвиля, од кожного повертання головою. Білі атласові стрічки, срібні шнурочки, з котрих були штучно повироблювані кокарди коло пліч, здавались темнішими врівні з білиною її лиця. Теодозя, гувернантка, була так само вбрана, тільки бідніше. На її сухорлявій постаті розпущені буклі, при здоровому носі, здавались горщиком, наткнутим на кілок. Ганя сиділа проти їх, убрана по-буденному, в просту вовняну сукню та в мантиль. Її голова була причесана просто, по-домашньому. Вона оглядала своїх гостей і тільки дивувалась, де та небагата економша з Тхорівки понабирала таких багатих і доладних уборів!

Розмова розпочалася звичайна і потім потроху все переходила на вищий тон. Більше за всіх говорили Зося, Теодозя й Ясь. Другі помовчували і більше слухали. Зося почала мову про Київ.

— Пишуть, що оце взимку в Києві буде італійська опера. Ох! яка шкода, що ми покинули Київ. Закинула нас недоля в цей хутір...

— Ми чули, що ви мали навіть свою маєтність, свою державу,— спитала Ганя.

— Мали та спродали, бо забажалось перебратись в Київ. Муж мій тоді ще був на скарбовій службі.

— Ні поля, ні маєтності не мали, а тільки чималий грунт у місті,— обізвався Яким і зараз замовк, як на його глянула жінка.

— То ви й служили? — спитав його Ясь.— Навіщо ж ви покинули скарбову службу?

За Якима відказала жінка.

— Бо мужа тоді один знайомий дідич попрохав до себе за управителя. Місце було дуже догідне й вигодне, щоб ним знехтувати. Ото ж ми мусили покинути Київ, хоч я й тепер шкодую. Треба призвичаюватись до села...

Яким вирячив очі, дивуючись, коли-то його жінка шкодувала за службою. Він і досі не звик слухати, як Зося при людях розказувала те, чого з ним ніколи й нігде не траплялось.

— Мабуть, знайомих мали багато! певно, не нудьгували так, як от тепер у наших глухих сторонах,— спитав Ясь.

— Де вже нудьгувати, коли в нас були тижньові вечори! В понеділок був у нас вечір, в вівторок в одного знайомого генерала...

— В столоначальника...— вирвався Яким, поправляючи жінку.

— Чи то, правда... в столоначальника... Вже й позабувала. А в середу у генерала...

Яким тільки роззявив рота, пригадуючи надаремно, коли-то він на своєму віку кумався з генералами.

— Вважайте, мої панове!— промовила поважно Зося, по-ораторському розмахуючи рукою.— Звикнути до міського товариства, до людей просвічених, до щоденного читання свіжих журналів і газет, до театру, звикнути слідкувати й стежити за кожним науковим або політичним рухом і зразу опинитись у такій глушині! Ох боже! Яка я рада, яка я рада, що наш знайомий пан Хоцінський познайомив нас в цих пущах та нетрях з вами!

Хоцінський і справді був знайомий з Зосею, знав її, як польську добру патріотку, і мав на приміті запровадити її до Серединських, щоб вона мала свій вплив на їх сім'ю.

— Який садок гарний коло вашої квартири! та ще й сукупний з княжим! Такі парки чудові можна знайти хіба в нашій Варшаві,— промовила Теодозя, підіймаючи свої олив'яні очі до стелі і просто обертаючись до Яся.— Яка місцина гарна! Які чудові скелі, водопади! Живши тут, в Кам'яному, я, надісь, цілими днями сиділа б у парку або з книжкою, або з роботою.

— А нам вже й байдуже за його!—одказала Ганя.— Я навіть рідко коли й гуляю в парку, та ще в тих далеких закутках. Погуляю трохи коло свого дому, повештаюсь та й до господарства в покої.

— А ви любите піклуватись господарством?— спита-

ла Зося з легенькою осмішкою, але все-таки поважним тоном.

— О! моя жінка велика господарка!— одказав Ясь, жартуючи.

— От я так, нігде правди діти, зусім нездатна до господарства,— обізвалась Теодозя.

Зося окинула косо очима Ганю. Її руки, пухкі й білі, справді не блищали панською білиною. На кінчику мізинця дуже вважливе око Зосі запримітило цятку сажі... Ганя, вештаючись у пекарні, до всього приглядаючись, десь черкнулась об сажу, сама того не примічаючи.

— І я дуже люблю сільське господарство,— промовила Зося поважно,— а найбільше тоді, коли воно достачає доволі прибилі...

Яким знов вирячив очі на свою жінку, згадуючи, як вона хазяйнувала на батьківському грунті. Аж надто білі, рожеві пальці Зосі доказували, що вони не дуже любили доторкуватись до куховарського й господарського діла.

Лакей у білих рукавичках, прибраний у панську ліврею, виніс на великому срібному підносі кофе і підніс зараз до Зосі. Кокетливо і з повагом вона простягла руку, взяла чашку і, не дивлячись на лакея, велично махнула до його другою рукою. Вона показала, що не хоче брати сухарців і бубличків. Лакей оступивсь од неї з острахом і, ступаючи навшпиньки, поніс далі кофе. До своєї пані, до Якима, навіть до Яся лакей підступав багато сміливіше.

Випили кофе. На щоках в Зосі виступив більший рум'янець. Губи зачервоніли, як троянда. Вона вгніздилась у фотелі і легенько закинула голову, ніби втомившись. Її кучері посипались на білу шию.

— Яка чудова квартира!— промовила Зося, встаючи згодом і беручи за руку свою дочку.— Видно одразу, що княжа!

Держачи при собі доню, котра все чогось тулилась до неї в білій куценькій сукні, Зося перейшла просторну гостинну, ніби пересунулась. Шовковий шлейф шелестів, скобзаючись по блискучому паркеті. Її постать, повна, тілиста, і разом складна, її свіже лице, її розкішна куафюра — все разом заворушилось в кількох дзеркалах. Зося прямувала до дверей, що були в залу. Ясь схопився і полетів одчиняти двері, наввипередки з лакеєм, що вже похопився зробити своє діло. Тоді всі встали з-за столу і пішли за Зосею, котра повагом ішла по світлиці, мов цариця,

оглядаючи салони. Всі йшли за нею, ніби її двірський штат.

Вся розмова між гістьми велася по-польській. Одна Ганя говорила по-московській, та й то не дуже добре.

— Чи й ви поляк?— спитала несподівано Ганя в Якима, примічаючи, що він крутив польську мову так само погано, як вона московську.

Всі разом звернули увагу... Яким очевидячки не знав, як одказати, чим себе назвати, дуже смішно лупав очима, ніби пригадував, збирався одказати... і знов задержував язик... і знов пресмішно лупав очима і кивав губами.

Зося кинула на його очима сердито. Яким через силу викинув з рота слово: «поляк», і сам почервонів на всій ширині свого повного блідого лиця.

Ганя в свою чергу теж поставила на йому свої очі...

— Бачите, моя дорога пані, мій муж походить з польського роду, тільки віри православної,— сказала Зося і хотіла вивести разом і Якима, і Ганю, і себе з цієї плутанини. Одначе сама почервоніла до самих вух та кучерів, а Яким все стояв та лупав так смішно очима, що його дочка не втерпіла і стиха зареготалась. Всім стало не до ладу, незручно стояти і дивитись одно одному в вічі.

— Чи не маєте будлі-яких нових газет?— спитала Зося в Яся, щоб розмовою затерти діло.

— Яких же вам?— спитався Ясь,— чи польських, чи руських?

— О, безпремінно польських! я ледве слебезую по-руському,— сказала Зося.

— Ох, змилуйтесь, наділіть нас газетами та журналами!— почала тоненьким голоском Теодозя і під кінець із'їхала на природню басову ноту.

Зося вернулася в гостинну, а за нею рушило все товариство. Повагом знов перейшла вона гостинну і сіла коло столу, обпершись ліктем об стіл. Вся її постать дуже була підхожа до розкішної обстави, до килима дорогого, на котрому розіслала вона свій шлейф, поклала маленьку ніжку, до мармурових столів, до великих дзеркал, паркетової підлоги... Ясь не зводив з неї очей...

Гостям очевидячки не хотілось од'їжджати додому. Ганя запросила їх на сніданок до столового покою. Там був гарно прибраний стіл, обставлений рясно тарілками з хо-

лодними закусками, винами, срібним сервізом, дорогими серветками. Все те тішило Зосю й Теодозю.

По закусці всі пішли в княжий парк на прогуляння. Там, під приїздом саду, повинні були ждати їх коні, як казала Зося. Та вона так тільки казала, а справді звеліла кучерові попасти коні в жида і не виїжджати, аж поки вони самі не прийдуть. Повозка й коні були погані: Лемішковські соромились заїжджати просто до квартири Серединських.

З багатих світлиць Зося з товариством вступила в багатий панський парк. Ясь вів її під руку. Попереду йшов Яким з Теодозею і дочкою. Ганя розпрощалась з гістьми і зосталася вдома. Широкими доріжками, між свіжим гіллям дерева, попід високими скелями, через гроти і місточки йшла Зося, схиляючись на Ясеву руку. Зося розказувала про своє життя веселе в Києві, про невдачі свого мужа на урядовій службі і в управителях, оповідала про свої втрати, про своє невеселе життя в Тхорівці, само по собі багато дечого прикидаючи, переіначуючи, примальовуючи по своєму звичаю. Її лице то блищало радощами, то засмучувалось, і вії опадали на щоки, і часом іноді хнюпилась її чудова голова додолу і спадали її русі буклі на біле чоло. А вона стояла з Ясем над самою водою, на кам'яних тесаних східцях, вже обставлених вазонами з теплличними квітками. В прозорій воді вона просто роздивлялась на чорні кучері Ясеві, на гарне лице його, молоде й мужнє і заразом делікатне, панське. Ясь пригадував її Якима за часів його першої молодості. Тільки в його лице ніби дихало щастям і вдачею, красувалось гордістю і самонадією...

Трапилось перехопитись через вузенький місточок, що був кинутий з чималої скелі на другу і висів над кипучою і шипучою водою. Дами боялись йти, а більш того, що вдавали, хапались за штахети і не насмілювались та не зважувались ступати на дошки. Теодозя аж пищала, аж вищала, та все одхилялась од мосту і затуляла очі рукою. Яким без сорому реготався їм у вічі і не рушав з місця, щоб попереводити дам через хисткий місточок. Тоді Ясь брав кожну даму попід руки і помаленьку переводив їх через місток. І Теодозя, і Зося дуже горнулись і липли до його, переступаючи тихесенько через місток-кладку і звичайненько дякували його за послугу.

Вийшли вони з парку до приїзду; ні коней, ні повозки

не було. Зося погомоніла на кучера. Ясь послав одного з помагачів садовника по екіпаж, повів гостей в оранжерею, забавляв їх тим часом, доки приїхав фаетон. Лемішковські розмістились в гарненькому управительському фаетоні, і коні, як змії, понесли їх по дорозі в Тхорівку.

— Який чудовий день провели ми сьогодні!— промовила Зося.

— Цей день чогось нагадав мені про Варшаву, з її розкішшю, гульбищами, панами,— обізвалась Теодозя.

— Чи і в Варшаві ви їли такі дорогі снідання, пили такі дорогі вина, як сьогодні?— спитав Яким. Зося торкнула його ліктем. Він замовк. Теодозя надула губи.

А тим часом Ясь, випровадивши гостей, вернувся додому і сів за обід з Ганею.

— А як тобі показались тепер Лемішковські?— спитав Ясь.

— Так, як і передніше: Лемішковська удає з себе велику паню, бувалу, вчену, просвічену, не знає, в що цінувати себе.

— А хіба ж вона і не поважна пані? Як вона вміє держати себе з повагою! Всім дає знати й розуміти своє панство. Навіть наш лакей ступав коло неї навшпинячки. А як вона по покоях пройшлась, як пава! а як вона держить ту голову гордо та пишно, щоб і кокетства й грації не позбутись, і дати всім знати, що вона поважна пані з дідів, з прадідів... Вона тобі зуміє заткнути за пояс навіть оту грабиню, що я оце бачив в князя! Приїхала з якоїсь Тхорівки, а тямить поставить себе, мов та цариця. Їй-богу, їй прияличувала б хоч і корона!.. Щось вона мені натякала про свій рід, що вийшов звідкільсь з-під Варшави, чи що, про своє життя багате в Києві.

— Хто там її знає з її родом. А що вона приїхала з Тхорівки, то ми тому добре відомі, хоч на їй і багатий убір...

— А буклі! а сукня! а ті пучечки з білих стрічок і срібних шнурків, що блищали, мов зірочки, коло плечей, на грудях...

— І попримічав! дивись! Певно, добре кмітив за всім! Недурно вона так задирала голову та трясла тими кучерями!

— А вже сам Лемішковський, то це правдива Лемішка,— промовив Ясь, сміючись.— Сидить та тільки очима лупає та трохи не куняє. Я думав: от-от засне!

— Чим же він не людина! Хіба тим, що не дає Зосі прибріхувати на всю губу. Його, здається, зовсім засмикала й загнала твоя Зося...

— Яка ж вона моя?— спитав Ясь, осміхаючись.

— Бо ти її хвалиш.

— Бо й є за що! Вона, певно, з чималих панів. Недурно ж вона природня полька! Вміти так себе держати, говорити такі розумні речі...

— І розсипати гроші в Києві на сукні, на бали... Правдива полька!

Ясь насупив трохи брови. «А ти вже й знаєш?» — спитав він, осміхаючись трохи згодом.

А тим часом Лемішковські, вернувшись до господи і зіставшись удвох у хаті, мали свою розмову.

— Бачиш, як люде живуть! — докоряла Зося чоловікові.— Які в їх світлиці, яка мебіль, які килими! А хазяїн! Так і знати одразу, що людина панського коліна і доброї науки!

— Великого роду?— одказав Яким.— Такого самого, як і я. Хіба ж не знаємо, як він був обшарпаним писарчуком чи економом в Нестеринцях? Це тобі знає кожний мужик... Трапилось щастя та й годі.

— Те нічого, що він був там писарем чи чим!.. Коли ж він уміє так привітно обійтись з людьми, вміє ходити коло дам, вміє сказати й приказати! Серед тієї розкоші він здається ніби на своєму природньому місці, ніби він там родився, й зріс, і вигодувавсь, і виховавсь.

— Ото штука велика! І ти родилась і зросла не в великих розкошах! І твоя Теодозя, мабуть, була в Варшаві, може, й жидівською наймичкою. А дай вам грошей кільки тисяч! А пусти вас в ті розкішні світлиці! Та ви там заграєте таким баським конем, що й...

— Якиме!— крикнула Зося, схопившись з канапи,— і коли я тебе обтешу? Що то за слова, що то за речі? Жадними пахощами не видушу з тебе того духу твого батька Лемішки! А Теодозя — жидівська наймичка! Пхе! Слухай ти! Щоб ні я, ні діти ніколи не чули од тебе таких поганих мужичих слів... Коли запровадив нас своїм лінивством у цю Тхорівку, то вже корився б, принаймні б хоч мовчав.

Яким замовк, і з уст ні пари! Зося, сердита й червона, гуркнула спересердя дверима і вийшла з кімнати. Вона пішла до Теодозиної кімнатки і там набалакалась донесхочу про своїх нових знайомих...

— І що за диво, що за людина пан Серединський! Ох, мати божа!— аж вищала Теодозя, склавши долоні і дивлячись на стелю.

— Гарний, веселий чолов'яга, рослий, з панськими манерами, з чистою, щиро польською мовою. Хоч у Варшаву, то годиться!

— А Серединська щось не дуже...— додала Зося.— Така тиха, смирна, як овечка. З нею не дуже можна розбалакатись. Та все розказує про те господарство, про худобу. Чи ти зауважила, моя кохана Теодозю, що в неї руки були в сажі? Знать, сама робить в пекарні чорну роботу та порається коло печі.

— А убрана так простенько, дуже вже по-буденному. Я все роздивлялась, чи не знайду часом де на одежі тіста або борошна,— говорила далі Теодозя.— Мені здається, що вона сама паляниці місить й виробляє...

— І то, мавши стільки наймиття,— підхопила Зося,— щоб я піклувалась отим куховарським паскудством! Їйбогу, чудно якось діється на світі! Дає бог щастя-долю тому, хто не вміє ним навіть гаразд користуватись. Серед такої розкішної обстанови, маючи такий засіб, вбиратись так просто, ходити в пекарню, баблятись в тісті, поратись, паскудити руки сажею!

— Вона й гарна, навіть дуже гарна,— казала Теодозя,— тільки краса її якась не панська. Так не пристає її постать до тих великих дзеркал, до тих високих, здоровецьких вікон. А може, тим, що вона не убрана як слід?

— Де там вона гарна!— відказала Зося.— Що то за краса лиця, що скинулось на лице сільських українських дівчат? Ті очиська чорні, ті бровища аж сині... ті рум'янці... Нема в їй нічого такого небесного, тих очей романтичних, тих золотих кіс...

Зося мала на думці свою красу, котру вважала за найвищу, красу справдешню, за котру не було навіть в світі нічого кращого.

— Коли ж то нам доведеться знов бути в Серединських?— сказала вона, легенько зітхнувши, і вийшла з Теодозею в сад на прогуляння.

Через широку долину поміж горами та горбами мріло Кам'яне. Видко було навіть частину княжого парку, а над сизим туманом понад парком ніби висіли на повітрі вершки однієї оранжереї, котра стояла на горбку.

Обидві вони, вступивши в свій садок, несамохіть якось одразу обернули очі в той бік, де стояло Кам'яне, де мрів, ніби сизий туманець, княжий сад, звідкіль виглядали легенькі готицькі вершечки оранжерей.

— Ондечки те місце!— промовила Теодозя, легенько кивнувши носом на сизу далечінь.

«Он те місце! — подумала Зося мовчки,— де люде живуть, як у бога за дверима, як у раю; он те місце, де тепер, певно, по парку походжає Ясь».

І став перед нею Ясь, мов живий, над прозорою водою, на кам'яних східцях, між кущами широколистих вазонів. А вона ніби держалась за його руку, крадькома поглядала на дивний профіль, на повні молоді уста, на чорний блискучий вус: вона ніби уявки знов бачила в воді його лице горде, панське, пишне, вона ніби почувала тепло од його руки.

«І коли-то нам доведеться знов побачитись!» — думала далі Зося.

Довго гуляла вона з Теодозею по своєму великому саду. Їй так не хотілось вертатись до хати, де бідність, негарна обстава, покривлені темні вікна, немальований поміст ще гірше разили її серце після розкоші в житлі Серединських. Зося через силу переждала обід у своїй хаті, і знов пішла з Теодозею до саду, і знов не зводила очей з того сизого далекого туману, пронизаного червоним промінням вечірнього сонця.

«Як там тепер гарно в саду!— думала Зося,— як там тепер тихо на тих алеях, над поточками!.. Коли б оце мені тепер постояти на тому високому місточкові, надивитись на ту шумливу воду! постояти поруч з ним, спершись на поручата, доторкуючись своїм плечем до його плеча...»

І треба було йти в хату, а Зосю тягло в ту милу сторону, де вона зачула нове щастя, де вона пережила такі милі години.

— Чи чуєш, Теодозю, як там музики грають?

Теодозя насторочила замість вуха довгий ніс і прислухалась.

— А справді, неначе грають!— одказала вона,— мабуть, тепер у саду на горі гримлять оркестри.

І Зосі вчулось, що грає оркестр, вчулось, що гудуть та гучать якісь дивно гарні мотиви, то сумовиті, то дуже веселі. І здавалось їй у душі, що ті мотиви пливуть стеменно з того сизого далекого туману, де блищали проти

заходу сонця шпичасті вершечки оранжереї, пливуть од вершечків садового дерева, вкупі з тихим подихом вітру.

— Мамо!— гукала до неї дочка з одчиненого вікна.— Ходіть до хати, бо вже вечеря готова. Вже й надворі поночі...

Зося увійшла в хату, де ворушились в темряві діти, наймички, Яким. І знову огорнуло її зо всіх боків буденне, щоденне життя економії в Тхорівці.

Минув тиждень, наступав і другий. Одного ранку якось серед тижня затупотів кінь на подвір'ї економським. То прибіг верховий козак. Зося бачила його в вікно, і душа її чогось затремтіла. Коли це наймичка внесла лист. Дрижачою рукою Зося розірвала конверт. То були запросини од пана Серединського на бал. Зося поцілувала лист і прожогом кинулась до дверей, щоб оповістити таку новину Теодозі.

— Панно Теодозю!— гукала Зося, вскочивши в сіни,— Теодозю, кохана!

В сінях саме тоді наймичка годувала птицю. Перелякані кури кинулись в одчинені до світлиці двері. Теодозя, зачувши з другої кімнати через сіни голос Зосі, полетіла до світлиці.

— Теодозю! моя мила, моя кохана!— кричала Зося, кидаючись на шию до Теодозі.— Дивіться, що привіз козак!

Теодозя вскочила в світлицю, вхопила й прочитала білет і собі кинулась до Зосі обніматись та цілуватись. А кури, невважаючи на таку почувливу сцену, киркали, кудкудакали і літали по світлиці навкруги двох дам.

Яким, почувши в світлиці крик та галас, заглянув в двері і дуже зачудувавсь, побачивши таку чудну сцену, і, як хазяїн, почав кишкати на курей та виганяти їх, невважаючи на Зосю, котра обнімалась з Теодозею.

— Якиме! на лишень, читай!— крикнула до його Зося, тикаючи йому в руки білет.

Яким прочитав тихо, вернув їй білет і вийшов з хати, промовивши: «І чого тут радіти, цілуватись та плакати!»

А Зося з Теодозею знов обнімались, читали білет і знов цілувались з слізьми в очах.

Натішившись доволі, вони почали радитись, як їм нарядитись на бал, і скінчили на тім, що Теодозя з Якимом повинна їхати до повітового міста купувати матерій, блонд, квіток і всякої всячини.

Зося не хотіла їхати, щоб не запалити свого білого лиця.

— Якимцю! послухай мене, котку!— підлещувалась Зося,— поїдь ти з панною Теодозею в місто і покупи, що нам потрібно до балу.

— Одчепись ти собі з балом! Мені ось треба зараз їхати на поле до робітників. Ти знаєш — тепер час гарячий. Нічого байдики бити!

— Послухай же мене, будь ласкав! поїдь! Теодозі самій ніяково їхати — вона панна.

— Хто ж винен, що вона й досі панна? Велика приємність возитись з такою панною!— промовив Яким, простягаючись на канапі.

— Поїдь-бо, не доводь мене до сліз!— промовила Зося вже плаксивим голосом.— Господи милостивий! Раз довелось по-людській провести вечір, а йому байдуже, хоч би я й заниділа отут в Тхорівці й пропала. Їдь же, та ще й зараз! Поки мого життя, буду тобі вдячна! Ти знаєш, що до балу зосталося кільки днів!— лестилась Зося.

— Та вже й поїду, тільки одчепись!

По ранньому обіді Яким з Теодозею сів на повозку і покотив у місто. На другому кінці села жив священик, отець Микита, удівець і бездітний. Яким крадькома од жінки частенько навідувався до батюшки, довго балакав з ним, випивав по чарці, а потім, вернувшись додому пізненько, одмовлявся тим, що буцімто задлявся й загаявсь на панському току, коло робітників в клуні.

Проїжджаючи коло батющиної оселі, Яким побачив отця Микиту на ганку і крикнув погоничеві: «Стій лишень!» Погонич спинив коні. Яким скочив з воза і побіг до отця Микити.

— Зайдіть же, хоч плюньте через поріг, та вип'ємо хоч по чарці,— запросював отець Микита Якима.

Яким попрохав Теодозю підождати і пішов у хату.

— Оце спасибі вам, що ви трапились. Тепер чомусь гості не приїжджають, і самому ніяково їхати в гості. Ні з ким і чарки горілки випити, і розважити себе хоч трохи.

Отець Микита поставив на стіл графин горілки, паляницю й маслянку. Випили по чарці, розбалакались, випили і по другій, і по третій. А Теодозя сиділа на возі і дожидалась.

— Ой, час би й їхати!— просився Яким, не рушаючи з місця.— Мій губер-ніс, мабуть, вже лютує на возі.

— Нехай там трохи покреше носом об полудрабки, а ми тим часом вип'ємо по чарці. Спасибі вам, що ви нагодились: є з ким і до кого випити. Така нудота, така нудота самому в хаті!

Теодозя ждала і почала вже репетувати. Її до того ще добре припікало сонце. Вона послала по Якима погонича.

— А ходи сюди, парубче! випий лишень за здоров'я отієї пані, що тебе на возі клювала носом у потилицю.

Парубок випив і терся коло порога, сподівавсь ще чарки. Отець Микита налив йому ще чарку. Парубок зостався, запроханий на полудень в пекарню. Теодозя трохи не луснула од гніву, а за погоничем послати було нікого. Кругом не було живої душі. Самій піти — було страшно, бо коло самого порога лежав страшенний собака. А тут коні не стояли. Мухи допікали їм на гарячому сонці, і вони рушили з місця і потягли до повітки у холодок. Не вміючи правити кіньми, Теодозя трохи не плакала і кляла Якима й парубка. А тут, на біду, ще їхали по дорозі якісь паничі і, певно, побачивши її ніс, почали без сорому сміятись трохи не в вічі Теодозі.

— Цуприкуйте віжки на правий бік, пані!— гукав проїжджий сміливий погонич з свого воза до Теодозі, а Теодозя трохи не плакала вже.

Аж сливе через годину вийшов погонич до Теодозі.

— Чом ти не покликав пана, та ще й сам зостався там! ледащо, мурмило, тюхтій, «лайдак»! Оце нахаба! Це, надісь, намога того удівця до нашого пана? Га?

— Кличте вже його ви!— одказав погонич, коливаючись трохи на ногах.— Я пополуднував оце всмак. Там почався такий бенкет! Горілка така смачна! А баба вже вареники ліпить! Принука та намога була, а я й не одмагавсь, бо було ніяково. Погана надія на пана. Їдьмо хіба самі! Панові не спосудилось сьогодні; в його од горілки вже аж очі заснітились.

Теодозя догадалась, що, й справді, плоха надія на пана, і наважилась поїхати сама до міста, щоб не загаяти дурнісінько часу.

Зося не сподівалась того вечора їх додому, бо до міста було далеченько, і вже налаштувалась лягати спати. Коли це несподівано й раптом одчинились двері, і в хату ввійшов Яким, веселий, сміливий. Його очі блищали, аж іскрами

сипали; на його блідому лиці аж пашіли рум'янці. Волосся на голові настовбурчилось, наче бурею. Появок його в такий час і в такому дивному становищі несказанно здивував Зосю. Вона стояла і не знала, що казати.

— Чи це ви так швидко вернулись з міста?— ледве промовила Зося.

— З якого там, у іродового сина, міста? З балу! От що!— заговорив Яким по-українській, як парубіяка.

Зося знов вирячила свої очі на його дикі, блискучі очі.

— А ти думала, що тільки тобі можна розважати себе та гуляти на балах, а мені й ні? І я був на балу! був! Ну що ж ти мені за це скажеш? А яких чудових вареників наварила баба Параска? Куди ж тобі! Куди тобі до неї, хоч ти й полька!

Зосі здалося, що він загулявся десь у якоїсь молодиці на селі, і вона трохи не зомліла.

— Куди ж тобі до баби Параски!— знов забелькотав Яким, ледве соваючи язиком.— Отець Микита, от у мене чоловік! А ти що? тобі тільки в думці бали, танці! Куди вже тобі до баби Параски!

Яким почав реготатись якимсь чудним, ніби не своїм голосом. Зося бігала по хаті і ламала руки.

— Бога ради, мовчи! не кричи! Діти сплять, попрокидаються — почують, слуги побачать!

— Нехай чують, нехай бачать, що я був на балу, що й я гуляв! А то все тільки ти гуляєш, все ти. А мені б то й не можна? О! враг його матері! Потривай же! поміряємось, хто з нас дужчий.

Очі в Якима заблищали, як у вовка. Зося чогось одразу згадала старого покійного Лемішку і затрусилася усім тілом і душею.

— Гуляв і тебе не злякавсь! Прогуляв усі батьківські тисячі, усі батьківські сади, й левади, й млини, проміняв їх на Паращині вареники. А ти свята та божа! все дома сидиш, все богу молишся!

— Якиме! мій коханий, мій милий, йди спати, не муч мене!

— Зосю, моя ти богине! моє ти щастя!..

Яким не скінчив мови, став перед нею навколішки і почав страшно реготатись, дивлячись їй у вічі і держачи її за руку. Його червоне лице засвітилось таким молодим виразом; його очі, повні сліз, заблищали, наче в дитини, наче в хлопчика, і нагадали їй Якима молодого, давнього,

рум'яного, веселого. Зося заплакала, своїми слабкими руками ледве довела його до постелі і якось впросила лягти.

— Зосю! моя ти богине! Дарую тобі всі сади, всі тисячі, всі свої чини! Бо й я гуляв, бо й я був на балу. А Теодозя носата, як чапля, невірна, погана!..— говорив Яким, засипаючи.

Зося так стривожилась, так стурбувалась, що заснула тільки перед світом.

З її думки не сходив отець Микита, Яким... і в легкому тривожному сні все вештались перед нею то небіжчик Лемішка, то Яким, то баба Параска, якась на взір ніби Леміщиха, то здоровенний і страшенний дзвін на розгоні, з залізним серцем... То знов ставало їй тихо й ясно на душі, і вона ніби літала над зеленим пахучим садом, над золотоверхою княжою палатою, в тихому і рожевому світлі; і вчувались їй знов якісь мелодії. То знов їй снилось, що вона йшла широкою алеєю, вступала в кам'яну печеру в скелі, де світився якийсь чарівний блакитний одлиск. Печера ніби глибшала, темнішала, чорнішала, і назустріч їй вилітав Яким, чудний, страшний, з закудланою головою, з дикими блискучими очима, хапав її обома руками попід руки і волік у якусь темну глибочінь, під землю. Вона почувала, що падала вниз, як на повітрі, і, крикнувши з переляку, знов засипала, і знов верзлося їй те саме, тільки інше трохи...

Зося прокинулась пізно. Якима не було дома: він пішов на поле до робітників. Опівдні приїхала з міста Теодозя і навезла всякої всячини, усякого краму, що було потрібно до балу. Невесела, з блідим лицем стріла її Зося; але як угляділа усякий крам: матерії, стрічки, квітки, як розговорилась з Теодозею про бальові убори і як їх робити, то зараз минув смуток, ніби його і не було. Не гаячи дурно часу, вони зараз прийнялись до роботи, шили, пороли, приміряли перед дзеркалом і знов шили, зв'язували квітки в пучечки. Од старого бальового білого убору, ще справленого за Леміщині грошики, Зося поодпорювала дорогі білі і чорні широкі кружева і облямувала ними свою нову білу сукню. Знайшлися в скрині давні дорогі троянди і пішли в нові букети. Вся та робота, та тяганина, той гармидер невимовно тішив обох дам, котрі цілими днями пильнували коло роботи і тільки ввечері вибігали в сад, на горбок, щоб глянути на те місце, куди вони збиралися знятись і полинути на днях.

А тут, як кажуть, сорока на хвості принесла звістку та чутку, що на балі буде сам князь, що Серединський думає запросити його на вечір. Така чутка була для їх все одно, що остроги для дуже гарячого коня. Ще більше закипіла робота, ще швидше завештались голки в їх руках! Разом з блискучою обставою багатого балу Зося і Теодозя вже заздалегідь почували душею якусь оману, якийсь аристократичний блиск і дух, котрий так припадав їм обом до вподоби. Вже обидві вони марили думкою безпремінно заполонити серце якогось великого пана, верховодити ним, пустити про себе по околиці чутку.

— Теодозю, моя кохана! — промовила Зося.— Тамечки ж на балу будуть усе наші польські патріоти. По правді, нам би слід одягтись у жалобу.

— Я так і думаю одягтись,— одказала Теодозя.— Біле з чорним та й годі.

— Але ж там буде багато і не поляків, німців, руських. Я думаю пришпилити і троянди... а чорним широким кружевом обведу тільки поділ сукні.

Зосі хотілось догодити «і нашим, і вашим», як то кажуть. Так вона і зробила.

Настала гаряче жадана й ждана неділя. Зося й Теодозя стали на тому, щоб їхати до Кам'яного зарані, убратись по-бальному в жидівській станції і перед балом ще трохи погуляти в саду, бо щонеділі грали в саду музики і туди збиралось багато сусідніх панів на гуляння. Зося міркувала, що приїжджі на бал доконче будуть перед балом гуляти в саду. Дочки на бал не брали, бо не вистачило грошей на убір. Бідна дівчинка заливалась слізьми, випроваджаючи батьків на бал.

Як міркували, так і зробили. Зося не помилилась. В саду надвечір гриміли музики; по доріжках вештались пани парами й купами, деякі вже повбирані по-бальовому. Швидким оком Зося окидала убір дам і тихо плила попід руки з Теодозею по доріжках. Теодозя заслонила лице вуалем, а щоб її ніс не дуже кидався людям у вічі, вона так прибрала покривало, що широка густо заткана квітка прийшлася якраз проти самого носа і, справді, заслонила його трохи. Яким йшов позад дам і ніс у руці деякі дрібні речі.

Вже вони минули місток, що висів над тихою водою; вже вони перейшли місток, що висів високо на скелях над водоспадом, шумким і ревучим. Дами тепер не ойкали, не

кричали й ні кришки не боялись, як передніше колись, а прямісінько і міцними ногами перейшли його, навіть не зауваживши на його. Тут разом з шумом води з гори облило їх дзвеніння розкішного оркестру, що грав на близькому шпилі під накриттям, напнутим на колонках, з білих і червоних смужок парусини, над котрими плавав та метлявсь на повітрі червоно-білий стяг. На горі, між зеленим деревом, миготіли, вештались, ніби метелики на сонці, білі, червоні і інших кольорів сукні, зонтики. Туди, на гору, пішли й вони усі, вийшовши по кам'яних східцях, поминаючи купи вазонів і гульбища та кіоски поміж зеленим деревом.

На самій горі, серед широкого плацу, зеленого, як зелене сукно, обставленого подекуди купами чудових вазонів з пальмами, грали музики, а кругом того плацу звивалась, неначе гадюка, широка доріжка. Над нею посхилялись зелені віти дерева, а кругом по доріжці скрізь стояли попід гіллям залізні плетені канапки. Тут крутилося все приїждже товариство по тій доріжці, неначе душі в Дантовім раю, лилося без перерви слід за слідом, ряди за рядами, а деякі обсіли канапки й одпочивали в холодку, прикриті зеленим гіллям. Зося з Теодозею пишно попливли, як дві паві, за тим гуртом дам і кавалерів, що тихою ходою ходили по доріжці, злилися з гуртом у тім колі, що приймало в себе свіжі сили, випускало з себе притомлених людей і знов поновлялось приїжджими, і знов крутилось рівно й помірно, як рівно крутиться здорове млинове колесо. Очі притомлювались, дивлячись на його, зиркаючи на лиця усякові: гарні й негарні, свіжі й замлілі; на чудові дамські убори, багаті й бідні. Бал у Серединських багато прибільшив гуляючого товариства.

Вже сонце сідало за містечком, над лісом; вже по далекій долині над водою посів імлою опар, а музики не переставали грати, а гуляючі не переставали ходити.

— Князь гуляє! князь гуляє! — тихо пронісся між рядами гомін, як шелест листу.

Всі шукали очима князя, всі питали про його. Князь був убраний дуже просто, ввесь в чорному, і нічим не одрізнявся од інших гуляючих по саду панів. Тільки й кидалась у вічі його повна, кремезна постать, його здорове лице і сиве, аж біле, волосся на голові.

Зося бачила, що всі задивлялись на неї, всі слідкували очима за її лицем. Тільки князь навіть не поглянув на неї.

Чисте й свіже повітря, веселий гуляючий гурт, чудові мотиви музичні — все те наддало її лицю спокійність, робило її білий вид, її рум'янці ще кращими, рівняло і так дуже рівний стан. Зося, проходячи коло князя, обернула просто на його очі. Князь подивився на неї і потім не зводив з неї очей, прикривши око склом. Зося почувала, що ніби в неї на плечах ростуть крила, підіймають її од землі, ставлять її вище за всіх людей, що товпились натовпом кругом неї.

Вертаючись до житла Серединських, вона на хвилиночку завернула на те місце над водою, де вона стояла з Ясем, глянула на воду, на листаті вазони, почула ніби дух його краси — й тихісінько зітхнула. Вона більше вже не вагалась, вже запевнила й себе, що в її серці зародилась нова любов, вперше по виїзді з Києва.

Широкою алеєю йшли Лемішковські до квартири Серединських. Вікна в гостинній і в салоні були всі поодчиняні настіж. Там вже вештались гості, там вже блищали позасвічувані канделябри. Зося обернулась і ще раз глянула на розкішний парк, на червоний одлиск заходу, ще раз зирнула на пишноту вечірнього вигляду. Все те її вже не зачіпало. Всю її душу тягло до того місця, де блищало світло. Випередивши Лемішковських, ті самі музики, що грали в саду, веселою юрбою бігли до житла Серединських, волочачи за собою блискучі підставки під ноти і жартуючи поміж собою.

Лемішковські застали вже чимало гостей, панів і паній, котрі вже пили чай. По сільському звичаю всі гості їхали, щоб передніше погуляти в парку, і з парку, невважаючи на ранню добу, просто йшли на вечір. Хазяйка, знаючи, що гості добре вигулялись і виголодались, вже приймала їх чаєм і закусками. Коли це в гостинній чогось зашамутіли і заворушились гості. Всі кинулись до вікон і дивились на подвір'я. Надворі ще не смеркло і було дуже добре видко, хоч в покоях вже горіли свічки.

Ганині батьки частенько навідувались до своєї дочки і мали звичай зараз по великодних святках одвідувати дітей, користуючись дуже доброю, теплою погодою. Ясь, запрошуючи до себе на бал гостей, сусідніх дрібних дідичів, та управителів, та економів, і все поляків, само по собі з українських давніх перевертнів, боявся, як огню, приїзду своїх батьків на такий час. Чогось та думка не випадала в його з голови, надокучала йому, хоч він і силкувався про-

ганяти її геть від себе. А що скажуть гості, пани, як часом утириться до його тесть, православний піп, та ще з попадею й дочками?

Ясь часом забував про те, а теперечки думка наче зумисне сновигала в його: «А що скажуть про його пани, як побачать, з ким він поріднився, який його тесть?»

Вже збирались гості в салоні, повбирані, причепурені, та все поляки, та все пани, хоч і не високого коліна, а та думка докучала йому, і од однієї думки вся кров вступала йому в лице.

І як на тотеж треба було отцю Хведорові забрати дочок і жінку і, по чудовій погоді, притарабанитись до зятя!

В гостинній почався гомін. Всі заворушились, всі поглядали на вікна, бо були цікаві знати, які гості-сусіди під'їжджали до ганку. Тільки ж чогось шум в гостинній став більший, ніж звичайний,— бо всі бачили, що в'їжджає у двір якась простенька, не панська повозка. То їхав о. Хведор.

До Кам'яного було далеченько. Захуджені коні о. Хведора зовсім потомились, аж перепались, бо їх, хапаючись та поспішаючи, і не попасали. Коненята ледве трюхали, в'їжджаючи в ворота. О. Хведор сидів поруч з жінкою, а між ними сиділа менша дочка. Проти їх, спиною до погонича, сиділи дві старші дочки. Погонич, простий парубок у свиті, хвиськав батогом по сухих кінських ребрах. Двір був згористий, і до ганку треба було під'їжджати трошки вгору. Коні взяли та й стали саме серед двору!

Всі гості, що дивились у вікно, засміялись. Ясь з другої кімнати почув той сміх. В душі в його аж похололо. Він зиркнув у вікно і... вглядів коненята свого тестя, отця Хведора. Кров ударила йому в голову, в лице, аж засліпила очі. Його голова аж заморочилась. Він насилу встояв на місці. Чого він боявся, те й сталося, ніби навмисне.

— Боже мій, боже мій!— аж застогнав Ясь, сплеснувши долонями.

Отець Хведор, побачивши, що в вікна виглядає багато людей, побачивши панські екіпажі, що стояли по дворі, постеріг, що в Серединських багато гостей, і звелів погоничеві поганяти коні до бокового ганку, щоб не входити в дом з парадного приходу. Парубок погнав коні, хвискаючи батогом, а коні, зрівнявшись з парадним ганком, знов стали перед самими вікнами і похнюпили голови. З вікон

було видко отця Хведора в круглім брилі, з кучерявими коротенькими кісьми, його жінку, його дочок, позакутуваних хустками, в простенькій одежині. На їх спинах, на брилі отця Хведора лежало на палець пороху. Гості знов зареготались, хоч між ними було чимало бідніших за отця Хведора, приїхавших ще поганшими кіньми в мотузяних шлеях.

— Поганяй далі,— крикнули всі на погонича з воза, запримітивши, що їх оглядають з вікон...

А Ганя, побачивши з вікна, що їдуть її батьки, прожогом кинулась до їх назустріч, вибігла надвір, убрана вже в гарненьку сукню, вхопила з воза меншу сестру, віталась та цілувалась з матір'ю, з сестрами.

Гості, побачивши те, раптом замовкли і втихли якось. По гостинній полетіло шепотіння, що то приїхала рідня управительші. Декотрі пани і панії понадимались і почали балакати пошепки.

— Піп буде на балу! з дочками, з попадею! А казали, що будуть тільки поляки, свої!

— То це така рідня в Серединського?

Такі слова перелітали од кутка до кутка.

— Якби знаття про це, були б сюди й не їхали,— шепотілись деякі значніші сусіди-дідичі.— А ще казали, що на балу буде князь!

— Який це в вас наїзд? — питав отець Хведор в своєї дочки.

— Сьогодні в нас вечірок,— одказала Ганя.— Ви приїхали, неначе знали. Добре зробили,— сестри хоч нагуляються. Саме в добрий час прибули!

Ясь, аж червоний, з злими очима, ледве привітався до рідні.

— Оце попались ми!— промовив о. Хведор, сміючись.— І мені довелось-таки побувати на балу несподівано й негадано.

Гості ходили по просторних салонах, понасуплювавшись. А тут, як на злість, од князя принесли листок, в котрому він просив у Серединських вибачення — на той час, як він не встигне до їх на вечір, бо в його трапився гість.

Пани, а найбільш панни й панії, зовсім поопускали вуха. Бал втратив для їх трохи своєї принади. Зося походжала по салоні навіть надута. А тим часом гості з'їжджались, в покоях густішало. Музики почали грати до танців.

Все пішло в танець; всі закрутились, повеселішали, пожвавішали і навіть забули і про батюшку, і про князя од впливу веселих мотивів, багатого світла канделябрів і швидких танців.

Багато було на балу паннів і дам, і гарних, і пишно убраних, багато було сусідніх дідичок, та од їх усіх одрізнялась Зося своєю красою, своєю чудовою, рівною і повною постаттю і навіть своїм убором, показуючим її незвичайну тяму в цьому і вподобу. Багато було молодих панянок, таких, що не танцювали, а ніби літали, як метелики, по салоні, та жадна з їх не зрівнялась у танцях з Зосею. В мазурі вона пурхала, як пташка, в кадрилі — плавала, як лебідь по воді, або ходила, як пава, виставивши вперед свої високі груди, свої одслонені білі, як лебедина шия, плечі. То ніби задумувалась вона на тих переходах в кадрилі і трохи схиляла голову додолу, то, ніби передумавши якусь свою думу, вона закидала голову трохи на плечі, трошки розтуляла свої уста, пишаючись, сміливо дивилась на Яся, котрий танцював з нею, і знов летіла й крутилася, як мала дівчинка, пустуючи, ще й ногою притупувала. Вона прикмічала, що всі пани й панки на неї дивляться, що всі дами скоса поглядають на неї, як вона показує себе. Все те ще додавало їй завзяття. Вона знала й бачила, що дійсно й істинно вона цариця балу по красі, по грації й кокетству, по вподобі в бальовому убранні.

В гостинну ввійшли й сестри Гані, чорнобриві, з рум'янцями, чорноокі і навіть гарненько убрані. З ними ввійшла й матушка. Паничі просили сестер до танців, увивались коло їх, як коло гарних панів, а дами й не підступали до їх. Цілий вечір вони просиділи нарізно й осторонь од дам; ні одна з ними не заговорила, ні одна не схотіла знайомитись. Їх очевидячки всі польки цурались.

Вже була пізня година, як з прихожої кімнати хтось гукнув, що приїхав князь. Ясь побіг йому назустріч. Це була велика панська ласка до управителя, бо князь тільки раз якось заглянув ненароком до його, щоб подивитись, чи добре йому живеться, і посидів трошки в гостинній. Теперечки ж йому треба було при нагоді переговорити з деякими сусідами-дідичами про деякі сусідські справи. Він покористувався цим випадком.

Музики притихли, гості притаїлись. Всі очі, скільки їх було в хаті, прямували до дверей. В широко одчинені две-

рі увійшов князь, ввесь у чорному, невеликого зросту, поставний та огрядний, ще свіжий на виду, з чималою лисиною на голові. Ввічливо склонившись до гостей, він одійшов до хазяйки і сів з нею поруч. Швидко знов музики почали грати, знов пішли гості в танець. Зося знов ніби почутила, що вона не танцює, а літає, що якась сила носить її, ніби на крилах. Проходячи в кадрилі близько од князя, вона граціозно вигинала стан, трясла своїми золотими локонами, закидала голову, вертілась, миттю, як метіль, перекручувалась із кавалером і знов пливла од його, гордо виставивши вперед груди і запишавшись.

Князь сидів поруч з Ганею. Її дуже показна краса, її чорні брови, блискучі очі, рум'яні щоки при білім уборі дуже видавались виразністю пружків лиця. Але, придивившись до повних плечей Зосі, задивившись на її уста, котрі вона вміла дуже гарно запишати, на її гарну вроду взагалі, князь устав і сів на хвилину коло неї, зацікавлений її гарною вродою та кокетством. Вдовоління Зосі було тепер уповні. Вона сиділа коло князя, і стілець здавався їй якимсь престолом, високо поставленим над усіма гістьми. А перед її очима блищали кучері Яся, його гарне й горде лице. Кругом роєм вились паничі. Зося почувала, що її душа повна щастям до самих країв, що вона перебуває найкращу годину свого життя, про яку вона так давно й часто марила... І заманулось їй, щоб така година тяглася довго-довго, без кінця, щоб ніколи не минала ніч та чудова, щоб не світав ніколи день, щоб не швидко сходило сонце...

Саме тоді Яким сидів у куточку, дивився на свою жінку, і несамохіть його думка плелася в голові. Він згадав той вечір у свого начальника, де він вперше зустрівся з Зосею, ще бувши молодим паничем. Тихенько по пальцях він перелічив роки, що минули од того часу, налічив їх чимало, і сам собі дивувавсь, що його жінка ні в чім ні кришки не змінилася! хіба тільки в тілі. Тільки стала вона огрядніша, ситіша, повніша на виду, тільки лице її налилося, як стигле яблуко. І тепер так само вона танцювала з запалом, як і тоді, і тепер так пащикувала, вертіла головою, пишалася, зажмурювала очі, верховодила над паничами, нахабно зачіпала Серединського, як колись зачіпала його...

Отець Хведор не ввіходив до салону, де танцювали. Він зостався в далеких покоях.

А тим часом природа робила своє діло на злість Зосі і іншим паніям: земля вже обернулась; у вікна полився тихий досвіток. Надворі вже зоряло. За гаєм почервоніло небо. Зблідли канделябри перед рум'яним небом, що заглядало в вікна. Музики розійшлись, гості роз'їхались.

Другого дня вже в добрі обіди Серединські вставали і пили чай із своєю родиною. Розмова йшла все про вчорашній бал, про гостей. Дами балакали про дам, споминали про їх убори, судили, хвалили, трохи обсміювали, навіть глузували, як звичайно буває скрізь на світі. Всі перебирали дам. Хто хвалив і ставив вище за всіх одну, хто якусь іншу. Ясь, багато тепер добріший, прихильніший до сватів і ласкавіший, ніж був учора,— промовив:

— Що не говоріть, а Тхорівська економша була краща од усіх, хоч вона й не велика пані.

— Чим же вона найкраща?— спитав о. Хведор — хоч я не виходив до салону, але ж добре роздивився на неї в двері. Може, тим, що крутила головою, мов коняка в спасівку, як її мухи та гедзі кусають.

— Вона вміє, сказати правду, і головою крутити, але ж вона вміє повести себе між людьми: звичайна до людей і разом з тим поважна, навіть горда; вона йшла до танців з кожним, але як з ким танцювала, то іншого згорда ніби надаряла якимсь незвичайним щастям.

— Її дочці вже можна на балах танцювати,— обізвалась Ганя.

— І дочці — час, та й матері ще можна гацати!— одказав о. Хведор, засміявшись.— Недурно той бідний чоловік її так щулився в закутку! А вона перед самим його носом брик, брик! скіць, скіць! Бий її коцюба! кидає тими ногами, як дика коза, тільки патли тріпаються...

Всі засміялись, окрім Яся.

— Вона-то патлами трясе! Але зате як вона вміла обійтись з князем, то можна й дивуватись. Яке розуміння вищого тону, яке тонке кокетство! Чи не з великих часом вона панів? Кажуть, вона приїхала з Варшави. Чи прикмітили, як князь дуже вже близько прихилився до неї? Яку вона зробила тоді поважну міну, як випростала стан, як вона одхилила лице і скоса зирнула на його! Зараз князь втямив, що говорить не з якоюсь простою економшею... А потім, як вона знов кинула на його солодкими очима, засміялась до його, зуміла його розважити веселою розмовою, і займаючою, і цікавою, і не пустою! Скільки їх

було там, навіть з добрих і значних дідицьких родин, та жадна не спромоглась навіть підступити до князя, і ні на одну з їх князь не звернув своєї уваги.

— О! що вже вона вміє закручувати та заморочувати голови паничам, то, дійсно, правда!— одказав отець Хведор.— До цього в неї доволі хисту. Якби ще другий бал, то вона б, надісь, і мені заморочила голову. Зате ж можна сміливо сказати, що її носата гувернантка не запаморочила нікому голови. Ходила вона по гостинній якраз так, як чапля дибає по болоті та мочарах! А що вже танцювала, то, їй же богу, неначе от-от через тин збирається плигнути. Чи не була вона часом в актьорках в театрі? Чи не ходила пак вона по варшавських вулицях з катеринкою?

Всі засміялись, окрім одного Яся.

Ще днів зо два гостювала Ганина рідня в Серединських. Ганя показувала матері своє хазяйство, радилась із нею, водила її по всіх усюдах. На подвір'ї між довгими забудуваннями була хата-молочна, де стояло молоко, де били масло, гнітили сир. Там збирали молодиці молочне і для княжого двору під наглядом управительші: там збирала Ганя молочне і з своїх власних двох корів. Вона повела туди свою матір і сестер. Там саме перепоіскували свіже масло, жовте, ніби жовток. І сестри, і сама Ганя не втерпіли, щоб не взятись до роботи. Саме тоді Ясь водив свого тестя по хазяйству, хвалився своїми кіньми. Вони ненароком заглянули і в молочну хату, звідкіль лилась пісня та весела розмова.

Ясь глянув, що Ганя з сестрами, поруч з молодицями й дівчатами, позабиравши ложки, перепоіскували масло, і — надувся.

— Ганю! добре ти приймаєш своїх гостей! Засадила всіх до роботи, ще й сама засіла. Неначе нема кому поратись коло отієї справи! Ти повела б сестер у сад, в оранжереї,— нехай би всмак нагулялись.

— Так, так! Це правда! бо дома вони в мене не дуже гуляють!— обізвався отець Хведор.— То, бачте, зятю, вони в мене мали змалку таке виховання, що коли б і за князів повиходили, то все б таки самі колотили сметану! Коли б пак було знаття, що ти, Ганю, будеш колись багатою управительшею, то я був би оддав тебе в «Институт благородных девиц». То, може б, і ти трясла патлами та вертілась коло князя так достоту, як Лемішковська.

— Ганю! кміть ти, серце, за тією Зосею Лемішков-

ською,— говорила до неї потаємно мати, йдучи поруч з нею по дворі.— Я вчора, сидячи, все кмітила за нею, бачила, як вона ніби ввивається коло Яся. Щось моє серце дуже не лежить до неї! Вона гарна, кокетка, як звичайно буває полька, любить вихрити, морочити голови мущинам. Стережись її, не сходься з нею, навіть не пускай її до своєї господи. Вона бідна, а ви багаті тепер; вона з останнього шага стягається на багату й пишну одежину, а потягти в неї біг-ма з чого. Цілий вечір вона, якби змогла, на голові ходила б! Вона вміє вертіти язиком! Стережись ти її!

Поїхала рідня додому. Материні слова глибоко запали в серце Гані. Вона почала прикмічати, хоч і дуже йняла віри чоловікові.

По виїзді тестя з сім'єю Ясь ізнов став невеселий, щось думав, довго ходив по покоях, никав скрізь, поки прийшов до стола, де Ганя наливала в стакани вечірній чай.

— Як несподівано, негадано приїхали наші! Наче знали, що в нас буде вечірок,— промовив Ясь, дивлячись на стакан чаю.

Ганя й передніше вже постерегла, що йому не дуже був приємний несподіваний приїзд її рідні, але все-таки не вгадала, який сором заливав йому кров'ю очі перед дідичами-поляками за своїх сватів.

— Може, ти думаєш, що я подала до своїх звістку про бал? Ти ж знаєш, що звістка не дійшла б до їх так швидко. Приїхали, бо так їм хотілось,— промовила Ганя і стихла.

Ясь почував душею, що Ганя зрозуміла його думку.

— Ні, серце! ти думаєш, що я... що я спротивився б тому, щоб вони прибули до нас, що я був не радий гостям...

— Я не про те говорю. Хіба ж вони оце вперше приїжджають до нас у гості?— промовила Ганя, дивлячись просто в вічі чоловікові.— Тільки я сама добре знаю, що їм зовсім не треба було б приїжджати якраз того дня, коли в нас був бал! В нас були все дідичі, все поляки. Я сама бачила, як вони всі одрізнялись, навіть одверталися од моєї рідні в нашій же господі... Я сама бачила, як пани скоса й сердито поглядали на батюшку, тоді, як він заглядав через поріг до гостинної.

— Та так! Бачиш, це звичайна річ. Де вже ти хотіла, щоб пани, поляки, та поєднались, ще й побратались з нашими українцями! Між ними єднання й ладу не сподівайсь!— сказати по правді.

— Та ті трохи бідніші панки, ті не цураються нас і не держаться осторонь. Адже ж і ти колись звав себе поляком, але якось зійшовся ж зо мною, та от й живемо вкупі щасливо, хвалити бога, може, щасливіше, ніж хтось інший! А може, ти взяв мене колись через те, що сам був колись бідний! Може, при теперішньому місці та засобах життя і не посватав би мене!— промовила Ганя, сміючись і веселими очима поглядаючи на його.

— Бог зна, що ти верзеш!— одказав Ясь, спустивши очі додолу і не зважуючись чогось глянути їй просто у вічі.

Швидко-швидко хвильова думка блискавкою промайнула через його голову. Слова Ганині не впали в порожнечу повітря, не згинули навіки без сліду, як гине багато людських слів, кинутих з язика на вітер. Вони зачепили в Ясевій душі вже направлену струну, котру натягав поволі вже давно пан Хоцінський, котру направила Зося минувшими днями своїм кокетством, своїм тоном. Та струна стиха обізвалась у Ясевій душі якось несамохіть, обізвалася і... і трохи злякала самого Яся. Так несподівано, так просто, легко й навіть жартовливо торкнула Ганя по тій струні. Чи знала вона, чи сподівалась вона, що тим легким словом вона вирекла собі смертельний вирік, навела Яся на ту думку, котра тільки накльовувалась у його в серці? А та думка одначе вже зародилась у його голові, вже потроху навіть стигла.

— Нічого мені таїтись перед своїми,— промовила Ганя, трохи перегодя.— Я перекажу їм, щоб вони вдруге не приїжджали, як буде в нас бал або вечір, та й годі!

— Та коли той бал ще буде!— одказав Ясь знехотя, все не підіймаючи очей од скатерті.— Ні, Ганю, краще не кажи про це нічого батькам. Нащо їх бентежити якимись панськими примхами? Ще і од нас одцураються! Бога ради, не кажи їм нічого. А потраплять знов на бал або на поляків-гостей,— то нехай буде, що буде...

Ганя налила по другому стаканові чаю і сіла коло Яся. Розмова перервалася. Ясь знов задумався, колотячи срібною ложечкою чай. Ганині слова знов навернулись йому на думку: «А може, ти взяв мене через те, що був сам бідний! Може, тепер, при теперішньому місці, і не взяв би мене». І здавалось йому, що Ганя йде по льоду, підлитому водою, посіченому теплим весняним промінням, що вона сама, ніби зумисне, зійшла на пролизину, де через дірявий

лід булькотіла каламутна вода. І здавалось йому, що її ноги ввігнули тонкий лід, шурхнули в пролизину, що вона ввіходить під лід. Ясь подивився на неї. При блискучих промінням сонця її повне лице аж сяло красою; карі очі світились добром. Ясь почутив, що жаль стис його за серце; він почував, що любить Ганю, що та свята іскра ще жевріла, ще не згасла в його серці, хоч і починала вже згасати.

Вставши з-за стола, він несподівано обняв її, щиро й гаряче пригорнув і поцілував, що аж Ганя сама здивувалася, і поїхав до робітників...

XI

Одного вечора звелів Ясь запрягати коні.

— Куди думаєш, Ясю, їхати?— спитала його Ганя.

— А хіба ж ти не поїдеш зо мною до Лемішковських?— спитав її Ясь.

Ганя на хвилинку задумалась. Їй з першого разу не полюбилась ні Зося, ні Теодозя.

— Як до Лемішковських, то їдь сам. Я поїду іншим часом.

— Та й мені не хочеться, але треба. Лемішковська — дама з великими забагами, хоч і з малим засобом, розуміє звичаї вищого світу. Мені не хочеться, щоб вона назвала нас простаками. Нігде дітись: доведеться бувати в їх, коли вже зачепили їх! Та ще коли б ти знала? Треба їй одвезти оте дзеркало...

— А то навіщо?—спитала його Ганя. Недомисл засвітився в її очах.

— Може, позичає нащо? на вечірок абощо?— говорила далі Ганя.

— Ой, де там тобі! треба подарувати! Я й сам і не радий, та нігде дітись, коли слово з язика зслизло. Бачиш, на балу почала мені Лемішковська розказувати, що не взяла своєї дочки на бал, бо ніби вона ще мала дитина...

— Гарна дитина! час на зміну матері!— обізвалась Ганя.

— Нібито вона по своєму погляду на виховання дітей мала за нечасне так рано возити її на бали. Потім вона мені розказувала, як її дочка плакала, як вона обіцялася привезти їй з балу гостинця, цукерків... І надало ж мені

на той час глянути на те дзеркало! Я махнув рукою на дзеркало і... обіцяв прислати її дочці дзеркало, щоб вона тільки не плакала. Так тобі слово вислизло для комплімента! А тепер треба додержати свого слова, треба вже одвезти. Не дуже дорого коштує.

— Шкода трохи дзеркала...— промовила Ганя та й замовкла.— Одвези вже, коли обіцяв...

Дзеркало було туалетне, довго-кругле, з срібними рамами, на точених ніжках з чорного дерева. Ясь недавно привіз його з Одеси задля себе. Такого ж самого виробу, тільки трошки більше, він купив і для Гані.

Дзеркало зняли з стола, завинули в скатертину і винесли за Ясем до екіпажа.

Вже сонце заходило, як приїхав Ясь в Тхорівку. Якима не було дома. Ясь застав самих дам. І Зося, і Теодозя аж спахнули на виду, як він вступив у бідну гостинну. Вечірнє сонце через вікно освітило його розкішне, з чорним довгим вусом, вже спаніле лице, і зараз червоне проміння заблищало на срібних рамах, на блискучому склі гарного дзеркала, котре Ясь поставив на столі проти вікна і обтирав порох своєю тонкою хусточкою.

— Я додержав свого слова, привіз вашій дочці гостинця, привіз навіть конфетів,— промовив Ясь до дам і витяг з хустки зав'язаний в папері гостинець.

Швидко потім вийшла й дочка, убрана в найкоротшу сукню, щоб тільки здаватись маленькою. Вона дригнула ногою і присіла перед Ясем, зачервонівшись. Тоді Ясь подав їй конфети, взяв її за руку, привів до дзеркала, просив заглянути туди, подивитися, чи не заплакані в неї очі! Бідній дівчині очевидячки було дуже ніяково, що з нею граються, як з малою, тичуть їй у руки конфети, ніби дитинці. Але як гість сів коло неї і почав розмовляти з нею, сміливо заглядаючи їй в вічі, вона тоді зовсім інакше поставила себе до гостя, вертіла оченятами, крутила головкою не згірше своєї матінки й гувернантки. Їй здавалось, що Ясь привіз гостинці таки справді задля неї, а не для когось іншого.

Подали світло в бідненьких підсвічниках, подали і непоганий чай, та в поганому посуді. Мати вирядила дочку спати. Якима все не було; Зося й Теодозя балакали з гостем.

Зося сиділа поруч з Ясем на канапі. Вона була убрана по-буденному, але в тому недбайному убранні було знать

добре виміркуване кокетство. Чорна шовкова мантиль зовсім спустилася на її стан і одслонила її шию і повні плечі. Трохи широка сукня з широкою вирізкою на шиї, яку вона надівала в спеку, пересовувалась то на одне плече, то на друге, і плечі, круглі, як великі яблука, виринали зовсім з-під сукні по черзі, неначе підіймались на терезах. При розмові Зося прихилилась трохи до Яся, і плече її виринало наверх, блищало при чорній сукні, ніби виточене з мармору. Теодозя сиділа в фотелі по другому боці Яся. Як польки, вони, звичайно, хвалили все і всіх, про кого тільки говорили, але не легенько гикалось тому, кого вони згадували й хвалили. Їх хвала жалила, як жалка кропива, вже тим, що була без міри велика. Щоб втямити їх мову, треба було приймати їх слова навпаки.

— Яка мила рідня вашої жінки!— почала Теодозя.— Яка шановна її мати, спокійна, та поміркована, та добра; вже й немолода, а така гарна, така приємна, що й сказати трудно. Її дочки здаються меншими її таки сестрами.

— А сестри вашої жінки,— підхопила Зося,— що за гарні дівчатка, що за милі! як ті пташки, все горнулись до матері.

— Я дуже рада, що познайомилась з ними,— підхопила Теодозя,— так набалакалась з ними за цілий вечір, мов з рідними сестрами.

Ясь бачив, як Теодозя присіла була коло їх на хвилинку, але зараз одскочила, неначе її хто шпигнув шпилькою.

— Яка мила особа ваша жінка!— почала знов Зося.— В неї є щось дуже симпатичне, приємне, що чарує вас таки одразу! Яка вона гарна, з тією оригінальною красою українською, з тими примітними рисами лиця, з тими чорними бровами. Я одразу полюбила її, вподобала її. Яка вона смирна! Як вона любить помірність, навіть модою нехтує, уборами жертвує задля того, щоб тільки обминути той ефект, хоч безвинний, але все-таки ефект. Так просто і так до ладу була убрана.

Ясь добре тямив, що цю мову треба читати навпаки, як книжку, розгорнуту перед дзеркалом; що йому кажуть, ніби його жінка має сільську, мужичу красу, не вміє гаразд убратись по моді, хоч і має засоби.

— А яка вона господиня!— підхопила Теодозя.— Яке в неї хазяйство! Чого в неї тільки нема? Хіба одного птичого молока. Яка про неї пішла скрізь поголоска! репутація дуже й дуже приємна задля молодої хазяйки! Вона

сама за всім догляне, не посоромиться піти і до пекарні, і на город, і до молочні, і до льоху. Слуги в вас не лінуються, добре роблять при доброму догляді.

— Кому вже, кому, а мені треба позавидувати їй,— обізвалася Зося, ніби гудячи й судячи себе, але то була тільки хвала собі.— З мене зовсім не хазяйка! Що піду до пекарні, зачую дух з комина, то зараз і вчадію! Пішла б і на город — собак страх як боюсь! А з тими наймичками треба все гарюкатись, сваритись, а я ніяк не вмію обійтись із ними. Я зовсім незугарна хазяйнувати.

— А як вона обходиться з слугами!— знов говорила Теодозя.— Їй-богу, любо дивитись! Так запросто, так по любові; зовсім, як бог велів! Ой, як я люблю, як слуги сміливі в хаті, не забиті, не труситься, як прислуговують тобі!

— Кому не подобається та патріархальність! але ж як трудно до неї вернутись в далекі віки!— перебила її Зося.— То треба великої просвіти! Я з цим тутешнім людом ніяк не поладжу! Чи це село таке, чи, може, в Кам'яному інші люде; тут треба все принукувати палицею, нагаєм, та й тим нічого не вдієш.

Ясь почервонів. Зося зрозуміла, що вже переборщила трохи й переступила міру в похвальбі й облесливості, бо було знать, як на долоні, що вони мають Ганю за просту, що Ганя братається з людом, сама ходить до пекарні, на город і собак не боїться.

— А як вона вміє гостей прийняти!— хвалила далі Зося,— як вона вміє не дати вам нудьгувати ні на хвилиночку. До кожного присяде, кожному скаже приємне, привітне слово. Ой, що то за людина! Що то за щастя вам послав бог! Жити з такою просвіченою дружиною і разом з тим — з такою хазяйкою, раз у раз мати в хаті таке розумне подружжя, мати з ким розумним словом перекинутись, поговорити не тільки про щоденний клопіт, та й про речі вищі, властиві чоловікові з розумом і просвітою. Ой, як я дякую богові, що він мені послав мою милу Теодозю з нашої милої Варшави. З нею я тільки душу одведу, поговорю, поживу розумом і навіть серцем...

Зося схопилася з місця, кинулась на шию Теодозі і почала з нею щільно цілуватись. Обоє плечі її дуже висунулись з-під чорної сукні. Потім Зося сіла, підперла голову, похнюпилась і ніби замерла. Всі мовчали, всі поважали

ніби її смуток, хотіли дати їй час переболіти душею од чогось.

А в Яся плила думка про Ганю, думка про те, як на неї дивиться сусіднє товариство, як дивиться Зося. Він поглядав на біло-мармурове плече Зосі, на профіль її лиця і почував, що вона панує тепер в його серці, що вид Гані все далі й далі одсувався, туманів. Недурно ж Теодозя й Зося розсипали перед ним стільки хвальби. Вони закидали її квітками, як закидають яму мерця сирою землею.

— А як вона оригінально говорить по-польській,— кинула ще одну квітку в Ганину яму Теодозя.— Як мило воно в неї виходить! як вона чудово вимовляє слова! Ніхто б не сказав, що вона московка чи українка! Їй же богу! іста полька! З вас, бачу, великий вчитель. Я не знала за це!

Ганя ледве вміла кілька слів по-польській і крутила ту польську мову, як і московську, звичайно, по-своєму, на свій український лад. Як дочка священика, вона чудово говорила тільки по-українській. Сам Ясь, бувши ще економом в Нестеринцях, розмовляв з жінкою і з челяддю по-українській. Тепер чогось йому стало сором, що Ганя не вміє говорити по-польській.

Всі сиділи мовчки. Зося й досі сиділа, похиливши голову. Коли це з другої кімнати ввійшов Яким, зовсім так, як-от виступають актьори на сцену з-за декорацій. На голові в його волосся було розкудлане, картуз зліз набік. Його очі блищали дико, як у вовка. Він приспівував і пританцьовував, узявшись у боки.

«Я на місці була, я горілку пила! Диб, диб на село! кив, морг на його!» — приспівував Яким, химерно присідаючи, як стара баба, і прямуючи через світлицю. Йому все здавалось, що він йде вулицею, бо на сидячих людей він і не дивився. Він почав розмовляти сам з собою, як звичайно буває з людьми в хмелю.

«А баба Параска приймає вечерю з стола; я до неї: «А потанцюй, стара бабо!» А вона: «Я на місці була, я горілку пила: диб, диб на село! кив, морг на його, бо то любка його».

І Яким знов, очевидячки, передражнював стару бабу Параску, як вона пританцьовувала. Він по-баб'ячій тупцяв по хаті і так смішно згорбився і одкидав ногами набік, що треба було од сміху за боки братись. Запримітивши людей, він став серед хати, втирив очі в Яся, потім зняв картуз і

промовив чогось по-французькій тоненьким голоском:

«Bonjour, madame!» [1]

Разом з тим він одсунув далеко позад себе одну ногу, а другою трохи не став на коліно.

Дами полякались. Зося зблідла. Ясь тільки дивився на його.

«A! bonjour, mademoiselle Theodosie!» [2]— пропищав він знов, очевидячки, передражнюючи Зосю і кланяючись до стіни.— «Bonjour, Zophie!» — пропищав він знов, перескочив напроти і знов кланявся. Він так добре передражнював у голосі і в постаті свою жінку і Теодозю, як найлуччий актьор.

«Bonjour, madame Парасковея!» — промовив він, обернувшись вже просто до Теодозі, і тут він заточився і трохи не наштрикнувся на її ніс.— Ану! диб, диб на село! пішла! марш!

Все це було сказано по-українській. Теодозя схопилася з місця. Ясь за нею.

— Що це ти робиш!— крикнула на його голосно Зося.— Ох, я безщасна!— заламала вона руки і забігала по хаті.— Пішов спати, ти, волоцюго!— крикнула вона на його.

Яким скорчився в три погибелі, химерно зібгав кулаки на грудях і подибав до другої кімнати, прехимерно ступаючи нога за ногою, ніби перескакуючи через низькі тинки та перетинки. Доскакавши до ліжка, він упав ниць на подушки і притаївся.

Ясь почав прощатись. Зося випроваджала його на ганок. Ніч була зовсім темна, аж чорна.

— Спаси мене! спаси мене! я загину! я запагублю або себе, або його!— промовила пошепки Зося, простягши до його руки.

— Спасу тебе, моя дорога, моя нещаслива, хоч маю сам загинуть!

Ясь узяв її руки, притулив до свого лиця і тихо цілував, а потім притяг її всю до себе. Ніч була темна, аж чорна. В ганку було поночі, як в льоху. Ніхто того не бачив, тільки Теодозя почула те довгим носом, охнула і одхилилась за двері...

Вже пізно, лягома Ясь вертався додому і все думав

---

[1] Добрий день, пані! *(франц.)*

[2] Добрий день, панна Теодозя! *(франц.)*

про те, як судили та гудили його жінку. Що ж то говорять про Ганю багатіші, кращі пани, дідичі-поляки, коли ці бідненькі панії так її перехвалюють, що аж пальці знать? Як же вони дивляться і на мене, оці осудниці, коли в мене така жінка?

Ганя не спала і дожидала його. Світло блимало в її кімнаті. Ясь приїхав, ледве поздоровкався з нею, сказав їй ні те ні се про своє спізнінння, згадав про якесь негайне діло і пішов до свого кабінету спати. Ще таким він ніколи не вертавсь додому. Все те і вразило, і здивувало, й зачудувало Ганю.

Другого дня вранці Зося і Теодозя прилетіли вже до Серединських в гості, ніби подякувати їм за гостинець для дочки.

Ясь був дуже радий, дуже ласкаво привітав їх; а Гані не було в покоях. Вона десь вештапась по хазяйству. Ясь послав за нею наймичку. Наймичка знайшла її коло робітниць в молочні.

— Пані! просив пан, щоб ви йшли до покоїв, бо приїхала та носата пані, що була в нас недавнечко, а з нею і та друга, дуже гарна.

— Вже знов присурганились обидві!— крикнула Ганя.

З бідного дому сама, Ганя дуже любила багате хазяйство, почувала себе тепер, як щука-риба на глибокій воді. Любила вона похвалитись матері, сестрам своїми порядками. Тепер саме в робочий час її одривали од діла тоді, як роботи було багацько і на городі, і в молочні... Ганя не зараз пішла до покоїв. Вона подивилась на робітниць, котрі шпарували надвірні забудування, потім заглянула на город, де політниці пололи, садили, поливали. А з вікна на неї дивились гості, дивився Ясь. Ганя стала коло політниць, і з вікон було видко, що вона з ними розмовляла. Потім надійшли якісь молодиці з села і знов почали з нею розмовляти. Ганя присіла на великій колоді, що лежала коло тину. Сонце, вже доволі палке, обливало її неприкриту голову, біле лице. Вона була без рукавичок і не заслоняла лиця від сонця зонтиком. Одна смілива молодиця, примічаючи, що пані не гордує нею, і, мабуть, втомившись стоячи, сіла трохи не поруч з нею на колоді та все розмовляла, ще й навіщось розмахувала руками. А в покої видко було всю ту сцену.

Тоді, як молодиця сіла сливе попліч коло Гані, Зося зиркнула й переморгнулась з Теодозею. Теодозя моргну-

ла носом так непримітно, як-от, приміром, непримітно моргає той журавель, котрим витягають відра з колодязя. Ясь не міг не примітити, що вони сміються, і ввесь почервонів. Він так розлютувався на Ганю, що тієї години задушив би її своїми руками. Вийшовши з покоїв, він зараз послав по Ганю вдруге. А Ганя все оглядала огородину і знехотя ледве плелася додому.

— Як пані ся має? Як живете, моя найдорожча, наймиліша?— залепетали разом гості, кинулись до Гані і почали її так міцно обіймати і щільно цілувати, ніби вони були щирими приятельками або близькими родичками.

Ганя так гаряче й до серця приймала їх поцілунки, як образи, що їх у церкві цілують сільські баби.

— Вибачайте, моя наймиліша пані, що ми потурбували вас, одірвали од господарства!— залепетала Зося.— Що за личко в вас! що за щасливий кольор лиця! Ходите по сонці без зонтика і ні кришечки не запалились!

— Вас, мабуть, якісь чарівниці облили якимсь зіллям в час вашого народіння,— підхопила Теодозя,— якби я незаслонена ходила, то згоріла б на вугілля.

Гані бажалось сказати, що їй і горіти на вугілля не треба, бо темне, густе ряботиння робило її лице і без того темним, аж смуглявим.

Теодозя знов пригорнула її до себе і поцілувала. Гані таке було гидке те лукаве пестіння, що вона одсунулась трохи від неї до вікна.

Гості починали розмову то з того, то з другого боку, а Ганя мовчала. Гостям так було гарно сидіти в багатих світлицях, на пухкій мебелі та ще віч-у-віч з гарним Ясем, що вони навіть наважились підійти під вподобу Гані і почали розмову про хазяйство. Вони просили Ганю повести їх і показати своє господарство. Ганя була ладна й похвалитись тим, що вона дуже цінувала, й повела їх на подвір'я. Гості йшли, не прикривши голів і без рукавичок, очевидячки, щоб не засоромити й не опоганити хазяйки.

Ясь ішов слідком за ними.

Огляділи огородину, огляділи парники, знайшли перших зо два зелененьких огірків. Ясь подав по огірку гостям. Потім Ганя повела їх в опрічню хату, де молодиці збивали в фастках масло, де стояло молоко, здорові кошики з яйцями всякої надвірньої птиці. Гості охали, дивувались, хвалили Ганю. Хто його зна, з якого словника вони вибирали такі слова, такі похвали! Ганя звеліла тут-таки при

собі зібрати з молока свіжих вершечків і збити масла до кофе. Молодиця збила масла повне блюдечко. Вернувшись у покої, Зося й Теодозя хвалили та хвалили те масло, попиваючи кофе, аж поки, хвалячи, виїли все до останку. А після кофе вони вгніздились на канапі коло Гані по обидва боки, вдаючи з себе щирих приятельок, і знов цмокали її і так облизали щоки, ніби кішка своє рідне кошеня. Вони звивались коло Гані, щоб запобігти в неї ласки і щоб, з причини приятельства, часто бувати в її домі і вести залицяння до її чоловіка.

Після снідання Ясеві спало на думку почванитись своїми кіньми. Знов вийшли всі на подвір'я. Конюх вивів з стані пречудового коника, з тонкими, мов у серни, ніжками.

— От політати б на такому коникові верхи!— сказала наздогад Зося.

— А ви їздите?— спитав її Ясь.

— Ще й як! То була наша найкраща забава, як ми ще жили на батьківщині.

Конюх поклав на коня дамське сідло. Зося вхопила батіжок. Ясь підсадив її, і вона поволі побігла кругом подвір'я, промовивши: «Нехай компанія ласкаво мені вибачить, що я не убрана в довгу сукню».

Кінь чудово дріботів ристю, згинаючи шию, мов кокетна панна. Зося сиділа дуже добре на коні. Її русі буклі лисніли, як щире золото на ясному сонці, а біле лице здавалось ще білішим, а уста здавались ще червонішими під ясним синім небом; очі аж світились під поглядом Ясевих очей.

Приїхавши назад, Зося легенько впала на Ясеву руку і скочила на землю.

Всі політниці, побачивши для їх дивне диво, жінку на коні, покинули роботу, поспинались на тин і повитріщали очі. Діти позбігались до воріт і пороззявляли роти.

Принаджена прикладом Зосі, Теодозя скікнула і собі на коня. Їй здавалось, що її постать буде дуже принадна на гарному коникові. Щоб почванитись, вона погнала коня. Коник, хоч смирний, одразу поніс її по дворі. Сухорлява й висока її постать зовсім здавалась буслом, котрий вгніздився на коні. Всі політниці зареготались біля тину на все горло. Трохи зляканий реготом з-за тину, коник пішов скоком. Теодозя перелякалась, не вміла вдержати коня і гацала на сідлі, підскакувала всім тілом вгору, ніби вона товкла просо на сідлі. Постать її була така химерна, що

конюх не втерпів і без сорому аж покотився од сміху; політниці аж верещали, аж вищали од сміху, і самі пани без сорому реготались.

Ясь зняв її з коня ледве живу.

— Давно я їздила верхи, вже забула,— говорила Теодозя, ледве дишучи,— ще як у Варшаві, та й досі...

— Будемо гуляти верхами?— спитав Ясь у дам.

— О, з великою приємністю!— обізвалась Зося. Теодозя тільки промовила її слова.

Гості поїхали додому. Ясь мав з Ганею розмову перед обідом.

— Але ж бо й ти, Ганю, добра! Як же тобі можна так обходитись з людьми? Двічі посилав по тебе, а ти не йшла, а прийшла — насупилась, слова не хотіла з ними по-людській промовити. Вони польки, люде бувалі й досвідні: знають світ і світові звичаї. Вони нас осудять, огудять, обганять, а ми тут люде нові.

— Як схотять, так і зроблять. А я їх не люблю; вже за те не люблю, що дуже мене хвалять та лижуть мене в щоки.

— А хіба ж то гарно, що ти там на городі балакаєш з політницями, з усяким мотлохом? Ти ж хіба не знала, що гостям з вікон усе чисто видко! А вона ще сіла на колоді, посадила коло себе якусь Параску чи Мотрю, дозволяє їм балакати з собою, руками розмахувати. А вони все дочиста бачили звідсіль і сміялись з тебе якось потаємно, але дуже примітно.

— Їй-богу, не знаю, як же мені обходитись та поводитись з людьми в хазяйстві! Але ж не можна, щоб не дивитись за робітницями, не наглядати за ними та не загомоніти до їх.

— Та дивись на їх, розмовляй з ними, про мене, цілий день, тільки не цілуйся з ними, не братайся з наймиттям! Лучче кричи на їх, як осавула, ганяй їх! лучче бий їх, плюй на їх, тільки не балакай з ними запанібрата, сидячи на колоді, та ще й при панах!

Ясь бігав по хаті та кричав; його, знать, брало за печінки.

— Не завдавай ти мені сорому при чужих людях. Ми тут люде нові. Здається, час тобі б зрозуміти, що ти справжня пані, а не якась попівна, чи економка, чи там хто! що тут тобі не Нестеринці, а Кам'яне, що ми живемо не в халупі, а в багатому домі і знаємось з дідичами, та

ще й здебільшого з поляками. Час би тобі знати й тямити, що й ми пани, що й я поляк, і ти повинна бути полькою серед польок...

Ганя тільки дивилась на його простими, ясними, безвинними очима і здвигнула плечем.

— А вона прийшла од політниць,— сміявся далі Ясь,— сіла з панями і надулась. Заговорила по-польській так, що всі святі, мабуть, зареготались! Вчись, Ганю, по-польській. Ми тепер серед католиків та поляків. Не завдавай ти мені сорому. Будь же пані! Кинь ік нечистому те поганє хазяйство,— про мене, сядь і руки згорни!— кричав вже Ясь.— Сиди мені, як свята! Чуєш? Нехай мужики перед тобою бігають, як дзиги, на колінах лазять перед тобою! Тоді тебе і пани матимуть за людину, а не за богзна-що! Їж, пий, спи, молись богу, коли хочеш, і сиди, як свята! Читай романи, коли маєш хист і хіть до того, а ні — згорни руки і на сонце не виходь! Отоді тебе сусіди-пани матимуть за панію! Мені треба отакої жінки...

— Чи ми ж такі багаті, щоб мені згорнути руки та посиденьки справляти?..— почала була Ганя, але Ясь не слухав її і вийшов з покоїв.

Ганя як сиділа, так і впала каменем на канапі. Ніколи ще вона не бачила, щоб його очі так гордо блищали, щоб його лице, завжди ласкаве, тихе, сливе дитяче, так розчервонілося, так пашіло гнівом, панською пихою. Вона вперше на свої очі побачила, що то був вже не той Ясь, що колись гуляв з нею по нестеринецьких ярах, що кохав її, цілував її чорні руки; не той ввічливий та ласкавий Ясь! Вона бачила в йому тепер зовсім іншу людину. І лице його тепер стало інше: і ніс вирівнявся, виріс, і щоки надулись, і брови стали супитись, і очі стратили дитячу ласкавість і засвітились якимсь ніби звірячим вогнем,— знать було, що інші думки, інші почування заворушились в його душі. А голова його все закидалась на плечі, ніс і очі все чогось дивились на стелю.

При обіді Ясь заспокоївсь, прохав вибачення в жінки. Тільки холодом повіяло од його слова. Він не доторкнувся до неї, не взяв її за руку, не глянув їй у вічі привітно. Ганя почувала, що він її не так любить, як було колись передніше, що вона йому неуподобною стала. Вона ледве вдержала сльози за обідом, їла через силу, щоб не виявити своєї печалі та скорботи перед чоловіком.

Не довго барилася Зося. Через день вона знов приїха-

ла з Теодозею до Серединських. Знайшовся на фабриці в Кам'яному якийсь німчик і, здавшись на прохання Ясеве, взявся вчити дам їздити верхи. Дами приїжджали в довгих сукнях, вчились їздити на коні, гуляли з Ясем по полях, по гаях, а ввечері вертались до Серединських, пили чай, а часом і вечеряли. Ганя, задавивши в собі печаль та тугу, мусила приймати їх за гостей, мусила бути веселою, розмовляти з ними. Вона була б радна й прихилитись до їх, якби серце змогло йти проти своєї вдачі, аби тільки догодити Ясеві, аби тільки він не кричав, не сердився.

— Чом ви не приїдете до нашої бідної хатини?— питала в Гані Зося.

— Дитина моя слабувала й досі,— одказала Ганя і сказала правду.

— Швидко день мого народіння,— натякала Зося,— я буду мати сміливість просити вас і вашого мужа до себе в гості.

— Спасибі! приїду, як буду жива та здорова.

Настав день того народіння. Такі дні Зося вигадувала ще в Києві, щоб мати будлі-яку причину заводити в себе бенкети. Вона тоді празникувала навіть іменини свого батька, день народіння Леміщихи й Лемішки. Зося прислала звечора до Гані позичити всякого посуду.

— Щось велике задумують Лемішковські,— промовила Ганя до Яся.

— Та вона людина бувала, зуміє людей прийняти. Я послав їй з оранжереї усякових квіток.

— Де ж вона грошей набере?— спитала Ганя.— Я бачила їх бідність, бачила їх хазяйство. Потягти навряд чи є з чого!

— Дай ти мені спокій з тим хазяйством!— одказав Ясь.

Ганя замовкла.

Поїхали вони до Лемішковських ще завидна, зарані. Така була в їх умова з Зосею. Ганя ввійшла в економський дім і не пізнала Тхорівської економії всередині. Передніша бідна обстава покоїв неначе тільки снилась Гані. Тепер у вікнах блищали нові шибки. В світлиці стояла нова мебіль, правда, не дорога, але гарненька, крита рожевою вовняною матерією. На столі збоку стояло дзеркало, Ясів подарунок, а в кутку на невеличкому столикові стояв чималий фотографічний портрет Зосі, де вона стояла гордо й прямо, поклавши одну руку на клавіші фортеп'яна. Кру-

гом портрета обвивався вінок з живих тепличних дорогих квіток. Коло столика стояло два вазони китайської рожі саме в цвіту. Через усю світлицю прослався новий килимок і тягся через другі кімнати до Зосиної спочивальні. Вікна були позавішувані плетеними тонкими завісами.

Цікавість потягла Ганю і до других кімнат. Хазяйка вела її, все показувала, всім хвалилася. Все було в покоях новеньке, свіже. Ганя заглянула в спочивальню. Та кімната була обклеєна такими самими шпалерами, які були в її спочивальні. Над Зосиним ліжком висів достоту такий самий килим, як над її ліжком: по білому полі букет розкішних червоних троянд в листу серед килима. Коло вікна стояв круглий столичок, гарний, як цяцька, і достоту такий самий, який був у Гані, що сам Ясь привіз недавно з Одеса.

— Як вам подобається килимок? — спитала Зося.— Правда, гарненький?

Ганя почувала, що її ноги слабшають, що її серце мліє, що в вухах задзвеніло. Вона присіла на стільці. І вже вона й не слухала того, що їй оповідала Зося. Вона не зводила очей з килима, з вінка троянд, що розсипалися по білому полі килима. По цій обставі вона прочитала, ніби по розгорнутій книзі, все і все зрозуміла.

Вернулась вона до світлиці з блідим лицем, з смутним видом. Ніхто не знав тому причини, окрім, може, Яся та Зосі. Але їм про Ганю було байдуже. Зося переходила од гостя до гостя, вертілась по гостинній, сміялась, жартувала і таки справді розвеселяла товариство.

Почали з'їжджатись гості. Зося, по своєму давньому звичаю, була з візитами у деяких сусідніх дідичів і запрошувала їх до себе. Але не багато значних панків поквапилось приїхати до неї в гості. З сім'ями поприїжджали все економи та все бідненькі. З дідичів приїхало кільки нежонатих старих, лисих кавалерів.

Зося, Теодозя і мала дочка були убрані в коротенькі зелені літні сукні, ніби підбираючись під сезон, під натуру, що саме вбралась в зелений лист. В їх постатях, в їх уборах було щось трохи комедіантське, навіть чудернацьке. Ставши серед світлиці, Зося обвела всіх рукою і промовила трохи ораторським вивченим тоном ніби промову:

— Я мала од бога велике щастя вперше побачити світ в його усій літній красі, в зеленому листу, в квітках, під синім небом пізньої весни. Прошу ж якнайласкавіше моїх

милих гостей напитись чаю в зеленім саду, під стелею зеленого гілля, під ясним небом.

Зося склонилась до всіх і подала руку Ясеві. Другі гості попарувались і пішли в садок слідком за Зосею. Яким, прибраний, причесаний і дуже загорілий, дивився на це все, як на дивовижу. І він потягся за другими.

Садок розіслався попід невисокою спадистою горою і був, справді, гарний з густими вишниками, з старим гіллястим деревом, з зеленою травою. Зося повела гостей вгору між двома рядками старих груш. На горбі починався вже ліс з зеленою ліщиною, берестами, грабами й липками. Гості йшли по давній дорозі, котра вже густо заросла шпоришем та подорожником. На самім шпилі, з-за густих кущів, щось несподівано зашелестіло. Коли це одразу за деревом в гущавині вдарили музики і почали грати якусь італійську мелодію. Потайні, несподівані музики, очевидячки, були сюрприз для гостей. Всі зглянулись, всі осміхнулись, всім, очевидячки, було приємно. Зося переглянулась з Теодозею, і очі їх аж заграли. Коли через кільки ступенів знов щось зашелестіло між кущами. З-за кущів висунулась кобиляча голова, а потім на стежку стрибонула і ціла хамулувата та миршава коняка, спутана залізним путом. Вона заступила гостям стежку, скакала собі поволі вперед, одкидаючи задні ноги і махаючи хвостом. Компанія мусила спинитись, а потім, при гуках музик і брязканні залізного пута, мусила обійти коняку, ніби велику персону. Паничі сміялись у рукав. Зося почервоніла. Це вже був і для неї самої сюрприз.

З шпиля швидко всі зійшли наниз. Місцина була дуже гарна. Нанизу був ставок, понад ставком на низині знов густо ріс садок. Край берега зеленіла свіжа трава та осока. Під густими грушами гості побачили столи, заслані білими обрусами. Коло столів з-за густих вишень знов почулись музики: грали веселого марша. Підучені жидки перебігли з гори і стріли гостей маршем коло столів.

— Що це в вас за музичний садок? Чи дерева в вас грають, чи що? — жартував один лисий панич з Зосею. Другі гості охали, дивувались, і всі загалом вихвалювали Зосю господиню.

Слуги подали на столи самовари. Все знаряддя до чаю на столах було вже налагоджено; Зося з Теодозею, зелені, мов русалки, що повилазили на берег, наливали чай і подавали гостям. Всі дуже церемонно сиділи коло столів, як

москалі на муштрі. Жиди грали за кущами. Зося з Теодозею вештались розчервонівшись.

— Ніколи не забуду я того гуляння в Варшаві в одного графа,— почала Теодозя.— Я була в його домі на службі. Чи поймете віри, п'ять оркестрів гриміло, похованшись поза кущами!

— Нащо вам в Варшаві! — обізвалась Зося.— Я ніколи не забуду, як один мій знайомий генерал в Києві зробив для мене сюрприз у цей самий день, в своїому саду. Чи пам'ятаєш, Якиме?

Яким дивився на неї, ламаючи собі голову і згадуючи, у якого він там генерала гуляв у саду, і не пригадав-таки того генерала.

Гості пили чай і вдавали, ніби вони справдішні чималі пани, ніби вони говорять дуже поважні речі; а справді вони розмовляли про погоду та негоду, а лисі паничі підпускали на вухо Теодозі таких компліментів, що аж її ніс почервонів. З-за тину, з-за кущів виглядали діти, хлопці, дівчатка-няньки, у котрих на шиї сиділи малісінькі дітки, обнявши їх шию ніжками й ручками. Зося вхопила з стола бубличків, полетіла до тину і почала їх роздавати дітям. Деякі брали, а деякі не брали і тікали од тину.

— Чисті дикуни, а не люде! — сміялась Зося, вертаючись бігцем до столу.

Швидко з дітьми понаходили з кутка собаки і, зачувши хліб, посідали недалеко од гостей, дивлячись на стіл. Коли це з-за кущів ліщини знов щось зашелестіло за спинами гостей. Всі обернулись з переполоху назад. Всім здалось, що знов вискочить з лісу коняка в путі, але всі помилились, бо з кущів вистромила рило здорова чорна свиня, нюхала на повітрі, а за нею з кущів посипались, як зайці, поросята. Всі зареготались. Перелякані поросята кинулись прожогом під ноги гостям, а їх мати, сполохана несподіванкою, кинулась прожогом і звалила пару стільців. Всі схопились з місця і реготались. Зося почервоніла, як жар. а Яким реготався, аж за боки брався з того сюрпризу.

Гості заспокоїлись і випили чай. Зося знов просила гостей на легку закуску. Всі встали і, церемонно побравшись парами, пішли за Зосею. Знов жиди затріщали й зарипіли за кущами на трубах і скрипках, як колись давно коло стін Єрихона. То був знак, що там треба спинитись. Швидко всі примітили між вишнями гульбище — ніби кат-

рагу без стінок на стовпчиках. Там стояли столички з ласощами, з ягодами, з варенням. Зося вскочила туди, ніби серна, і просила дам до столиків. Тільки тут якось обійшлося без домашнього звіра, хоч і видко було в катразі сліди, де кублились кури і квочки з курчатами.

Настав вечір. Надворі вже попоночіло. Зося повела гостей до дому. Всі вийшли на шпиль і стали, щоб надивитись на гарний захід, що жевріє над гаєм, над ставком. Коли це над ставком щось луснуло, тріснуло, блиснуло, і з'явився синенький димок. Всі звернули увагу і чогось ждали. Швидко гості побачили, що над водою знов щось тріснуло, блиснуло і, скочивши раз по воді, згасло і, ніби пірнуло, потонуло. Зося просила одного панича з фабрики наробити ракет і забавити гостей. Панич був теж чваньковитий і обіцяв Зосі наробити таких фейєрверків, яких не видано і в Варшаві. Одначе ракети не вдалися. Остання тільки бовтнула в воду і сполохала з півкопи жаб, котрі плигнули з куп'я в ставок.

Гості вернулись до господи. Світлиця була вже прибрана по-бальному. Почались танці. Всі веселились, всі бавились; одним одна Ганя сиділа, як нежива. Пізно вже, аж в пізні обляги, подали вечерю, що варив кухар Серединських. Вечеря була багата. Зося сподівалась наїзду багатих сусідніх панів і хотіла показати себе перед ними за велику панію. Одначе значніші пани до неї не приїхали і не пустили своїх сімей. За вечерею Зося й Теодозя дуже були ласкаві до Гані, подавали їй першій всякої страви, але разом з тим назирали збоку, як вона держить видельце, як вона кладе шматок хліба в рот, як вона їсть. Вже перед світом Серединські вернулись додому. Зсаджуючи Ганю з фаетона, Серединський взяв її за руку. Рука була холодна, як лід, вся в поту і трохи трусилась.

Не встигли вони переступити поріг і зостатись вдвох, Ясь почав зараз чіплятись та докоряти Гані, сліпцем налазив до неї.

— Але ж і ти, Ганю, поводилась між людьми так, що, їй же богу, мені було сором за тебе. Всі веселі, всі танцюють, бавляться, жартують; дами щебечуть,— одна ти сиділа не сказати б дерев'яна! Ти прийшла б до однієї та до другої дами, та посміялась би, пожартувала, та потанцювала, а то сидить та очима кліпає та лупає.

А Ганя і тепер сиділа, наче охолола; навіть не роздягалась. Вона глянула на килим коло свого ліжка. Він був

такий самісінький, як і в Зосі. Ганя не втерпіла і почала плакати. Вона почувала, що холоне, що її почало морозити, що мороз розливається по всьому тілі. Їй бажалось хоч натякнути йому, що вона примічає дещо; та не вдалася вона в свого батька отця Хведора, а більше вдалася у свою тиху матір і поклала собі на думці все терпіти, у всьому догоджати коханому чоловікові: приймати його гостей, панькатись коло Зосі і Теодозі, бути веселою, щоб тільки задержати гаснучу іскру любові свого милого.

— Я нездужаю... чогось,— ледве промовила Ганя.

— А коли нездужаєш, то чого було б їхати в гості! Сиділа б вже вдома та балакала з політницями.

Ясь починав вже кричати. Наймички повставали і вештались по покоях, чули те все. Гані стало сором.

— Я буду весела, ладна сміятись і жартувати, коли ти того хочеш. Тільки не сердься: я нездужаю.

Вона задушила в серці сльози, спокійно почала роздягатись, а як вийшов Ясь з кімнати, тоді впала навколішки перед образом і довго-довго молилась до бога, щоб навернув чоловікове серце знов до любові.

А Зося з Теодозею од того часу просто-таки внадились до Серединських; сливе кожного дня з нудьги приїжджали вчитись їздити верхи і заважали Гані в господарстві. Ясь сідав на коня і летів з ними в поле, в гаї, на сіножаті. Ганя з вікна дивилась, як полягала курява по їх слідах, як коні летіли в лузі, мов птиці на вітрі, і готувала для їх чай, закуску. Приїжджали вони додому, наганявшись залюбки та досхочу — Ганя цілувалась із Зосею, приязно балакала тоді, як на її душі лежав важкий камінь; сміялась і жартувала тоді, як до очей підступали сльози; подавала їй хліб тоді, як бажала подати їй камінь; обнімала її тоді, як була ладна задушити її руками.

— Господи! підсиль мене, поможи мені! — молилась Ганя.— Душа моя не видержить далі такої муки, такої кари.

А до Яся знов наїжджали гості, нові знайомі. Ганя мусила вбиратись в гарну одежу, виходила до гостей, вітала їх приязно, силкувалась вишукувати в душі, що було живого, збирала всі слова, які знаходила, швидко й жваво вештались по просторних світлицях, шанувала гостей усім, що мала найкращого в хазяйстві. І важке то було її життя! Гості були чужі, не свої люде. Мова їх була інша, інтереси їх були інші, як була інша їх вдача, інше їх життя.

Ганя дізналась досвідом і пересвідчилась, що не зійдеться з тими людьми, гордовитими, чваньковитими; вона бачила, що вони її не люблять, не прихиляються до неї щиро. І нудила вона світом серед веселої бесіди. З-поміж усіх знайомих один старий Хоцінський був до неї найприязніший, найприхильніший, та й той од неї чогось одхилявсь в останні часи.

А тим часом вірні слуги почали їй виказувати на Яся, що не раз бачили Серединського з Зосею в княжому саду, як вони ходили, побравшись попід руки, як вони сиділи під скелею в печері над водою, ніби сховавшись од цікавих очей. Ганя не мала тепер жадного вагання. Вона вже давно те постерегала, хоч і не бачила на свої очі. І як було не постерегти, коли Ясь не промовляв до неї слова на самоті, тоді як колись давніше він не одходив од неї, а як одходив, то знов приходив і горнувсь до неї, і голубив її.

Пішла далеко чутка, що управитель недобре живе з управительшею. Дійшла та чутка і до Нестеринець. Отець Хведор звелів запрягти коні і поїхав з матушкою до дочки. Яся не було дома; одна Ганя стріла своїх батьків. Тільки мати переступила поріг, дочка кинулась їй на шию і заридала. Мати собі в плач.

— Е! погано ж, коли так! — промовив батько.— Але... баби! мовчіть лиш ви! годі вам рюмсати. Чого пак між молодими людьми не буває? Часом чоловік не купить на ярмарку своїй жінці шматки якоїсь драптини, а вона й ладна киснути цілий день. Повтирайте сльози! Приїде зять, самі побачимо, роздивимось. На світі буває усяково.

Надвечір приїхав і Серединський, увійшов у хату і ледве привітався до батьків. Він очевидячки був не радий їх приїзду. Подали чай. Ясь сидів і все кусав собі губи.

— Як ви собі живете? — питав батько.

— Так, як і завсігди! — одказав знехотя Ясь.— Трохи лаємось, трохи миримось.

— То найкраще! — повернув батько в жарти.— Бо я не люблю, як чоловік тільки цілується та милується! Ото ознака, що навпісля певно будуть дряпатись та щипатись. А я й тепер візьму та й ущипну свою матушку, щоб трохи посердилась. Воно, бачте, часом дуже добре і для здоров'я... Ха-ха-ха! — засміявся отець Хведор, але якось роблено, не щиро весело.

— Тобі усе смішки! — одказала матушка смутним голосом.— Сердьтесь — не сердьтесь, Іване Станіславовичу, а ми перечули через людей, що ви недобре почали жити,— промовила матушка з сміливістю, що аж сам отець Хведор здивувався.

— Та ні-бо, мамо! Хто це вам наговорив? — промовила Ганя, так, аби говорилось.

— Як же ми погано живемо? — спитав Ясь, не дивлячись нікому просто в вічі.— Покої наші трохи не в золоті, в багатстві; засоби наші добрі; Ганя ходить у шовку; є що їсти й пити, є кому в нас і роботу робити. Не винен я, що Ганя, як наймичка, кидається до всякої роботи, базікає з політницями, трохи не цілується з мазальницями, поводиться з ними запанібрата.

— Е, сину! то, бачте, дочки мої дістали змалку таке виховання в свого батька! Як про це річ, то є пак чого й киснути! То ти, Ганю, паній, походжай по світлиці та себе розважай. Спи в рукавичках, ходи в хаті під зонтиком, муштруйся перед дзеркалом цілий день! Чого вже, чого, а панувати дуже легко. А ти ще й досі того не розсмакувала?

— Коли ж ми, тату, не вік же будемо сидіти на такім хлібі,— одказала Ганя.— Хотілось би похазяйнувати і надалі дещо придбати та зібрати.

— Навіщо! Коли добре, то вона хоче ще краще! О, ба! яка хитра! За це варто інколи і вщипнути. Тільки ти, Ганю, борони тебе боже, не кажи нічого про таку мою філософію меншим сестрам. А то ще як захочуть спати в рукавичках, як посідають панувати рядочком та не візьмуться за холодну воду, то буде нам погано!

— Ні! бачте, нехай би вона собі й хазяйнувала! — поважно сказав Ясь,— та треба ж знати й уміти гостей привітати, прийняти по-людській, зайняти їх цікавою розмовою. В нас тепер бувають все значні люде.

— Ото трудна штука гостей прийняти! Та їм тільки треба вистачити добре їсти, а найбільше — добре пити. А молодим найміть музики, то вони крутитимуться та битимуть тропака хоч і цілий тиждень!

— Чим же в нас недогода тим гостям? — промовила Ганя.— Чи мало ж у нас виходить на гостей? Чи не гріх же буде гостям ремствувати та жалітись на мене?

Гані хотілось розказати, як їй важко приймати і гостей, й Зосю, й Теодозю, та вона змовчала. Вона все спо-

дівалась, що своєю покірністю, своєю догодою чоловікові і його гостям вона верне його любов, прихилить до себе його серце. Ганя дала собі зарік навіть не жалітись матері і нічого про те не казати.

— Гостей не всіх одбудеш хлібом-сіллю,— проповідував Ясь.— Деяких треба вміти привітати розумним словом, салоновим тоном. У нас бувають пани, дідичі і здебільшого поляки.

— Хто ж винен, що наша дочка не полька, що не вміє вона крутити хвостом, як та Зося вертілась на балу? — загомоніла матушка.

Серединський схопився з місця і почав никати по хаті. Отець Хведор ущух і замовк. Старим стало видко, що Серединському хотілось мати жінку великосвітську пані, котра б зуміла напустити туману на людей, котра б вертілась, крутилась, грала велику ролю в гостинній. Старі постерегли, що Ганя не підходить під його теперішній зразець жінки, а Зося якраз підскочила під його міру і опанувала і серце його, і голову, й... кишеню.

— Ви ще молоді люде,— промовив о. Хведор вже зовсім іншим, не жартовливим голосом,— ще починаєте тільки жити в світі, опинились між іншими людьми, не такими, як було колись передніше. Я вам батько, хоч, може, вам теперечки і не бажалось би мати мене за батька, і скажу вам, що з великого панства багато грому та хмар, а малий дощ. Ви живете не для панів, а для себе. З усього того панського брикання, того високодумства, гордощів для вас користі, як з цапа — молока. Коли одвернуться вони од вас, то ви поверніться потилицею до їх! Коли в їх своя стежка, то нехай буде і в вас своя! Ганятись за ними, леститись та підлизуватись до їх, догоджати їм, поїти, годувати їх? Та нехай вони швидше всі повиздихають, ніж я мав би затягти їх до свого дому та ще й панькатись коло їх та дякувати за це, як за велике для себе щастя!

Серединський махнув рукою і почав ще швидше вештатись та никати по хаті. Його очі дивились на стелю, аж горіли вогнем; руки були позакладані в кишені.

— Годі вам, тату! — просила Ганя.— Що ж робити, коли ми живемо тепер і єднаємось з панами. Тут не те, що було колись в Нестеринцях.

Розпрощались батьки з дітьми. Серединський десь зник, зійшов з дому і не випроваджував навіть їх з двора.

— Кидаю тебе на волю божу! — говорив батько до

дочки, благословляючи її великим хрестом.— Приїжджай до нас, бо я вже до твого чоловіка не приїду. Візьметься він, свого часу, за розум, тоді ти будеш знов щаслива. Він ще молодий. В йому заграла шляхетська кров, зачувши аристократичність, багатство, панство. Нехай грає! Тільки важко буде тобі танцювати! Та вже танцюй, моя дитино, поки його кров трохи прохолоне.

А мати обнімала дочку і плакала разом з нею.

— Ішла ти, Ганю, заміж,— душа моя вже почувала ніби щось недобре. Недурно я так тривожилась, недурно я не хотіла тебе заміж за його давати. Не до пари він тобі. Не по-моєму ж хіба й вийшло?

— Ат! верзеш богзна-що! — говорив отець Хведор, сидячи на возі.— Прийшла дурість в голову, то й дуріє, та й годі. Перетреться-перемнеться та й так минеться колись.

Вернувсь Ясь додому і почав зараз чіплятись до Гані.

— То ти оце батькам своїм жалілась на мене! прошення подавала! В своїх вчинках я вольна людина. Що ж вони мені заподіють у моїй господі? Коли б ти наказала своїм, щоб вони мене не турбували та більше не приїжджали до нас! Ото було б найкраще.

І батьки Ганині вже більше до його не приїжджали. Зосталася Ганя сама без поради, без товариства; сама, як билина в полі, з своєю малою дитиною та з своїм горем.

XII

Вже стала надворі осінь. Одного дня Лемішковський дуже здивувався, побачивши в вікно якусь здорову жидівську балагулу, котра під'їжджала під ганок. З балагули вилізла одна сита, аж гладка пані, а за нею вилізла друга, ще гладша, чіпляючись ногами й руками за полудрабки, неначе лізла черепаха. Обидві вони були повбирані в чорну одежу, позапинані чорними хустками. В руках у їх теліпались чорні ридикулі. Жид подавав їм з воза якісь скриньки та торбинки.

— Що воно за невіра! — думав Яким.— Чи не черниці часом приїхали просити на монастир?.. Зосю! — гукнув він до жінки,— глянь лиш, які опудала лізуть до нас у хату. Чи не черниці які або странниці-прохачки?

Зося вже хотіла взяти двері на клямку, але глянула в вікно і пізнала своїх сестер, Люцину й Рузю. Швидко в хату поввіходили сестри і привітались до Зосі і Якима.

Обидві були вже не молоді, та гладкі, як годовані. Зося кинулась до їх на шию. Недавно перед тим вони писали до Зосі, що мають у Києві невелику службу в ключницях, а Зося просила їх до себе в гості і обіцялась знайти їм службу у сусідніх поляків-дідичів. Вони найняли балагулу і повбирались в чорне за прочан, щоб на дорозі заїжджати на ночівку або на попас до сільських священиків, де їх вітали по-патріархальному, давали їсти й пити, клали спати на перинах і коням достачали вволю сіна й вівса.

— Ох, яка я рада, що ви оце приїхали до нас на зиму! — говорила Зося.— Як ми тепереньки весело будемо жити з нашою милою Теодозею, з вами, з Серединськими і всіми нашими новими приємними сусідами!

— Та як же ти, Зосю, розжилася! — промовила Люцина, оглядаючи хати,— які килими, дзеркала, мебіль. Це багато краще, як було колись у тестя Лемішки.

Зося щось шепнула на вухо сестрам, а вони осміхнулись. А Яким стояв, як пришиблений з-за вугла мішком. Він дивився, як родички зносили свої дрібні пожитки, скриньки, свої завініння, свої торбинки, і в душі його хололо. Сестри займали собі кімнату, прибивали, прибирали, ставили речі, навіть не питаючись у його. Швидко вони зовсім умостились у його господі і почали жити, ніби назавсіди.

— Отче Микито, голубчику, батечку! порадьте, що мені робити? — жалівся Яким отцю Микиті.— Приїхали сестри моєї жінки з Києва, ситі, гладкі, як годовані льохи, звили гніздо в моїй хаті, об'їдають, обдирають мене. Десь, знать, жили в заможних панів, позвикали до міських звичаїв та розкоші. Сливе щотижня наймички носять воду, гріють їм окропи в золійниках на купіль, тільки те й роблять, що коло їх тупцяють. А вони сидять собі, позгортавши білі ручки, нічого не роблять; оце викупаються в ванні та знов на ліжко, п'ють чай вранці, лежачи в постелі. В мене сім'я; вони мені швидко вуха об'їдять.

— А ти, голубе, не знаєш, що робити? візьми добру ломаку та й повиганяй з хати.

— Як же воно так? Буде це незвичайно трохи, якось не до ладу.

— А вуха об'їдати — це звичайно? га? — спитав отець Микита.

— Ой, не насмілюсь, їй-богу, не насмілюсь! Я й жінці не смію слова сказати.

— Бо ти таки і справді Лемішка!

Яким збирався побалакати про те з Зосею, та все в його язик не повертався, все він одкладав на другий день.

А Зося й справді не нудьгувала цілу зиму в товаристві двох сестер та Теодозі, та Серединського, та кількох лисих кавалерів, котрі внадились і бували трохи не щовечора в їх компанії, яка їм приходилась якраз по вдачі.

Кожного довгого зимнього вечора серед кімнати застелявсь довгий стіл, коло якого пила чай уся ця збірня. Потім Зося, як господиня, сідала край одного кінця стола в здоровому м'якенькому фотелі. По правій руці коло неї сиділа Теодозя, по лівому боці — сестри й дочка. Вони робили більше панську роботу, мало потрібну в хазяйстві: плели з ниток скатерті, якісь кружальця з гарусу під ліхтарі, якісь кисети на тютюн. Читали дуже рідко. Часом Рузя або Теодозя голосно читала будлі-який поганенький роман, позичений в будлі-котрого сусіди. Зате ж вони лепетали безперестану, без упину.

Серединський бував на таких вечорах сливе щодня. Тоді Теодозя давала йому місце по правій руці в Зосі. А як приїжджали лисі кавалери, то вони примощувались коло трьох паннів. Якимові не було місця коло того стола. Про його ніхто й не дбав, навіть вухом не вів, і він сам починав ставати осторонь од їх усіх і навіть од своєї жінки.

— Розказуйте, мої кохані, де хто бував, що чував! Ви бачили багато світу, багато людей; з вами траплялись усякі випадки й пригоди. Оповідайте, а ми послухаємо.

І починали сестри й Теодозя оповідання про свої усякі пригоди, мішаючи правду з неправдою, а більш того, що вигадуючи незвичайні небилиці, з самохвальством, з брехнею пополовині та з прибільшуванням і з вихвалюванням Польщі, Варшави, польських великих панів,— ті небилиці, які часто оповідаються в дрібній шляхті на Україні, де вона й досі не втратила свого давнього шляхетського гонору й великих забагів.

Ясь любив слухати оповідання, а лисі паничі ще й самі вигадували незвичайні брехні і ставили себе героями в оповіданнях, добутих в своїй уяві та в своїх мріях.

— Ото як була я колись на Литві,— починала Люцина,— та жила в одного графа за економку в його палаці, а граф був дуже заможний і багатий! Куди ж до його цьо-

му кам'янському! Тут і князі якісь не такі. А палац його... то чи поймете віри! так і сяв щирим золотом. А кругом палацу був парк на кільки миль навкруги, і до самого палацу од брами була алея... Що то за алея! Ох мій боже! Подумайте ви тільки собі, що по обидва боки росли здорові-прездорові кипариси! а од одного кипариса до самого вершка другого кипариса висіли гірлянди з ліан якихсь африканських чи американських, а на тих ліанах висіли китицями квітки, такі завбільшки, як здорові тарілки, та повні, та пахучі, як троянди. І ті квітки були рожеві, а далі жовті, а далі білі, сині і всякі-всякі. Ох, мій боже! ви не поймете віри, що було настачало пахощів на ввесь парк, на ввесь парк!

— Е! що той сад! — перебивала Теодозя.— От як була я в одного князя в Варшаві, так у його одна оранжерея на кільки верстов! Була принаймні більше, ніж на одну версту. Оце було взимку гуляємо, ніби в Індії або в Бразілії. Там ананасів цілі городи! там усякі здорові овощі, квітки! Я була в його за компаньйонку коло його дочки. А дочка в його була одним одна, гарна, як янгол!

— Та що то за оранжереї,— починав один лисий кавалер.— Як був я на Підляссі, то в мого сусіда були такі оранжереї, як гай! Чи поймете віри, що, їй же богу, було підемо гуляти в їх та й заблудимо! Їй-богу, це траплялося, ще й не раз! І раз, уявіть собі, панове, таке диво: садовник забув зачинити двері, і в оранжереї набігли з близького бору дикі кабани. Ми за рушниці та на влови! Пустили собак між вазони, погнали кабанів, а я став на дверях. Кабан мені шусть під ноги! а я на кабана скіць! та за вуха! Кабан поніс мене, а я правую ним додому, та просто в покої! Так і в'їхав на кабані!.. Якого дива не буває в Польщі!

— І бали там бували? — питала його дочка Лемішковського.

— Ого-го! Які там бували бали, які там бали! Тільки хіба в Парижі бувають такі! Після Парижа — зараз в цілому світі Варшава! Те мені говорив не один турист.

— Ой, які бали, які бали були в мого князя! обізвалась Теодозя.— Старий князь все нудьгував на старість і таки любив розважити і себе, і тішити свою дочку несподіванками. Раз якось серед дня приходить князь до нас, а нас було в палаці з князівною аж дванадцять паннів: то були її якісь убогі родички і компаньйонки, як і я.

Він з доброго дива звелів нам одягатись за міфічних богинь! До вечора вже й убрання було готове! Дочка одяглася Юноною, наділа золотий вінець, накинула червону порфіру, що дуже їй личило... а... я...

— А ви, надісь, убирались за Венеру? — перебив її один лисий кавалер, котрий все дражнився з нею.

— А я... за Венеру...

— Бо я примічаю, що ви ніби виникли з водяної піни. Та вам би личило й жити на воді.

Лисий панич зареготався, а за ним і всі засміялись.

— Ви-бо тільки перебиваєте мені,— загомоніла на його Теодозя.— От одяглись ми за богинь і гуляємо собі мовчки по залі. А та зала на два етажі, вся в золоті, аж сяє. По боках було двоє хорів, заставлених квітками, а звідтіль як загримлять несподівано два оркестри музик! Коли це одчиняються двері, і входять кавалери, деякі масковані, а деякі без масок... і почався превеселий бал! І так було тішимось сливе що божого дня. Ох! що то за життя було! То був рай, а не життя. Які там кавалери бували!

— Бували і з такими лисинами, як оце в мене? — питав її старий лисий панич, тикаючи рукою на свою лису, як облизаний макогін, голову.

Знов усі засміялись, а Теодозя трохи розсердилась.

— А чи вбирались ви там і за підземних пекельних богинь, чи тільки — за райських, олімпійських? — дражнив її знов лисий панич.

Потім починалася розмова про собак, про влови,— ця наймиліша розмова для кожного поляка. Розказували незвичайні випадки з незвичайними собаками. Серединський розказував, як у його був такий здоровий пес, що сам один йшов на ведмедя і душив його, як кішка — мишу. Так він за північ бавився в тім товаристві.

А тимчасом як Серединський бавився за північ, Ганя сиділа дома і дожидала його. Вона не втратила надії прихилити до себе його серце. Їй здавалось, що Зося поморочила йому голову тільки своїм кокетством, дуже налазливим, а не красою, хоч вже заздрівала, що Ясь тепер бачив у Зосі зразець жінки для себе і взагалі женщини, уподобний йому в теперішнім стані і при тогочасних його засобах.

Була раз північ. Все полягло одпочивати в домі Серединських, одну Ганю не брав сон. Вона все сподівалась

свого чоловіка, вона добре знала, куди він їздить і задля чого. Вже на селі проспівали другі півні, а її очі навіть не задрімали. Вона все сиділа на фотелі коло невеличкого ліжка, де спав її син, а думи, одна од другої сумніша, плелись в її голові. Вона встала, пішла до пекарні, оглянула усе хазяйство... Там нянька й наймички спали так міцно, як вбиті. Ганю взяла заздрість. Вернулась вона і знов сіла коло сина, придивляючись до його личка. Дитина була дуже схожа на батька; його губки вже складались, як у Яся, брови рівні темнішали, чорний волос збивався в густі кучері. Дитина сміялась крізь сон і так нагадала їй Яся давнього, того Яся, котрий з нею жив щасливо в Нестеринцях, неначе вона бачила його тоді, як він уперве прийшов до їх в гості, літніми вечорами сидів часом з нею в садку під грушами, а місяць лив тихе проміння на його делікатне, миле, якось по-дитячому молоде лице. Заснувались сумні думи в її голові; вона одвела очі од дитини, щоб не так дуже боліло серце...

Надворі аж лущав мороз. Опівночі схопилась завірюха. Княжий сад шумів та гув, наче під самими віконницями Ганиної спочивальні, наче бір. Близьке дерево коло вікон аж свистіло, пищало, а далеко було чути одно завивання вітру, одно густе гудіння, неначе якийсь велетень-звір рикав безперестану. Вітер свистів попід домом, заліплював в залі та гостинній вікна снігом, порошив крупами в шибки, крутився вихрами, то наближаючись до вікон, то замираючи десь на полі. Гані здавалось, що Ясь саме тепер вертається до господи, що він збився з дороги, що заметіль замела шляхи, а він блукає по степу, мерзне.

— Господи! поверни ж його додому живого й здорового! — І Ганя ставала на коліна перед образами, знімала руки до бога і молилась за чоловіка. А на близькому полі починала вити й скиглити тічка голодних вовків. Їх дикі, страшні голоси зливались в один акорд з гудінням лісу, з свистінням завірюхи, переплітались один з другим незвичайно чудними півтонами, од которих настовбурчувалось би на голові волосся навіть в того, хто сидів в теплій хаті. Собаки, зачувши ворога, завили, аж заскиглили на подвір'ї під самими вікнами, кинулись в один закуток всі разом, неначе вели кого за поли... Ще гарячіша стала Ганина молитва, ще сумніше стало в тихих світлицях.

Затих звір на полі, не гавкали собаки. Ганя знов сіла коло свого сина. А сон знов одбіг далеко од її очей і ходив

десь по хатах, де жили щасливіші люде. Світло горіло в світлицях, і прихожій, і в її спочивальні коло образів.

Ганя встала і перейшла світлиці по дорогому килимі. В дорогих дзеркалах промайнула її постать вся в чорному. Вона пройшла проз одно дзеркало і ненароком обернула очі на скло. Там вона побачила себе всю до самого долу і од великого жаху аж назад подалась.

«Чи це я, чи це тінь мерця, що блукає в цих багатих світлицях?» — майнула думка в Гані, і вона затрусилась, неначе їй з'явилась мара.

Сміливіше підступила вона до великого дзеркала, в котре не дивилась вже давно од великого смутку. В широких золотих рамах стояла вона бліда аж біла, як стіна. На її лиці рум'янця не було й сліду, щоки позападали, ніс загострився, губи були бліді. На її тілі, сухім і тонкім, опадала фалдами чорна сукня, котра передніше колись була тісна на повнім стані.

Ганя пильніше придивилась допитливими очима на себе в дзеркалі і знов затрусилась усім недужим тілом. Вона не змогла довше дивитись на себе, почувши над собою подих смерті, і ледве дойшла до ближчого фотелю, сіла і затулила вид долонями. А під долонями все неначе уявки бачила вона те страшне, схудле лице, з запалими щоками, з блідими губами.

Її серце щеміло, душа боліла. Вона напевно знала, що вже ніколи не верне любові до себе, як не воскресне мрець, і вже й не думала нічого. Їй здавалось, що вона впала в глибоку, прудку воду; вода її несе на бистрину, котить, а вона стратила вже всю силу, оддалась на загин.

Перещеміло її серце, пішла скорбота тихіше. З-під долонь вона неначе несподівано глянула на Нестеринський яр, де вона була така щаслива, без краю, без міри щаслива, ніби побачила бідну економську хату, обставлену бідною обставою. Перед нею ніби розстелився зелений яр, як от розстеляють квітні килими, а в яру ніби бачила вона колодязі з високими цямринами та журавлями, бачила кринички-жолобки, з осокою навкруги. На горі манячили клуня, ожереди, стіжки. Далеко під шпилем, оброслим густим гаєм, блищав ставочок... а там знов яри розстелялись перед її думою, неначе розгорталась квітчаста скатерть перед очима. І її уява незвичайно ясно і виразно показувала їй кожне деревце, кожний кущ калини в тих ярах, ті лози над ставочком, де вона ходила щаслива з

Ясем в парі, те листате латаття по воді, ті високі коноплі, що росли понад ставком, ту криничку, де вона колись пила воду, припавши лицем до води. Як живе, вона бачила своє лице в криниці, свіже, як калина; на голові перська хустка,— біла з червоними торочками; а Ясь ніби ходить, никає й шукає лопухового листу, щоб зачерпнути води...

Ганя встала; мрії наддали їй моці. Вона вернулась через розкішні світлиці, де блищали канделябри, лисніли дзеркала. Смутними очима обвела вона світлиці, неначе прокидаючись од сну. І стало їй те все багатство противне; воно нагнічувало їй душу, як давить земля мерцеві груди.

— Ох! оця пишнота,— то моє нещастя! ти запагубила і мене, і Ася, і мою любов, і моє життя! Чи я ж просила в бога того багатства, чи я ж благала в тебе, боже, золота та срібла? А ти, доле, залила душу мого чоловіка багатством, панством, засліпила йому очі шляхетською пихою; одняла в мене і його кохання, і його самого. А я так небагацько жадала й бажала! Моя молитва була така помірна! Я тільки бажала жити без нужди, без сліз...

І стала їй гидкою та розкіш, що пишалась нею уся обстава. А вітер все гув жалібно, то піднімаючи гук, то стихаючи; а сніг ліпив у шибки, набивався кетяхами, блищав через скло, ніби дороге каміння. І Ганя знов згадала, що там, в Зосі, сміх, та жарти, та веселість; згадала Зосю, горду, пащикувату, хитру, в'юнку, як гадина, і красиву, як гадюка, і свіжу, повну; згадала, що Ясь, може, тепер сидить поруч з нею і надаряє її тим щастям, яке колись вона пила. Печаль бурхнула їй в груди, здавила, зашпигала по всіх грудях; запекла полум'ям їй в голові.

— Ой, боже мій! Як я страждаю! як я мучусь! Як я перепечалилась! Або дай мені смерть, або прихили його серце знов до мене.

І не було в кого поради питати; і ні з ким було їй плакати. Батьки не приїжджали вже до неї, а до їх не пускав її чоловік.

Одчинила Ганя камоду. Вона шукала персня, котрим заручувалась з Ясем. Наділа вона його, опустила руки; перстень спав і покотився по підлозі. Ганя взяла свічку і почала шукати під столом, під стільцями. Персня нігде не було. Коло самої стіни десь знайшлася зашкалубина між дошками. Перстень закотився туди і зник. Ганя придивлялась, присвічувала, доставала ножем,— персня не було. Страх напав Ганю. Вона стояла і не знала, що ро-

бити. «Недурно пропав перстень,— була в неї думка,— не буде кінця моєму горю!»

Засовуючи шухляду, вона побачила, що там, в шухляді, не було половини срібних ложок, ножів і ложечок до чаю. Бігцем побігла вона до пекарні і почала питати в наймички, збудивши її зі сну. Сонна наймичка одказала, що пан забрав те все срібло і повіз з собою в Тхорівку. Ганя й руки опустила.

«Так он куди переходить наше добро! Тим-то він тепер не дає мені до схованки грошей! — думала Ганя, і в душі її не було вагання, що це її чоловік покупив Зосі й килими, й мебіль, справляє одежу...

— Гуди ж тепер, лютий вітре! — закипіло в неї на серці,— замети метелицею йому шляхи і самий його слід! Реви, завірюхо, засип його снігом, засип заметами і ту погану оселю, де він бенкетує, де він тепер кохається з іншою!

Коли це надворі загуркотіло. Ганя вхопила свічку і полетіла назустріч Ясеві.

Засипаний метелицею, ввесь у снігу, в ведмежім кожусі, ввалився Ясь у хату. Ганя бігла до його, як тінь, з широкими виряченими очима. Її довга сукня одвівалась назад й метлялась на повітрі.

— Куди ти летиш, навіжена! — крикнув Ясь.

— Тебе стрічати. Усю нічку не спала, тебе виглядала.

— А тобі навіщо я здався? Чи в мене слуг немає, щоб мене дожидали та з світлом стрічали?

— Я була тобі вірна, як слуга...

— Як слуга!.. може, як наглядач-сторож? Ти назираєш за мною, слідкуєш повсякчас? Мені не можна ступити з дому без тебе? — репетував Ясь.— Слуги і вартового мені не потрібно! Мені треба панії... справдішньої панії-господині. Чи втямила це? Ти тільки кмітиш за мною.

Ясь роздягся і почвалав, хитаючись, до далеких кімнат. Ганя слідком за ним несла світло. «Коли б пак ти не спізнався з такими панями, як ота налазлива причепа, пані Лемішковська...» — почала була Ганя, та Ясь не дав їй договорити.

— Ти смієш мені про неї говорити? — гукнув він зопалу,— ти, що не вмієш гаразд і по світлиці пройти?

— Я ходю, як усі люди ходять,— обізвалась вона і поставила свічку на стіл.

— Ступає, як та ступа, гупає, аж підлога двигтить!..

ти недоладне гупало,— докоряв їй чоловік.— Слова не вміє, мурло, по-польській до ладу промовити! От тільки з бабами теревені розпускати,— ото твоя втіха! Стид, сором!

— Чого ж ти кричиш? — промовила Ганя,— збудив дитину, побудиш слуг. Вони напрацювались та натомились за цілий день...

— Слуг? А матері ж їх ковбаня! — закричав Ясь і знестямки залаяв, як справжній мугир, вже по-українській.— То мені слуг поважати? То ти мені наймитами рота затуляєш? Де вони, ті твої найуподобніші для тебе приятелі, те твоє товариство, варте тебе самої?

Ясь полетів до пекарні і наробив галасу. В голові в його шуміло. Слуги позскакували з постелів, спросоння протирали очі, поперелякувані несподіванкою. Дитина плакала, Ганя й собі... Ясь, червоний, як жар, погнав навіщось слуг до світлиць.

— Я вам покажу спати, коли пан ще не спить!.. Світіть мені зараз усі канделябри, заходжуйтесь варить вечерю! Зараз будуть гості!

Швидко канделябри були позасвічувані. Світлиці залисніли сріблом, бронзою; слуги завештались по світлицях сонні, гаразд не прочумавшись, з дурними очима, які бувають у переляканих овечок. Швидко засвітилось у всіх вікнах дому Серединських, запалало полум'я в пекарні. Горпина розставляла столи. Піднявся в домі галас, стукіт, і тихіше стало чуть в покоях гудіння вітру, наче притихла метелиця, приглушена стуканням ножів на пекарні. Ясь викав та бігав од кутка до кутка по просторній гостинній, заклавши руки за спину і дивлячись на стелю. Його горде лице аж палало, очі горіли злістю. На грудях його аж гойдавсь важкий золотий ланцюжок.

— От тепер би мені женитись! — промовляв він сам до себе.— Взяв би собі дуже багатеньку жінку, може, й дідичку. А то женився трохи не хлопцем, взяв трохи не українську мужичку. Ох! дурна, дурна моя голова тоді була! І де той розум часом дівається у людини? Ще й кохав її, цілував її чорні руки, цілував руки її батьків. Ох, Зосю, Зосю! Чи не для тебе ж тут місце, в цих багатих світлицях? чи не твоїм білим ніжкам пурхати б та дріботіти по цьому паркеті? чи не твоїй красі виглядатись у ці великі дзеркала? Ти, здається, і родилась для розкоші, й охрестилась для панства.

Серединський наблизився до одного дзеркала, насупився, придивляючись на себе, пишно повертав голову і закручував блискучого чорного вуса.

— А я хіба не родився для панства? Пан Хоцінський казав правду. Я з панів, з шляхтичів. Мій спанілий вид, моє обличчя доказує мою щиро панську вроду. В цих багатих покоях — моє правне місце.

Загуркотіло надворі. Серединський кинувся в прихожу роздягати Зосю, Теодозю, Люцину, Рузю. З ними приїхали і лисі кавалери.

Всі вони, жартуючи, заговорювали ще передніше, сидячи за столом на Тхорівській економії, щоб Серединський забрав їх до себе на смачну вечерю. Ясь так і зробив: запрохав їх усіх до себе, а сам полетів попереду, щоб налагодити для їх вечерю. Тепер в світлиці Серединського ввалила весела компанія, реготалась, бігала по покоях, чепурилась перед дзеркалами, ніби в себе дома. Серединський зараз пристав до Зосі, щоб вона всім давала ряд. Тим часом на столи подавали закуски, а потім подали й вечерю. Вся голодна череда розмістилась кругом стола, а Зося сиділа на першім місці коло Яся. Полилось вино в чарки, в стакани. «Шампанського!» — кричав Ясь до лакея, і лакей бігав з пляшками, наливав. Вино проливалося на скатерть. Гості стукались та цокались чарками, гомоніли. Уся ця гуляща наволоч саме розгулялась без упину. Дами вже розчервонілись, стали надто вже ввічливі, вважливі до панів. Лисі кавалери вже клали голови трохи не на плечі паннам. Зося вже аж надто близько присунулась до Серединського. Щоки в неї розгорілись, голова одкидалась назад; в лиці світилась вакхічна налазливість та сміливість, так що аж слуги переморгувались і сміялись.

— Де ж це пак ваша панія? — питали гості.

— Вечерю готує, десь порається,— одказував Ясь, сміючись.

Ганя і справді мусила дати загад про закуски, але сили в неї більше не стало. Вона мусила лягти на постіль. Кров пішла в неї ротом. А з світлиці долітав до неї веселий сміх. Вона чула голос Зосі, голос чоловіка, чула стукання чарок, кожів, гуркання дверей.

— Господи! візьми мене до себе! Вся душа моя болить,— стиха промовляла Ганя нишком до себе.

Гості роз'їхались вже, як дніло надворі, а Ганя потім цілих шість неділь не вставала з постелі. До неї приходив

доктор, лічив її; навіть навідувалась Зося з сестрами, охала, споболювала їй, та не пожалував її ні разу Ясь, навіть не спитав про її здоров'я. І побачила Ганя, що він був би дуже радий її смерті.

Перечули й батьки в Нестеринцях, не втерпіли, таки приїхали одвідати Ганю. Мати як побачила свою дочку, так і зняла руки до бога, а отець Хведор вже перестав і жартувати.

— Як бог дасть, що моя дочка одужає, то я буду позиватись з вами, буду судити вас судом, буду просити розвести вас.

— За це вам подякую,— склонився Ясь тестеві, по-кавалерській цокнувши закаблук об закаблук.— Нам і сходитись не варт було, а розвестись, надісь, і бог велів.

Поїхала мати додому, оплакавши гіркими слізьми свою дитину; поїхав отец Хведор дуже смутний.

— Як умре Ганя, то я йому ребра потрощу києм! — промовив отець Хведор дорогою до жінки.

А тимчасом як Зося гуляла з своєю компанією, Яким Лемішковський не знав, що робити, що чинити, і просив поради у отця Микити, з котрим щиро зійшовся, як сходяться люде одного роду і однієї вдачі.

— Отче Микито! порадьте мене, як рідний батько, що мені робити з жінкою, з тими дармоїдами, що понаїжджали до мене! Чи поймете віри, що спожили усе борошно, поїли вже усі кури, гуси, індики, качки, поросята. Така проклята завелась з'їжа, що швидко поїсть воли, обгризе мені вуха. В мене сім'я, в мене діти. Треба їх харчувати, зодягати, час би вже їх і до розуму доводити.

— Гай-гай! пожалься, боже! вчений ти, та не дрюкований. Піди та скажи тим носатим, та кирпатим, та пикатим паннам, щоб вони йшли з твого дому під три чорти або й далі.

— Як же його таки таке сказати?

— Отак-таки й скажи! Прийди та й скажи, а коли не послухають, прожени їх з дому, а Зосю візьми в руки добре та гаразд, то вона і не брикатиметься, і не справлятиме балів, не тягатиметься з Серединськими. З тебе, бачу, чоловік, як з клоччя батіг! Плохута-чоловік, та й годі! ти плохенький, мов курча.

— Може, й скажу. Піду спробую.

— Та випий же для сміливості чарочку.

Яким випив чарочку добру, та ще й не одну. Баба Параска заправляла горілку міцним калганом.

Прийшов Яким увечері додому і застав вже всю Зосину компанію за столом. Лисі паничі щось брехали; всі реготались. В Якима в голові шуміло, він увійшов у хату в шапці. Гості вже знали про його штуки, не дивувались тому, ще й знущались. Зося вже махнула на його руками, не піднімала на глум та смішки.

— Bon soir! [1] — промовив Яким, здіймаючи шапку і кланяючись до компанії.

Всі зареготались на ці слова.

— А ви знаєте, що мені казав отець Микита?

— А що вам казав отець Микита? — питали панни.— Мабуть, якусь нісенітницю!

— Еге-ге! де вам нісенітницю! Та він казав, він казав... Овва! я й казав отцю Микиті: ну, як же його таки так сказати, та ще дамам?..

— А нуте лишень, потанцюйте нам!—жартувала з ним Люцина.— А як баба Параска там десь танцювала?

— А! Баба Парасковея! Як була я молодиця, цілували мене в лиця! диб, диб на село!

І Яким передражнював бабу так химерно, що всі зареготались.

— А нехай татко потанцює циганської халяндри! — просили Якима його діти,— татко так смішно танцює халяндри.

І пришелепуватий татко, вже напідпитку, тупцяв по хаті, приспівуючи: «пошандра, помандра! по-волоській — джя!» А діти кепкували з навісного, але безщасного татка за приводом своєї матері й тіточок.

— Та що, танцюй та танцюй! Це не штука потанцювати... але... Чи ви пак знаєте, що мені казав отець Микита! Еге! не скажу! нехай кортить. Але як його в іродового батька таки так сказати таким бариням? Мадмуазель Теодозя! — обернувся він до Теодозі.— І ви так само, ma-chère Люципір!.. Ви думаєте, що я забув по-французькій! Навіщо ви дурно марнуєте поживок... дурно хліб збавляєте в мене? Я на вас не настачу хліба. Скільки ви спожили його в мене?

Піднявся регіт. Зося вже трохи догадувалась, що таке

---

[1] Добрий вечір! *(франц.)*

цікаве йому казав отець Микита, і крикнула на його. Лемішковський потяг дибки і припав ниць до постелі.

Так він збирався цілу зиму попроганяти збірню та дармоїдів з свого дому, і все в його чомусь не ставало сміливості.

Настала весна, рання, тепла, красна, як молода дівчина під вінцем у церкві. Знов зацвіла земля, прибралась у зелений лист. Ганя сиділа зранку коло одчиненого вікна, бліда, як смерть, з круглими, великими очима. Щоки її позападали ще глибше, ніс загострився. Колись повні руки тепер стали ніби кістками. Смутними та журливими потомленими очима дивилась вона на красу світу. А перед її очима все цвіло, все світилось, ніби все співало та сміялось. З пригорка, де стояла управительська квартира, було видко сливе половину села. Ставки блищали проти сонця, проміння грало на воді. Сади цвіли рясно, неначе облиті молоком, обсипані пухом. Все село з білими вишнями, черешнями, з білими хатами здавалось заснованим найбілішим мушлином та тюллю, потрушеним зверху сріблом. Кругом білого села стлались зелені поля та луки, зеленів княжий сад. Все на світі подихувало ніби осміхом дитячим, чимсь панянським, чимсь дуже невинним, та ще під чистим блакитним небом, під золотом сонячного проміння, між білим цвітом садків. Надворі було дуже тихо. В садку цвіли ранні квітки.

«Весно моя, красо моя! — думала Ганя,— для всього на світі несеш ти життя, щастя, тільки мені не даєш ти жадної радості. Мабуть, ти така гарна тим, що остання для мене... Мабуть, у бога ще знайшлася ласка для мене, коли він посилає мені смерть на такій гарній весні. Звелю я своїй матінці поховати мене в нашому черешневому садку, де я вперше розмовляла з ним про наше кохання, щоб на мою могилу осипався черешневий цвіт, бо я була ні в чому неповинна, бо я була серцем проста, бо я була чесна, хоч і небагатого роду».

А смерть все-таки була смертю, як не розважала себе Ганя тим, що над її могилою будуть співати пташки, шумітиме лист, що їй буде легко лежати в зеленім садочку, близенько од своєї матінки. Ганя без надії схилила голову на руки.

На далекому сінокосі, попід зеленим лугом Ганя запримітила кільки верхових їздців. То скакали чотири дами,

розвіваючи свої довгі чорні сукні на повітрі. За ними скакало кільки кавалерів.

От вигулькнула з натовпу на забісованому коні одна дама і полетіла, як прудкий вихор, попереду. За нею погнався один кавалер і пристав до неї. Вони їхали поруч, знать, розмовляли, оддалік од інших... Вони були такі щасливі! Коні під ними так весело грали! Ганя впізнала Яся з Зосею.

«Знать, десь так грає на степах моя неласкава до мене доля, десь далеко в пущах так гуляє моє щастя»,— думала Ганя...

Конюх підступив до вікна і, знявши шапку, промовив до Гані: «Чи знаєте, моя пані, що ті двоє баских коней, що он там басують на сіножаті, наш пан вже подарував Лемішковській та отій носатій панні? бо вони все натякали панові, все настирались... то й мусив...»

Ганя тільки махнула рукою. Байдуже, мов, мені!.. «Чом не їде до мене мій батенько? Чом не копають мені ями, не засипають вже мене землею, щоб я не мучилась на цім світі? Знать, десь і бог на небі забув про мене... Я їм усім вже остогидла...»

А бог таки не забув про неї. В ворота в'їжджав о. Хведор з своєю жінкою. Вони ждали тільки теплої години, щоб узяти свою дочку додому. Побачила їх Ганя і затрусилась вся. Душа її вже почувала, що їй більше не вертатись до Яся, до своєї господи. Їй здалось, що батько-мати повезуть вже її просто до ями.

— Вбирайся, дочко! — говорив до Гані батько.— Тікаймо з цього дому. Тут побила тебе лиха година, тут саме повітря не сприяє тобі, бо напоєно отрутою для твоїх недужих грудей.

Ганя з наймичками позав'язували в завиніння свою одежу, одежу свого сина. Наймички плакали, вкладаючи в скриньки сукні, сорочки, хустки. За півгодини все було готове. Коні стояли в дворі не розпрягані.

— Тікаймо з цього дому, поки не вернувся отой поганий люд, ота збірня,— говорив батько.— Князь вже гострить зуби на його і держить його тим, що ти недужа лежиш.— Як вернеться пан, то скажіть, що пані з собою вивезла з його дому й його долю,— казав о. Хведор до слуг.— Глядіть же, так і скажіть!

Слуги вивели Ганю в двір і висадили на повозку. Всі слуги позбігались з усього двору, всі прощались з нею на-

віки. Молодиці голосили, неначе по мерцеві, бо всі знали, що випроваджають її ніби на кладовище.

— Отрясаю прах цього дому од ніг своїх! — промовив батько, виходячи з дверей.

Поїхала Ганя з двору і сльози навіть не пустила з очей. Мати держала на руках унучка. Слуги випроваджали Ганю за двір, ніби йшли за домовиною.

Тимчасом як Ганя виїжджала з свого дому, а Ясь з Лемішковською ганяв верхи по полі,— на Тхорівській економії трапилась подія зовсім інша. Отець Микита раз якось йшов уранці на похорон і здибався з Якимом недалеко од економії.

— Чи це ти, Лемішко, ходиш у драних чоботях? — питав його батюшка, тикаючи палицею в дірку на чоботі.

— Чи на мені ж одні чоботи тільки драні? А сіртучина хіба ціла?

І Лемішковський показав латки на обох ліктях.

— Все поїла проклята з'їжа. Швидко й мене з'їсть. А дітей шкода. Їх мати й тепер десь ганяє по діброві та по луках на коні з своїм коханцем.

— Ой, Лемішка ж ти, правдива Лемішка! Робиш ти, працюєш та на катзна-кого! Вони тепер саме гуляють, а ти повикидай з хати надвір їх дрантя та шмаття та й двері запри. А приїдуть, понюхають, полижуть замок та й розлетяться, як те гайвороння.

— А зроблю я справді так!

— Авжеж зроби, а ввечері приходь на могорич та розкажеш, як Теодозя клювала дзьобом в замкнуті двері.

Лемішковський прийшов у хату і почав викидати надвір усі не дуже завальні пожитки Теодозі, Люцини і Рузі, поскладав під хатою всі скриньки, всі сукні, одежину, а хату запер і сам дожидався, походжаючи по хаті і виглядаючи в вікна, наче з твердині.

Незабаром влетіли в двір всі чотири дами на конях. Кавалерів не було коло їх. Купа скриньок, побганої й наскиданої жужмом одежі під хатою, на призьбі, одразу кинулась їм в вічі.

— Що то таке? Чи хати мажуть, чи виносяться... чи, може, пожежа, чи що? — питали вони одна в другої.

Позсідали вони з коней і почали стукати в двері. Двері були замкнуті. Зося обіруч торгала дверима, а далі постукала в вікно. Лемішковський одчинив кватирку і крикнув: «Adieu, мадмуазель Теодозю, і ви, Люцино, і ви,

Рузю; adieu! Шукайте собі деінде другої догіднішої квартири. Ідьте до Серединського; там, кажуть, покої дуже просторні і господар дуже гостолюбний».

— Що це таке? що це таке за комедія? — зарепетували дами і почали бігати кругом хати.— Чи пак не з в а р й о в а л він оце зусім? чи не з'їхав з глузду та чи не збожеволів він зусім? «Якиме! одчиняй! — кричала Зося,— а то я звелю двері висадити!»

— Спробуй! то я вам отутечки усім ребра потрощу,— сказав Яким з кватирки.— Одну Зосю пущу, коли вона того схоче, а тим — світ на всі чотири вітри.

— Як ти не пустиш сестер, то й я тебе покину! — обізвалась Зося.— Я не переживу такого сорому, я, котру знає вся околиця, сам князь,— я... я...

— Старі штуки! Годі вже нам дуріти!.. Ти, коли хоч, йди в хату. Я тобі не забороняю.

Лемішковський одхилив двері, пустив Зосю в хату, а другі зосталися на дворі.

— Що за варваризм! що за вандалізм! — репетувала Теодозя.— У нас, у Варшаві, за це йому б голову стяли. Так обійтись з дамами, викинути з дому серед дня, в очах цілого села, наймичок!

Теодозя підіймала голос все вище і верещала трохи не на все село. А тим часом Зося лютувала в хаті, наче поранена тигриця, аж голос її лящав на всю оселю.

— Ти лайдак! — верещала вона,— ти п'янюга! Пропив усе наше добро, а тепер збезчестив, ославив мене. Ой, моя нене!..— і Зося сікалась до його і совалась, як оса.

— Зосю! — одказував їй Яким спокійно,— де наше добро батьківське, де батьківський дім, сад, комори, млин? Чи не ти ж проциндрила все наше добро, прогайнувала все батьківське надбання, просвистіла всі наші гроші на свої убори, на бали?

Зося замовкла і тільки дивилась на його.

— Чи не ти ж тягала мене по світі з місця на місце? Чи не через тебе я пішов в світи? Через тебе я на службі не заслужив нічого, покинув місце. Чи не ти трохи не пустила мене по миру з торбами? Пустиш ти й дітей. Дивись на мене! І я, і діти носимо лати, а ти все гуляєш, а ти балуєш за чужі стидкі гроші. Ти сором мій, ти опоганила наше чесне ймення Лемішок...

— Ха-ха-ха! — зареготалась Зося, як відьма на Лисій горі.— Ха-ха-ха! Шановне ймення — Лемішок! твого бать-

ка-гайдамаки і тебе, достоту такого ж самого! Ха-ха-ха! Чесне ймення — Лемішок! Ха-ха-ха!

— Мій батько казав мені правду. Ти така, як про тебе думав мій батько: ти гультяйка, волоцюга, все залицяєшся, все кохаєшся з волоцюгами, гайнуєш добро, так що й діти твої швидко піднімуть тебе на смішки. Посоромилась би сивої коси... Коси сивіють, а ти як була нерозміркована ззамолоду, такою і на старість зісталась; та все липнеш до людей нестатковитих, таких, як і ти сама.

— Ха-ха-ха! — реготалась Зося коло його самого носа.— Де ти нахапався такої моралі? Ха-ха-ха!

— Дивись на моє дрантя, на мої лати! Хто довів мене до їх? Дивись на мої чорні руки. Чи не такі ж руки і в мого батька були, що годували тебе, настачали грошей на твої сукні, на бали? А ти, ледащице, все гуляєш, а ти от десь була повіялась і тепер. Минув час, коли я тебе кохав, коли я за твої очі був ладен оддати душу свою. Я тепер ненавиджу тебе! Хоч і геть з мого дому, то не буде жалко. Ти псуєш моїх дітей, збавляєш дурно добро, збила мене з пантелику!

— Бо ти й давно був навісний. Послухай мене! — почала Зося тихо, з осміхом, як говорять до малої дитини.— Що ж це тобі спало на думку схаменутись і опам'ятатись так пізно,— виганяти мене з дому, дійти до свого розуму, до пуття, як ти кажеш?

Лемішковський схопився полум'ям. Його очі заблищали страшно. Перед Зосею неначе стояв старий Лемішка, вставши з домовини.

— Та ти смієш ще варнягати, базікати! Геть з мого дому! щоб дух твій не пах! Вон зараз до свого Серединського!

Зося побачила, що вже непереливки й не жарти. Їй здалось, що вона почула голос страшного Лемішки. Важке почування заворушилось в серці. Вона затрусилась, як лист, і несамохіть попнулась назад. Яким одчинив їй двері; вона, ледве жива, бліда, перелякана, вискочила з хати в двір.

Другі дами все чули під вікнами і почали хлипати і за себе, і за Зосю. Їм здавалось, що Яким її вб'є! — так він страшно закричав, аж одляски йшли по покоях; так закричав, як звір,— тим страшно, що довго терпів.

Недовго думавши, Зося звеліла запрягти пару коней, звеліла поскладати скриньки й одежу на віз і везти поки

що в місто, до знайомого жида, що держав заїзд, а сама з сестрами та з Теодозею посідали на верхові коні і покатали до Кам'яного з певною надією, що Серединський зараз зарятує їх і дасть їм догідний притулок у себе...

Серединський, вернувшись додому, не застав вже ні своєї жінки, ні сина. На оповідання прислуги він одказав: «Поїхала — то й добре зробила!» Ясь ходив тепер по покоях веселіший, висвищував якусь веселу пісню. Він знав, що Гані вже не животіти довго на світі, що йому швидко розв'яжуться руки. І вже він міркував собі, де б йому тепер шукати кращої пари. Зося йому вже обридла трохи. Він блукав думкою по сусідніх дідицьких дворах, де були польські фамілії, і багаті, і значненькі; він перебирав у думці паннів, та все не простих, та все багатіших... Коли це прибіг лакей просити його до князя... Тестеві слова прийшли йому на пам'ять... Невже й справді обговорено його перед князем?

Князь зустрів управителя дуже неласкаво і ледве промовив: «Я хочу завести в себе деякі зміни; маю на думці змінити мою господарську систему. Вас мені більш не треба; передайте рахунки і всі речі новому управителеві».

Говорити й виправдуватись князь йому не дав; та й що було тут говорити?

Вернувшись до свого житла, він побачив, що все його добро, навіть їм скуплене, саме опечатувано. Йому зоставили тільки що найпотрібніше.

Ясь сидів, неначе громом прибитий, на тому самому місці коло вікна, де ще недавнечко сиділа заниділа Ганя.

Коли це в воротях затупотіли коні, і чотири панії насунули верхами, мов чорна хмара, до його в гості. Не до гостей було тепер Серединському.

Слуги не вийшли взяти коні од амазонок, що вихрили та вихали шлейфами на повітрі, зскакуючи з коней.

Заплакані дами, держачи в руках довгі шлейфи суконь, увійшли в світлицю. Ясь сидів коло вікна дуже смутний, непритомний. Зараз постерегли вони, що сталась якась новина, щось несподіване.

— Чого це ви такі смутні? — питали дами в Серединського.

— Жінка оце покинула мене сьогодні, виїхала до батька,— промовив Ясь осміхаючись.— Тепер я вольний, як птиця!

— Тепер ти вольний! мій милий, мій коханий! — крик-

нула Зося і кинулась йому без сорому на шию,— от теперечки я твоя, навіки твоя! — говорила Зося.— Мій пришелепуватий Лемішковський запер оце двері перед самим нашим носом, і я його оце покинула. Цур йому, пек йому! І я тепер вольна! Я твоя, навіки твоя. Буду од цього часу жити тут з тобою в добрі і в щасті, а сестрам дамо десь на якийсь час он ті кімнатки скраю. І житимемо тута, як у раю, і зробимо з землі небо!

— Тут жити нам вже не можна, моя кохана! — одказав Ясь, обнявши її за стан.— Я оце тільки що втратив місце управителя. Завтра тут житиме другий управитель. Моє добро все до решти заграбовано, опечатано. Мене обговорили, ославили, обписали перед князем. Я теперечки зостався без нічого, без шматка хліба, хоч бери торбу та йди жебрати прохачем. Одна ти тепер зосталася для мене на цілім світі!

Зося витріщила очі і вирвалася з його рук. «Ондечки слуги дивляться! Дивись!» — говорила вона, одводячи од себе його руки, як він знов хотів обняти її.

— То що! нехай дивляться! Ти моя, і я скажу так і перед богом, і перед людьми. Ти мені тепер зосталась одна втіха, одне щастя! Їдьмо до Одеса! Там я горюватиму, хліб зароблятиму, тебе зодягатиму, хоч би самому прийшлось і голодати.

— Чого ж я з тобою поїду, мій пане?— сказала Зося якимсь вже чудним голосом.— Я... я не звикла... я не зможу призвичаїтись до... я не стерплю нужди, не зможу перенести вбожества, злиденного життя...

— То скочмо вдвох у Чорне море, обнявшись! Я з тобою ладен хоч би й пропасти!— промовив Ясь, упавши перед Зосею навколішки.

— Ні!— одказала вона, одвернувши трохи од його вид.— Я не маю жадної охоти вмирати, та ще так безглуздо! Мені ж не шістнадцять років! Я не дівчинка дурненька! Мій час романтизму давно минув. Але, ради бога, мій пане, не роби театру! ходімо в дальші кімнати. Прислуга дивиться.

Всі пішли в далеку кімнату і попричиняли двері.

— Що ж нам тепер діяти, що почати?— заквилив Ясь, простягаючи руки до Зосі, але Зося вже не наближувалась до його, не дивилась на його. Закусивши губи і притуливши до рота білесеньку пучечку, вона думала свою думу.

— Так ти не поїдеш зо мною?— спитав Серединський теж якимсь чудним голосом, неначе не своїм.

— Я мужня жінка,— одказала Зося,— я мати сім'ї; покину свою дочку, своїх дітей: піде поголоска.

— Але ж ви передніше про те нічого не згадували!— крикнув Серединський.

— То було колись. А тепер я... я... опам'ятувалась трохи. Будь, пане, щасливий! Шукай другої любові, шукай щастя деінде! і забудь про мене.

Серединський стиснув кулаки і аж заскреготав зубами. Аж тут саме одчинились двері і в світлицю ввійшов отець Хведор, блідий і страшний, страшніший за самого Серединського.

Завізши жінку й Ганю в заїзд у Кам'яному, вернувся він до управительської квартири і приніс під рясою ясеневого, гнучкого та замашного заноза од ярма. Ввійшовши в ту кімнату, де була вся компанія, він миттю покрутив ключа в дверях і, витягши мережаного заноза, показав його Серединському, але, вглядівши, що дами зблідли, аж побіліли з переляку і попадали на канапу, він схаменувсь, і його рука ніби заклякла вкупі з занозом. Серединський побачив, що непереливки, оступився до кутка, уткнув голову в куток і ніби скам'янів. О. Хведор постояв, посварившись занозом і знов повернув ключа в дверях і вийшов з покоїв. Не швидко всі опам'ятались. Ясь лежав на канапі і стогнав; дами кинулись до його ніби рятувати.

— В нас у Варшаві про таке й зроду не чувати! — кричала Теодозя.— В тюрму його! В тюрму! О боже, боже!

— Оце так халепа!— крикнула Зося.

Серединському стало сором перед дамами, перед Зосею. Йому здалось, що дами вже піднімають його на сміх.

Серединський спахнув, неначе протверезився, схопився з канапи, одчинив двері, повипихав усіх чотирьох дам з хати і запер за ними двері...

Вийшли дами на подвір'я, аж коней їх, подарованих Ясем, вже нема! До слуг — ніхто на їх не дивиться, ніби й не чує їх питання. Один тільки хлопець озвався та й каже: «Утікайте собі швидчій, а то ще й вас позапечатують тут в покоях». Мусили вони самі, підобгавши довгі хвости та вихаючи ними, йти до міста пішки та шукати, де їх віз в заїзді. Там старі панни найняли жидівські коні і поїхали шукати щастя по дворах лисих кавалерів, а Зося одна вернулась пішки, на своїх батьківських, до господи.

— Що це ти так швиденько з мандрівки? — питав її Лемішковський спокійно, без сміху, без жартів, але з кольокою іронією.

Зося мовчала, роздягалась та озиралась на обидва боки. Вона вже боялась чоловіка, боялась, щоб він часом не дав їй штовхана в бік або попотиличника.

— Чи приймали та вітали добре вас у Серединського?— питав далі Яким з легким осміхом,— чи були й музики, й танці? А де ж оце подівались наші милі, наші кохані сестрички? де ж наша варшав'янка?

Зося мовчала і чепурилась коло дзеркала.

— А я думав, що ти оце даси драла кудись до Одеса або й далі, та й перехрестився.

Зося ледве вдержала сльози, кусала губи од злості, одначе мовчала.

— А я думав, що ти вже десь потонула з Серединським у Чорному морі або й опинилась десь за морем! А ти, бачу, вигулькнула з води! — сказав Лемішковський, сказавши це навмання.

Зося не втерпіла й заридала.

— Ти звір, а не людина!— промовила вона.

Зося впала на канапу і почала хлипати та голосити так здорово, почала так побиватись, що Якимові стало її шкода.

— Цить уже, цить! Тобі й плакати, й шкодувати не варто. Сиди ж нишком та сивій тишком. Може, сива коса принесе тяму у твою голову. А дітей мені не паскудь! Чуєш? Щоб тими паничами не тхнуло в моїй господі, аніже! Час дочку давати заміж.

— Дочка твоя так тебе ненавидітиме, як і я ненавиджу.

— Добре вивчила та напутила свою доньку! добрим хвалишся!

Швидко після того між жидами й по селах пішла чутка, що о. Хведор побив занозом Серединського так, що він не міг сісти на стільці.

Тим часом отець Хведор наближався з недужою дочкою до Нестеринець.

— Звеліть погоничеві їхати через економський яр,— просила Ганя матір.— Нехай хоч перед смертю побачу те місце, де я була колись така щаслива.

З'їхали вони на економський яр. Ганя підвелася на повозці, окинула оком увесь зелений яр, сад, гай навкруги,

економську хату і заголосила. Все стояло, все зеленіло, як і давно колись. Вона побачила ту доріжку в садку, звідкіля вона часто виглядала Яся, те віконечко, коло котрого вона колихала в колисці свою дитину, той став, де купалась, ту стежечку по яру, кудою вона, з милим попліч, так часто ходила гуляти.

— Ой мамо, мамо! Нащо було нам виїжджати звідсіль! Я, певно, тута й досі була б щаслива, була б здорова!

— А хто ж його знав, що багатство матиме для його таку гублячу силу!— одказав батько.— Гроші, панство заворушили в йому шляхетську пиху і запагубили й його, й тебе... А при бідності той душок у йому дрімав, мов пришиблений, приборканий.

Приїхали вони додому. Надвір повибігали всі сестри, всі обнімали, цілували Ганю, знесли її на руках з великим плачем. З усього села сходились молодиці, котрі знали Ганю ще панною. Всі плакали, всі шкодували й жалкували за нею.

— А ми вам, Ганю, не радили виходити заміж за пана!— говорили молодиці.— Де вже пак! чужий рід, чужа сторона,— все не те, що своє!

Все на світі розвивалось, росло, розцвітало, а Ганя чахла, сохла, в'яла і все поглядала в вікно, чи не приїде Ясь до неї, чи не схаменеться, чи не верне їй любові, життя. Їй здавалось, що вона б одужала, що до неї вернулося б згасаюче життя, якби він приїхав до неї, пожалував її.

— Він один вернув би мені здоров'я, життя!— говорила Ганя.— А як помру, то поховайте мене в саду, під двома черешнями, де я колись передніше так часто сиділа з ним. Я буду близько од вас; звідтіль видко економський яр.

Ганя заливалась слізьми; і всі сестри плакали. Мати не одходила од неї і день, і ніч.

А милий не вертався, а слабість збільшувалась. Ганя не спала вночі. Її очі були розплющені; огонь палив її голову, її тіло. І уявлялось їй, що вона бачить цілий ряд багатих світлиць з порозчиненими дверима, з блискучими паркетами, з здоровими дзеркалами до самої стелі, з канделябрами. В її очах стіни починали ворушитись, світлиці розступались; все хилиталось, все трусилось, стеля піднімалась все вище і десь зникла в небесному просторі, а зверху наметом розгорнулось синє небо, ясне, блискуче, залите сонячним промінням. По йому літали й шугали лі-

сові птиці. Великі світлиці ширшали, довшали, перевертались на нестеринські яри, тільки гори були вкриті не зеленою травою, а дорогими килимами, шпалерами, дзеркалами...

— Ох мамо! поприймайте оті килими! І хто їх порозстеляв по горах!— белькотала Ганя серед ночі.— Не хочу я їх, не треба мені їх!

І знов здавалось їй, що вона йде поруч із Ясем по яру, а гори, вкриті килимами і шпалерами, все-таки стають по обидва боки стінами. Од їх пашить вогнем, пече її тіло. Вона і Ясь — йдуть босоніж по зеленій траві, а під ногами сиплються з трави, як роса, золоті іскри, блискучі брильянти і печуть її в ноги, неначе огневі іскри. Озирається Ганя на яр, і їй здається, що вона вже бреде по яру, як по воді, в розтопленому золоті. Густе золото обливає їй ноги, хлюпається, бризкає, блищить краплями проти сонця, заливає цілий яр, як ставова вода. Її ноги грузнуть, загрузають, ніби в густому багні; їй важко ступати. А золото все глибшає, підіймається вище, заливає її й Яся. Вона поглядає на Яся, а в його очі страшні, звірячі; лице його таке люте, червоне, що вона й боїться його, й хапається за його руки, щоб не потонути в тому чудному ставу.

— Господи, як важко брести! коли б до ставочка!— белькотала Ганя, дивлячись на стелю.— Ой, пити, пити хочу! Ясю, голубчику, достань мені водиці!

І здавалось їй, що вона нахилилась над криницею, доставала гарячими губами води. Коли дивиться, а то не криниця, а дзеркало; в йому вона побачила своє страшне, замліле та бліде лице, свої широкі очі. Переляк однімає в неї пам'ять, забиває памороки. Все закрутилось перед її очима, забризкало іскрами, зірками, запашіло вогнем.

Не довго мучилась Ганя; швидко й вмерла. Її поховали в садку, під черешнями. Сестри обсадили квітками її могилу, а білий цвіт черешні щороку обсипає зверху землю на могилі. Щороку на проводи збираються всі дочки отця Хведора, всі родичі і ставлять під черешнями панахиду за її душу.

Серединський взяв до себе сина свого і десь пустився по світу шукати талану, переходячи з економії на економію, як вічний міфічний жид. Малий син незабаром умер, а з ним умерла й остання пам'ятка Ганина в його. Нужда знов вернулася до його, протверезила його, прояснила його гордовиту душу.

«І що зо мною діялось? і що зо мною було?— думав він часом, сидячи сам в бідній економії.— І що то за хурдига піднялася в моїй душі, потрощила моє щастя, взяла жінку мою й промайнула, тільки загула?... А я знов зостався, як і був. Тільки та хурдига покинула страшні сліди в моїй душі, поламала, потрощила й мене, й покійну Ганю».

І згадав він, сидячи сиротою ввечері, свою покійну Ганю, її добру, просту душу, її ласкавість, хазяйновитість; згадав, як вона сама поралась, працювала, добре держала дім; згадав її вірну любов, її муки,— і з'явилась, як на долоні, його провина.

«Може, то була її доля, що я пішов так одразу угору! А хіба ж вона не дала мені щастя! А Зося, Зося! а мої гордощі! вони, вони мене запагубили!.. а Ганю з світа згубили».

І не раз, і не два плакав він за Ганею. Та не вертається вдруге, що раз потонуло в безодні...

Лемішковський помирився з Зосею, котра і потім не переставала тягатись з кавалерами до сивої коси, тільки вже потай од чоловіка. Вона не бришкала, вже боялась його, бо знала, що тиха вода часом великі греблі рве. А Лемішковський тягався од села до села, тинявся од пана до пана по економіях з сім'єю, не дав ради дітям, не довів їх до пуття, не дав їм доброго вчіння і винував Зосю, що прогайнувала його батьківщину, занапастила й його, й дітей... І не раз, їдучи коло батьківського грунту, він дивився на батьківську оселю, хату, на старий садок, на все добро, де вже панували чужі люде, де походжали ноги чужих дітей,— не унуків і правнуків старого Лемішки.

ПРИМІТКИ

Десятитомне видання творів І. С. Нечуя-Левицького найповніше порівняно з попередніми виданнями представляє художню спадщину, статті та листи письменника.

Тексти друкуються в основному за останніми прижиттєвими виданнями, у підготовці яких брав участь сам автор, а в окремих випадках — за автографами, і подаються за сучасними правописними нормами із збереженням характерних фонетичних, морфологічних, стилістичних та всіх лексичних особливостей мови письменника.

Зокрема, зберігаються: паралельні написання закінчень іменників (*люди — люде*), числівників (*кільки — кілька, багато — багацько*). різних форм особових займенників (*у нього — у його, у неї — у її*), давальний відмінок (*їй — ій*); авторське вживання сполучників *і — й*, прийменників *у — в*; своєрідне написання прислівників (*по-людській, по-польській, по-українській*); форма двоїни (*дві слові, дві хурі, дві парі*); написання іншомовних слів, характерне для того часу (*мебіль, камода, по шосі*); відмінкові закінчення (*оповіданнів, пересвідченнів, ночів, сім'їв, весіллів*); властиві письменникові форми написання (*достав, жартовливо, якийся, нігде, наддавати, жадний, зострічаються, промисловство, сіртук, садовник, горідчик, крепаки, охітніше, ремество, кольор, юмор*).

Повністю зберігаються лексичні особливості мови письменника (*дляво, хирний, навспряжки, вечірок, некрути, півтораста год, не гурт-то, життя, завсігди, заснітились, доконешне, поведенція, простирядло, єдиник, достягти*).

За сучасною орфографією передаються написання прикметників (*на зелені траві, на вохкі землі, в здорові хустці*), прислівників (*найясніще, вільніще, скоріще*), дієслів (*журився, надишеся, наплачеся*), дієприкметників (*втомляні, похиляні, заставляні, причепляною*), чергування приголосних (*обквіччане, студенський, посажу, виряжай, похожали, виїзджає*).

За сучасними нормами подається і пунктуація.

ДВІ МОСКОВКИ

Вперше надруковано в журналі «Правда» (Львів) за 1868 р., № 8—13. Попередні видання творів Нечуя-Левицького відкривались оповіданням «Рибалка Панас Круть». У нашому виданні ця традиція порушується з таких міркувань: «Дві московки» — один із перших написаних Нечуєм-Левицьким творів і, крім того, його перший друкований твір. Про те, що «Дві московки» написані раніше, ніж «Рибалка Панас Круть», письменник повідомляє у листі до О. Конисього від 19 квітня 1876 р.: «В Полтаві я написав «Дві московки», в Каліші «Рибалку», в Седлеці «Причепу»...[1] До того ж, видаючи першу збірку своїх творів («Повісті Івана Нечуя, т. 1, у Львові, коштом автора», 1872), Нечуй-Левицький відкрив її повістю «Дві московки».

На Наддніпрянській Україні в зв'язку з посиленням цензурних утисків повість була видана лише 1882 р.

Як свідчить сам письменник у листі до О. Конисього від 6 травня 1876 р.,[2] у 1876 р. повість була дозволена цензурою. Але незабаром вийшов царський указ про заборону друкування книг українською мовою, і київська друкарня Фріца, де набиралася повість «Дві московки», звернулась за роз'ясненням до Головного управління в справах друку. Повість була заборонена як така, що суперечила другому пунктові царського указу від 18 травня 1876 року: не відповідала загальноприйнятим нормам російського правопису.

У 1877 і 1880 рр. Нечуй-Левицький звертається до Головного управління в справах друку з проханням дозволити видати твір, але безрезультатно. У 1881 р. письменник знову подає повість до цензури і на цей раз дістає дозвіл з умовою, щоб при друкуванні не було допущено відступів від загальноприйнятого російського правопису.

Маючи намір перевидати повість, Нечуй-Левицький у 1886 р. змушений був ще раз подавати її до цензури. Дозвіл був даний з такою ж умовою, як і минулого разу, але цензор зробив одну купюру — зняв у повісті передостанній абзац: «Йшли горожани...» — до слів: «Пройшла чутка...»

У відділі рукописів Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка зберігається список повісті, зроблений рукою В. Лукича (ф. 61, № 301), а також список невідомою рукою російською мовою (ф. 11, № 1).

При підготовці повісті до нових видань Нечуй-Левицький проводив велику роботу над текстом. Особливо це помітно у виданнях 1872 і 1887 рр. У виданні 1872 р., зокрема, зазнав значних скорочень цілий ряд описів, діалогів і монологів Марини, які були надто багатослівні і перенасичені фольклорно-пісенними деталями. Ще значніші зміни були зроблені у виданні 1887 р., але вони мали вже інший характер. Тут письменник здійснював звичайну мовностилістичну правку, знімав окремі слова й вирази, замінював їх новими, більш точними, переробляв цілі речення.

Подається за текстом останнього прижиттєвого видання: «Повісті Івана Левицького. Дві московки. Повість», вид. 2, К., 1887, з відновленням цензурної купюри за виданням 1882 р. Це місце у нашому виданні взяте у квадратні дужки.

---

[1] Журн. «Життя і мистецтво», 1920, № 2, стор. 66.

[2] Там же.

РИБАЛКА ПАНАС КРУТЬ

Вперше, під назвою «Гориславська ніч, або рибалка Панас Круть», надруковано у журн. «Правда» (Львів) за 1868 р., № 23—26. Починаючи з 1872 р. («Повісті Івана Нечуя», т. 1, Львів) оповідання друкується під назвою «Рибалка Панас Круть».

За життя Нечуя-Левицького оповідання багато разів перевидавалось: воно входило до всіх найважливіших збірок творів письменника (1872, 1899, 1909 рр.), а також неодноразово видавалось окремою книжкою (1869, 1874, 1887, 1903, 1913 рр.). Готуючи твір до кожного нового видання, письменник вносив певні зміни, переважно мовностилістичного характеру: знімав або замінював окремі слова й речення, скорочував деякі надто розтягнені описи. Особливо багато змін було внесено у текст, який увійшов до другого видання тома I творів Нечуя-Левицького («Іван Нечуй-Левицький. Повісті й оповідання», т. I, вид. 2, К., 1909). Це було останнє авторизоване видання твору, бо видання 1913 р. («Іван Левицький. Рибалка Панас Круть», [К.], вид-во «Відродження») було здійснене за текстом тома I творів письменника 1899 р. («Іван Левицький. Повісті й оповідання», т. I, СПб., 1899).

Оповідання «Рибалка Панас Круть» перекладалось російською («Киевлянин», 1874, № 8—10; передруковано також у «Сборнике в пользу голодающих самарцев») і польською (журн. «Swjat illestrowany», 1885) мовами.

Переклад оповідання «Рибалка Панас Круть» у «Киевлянине» супроводжувався приміткою редакції, в якій давалась висока оцінка творчості ще молодого тоді письменника: «Предлагаем читателям рассказ даровитого, но, к сожалению, малоизвестного еще малорусского писателя — г. Левицкого. Малоизвестного потому, что он пишет не на русском, а на малорусском языке, малодоступном русской читающей публике, под псевдонимом (Нечуй). Первые его сочинения, носящие на себе печать несомненного таланта, печатались за границей».

Далі редакція «Киевлянина» висловлювала бажання, щоб Нечуй-Левицький писав російською мовою.

Таким чином, оповідання «Рибалка Панас Круть» — перший твір письменника, надрукований в Росії.

У відділі рукописів Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка АН УРСР зберігається список оповідання, зроблений рукою В. Лукича (ф. 61, № 307).

Подається за текстом: «Іван Нечуй-Левицький. Повісті й оповідання», т. I, вид. 2, К., 1909.

ПРИЧЕПА

Вперше надруковано у журналі «Правда» (Львів) за 1869 р., № 12—46. Початок повісті (I—VI розділи) редагувався П. Кулішем, який вніс у текст твору чимало правок стилістичного характеру, скоротив цілий ряд описів, етнографічно-побутових сцен, зробив кілька невеликих вставок [1].

[1] Див. М. Возняк, Куліш як редактор «Причепи» Левицького, «Записки наукового товариства ім. Шевченка», т. CXLVIII, 1928.

У наступних виданнях повісті Нечуй-Левицький, зберігши більшість правок Куліша, зняв деякі його вставки, зокрема випад проти Гоголя. Ця частина рукопису з правками П. Куліша зберігається у відділі рукописів Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка АН УРСР (ф. 11, № 22).

Окремими виданнями повість виходила у Львові 1872 і 1889 рр. На Наддніпрянській Україні вона була надрукована лише у 1901 р. після більш як двадцятилітніх змагань з царською цензурою.

Цензурна історія «Причепи» надзвичайно складна. Нечуй-Левицький подав повість до цензури ще у 1875 р. Наступного року він подав її знову і одержав дозвіл на друкування, хоч і в дуже попсованому вигляді. Про це письменник сам говорив у листі до О. Конисього від 6 травня 1876 р.: «...Та ще вчора получив з Петербур[зької] цензури «Причепу» й «Дві московки», і треба буде видавати, хоч, сказати правду, «Причепу» так покалічила цензура (хоч вона й петербурзька), як я й не гадав. Аж не хочеться видавати, та горе, що нічого не виходить у нас. Цензура позамазувала навіть слово «рідні» в фразах: «рідні українські пісні», позамазувала все, що говорилось про польських панів, навіть те, що вони вирубують на сахарні ліси» [1].

Однак у зв'язку з опублікуванням у 1876 р. царського указу про заборону друкування книжок українською мовою повість в Росії так і не вийшла. У листі до Ом. Огоновського від 12 липня 1890 р. Нечуй-Левицький з цього приводу писав: «Причепі» не пощастило дуже в цензурі. Я послав її в Главное упр[авленіе] по дєлам печаті в Петербург ще в 1875 р., і вона неначе в воду впала. Ніякої одписки я не мав. Потім послав туди ж в 1876 р. Пропустив її для печаті петер[бурзький] отдєльний цензор. Я, бувши в Києві в 1876 р. в місяці іюні, одніс її в типографію, але тоді вже 1876 р. в маї вийшов указ, забороняючий українські книжки. Типографія побоялась печатати і одіслала розрішену книжку знов в Петербург, де вона й сіла, і я ніякого одвіту звідтіль не дістав» [2].

Пізніше (у 1877, 1880 рр.) письменник звертається до Головного управління в справах друку з проханням про дозвіл на видання повісті, але безуспішно. Незважаючи на це, у наступні роки він продовжує «штурмувати» цензуру: у 1884, 1886, 1890 рр. подає примірник львівського видання повісті, а в 1897 р.— рукопис.

У 1900 р. повість йде в цензуру під подвійною назвою «Нахаба» («Причепа»). На цей раз дозвіл було одержано, але у шостому розділі цензура вилучила соціально гостру характеристику становища на Україні напередодні Кримської війни та сцену бійки студентів з офіцерами й поліцією.

Текст останнього видання «Причепи», порівняно з попередніми, мав деякі відмінності: зроблено цілий ряд доповнень, змін, скорочень, з яких видно, що письменник наполегливо працював над мовою, прагнув викинути все зайве, добитись влучності і точності слова. Ще раніш, у виданні 1889 р., він значно скоротив ряд сцен, які мали побутово-етнографічний або натуралістичний характер.

У дещо скороченому вигляді повість у 1878 р. була перекладена польською мовою «Przybłęda Powieść ukrainska Iwana Neczuja,

[1] Журн. «Життя і мистецтво», 1920, № 2, стор. 66.
[2] Там же, стор. 68.

w Poznaniu», 1878, зокрема зазнали скорочень соціально гострі місця, критика польської шляхти на Україні.

Подається за останнім прижиттєвим виданням («Повісті й оповідання», т. III, К., 1901) з відновленням первісної назви «Причепа», яка у виданні 1901 р. була замінена з цензурних міркувань назвою «Нахаба». Цензурна купюра у шостому розділі (від слів «...ніхто про це не думав» і до слів «Повернувся Лемішковський до Лемішки»), на місці якої у виданні 1901 р. стояло речення «Одного разу, після якоїсь гучної та бучної студентської історії, Якима з другими випровадили з університету»,— відновлюється за авторизованою копією повісті, яка подавалася до цензури у 1897 р. і зберігається у відділі рукописів Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка АН УРСР (ф. 70, № 86). Це місце у нашому виданні взяте у квадратні дужки.

СПИСОК ІЛЮСТРАЦІЙ

1. І. С. Нечуй-Левицький. Портрет роботи художника В. С. Кравченка . . . . . 4—5
2. Титульна сторінка авторизованого списку повісті «Причепа» з цензурним висновком (1897) . . . . . 128—129
3. Перша сторінка рукопису повісті «Причепа» з правками П. Куліша . . . . . 144—145
4. Титульна сторінка видання повісті «Причепа» польською мовою . . . . . 224—225

ЗМІСТ

Стор.

Н. Є. Крутікова. Розкрита книга життя 5

ДВІ МОСКОВКИ . . . 51

РИБАЛКА ПАНАС КРУТЬ 102

ПРИЧЕПА 126

ПРИМІТКИ . . 371

Список ілюстрацій 378

НЕЧУЙ-ЛЕВИЦКИЙ ИВАН СЕМЕНОВИЧ

Собрание сочинений в десяти томах. Том 1.

(На украинском языке)

*

Редактор *М. Л. Мандрика*
Оформлення художника *В. Й. Хоменка*
Художній редактор *В. М. Тепляков*
Технічні редактори *Ю. Б. Дахно, М. А. Рекес*
Коректор *Л. П. Блажевич*

*

Зам. № 710. Вид. № 208. Тираж 21.000.
Формат паперу 84×108¹/₃₂. Друк. фіз. аркушів 11,875 + + 4 вкл. Умовн. друк. аркушів 20,37. Облік.-видавн. аркушів 22,792. Підписано до друку 15.IV-1965 р.
Ціна 1 крб. 35 коп. Т. П. 1965, поз. 65.

*

Видавництво «Наукова думка», Київ, Рєпіна, 3.

*

Київська книжкова фабрика
Державного комітету Ради Міністрів УРСР по пресі,
вул. Воровського, 24.

1 крб. 35 коп.